

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

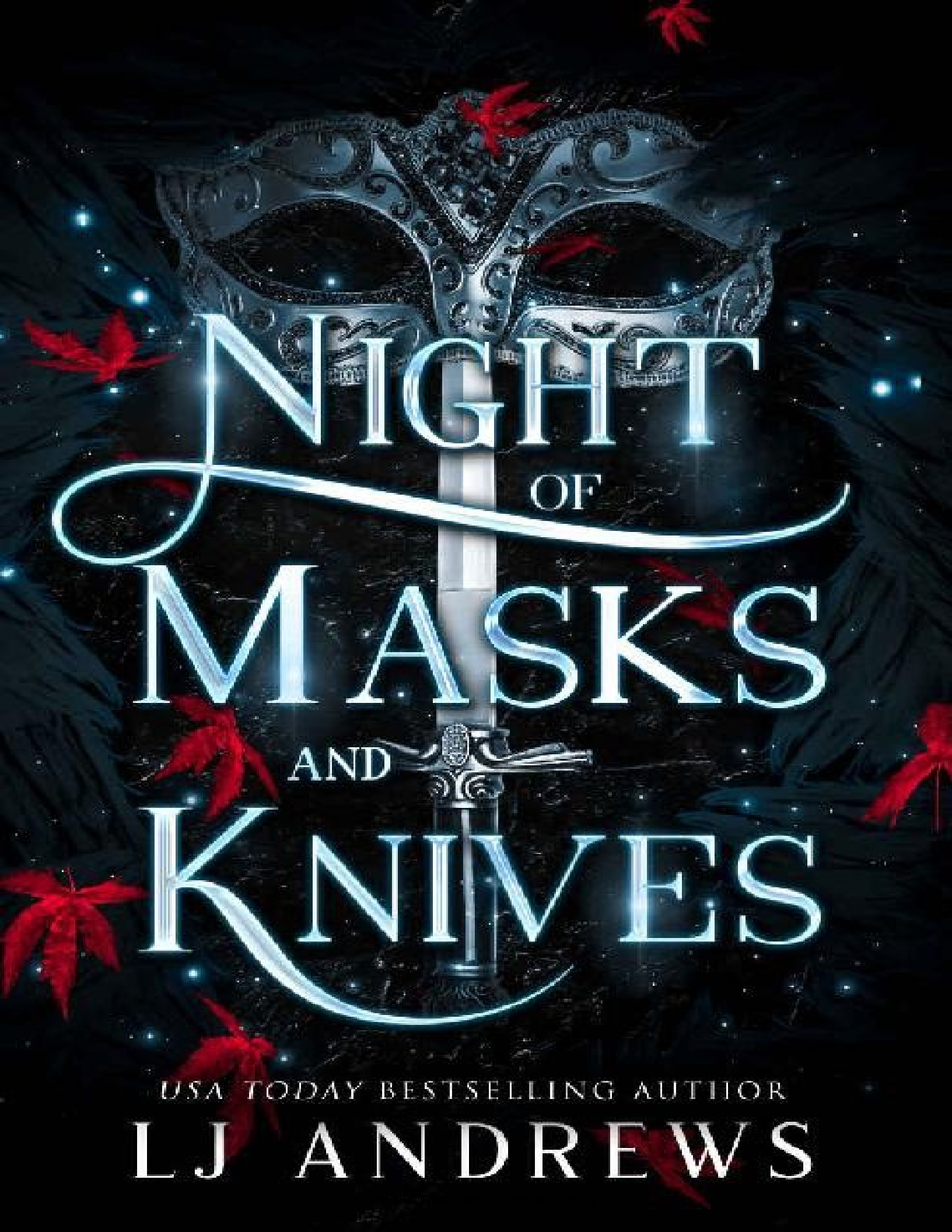
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NIGHT OF MASKS AND KNIVES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MASKELERİN VE BIÇAKLARIN NİGHT'İ

LJ ANDREWS

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Düzenleyenler: Jennifer Murgia ve Sara Sorensen

Kapak Tasarımı Bianca Bordianu| www.moonpress.co

Kitap İç Biçimlendimesi: Clara Stone| <https://www.authortree.co> Sanat eseri:

Samaiya Art www.samaiya.com

İçin haklar ve sorular Lütfen ulaşmak dışarı için ajan Katie Shea Boutillier at Bu Donald Maass Ajans
Burada: ksboutillier@maassagency.com

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Doğu Krallığı Kara Saray](#)

[Alver Türleri Sözlüğü Tam](#)

[Görüntü](#)

[Geçmiş](#)

[1. Hafıza Hırsızı](#)

[2. Hafıza Hırsızı](#)

[3. Hafıza Hırsızı](#)

[4. Hafıza Hırsızı](#)

[5. The Nightrender](#)

[6. Hafıza Hırsızı](#)

[7. Hafıza Hırsızı](#)

[8. Hafıza Hırsızı](#)

[9. The Nightrender](#)

[10. Hafıza Hırsızı](#)

[11. Hafıza Hırsızı İkinci](#)

[Kitap](#)

12. Hafıza Hırsızı

13. The Nightrender

14. Hafıza Hırsızı

15. Hafıza Hırsızı

16. The Nightrender

17. The Nightrender

18. Hafıza Hırsızı

19. Hafıza Hırsızı

20. The Nightrender

21. Hafıza Hırsızı

22. Hafıza Hırsızı

23. The Nightrender

24. The Nightrender

25. Hafıza Hırsızı

26. The Nightrender

27. Hafıza Hırsızı

28. Hafıza Hırsızı

29. The Nightrender

30. Hafıza Hırsızı

31. Hafıza Hırsızı

32. Nightrender

Üçüncü Kitap

33. Hafıza Hırsızı

34. The Nightrender

35. The Nightrender

36. Hafıza Hırsızı

[37. Hafıza Hırsızı](#)

[38. The Nightrender](#)

[39. Hafıza Hırsızı](#)

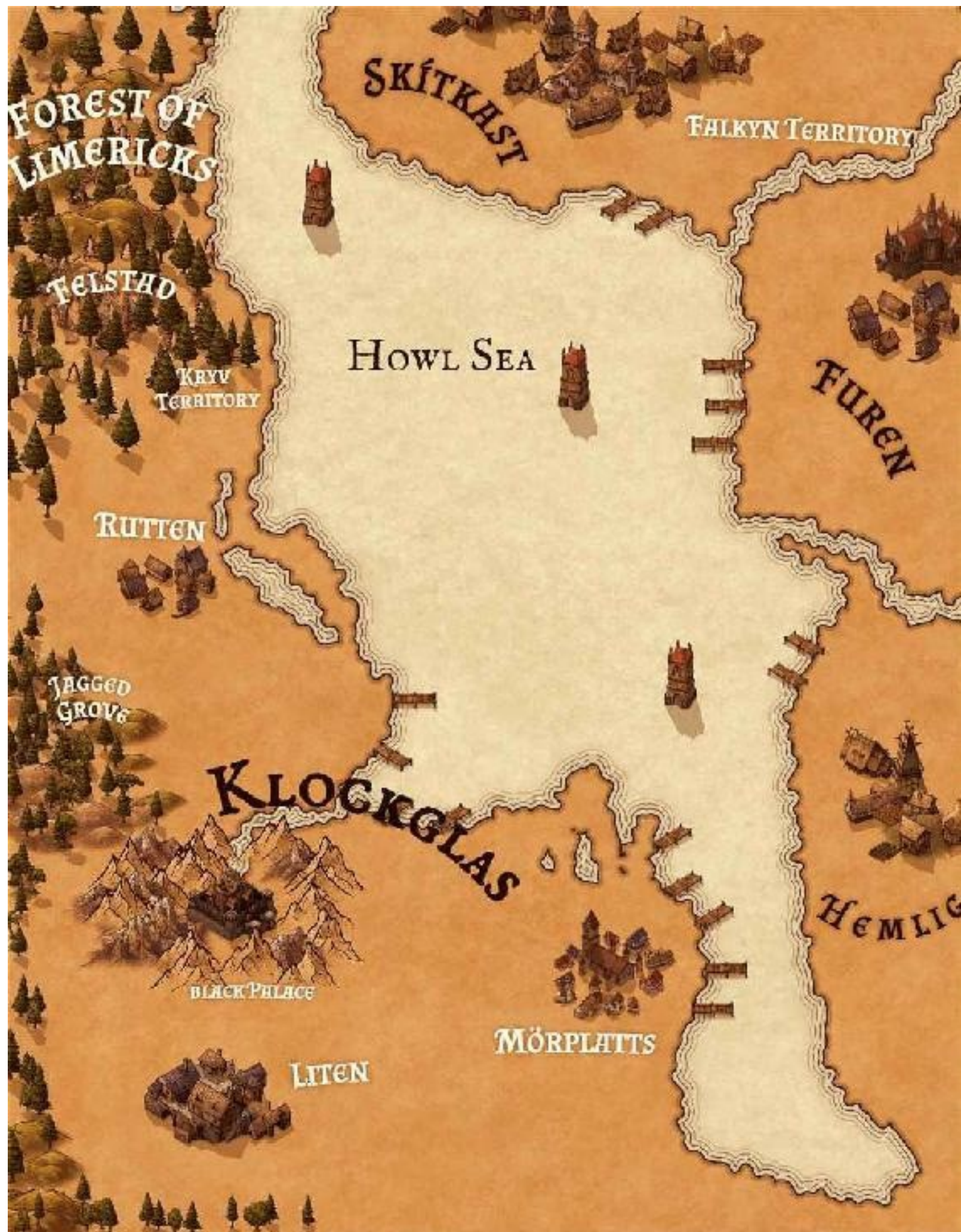
[40. The Nightrender](#)

[41. Hafıza Hırsızı](#)

[42. The Nightrender](#)

[Teşekkürleri](#)

Scottie Lynn'e ithaf edilmiştir.
Uzun süre burada kalmadın ama sonuna kadar savaştın. Tıpkı bir Kryv gibi.

THE BLACK PALACE

ALVER TÜRLERİ SÖZLÜĞÜ

Hypnotik Kind:

İllüzyon ustaları, g bilinçli dcede bulunur

Profetik Tr:

Duyuların efendileri, görme, tatma ve seste bulunan g

Mediski Kind

ıfa ustaları, doğal ıfada bulunan g

Rifter Kind

Kemik kırma ustaları, acıya yanıt olarak bulunan g

Elixist Kind

Simya ustaları, g kanda bulunur

Anomali Tr

Bilinmeyenlerin ustaları, duygularda bulunan g ve Türlerin kombinasyonları

www.samalya.com

GEÇMİŞ

İLK KARDEŞİ ONLARA PİÇ DEDİ.

Üvey babası onlara hiçbir şey demiyor, var olduklarını unutmayı tercih ediyordu.

İkinci erkek kardeşi onlara kurnaz derdi. Kız ve oğlanın güneşin doğuşundan batışına kadar çalıştıkları samanlık ve domuz ağıllarında onlarla uzun arama-bulma oyunları oynardı.

Gece solup yıldızlar parladığında, ikinci kardeş onları yeni günlerin ve yeni oyunların hayalini kurmaları için samanlığa kapatırdı.

Saçakları aydınlatmak için basit bir mum aleviyle, kız çocuğa Kuzey'in, Güney'in ve Batı'nın uzak köşelerinin masallarını anlatırdı.

"Sırrımı saklayacak mısın?" diye fısıldadı.

"Eğer benimkini tutarsan," dedi.

"Söz veriyorum." Küçük parmağını uzattı, bir olta kancası gibi eğri büğrüydü, çocuk parmağını onunkiyle kilitledi ve samanların altında kıkırdadılar.

O geceler, fakir bir oğlanla unutulmuş bir kızın denizin ötesinde yaşayacakları yeni hayatları yüksek sesle hayal ettikleri gecelerdi. İyi kralların ve tanrıların sihirlerinin. Avlanmadıkları, korkmadıkları masallar.

Kahramanların hiç ölmediği ve acının var olmadığı türden masallar.

O geceler, kızın oğlana bir kuzgun gibi yiğit ve kararlı olduğunu söylediği, oğlanın da kızın bir gül kadar güzel görüldüğünü söylediği gecelerdi. Oğlan onları yonttu, bir kuzgun ve bir gül, sonra kuzgunu kızın boynuna, gülü de oğlanın boynuna bağladı ve kıza sırlarını her zaman saklayacağını söyledi. Her zaman.

Çatı katında, yıldızların altında, küçükler küçük olabilir ve ilk aşklar güvenli, nazik ve aranan olabilir.

Ama o masallar masaldı. O büyük maceralarda, aşk hikayelerinde ve geniş krallıklarda kimse kıza ve oğlana hikayelerin nasıl bittiğini anlatmadı.

Hiç kimse bu nazik kardeşin onlar için kaybolacağını söylemedi.

Kimse küçük cesur oğlanların büyüyüp katil olacağından bahsetmedi. Ya da küçük tatlı kızların bir gün hırsızların en hilekarı olacağından.

1

HAFIZA HIRSIZI

O PIÇ BENİMLE OYNADI.

Çıta evlerin arasında Hob, sabah işportacılarından ve fiyortlara doğru yürüyen liman adamlarından kaçarken çamur sıçratıyordu. Son gecekindunun köşesinden döndü ve ben de peşinden daha hızlı koştum, botlarım yağmurdan ıslanmış kaldırım taşlarının üzerinde kayıyordu.

Bıçak dediği lanet olası sustalıyla beni kestiği yanağımı avuçladım, kanımın kokusu şimdiden birkaç burnu kırıştırmıştı.

Kanın keskin bir kokusu vardı ama bu farklıydı. Mesmer, bazılarının mistik ya da büyü dediği şey, kötü bir kokuya sahipti. Ve benim kanım da bu kokuyordu.

"Hob!" diye bağırdım. Beni duydu çünkü korkuluk bedenini eski bir fiçı kulübesinin kırık penceresinden içeri kıvırmadan önce zifiri iniltilerinden birini çıkardı.

Dar bir sokağa daldım ama kafeslenmiş bir bildircin kulesine çarptım. Küllü tozla dolu şişeler çantamdan etrafa saçıldı. Bildircin tüccarının kırık kafesler için ödeme taleplerini görmezden gelerek her birini toplarken nefesimle birlikte bir lanet de kaçtı.

Tekrar ayağa kalktım, çantamı tekrar omuzladım, küçük bir tahta çitten atladım ve balıkçı ile oldukça büyük bir keçi ağılı arasındaki boşluğa çömeldim.

Büyük boy ayakkabıların şakırtısı taşlarda yankılandı. Parmaklarım yanlarımda seğirdi. Ot dumanı tüten ciğerlerinden gelen bir hırıltı yaklaştı ve sırık gibi vücudu görüş alanıma girdiği anda hamle yaptım.

Hob bir baş daha uzun, birkaç tur daha yaşlı olabilirdi, ama benim kadar cılız olsa bile, ıslak bir parşömen parçası gibi katlandı.

"Malin! İşte buradasın," dedi bir sıçrayışla. Hob titreyen başparmağıyla yanağımdaki kanın bir kısmını sildi. "Kokuyu bastırmalısın. Skydguard devriye geziyor ve genç bir Alver'in burada bulunmasını hiç istemem. Tek başına."

Yumruğumu ceketinin yakasına dolayarak onu balıkçı dükkânının arkasına sürükledim. Bir Alver, bir büyü kullanıcısı olmanın sorunu, çoğumuzun sonunda Lord Magnate Ivar'a takas edilmiş ve kiralanmış olmamızdı. Alver'lerin sefil bir uzmanı haline gelmiş, otoritesi doğunun dört bölgesinde de en çok korkulan ve en çok saygı duyulan bir adam.

Ivar yüz boy ötedeki Kara Saray'dan hüküm sürüyordu ve benim onun parlak yeni süsü olmak gibi bir planım yoktu.

Hob'un sırtı duvara dönükken elimi uzattım. "Onu bana ver."

İşportacı gergin bir kıkırdamayı serbest bıraktı, deri para kesesine uzandı ve cam bir şişe çıkardı. "Zararı yok, Malin. Beni bilirsin, her zaman bir fırsat ararım. Dışarıda alıcılar var ve sende bu kadar çok olduğuna göre, bir tanesi gitse ne olur diye düşündüm. Sadece bir tane, hepsi bu."

Şişeyi tekrar elime aldığımda ona bir tokat attım.

Hob dizlerinin üzerine kıvrıldı ve bir elini yanağındaki yaraya götürdü. "Kanayan cehennem-"

Botumun içinde sakladığım bıçağı terden sırılsıklam olmuş ensesine bastırmadan önce bitirmesine izin vermedim. Zayıf görünse de Hob'un kötü bir yanı vardı. Titriyordu ama yine de tehlikeden ve acımasız anlaşmalardan zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu.

İncindim Hob," dedim. "Benden çalman bir şey, ama beni Ivar'ın skydguard'ına seçtirmeye çalışman başka bir şey. Aramızda bir anlaşma var sanıyordum. Sen benim için yiyecek topluyorsun, ben de senin oyun salonundaki borçlarını idare ediyorum."

"Var," dedi aceleyle. "Anlayışımız var, sadece ben bir şeyleri rehin veriyorum. Kendimi zor tuttum ama masrafı seninle paylaştım. Ve kesik bir kazaydı. Karımın hayatı üzerine yemin ederim."

"Ah, Hob, ciddi misin?" Bıçağımın ucunu çenesine vurarak alay ettim. "Karin olmasaydı duygulanırdım."

"Eğer yaptıysam, demek istedim. Eğer yaptıysam."

Ne sıçan ama. Bıçağımı geri çektim ve Hob duvara yaslandı. Şişenin çantama dönüşünü izledi. O şişeler benim para birimim ve kötü şöhretimdi. Onlar benim gücümdü. Düzinelerce arzu edilen anı.

Her biri kimin anısını çaldığımı hatırlatmak için bir işaretle işaretlenmişti. Tüylü asalı kadın. Yusufçuk maskeli adam. Altın dişli kaptan. Hob, daha iyi bir tanım bulamadığı için 'kanlı olay' olarak adlandırılan bir tanesini almıştı.

"İyi bir tane seçmişsin," dedim ona. "Oldukça acımasız. Sapkın bir zihnin görmek için iyi para ödeyeceği türden bir şey."

Hob kompost kutusunun üzerine oturmaya hazırlanırken ona bir tokat daha attım.

"Üç cehennem! Bu ne içindi?" Örme şapkasını yırtıp çıkardı ve iplerini lekeli yüzüne tuttu.

Parmaklarım yağlı buklelerine dolandı ve başını geriye doğru çekerek doğrudan bana bakmasını sağladı.

"Kime satmayı planlıyordun, Hob? Benden başka herkes için bunlar sadece kemik tozu."

Tam olarak, küçük bir parmak ince toz haline getirildi. Tek gereken dilimin üzerinde birazcık gezdirmektir ve büyücüm son nefesin, ölümlerin son anlarının kilidini açtı. Çantamın içindeki her anıyı görmüştüm ve bunun için daha da kırılmışım.

Hob elimi saçlarından çekti, bir ot rulosuna uzandı ve yakarken ucunu kavradı. Uzun bir nefes çekti, sonra kahverengi bir duman çıkardı. "Senin gibi olan tek kişi sen olamazsın. Daha fazlası olmalı diye düşündüm."

Benim gibi bir Alver bulduğunda, bilmek isterim. Sorularım vardı.

Dükkânın arka kapısı açıldı ve etli balık tüccarı ringa kafalarıyla dolu bir kovayı sokağa fırlattı. Bize doğru bir bakış attı. Şüphesiz tuhaf bir görüntüydük: Bıçaklı sıska bir kadın ve ayaklarının dibinde bir adam. Balıkçı burnunu çekti, köhne sakalındaki tozları temizledi, sonra kapıyı tekrar yüzümüze kapattı.

Sonuçta gecekondlu mahallelerinde görmek pek de alışılmadık bir manzara değil.

Ancak kapı sürgülendikten sonra tekrar Hob'a döndüm. "İstediğim şeyin sende olması iyi bir şey," diye fısıldadım. "Yoksa ben sersemlemiş genç kızı, sen de acımasız hırsız oynamaya çok hevesli olurum."

Hob'un gözlerinde ilk kez korkuya benzer bir şey titreşti. "Kendini öldürteceksin."

"Oh, Hob. Kendinden başka kimseyi umursuyormuş gibi davranma."

"İyi o zaman. Bunun için bana ne vereceksin?"

"Benden nasıl çaldığını görünce, hâlâ nefes alıyor olman bile yeterli bir ödül diyebilirim." Benim büyümün onu öldüremeyeceğini bilmiyordu ama Hob'un bazen alevler içinde kalacakmışım gibi etrafımda dolanması sadece benim yararımdaydı.

Burada hayatta kalmak için hırsızların ve dolandırıcıların zeki olması gerekirdi. Hatta kötü niyetli. Ben sadece kendimi daha zeki yaptım. Daha gaddar oldum.

Doğru, tepede yaşıyordum. Doğru, üvey babamın nasıl harcayacağını bildiğinden daha fazla parası vardı, ama ben unutulmuş, evlenmemiş, istenmeyen bir yükten başka bir şey değilken, bir kadını bebek kızıyla birlikte kabul eden adamın ne anlamı vardı?

Ben yürüyemeden kadın öldü.

Benden nefret eden bir adam ve benden büyük iki üvey kardeşle baş başa kaldım. Biri zevk için boğazımı kesmek istiyordu. Diğeri ise beni çok sevmesine rağmen uzak bir krallıkta ters giden bir iş anlaşmasının ardından iki tur boyunca Howl denizindeki bir hapishaneye kapatılmıştı.

Bakışlarımı kısmıştım. "Daha fazla sorun yaşayacak mıyız, Hob?"

Hiç de değil." Hob kollarını açtı ve haince sırıttı. "Nasıl istersen, o zaman. Bana istediğinizi yapın."

Gözlerimi devirdim. "İyi olsa iyi olur."

O karşılık veremeden dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Bir öpücük, ne kadar tuhaf görünse de, nefes almanın en hızlı yoluydu.

Tıpkı bir cesedin kemiğinden son anların çıkarılması gibi, yaşayan bir hafıza da ancak yaşayan bir nefesle alınabilirdi.

Hob'un tadı onun ekşi otları ve teri gibiydi ve her zamanki gibi ben bu anıyı içime çekerken eğleniyordu. Dilini ağzıma sokmaya çalıştığında dirseğimi kaburgalarına sapladım.

Ben daha fazla çekemeyinceye kadar güldü ve geri çekildi.

Aklıma tanıdık bir duman geldi. Hob'un anlaşmanın iyi tarafını elde etmiş gibi alay etmesini görmezden gelerek ona odaklandım. Beyaz, kül ve siyahın renkleri şişkin şekillere, keskin çizgilere ve dar noktalara dönüştü. Şekiller hareketlere, çoktan gitmiş anların seslerine dönüştü.

Hob'un anısı beni kıyıya götürdü, kalın bir meşe ağacının arkasına çömelmiştim. Mavi ay ışığı Uluyan Deniz'in camlarında parılıyordu. Buradan on beş boy uzakta olmayan bir limana bir uzun gemi yanaşmıştı. Geminin bir tarafında, unutulmaz, gülümseyen bir maskenin etrafına sarılmış kurdeleden altın bir amblem vardı.

Karnım guruldadı.

"Şimdi görüyor musun?" Hob sordu, sesi sanki benimle suyun altında konuşuyormuş gibi boğuktu.

Yük gemisinin tayfaları sandıkları ve çuvalları boşaltırken dumanların arasından geçiyorlardı. Paketlenmiş olsalar bile baharatların, ince şekerlere dönüştürülecek şekerlerin, tatlı vişne likörlerinin kokusunu alabiliyordum.

Pusun içinden bir adam belirdi. Omuzlarında siyah görünecek kadar koyu mavi bir pelerin vardı. Başının etrafında küllü iplikler halinde dönen duman huzmeleri, maskesinin pürüzsüz altın yüzünü, zümrüt kumaşın gevşek kadife şeritlerini, her bir sivri uçtaki gümüş çanlara kadar şekillendiriyordu. Bir aptalın maskesi. A düzenbaz.

Masque av Aska'nın haznedarıydı.

Yeterince iyi bir anı, ama çok iyi tanıdığım sert bir çatık kaş taşıyan ikinci adamdı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandım.

Hob bir ot daha yakarken gözleri parlıyordu. "Buna degeceğini söylemiştim. Sırları nasıl ortaya çıkaracağımı biliyorum kızım."

Üvey babam ..." Kelimeler nefesten başka bir şeye dönüşmedi.

"Kanayan maskeli balo için kasayı korumak." Hob kıkırdadı ve kemikli bacağını tokatladı. "Şu bağlantılarına bak. Söyle bana, Malin. Senin daj'ın bu yılki festivalin kasasını emanet edecek kadar nüfuzla sahipken domuz sidiği içinde yaşamak nasıl bir şey?

"Beni Masque av Aska hakkında bir şeyler bulmam için tuttunuz." Hob elindeki ot rulosunu yüzüme doğru itti. "Hazinedar gibi bir adamın, Jens Strom gibi bir adamın ceplerini karıştırmaya başlarsan-" Hob uzun bir nefes çekti, dumanı sözleriyle birlikte dışarı üfleyene kadar nefesini tuttu, "-kendi boğazını da kesebilirsin."

Tüm tanrılar. Üvey babam bu sefer maskeli baloda yoğun bir şekilde yer aldı ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

Festival, Kara Saray'da düzenlenen ve en çok beklenen etkinlikti. Uluma'yı çevreleyen tüm bölgelerden halk, falcıların ve Kara Saray Alvers'in gösterilerini izlemeye gelirdi. İçmeye, yemeye, hileleri ve illüzyonları izlemeye gelirlerdi. Sefil halkın sıkıcı bir cam yüzüğü takmaya çalıştığı kraliçeler oyununu oynamak için.

Herkes bir türlü tam olarak oturmayan yüzüğü denemeye bayılırdı.

Sıkı bir koruma altında, parmaklarını eğip bükerek oynarlardı, uyması için çaresizce. Olmayınca da sarhoş halleriyle tahtın kayıp varisi hakkında hayali hikayeler anlatırlardı. Bir kral ya da kraliçe olmadan gelişebilme gücüne sahip olduğumuz için küçük toprak parçamızı överlerdi.

Çünkü cam yüzüğe uyan kişi tacı takacaktı.

Gerçekte, Ivar buna asla izin vermezdi. Hiç şüphesiz, yaklaşan herkesin boğazını keserdi. Bu oyun bir hileydi. Sarhoş halktan daha fazla penge sikke almanın ve onları Masque av Aska'nın eğlencesinde boğulmaya devam ettirmenin bir yoluydu.

Ancak eğlencenin altında daha uğursuz bir şey vardı.

Halk maskeli baloya girdi ve bazıları bir daha geri çıkmadı.

Bir çocuğun korku dolu çılgınlıkları ve beni ondan uzak tutan kalabalığın hayalet gibi görüntüleri aklıma geldi. Sonra, bu çılgınlıklar tamamen yok olana kadar soldu. Her zaman olduğu gibi, Kase'yi kaybettiğim günü düşündüğümde, huzursuzluk mideme yerleşene kadar gün batımı kızıl saçlarımın birkaç telini parmaklarımın etrafında dolaştırdım.

"Uh, Malin." Hob koluma vurarak beni kaçamadığım sonsuz düşüncelerden çekip çıkardı. "Eğer maskeyi, yani hazinedardan daha fazlasını araştırmak istiyorsan, işte istediğin insanlar geliyor."

Bakışlarını kasaba meydanına kadar takip ettim. Halk ham deri davulların yaklaşan ritmiyle sıkışık sıralar halinde toplanırken göğsümün etrafında bir mengene kıvrıldı. Belki de kader benden yanaydı.

Virajı dönünce bir Kara Saray kervanı görüldü. Parlak renkli kurdeleler ve kuşaklar kabinleri ve yükleri işaretliyordu. Gümüş ve altın renginde boyanmış maskeler her bir arabanın kapısında parıltıyordu.

Devrilmiş bir fıçıya tırmandım, Hob'un omuzlarından birini onun izni olmadan destek olarak kullandım, sonra da bacaklarımı balıkçı dükkânının toprak çatısına kaldırdım. Dikkatli hareketlerle yokuşu karnımın üzerinde tırmandım ve meydana baktım.

On kalp atışı sonra, Hob sırık gibi bedeniyle çatıya doğru manevra yaparken nefes nefese yanıma yerleşti. "Şimdi ne izleyeceğiz?"

"Orayı izliyorum." Yüksek rün direğine yanaşan cilalı siyah arabayı işaret ettim. Bu direk, uyuz kasabamız Mörplatts'ı resmi olarak tanrılar tarafından korunan bir yer olarak adlandırmak için oradaydı.

Eğer bu halka bizim önemli olduğumuzu hissettirecekse, bırakın rünleri alsınlar.

Arabadan bir adam indiğinde kalbim göğsümde durdu. Masque av Aska hazinedarına çok benzeyen bu adam, tepesinden siyah kadife kıvrımlar fışkıran bir aptal maskesi takmıştı. Ancak bu maske inci porselenden yapılmıştı. Alnında gümüş ve bronz damgalar vardı.

Gökyüzü adına, Törenlerin Efendisi. Masque av Aska'nın sefilliğinin arkasındaki kötü adam. Her köşeden, her damla eğlenceden, maskeli baloda kaybolan herkesten o sorumluydu.

"Tanrım, bu iyi olacak," dedi Hob çarpık bir sırıtışla. "Belki senin daj'ın da efendiyle bağlantıları vardır."

Jens Strom'un maskeli baloyla ne tür bir bağlantısı olduğunu daha sonra çözecektim ama şimdi dinlemem gerekiyordu.

Usta rün direğine doğru adım attı, yanında parıltıyan gümüş pelerinler giymiş iki Kara Saray Alveri vardı. Rifter büyüsünün rengi. Bedenleri parçalama gücüne sahip kötü bir büyü. Böylesine güçlü bir adamın etrafının kendi türleriyle çevrili olması biraz mantıklıydı.

"İyi insanlar," diye bağırdı Efendi. Sesi derindi, alçak bir hırıltıydı, şüphesiz bir Hipnotik'ten - krallığın illüzyonistlerinden - bir tür büyücü tarafından değiştirilmişti. "Bugün Masque av Aska için toplantı başlıyor."

Birkaç zayıf el birbirini alkışladı. Gözlerimi devirmiştim. Mörplatts'taki hiçbir zavallı halkın maskeli baloya katılacak kadar parası yoktu. Benim gibi biri için katılmak her zaman bu kadar kolay değildi. Hob'u kullanmamın nedeni, onca zaman önce Kase'ye ne olduğuna dair bana ipucu verecek maskeli balo halkından herhangi bir koku bulmaktı.

Üstat rün direğine döndü ve Rifter'larından biri zarif bir parşömen parçasının tepesine bir çivi çaktı.

"Bu sıradaki maskeli baloyu duyurmak için neden geldiğimi merak ediyordunuz." Kalabalıktan süzülen mırıltılar, halkın böyle bir adamın neden varoşlara indiğini merak ettiğini yeterince kanıtlıyordu. Üstat eldivenli ellerini havaya kaldırarak kalabalığı yeniden sükûnete kavuşturdu. "Lord Magnate Ivar, Masque av Aska'da yapılacak bazı değişiklikleri duyurmaktan memnuniyet duyar. Kara Saray'ın ilk oğlu, varisimiz Magnate Niall bir gelin arıyor."

Mırıltıların yerini bir heyecan uğultusu aldı. Bir kadın neden böyle bir adamı istesin ki? Eğer Ivar kötü biriye, Varis Magnate Niall cehennemden gelmişti.

Üstat, insanları susturmadan önce konuşmaların birkaç nefes daha sürmesine izin verdi. "Varisin gelini bölgemizin gurur verici bir geleneğidir ve sıradan ya da soylu herkese açıktır."

Şimdi uğultu birkaç tiz çığlığa dönüştü, kızlar maj'larına sarıldı, ev kadınları sırayla ilk kez gülümsedi. Hepsi de Masque av Aska'daki en zalim aptalların önünde dönüp zıplama şansı için heyecanlanıyordu.

"Ah, bu seni heyecanlandırıyor *dännisk* Strom," dedi Hob. "Sanırım çoğu kadının hayali de bu, Veliht'ın elini çalmak. Şahsen ben bu telaşın nedenini anlamıyorum."

Aşağıdaki sokaklarda her aptal kızla birlikte sırtıttığımı fark etmemiştim.

"Eğer Varis Magnate yolda kanlar içinde yatıyor olsaydı, hiç durmadan yanından geçerdim, Hob." Omzuna bir şaplak attım ve irkilmesine neden olduktan sonra çatının eğiminden aşağı kaydım. Ayaklarım yere bastığında Hob'un da aynı şekilde aşağı kaymasını bekledim. "Anlamıyor musun? Masque av Aska'nın kapılarından engellenmeden geçebilirim. Her şeyin başladığı yere geri döneceğim."

Hob kaşlarını kaldırdı. "Ne nerede başladı?"

Bu düşünceyi kafamdan attım. Bu saplantının derinliğini onun gibi bir adama nasıl anlatabilirdim ki?

"Bunu neden yapıyorsun? Neden maskeli baloyu kendi haline bırakmıyorsun?" Hob biraz öfkeyle sordu. "Senin gibi Alvers'ler için ölüm fermanından başka bir şey değil."

Ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim, sonra da ayaklarının dibine bir bakır penge attım. "Masque av Aska'da da anılarda olduğu gibi sırlar vardır Hob. Ve bir kızın sırları olmalıdır."

Onu fazladan bir bakır para ile terk ettim ve sabahın telaşında gözden kayboldum.

Sonunda, buraya ait olmayan sıradan insanları arayan skydguard olmadan maskeli baloya geri adım atacaktım. Kase'yi tekrar bulurdum.

Ve hiç kuşkusuz, ilk öldüreğim kişi onu kaçıran kişi olacaktı.

2

HAFIZA HIRSIZI

STROM MALİKÂNESİ ahşap ve sazdan yapılmış bir uzun ev ile çevredeki ağaçların arasına serpiştirilmiş birkaç kulübeden oluşuyordu. Tatlı çiçeklerden ve gece yarısı moru çiçekleri olan devedikenlerinden yapılmış bahçeler vardı. Ön taraftaki çeşme kararmış demirden yapılmış ve kuzgun Huginn şeklini almıştı. Arka tarafta ise Munnin şeklinde taştan bir çeşme vardı.

Büyük bir mülktü; Strom ailesinin yönetmekten büyük gurur duyduğu bir mülk.

Görünmez bir üvey kızın saklanıp, bir çocuğun kaybolmadığı ve onu önemseyen tek erkek kardeşin bir deniz hapishanesinde kilitli olmadığı farklı diyarlara kaçması için mükemmel bir yer.

Samanlıktaki merdivene tırmandım, bitkin bir haldeydim ve Hob'un anısını nasıl kullanacağım konusunda kafam biraz karıştı.

Üvey babam hiçbir şeyden vazgeçecek türden bir adam değildi, özellikle de benden. Penge konusunda ona baskı yaparsam büyücümü kullandığımı itiraf etmek zorunda kalırdım ki bunu yapmamı kesinlikle yasaklamıştı. Bu sefer Masque av Aska'daki parmağı neydi? Bir zamanlar burada yaşayan çocuğa ne olduğunu biliyor muydu?

On kanamalı dönüşte yanlış adım üstüne yanlış adım atmış, Kase'nin kaderini öğrenmeye asla yaklaşamamıştım.

İçimi bir ağırlık kapladı. Aklıma bir düşünce geldi, samanlıкта yalnız ve yorgun olduğum bu anlar dışında izin vermeyi reddettiğim bir düşünce. Ya Kase ölmüşse?

Anlık acıya karşı gözlerimi kapattım. *Kanayan cehennemler*. Acı geri çekilene kadar yüzümü ovaladım. Klockglas'ta, umutsuzluğa kapılıp sızlanan zayıflara yer yoktu.

Çatı katındaki açık kapağa doğru döndüm ve ana evin yumuşak ışıltısına baktım. Ön girişin yanında bir sıra dar fayton ve tek atlı arabalar vardı. Üvey kardeşim Bard, şenliklerinden birine ev sahipliği yapıyor olmalıydı. Hepsi Bard'ın kendini olduğundan daha önemli hissetmesi ve arkadaşlarının şafağa kadar sefahat içinde yaşaması için bir oyundu.

Sarhoş ayaklarını ahıra vurup Howl'un karşısındaki yüksek akademiden buraya sürüklediği okul arkadaşlarına hizmet etmemi talep etmemesine şaşırılmışım.

O arkadaşlar durmadan tuniğimin altına bakmaya çalıştılar. Son girişimimde bir tüccarın oğlunun dudağını patlatmışım ve iki hafta boyunca evden uzaklaştırılmışım. Eğer elleri dolaşmıyorsa, bir Alver olup olmadığını anlamaya çalışmak için beni sorularla rahatsız ediyorlardı. Strom Hanesi'ndeki herkesin Alver olduğunu öğrendiklerinde ne olacağını henüz keşfetmemiştim.

Nimet arkadaşları bile.

Kapağı çarparak kapattım ve kilitledim. Bard'ı görmek diğer kardeşim Hagen'ı daha çok özlememe neden oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Hagen'ın gidip kendini hapse attırmasına biraz kızmışım. Tutuklanmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama uzakta olduğu süre uzadıkça kızgınlığım daha da artıyordu.

Ağır bir iç çekişle sırt üstü uzandım ve saçaklara bakmaya başladım. Lanet olası sızı gözlerimi terk etmiyordu.

Botlar aşağıdaki ahırlarda samanların üzerinde sürtünüyordu. Yavaş hareketlerle çatı katının kenarına kadar süründüm ve göz attım.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Elof. Yine geceyi mi tercih ediyorsun?"

Gizemli ahır eli parlak mavi gözlerini kaldırdı. Mavi doğru değildi. Bu gözler denizin tüm renklerinden oluşan bir güneş patlamasıydı. Zengin yeşil. Güneş altını. En mavi mavi. Sonra, hepsinin altında karanlık bir gölge vardı. Derin bir deniz mağarası gibi.

Elof neredeyse gülümsüyordu. Ağzının kenarındaki en ufak bir seğirme bunu yapmak istediğini ama daha iyi düşündüğünü ima ediyordu. "Her zaman, *dännisk*."

Ahıra doğru döndü, kısıraklardan birini okşadıktan sonra yalağa birkaç avuç saman attı. Belki de göğsümün, kaslarının zayıf, pürüzsüz çukurlarının çalışmasını izlerken ısınmasından utanmalıydım. Ama o kadar az zevk alıyordum ki, bundan utanacak gücü kendimde bulamıyordum.

Garip bir işçiydi, düzensiz çalışırdı ve genellikle güneş battıktan sonra gelirdi. Üvey babamla böyle bir programı nasıl yürüttüğünü bilmiyordum.

Jens Strom için söylenebilecek bir şey varsa o da serf kullanmadığıdır. Birçok soylu halk bunu yaptı, ama Jens ücretli hizmetkarlar kullandı. Burada özgürdüler.

Elof ilk geldiğinde, ilk görüşte konuşma yeteneğimi kaybetmişim.

Çarpıcı derecede yakışıklı olduğu için değil, daha çok yüzü doğrudan hayal gücümden koparılmış bir yüz olduğu için.

Küçükken Kase'yle paylaştığım masallarda yarattığım egzotik prenslerden birinin yüzü. Prens Fell. Parlak gözleri ve zayıf vücuduyla düşmanlarının hafife aldığı bir prens.

Ama Prensımız Fell zekiydi. Masalımızın sonunda Fell krallığı ele geçirene ve karanlık bir dünyada kilitli kalan güzel kızı kurtarana kadar düşmanlarını alt etti.

Elof'un gözleri parlaktı ama Prens Fell'den daha bitkin görünüyordu. Koyu renk saçları bir savaşçının düğümüyle bağlanmıştı ve çenesinde onu her gördüğümde değişiyormuş gibi görünen yamalı bir sakal vardı. Yine de, sert görünümünün altında Fell vardı.

Hayalimdeki prensi nerede görsem tanırdım. Bir kız olarak yüzünü, samanlıkta yanımda uyuyan çocuğa göre şekillendirmiştim. Gözleri farklıydı ama Prens Fell'e güneşin doğuşu gibi altın rengi gözler verseydim, Kase bu masala kimin ilham verdiğini bilirdi.

Elof'u gördüğümde, bazen yetişkin bir Kase'nin ona benzeyeceğini hayal etmek hoşuma giderdi.

"Adımı biliyor musun, Elof?" Fenerlerden birini söndürürken fısıldadım.

O keskin gözlerini bana çevirdiğinde nabzım durdu. İlk defa beni görmüş gibi bakıyordu. "Biliyorum. *Dännisk*."

Uzun bir iç geçirdim. Hizmetkârlardan biri için bile Strom isminin sülüğünden başka bir şey değildim. Bana hitap etmedi. Şüphesiz, Elof sessiz kalmamı ve onu rahat bırakmamı tercih ederdi.

"Sen bildiğin sürece," dedim ve arkamı döndüm.

"Kasabalarda bu kadar geç saatlere kadar kalmamalısınız."

Tanrılar adına. Kanayan adam belki de ilk kez sohbet ediyordu. Omzumun üzerinden baktım. Elof iki elini çatalın sapına dayamıştı, gözleri kısılmıştı, çenesi titriyordu.

Beni azarlıyor muydu?

Homurdandım. "Endişe not edildi."

"Endişe demedim."

Adamın ayı gibi bir sesi vardı. İlginçti. "Benim hatam."

"Bu aptalca ve ben senin kafanda daha fazla beyin olduğunu sanıyordum."

Şimdi gözlerim kısıldı. Ne kadar ileri gidebileceğimi, ne kadar tehlikeli olabileceğimi bilmiyordu.

Kadın olmam beni bir anda korkulmaması gereken bir şey mi yapmıştı? Bir anda kafamda yıldızlı gözlerden ve romantik hayallerden başka bir şey olmadığını mı düşündü? Tanrıların terk ettiği bu bölgenin kanayan tehlikelerini gerçekten bilmediğimi mi düşünüyordu?

Karnımın üzerine yayıldım ve çenemi yumruğumun üzerine yerleştirdim. "Sevgili Elof. Kasabadakilerin hava karardıktan sonra *benimle* buluşmasının aptalca bir şey olduğunu düşünmek isteyebilirsin. Risk altında olan onlar, ben değilim."

Alay etti. Hayır, kanayan piç bana güldü. Gırtlaktan gelen bir ses, alaycı bir ses.

"Ne?" Dirseklerime yaslandım. "Bana inanmıyor musun?"

Neyi kanıtlamam gerekiyordu ki? Ona hiçbir şey, yine de burada değerimi ve kötülüğümü kanıtlamaya kararlıyım, oysa onun gibi birine, gerçekten tanımadığım birine büyücümü ifşa etmenin Hob gibi bir hırsızdan anı çalmaktan daha tehlikeli olduğunu biliyordum.

"Dünyanın nasıl işlediğini anladığını sanıyorsun, *dännisk*. Ama anlamıyorsun."

"Beni tanı mıyorsun, Elof."

Başını sallayarak kalın bir saman yığını nı bıçakladı. "Belki değil, ama birinin beyinsiz olduğunu anlarım."

Dişlerim birbirine vurdu. Sesi kanayan Kase'ye benziyordu. Eski dostum bana her zaman aldığım risklerle kafatasımın ne kadar aptalca boş olduğunu söylerdi. Yine de o da benimle birlikte risk alıyordu.

"Biliyor musun Elof, bence konuşmadığımız zamanlar daha iyiydi."

"Anlaştık, *dännisk*. Git sıcak küçük yatağında uyu."

Oh. Garip yakışıklı Elofu artık pek umursamıyordum. Benim hatam, onun konuşmasına neden olarak prens yüzünün cephesini kırdı. Dilimde düzinelerce keskin söz dans etti ama hiçbir i uygun değildi. Şüphesiz her biri bir şekilde beni zeki değil de aptal gibi göstermenin bir yolunu bulacaktı.

Çıkıntıdan uzaklaşırken bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Adam sırtıma cüretini gösterdi - kanlı sırtıma - ta ki o korkunç yüzünü artık göremeyene kadar.

Başka biriyle yeni bir bağ kurmaya çalıştığım için başıma gelen buydu.

En iyisi geçmişin hayaletlerinden ve bir daha ne zaman karşılaşacağımı bilmediğim bir kardeşten uzak durmaktı. Ansel vardı, Hagen'in arkadaşı ve malikânenin toprak işlerinden sorumluydu ama onun da kendi ailesi vardı.

Nornlar benim için yalnız bir yol ayarlamıştı. İyi. Önemli olanları kurtarmanın bir yolunu bulana kadar yalnız yürüyecektim. Önemli olan tek kişileri.

Sıcak, küçük bir yatak olarak kullanmak için küçük bir yuva şekillendirdiğim çatı katının arkasına doğru koştum. İçgüdüsel olarak parmaklarım kuru samanları kazdı, ta ki uçları bir çuval bezi parçasının etrafında kıvrılana kadar. Doldurulmuş atı samanın altından çıkardım ve iplikten yapılmış yelesiyle oynadım, tek düğme gözünü çevirdim. Diğer i altı tur önce kaybolmuştu. Yontulmuş siyah düğmenin üzerine tek bir damla gözyaşı sıçradı.

Burnumu çektim ve atı göğsüme yasladım. "Onu bulacağız Asger," diye fısıldadım. "Bir şey bilmek ister misin? Bence bir erkek olarak bile seni yanında tutacaktır."

Bu düşünceye kıs kıs güldüm. Yetişkin Kase geniş ve güçlü olur muydu? Yoksa şimdiye kadar zayıf bir boyu mu tercih ederdi?

Çocukken tarlalarda çalışmış, ahırları temizlemiş, kısırakları eyerlemişti. Hagen onunla hep dalga geçer, Kase'nin bu işi yapmaya devam ederse ondan daha fazla büyüyeceğini söylerdi.

Hagen küçük bir adam değildi.

Asger'e sarıldım, atı Kase'ye verdiğim günü hatırladım. Bunun ona doğum şenliği için vereceğim son hediye olacağını bilseydim, daha fazlasını yapar, daha fazlasını söyler miydim?

Yoksa yine de didişir miydik, çünkü didişmeden geçen çok az gün vardı?

Ben küçük bir kanama değilim, Mallie.

Sen de erkek değilsin, seni sersem.

Senden daha yaşlıyım ve artık bu tür şeylere ihtiyacım yok.

Gülümsemem yelemdeki gözyaşlarına karıştı.

Kase pelüş bir oyuncağa sahip olduğu için mızımızlandı ve şikayet etti -bir ayın yarısını onu yapmak için harcadığım dolgu malzemesi için harcadım ve biriktirdim- ama Asger'in yanında uyumadığı bir gece yoktu.

Gözlerim ağırlaştığında, gecenin soğuğuna ve yıldızlar parladığında ahırlarda her zaman kalınlaşan gölgelere karşı Asger'e sarıldım.

Garip ve ağır, sanki gölgeler geceden daha fazlaydı. Aşağıda çalışan Elofun sesleri karanlıkta birbirine karışıyordu. Ahırdaki sisleri fark etmemiş miydi? Çalışmaya devam ederken, bazen karanlığın sadece bana ait olduğunu düşünüyordum.

Belki de biraz deliliğe kayıyordum.

Çaresizliğin dönüşleri ve şimdi herkesin görmediği bir varlığı hayal ediyordum. Aslında karanlığa daha alışmıştım, hatta karanlık geldiğinde biraz rahatlıyordum. Gölgele sadece karanlıkta beni izleyen gözlerin ürkütücülüğü ensemden diken diken olduğunda rahatsız edici oluyordu.

Yüzümü buruşturdum ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek omzumun üzerinden bakmayı reddettim ve Eloftan birkaç fener yakmasını isteme dürtüsüyle savaştım.

Belki de çatı katında bir hayalet vardı.

Hayaletin dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlayamamıştım.

Z

HAFIZA HIRSIZI

"KALK. MALIN, KALK."

Kalçamı dürtten şeye karşı inledim. Bir darbe, sonra bir tane daha. Sert ve katı bir şey kemiklerime dokunmaya devam etti. Bana bir daha dokunursa onu parçalara ayıracaktım.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

"Kanayan gökyüzü." Kalın, güçlü eller aynı anda kollarımın altında kıvrılıyordu. İçgüdülerim çırpınmamı ve savaşmamı gerektirdiğinden boğazımdan küçük bir çığlık çıktı. Ta ki gırtlaktan gelen bir kıkırdama kanıma karışana kadar. "Tanrılar aşkına, kızım. Her sabah vahşi bir kedi gibi mi uyanıyorsun?"

"Ansel." Gözlerim karanlığa alıştı ve onu geri ittim. Sinirli bir iç çekişle pantolonuma ve saçıma yapışan saman parçalarını fırçaladım. "Ne yapıyorsun burada?"

Dışarıya baktığımda güneşin henüz uyanmayı düşünmediğini gördüm.

"Yapacak işlerimiz var." Ansel elindeki küreği ayaklarımın dibine bıraktı. Üvey babamı hayal kırıklığına uğratan Hagen'in en yakın arkadaşıydı ve vahşi bir savaşçının iri cüssesine sahipti. Ama kalbi nazik ve iyiydi.

Hagen'in tutuklanmasından bu yana Ansel, bana çaresiz bir kız kardeş gibi davranmaktan gurur duyduğu bir konuma gelmişti.

"Ne?" Gözlerimdeki uykuyu sildim. "Neden şimdi?"

"Usta Strom bugün bir hapishane nakil aracının geleceğini haber aldı." Ansel'in beyaz gülümsemesi karanlığı yırttı.

Nabzım kafatasımın içinde atıyordu. Nefes almayı unuttum. Yavaş yavaş bir gülümseme -hem rahatlama hem de inançsızlık- ağzımı kapladı. "Bir hapishane ..." Parmaklarımı Ansel'in bileğine doladım. "Hagen mı?"

Ansel usulca güldü. "Öyle olduğunu söyleyebilirim, Mal. Üvey baban dönüşü için arazinin hazırlanmasını istiyor."

Hagen. Kardeşim. Strom Evi'nde yaşamamı önemseyen tek adam eve dönüyordu!

Hayatımın büyük bölümünde Strom Hanesi için Kuzey Krallıklarına yabancı iş seyahatleri yapmıştı. Ne tür bir iş olduğunu bilmiyordum, bana hiç söylemedi, sormama da pek izin vermedi ama umurumda değildi. Döndüğü sürece.

İki tur öncesine kadar,
bilmiyordu. Eve gelmesini
sağlamak için . . .

Acele ettim ve dağınık saçlarımı düzelttim, gevşek bir örgüyle bağladım, sonra da tek çift haşlanmış deri botlarımı giydim. Birkaç dakika içinde bahçe bekçilerinin arasına karıştım ve Ansel'in emirlerini yerine getirdim.

Sabah ışığı şafağın sislerini kovduğunda, ön patika boyunca yabani otları kesmiş, keçileri, kısırakları beslemiş ve Aşçı'nın kızartması için bir kaz yakalamayı başarmıştım. Üvey babamın bu akşam kesinlikle isteyeceği ziyafet için birkaç acı kök ve şalgam toplarken alnımda boncuk boncuk ter birikmişti.

"Malin, domuzların yanına git, kızım. Lanet ağıl kırıldı." Uzun evin önünden, üvey babam sert bir bakışla beni kilitledi.

Başımı salladım ve gözlerimdeki kiri silmek için elimin tersini kullandım. "Evet, Daj."

Jens Strom'un Uluyan Dalgalar gibi güçlü bir sesi vardı. Sesi malikânenin her hareketine yansır. Dallardaki esintinin ürpertisinden, yemek odalarındaki tahta tabakların takırtısına kadar. Üvey babam konuştuğunda, tüm malikâne onu dinlerdi.

Kalın kollu, taş gibi güçlü, iri yarı bir adamdı. Sakalının ortası örgülüydü, sonra bir asilzade olduğunu göstermek için kızıl saçlarının yanları kafatasına kadar kırpılmıştı, uzun bir örgü sırtı ortadan aşağı uzanıyordu. Kafa derisine ve elmacık kemiklerine rünler işlenmişti. Koruma. Güç. Refah. Bir asilzadenin tüm işaretleri.

Yine de Strom serveti için mutluydum. O olmasaydı, Jens hepimizle birlikte maskeli baloda bir Alver yavrusu olurdu.

O da benim gibi bir Anomali'ydi. Bilinmeyen, garip, güçlü bir büyücünün adı.

Bıraktığı ipuçlarından, üvey babamın yalanlar ve gerçekler konusunda bir tür yeteneği olduğunu çıkarmıştım. Hangi kelimelerin konuşulduğunu ve hangi hikayelerin anlatıldığını kontrol etmekle ilgili bir şey.

Soyluluğa giden yolda dolandırıcılık yaparsanız böyle bir yetenek işinize yarayabilir. Kurbanlar doğruyu söyleyemezse, sizi kim durdurabilir? Ben de biraz kötü niyetli olmalıyım çünkü Jens'in onursuzca zenginleşmesini pek umursamadım. Onun cüzdanı hepimizi özgür Alvers olarak tutuyordu ve benim büyücü olduğum gerçeğini saklayacak kadar nüfuzu vardı.

Bazı nedenlerden dolayı, o yaptı.

Bildiğim kadarıyla, Ivar'ın Strom Hanesi'nin üvey kızının son derece sıradan biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jens beni sevmedi ama bana adını verdi, başımın üstünde bir çatı ve karnımda yemek tuttu. Kanunen buna ihtiyacı yoktu. Ölmüş karısının kızı olarak Jens bana bağlı değildi; neredeyse tüm hayatım boyunca bana bağlı olmamıştı.

Çoğu gün ona içerliyordum, hepimiz gibi bitmek bilmeyen bir işte çalışarak belini kırması için can atıyordum ama bir yanımda beni amigoların evinde ya da bir deri bir kemik kalmış bir hayattan koruduğu için onu seviyordum.

Ve böyle bir günde benden her şeyi yapmamı isteyebilirdi ve ben de hiç düşünmeden yapardım. Hagen yakında burada olur.

"Malin," diye tersledi Jens, ben sebze sepetini başka bir hizmetkâra uzatırken. "İşin bittiğinde ahıra gitmeni istiyorum. Anladın mı?"

Ağzım açık kaldı. "Ama ummuştum ki-"

Bir sorun mu var?"

Umuyordum. Hagen'la buluşmak istedim, Daj. Çok uzun zaman oldu, bu gece ana eve katılabileceğimi düşündüm."

Hınzırca bir kahkaha bahçede yankılandı. "Küçük fare mi? Bizimle içeride mi? Sevgili kardeşimi döndüğü ilk gece böyle bir manzarayla utandırmak istemeyiz."

Bard uzun evden çıktı ve olgun, kırmızı bir kan elmasını ısırdı. Suyu güçlü çenesinden aşağı damlıyordu. Bazılarına göre Bard yakışıklıydı. Ağırbaşlı. Strom Hanesi'nin varisiydi.

Bana göre o zalim ve iliklerine kadar şımarık biriydi.

Boğazımda utanç verici bir düğüm oluştu. "Saygısızlık etmek istemedim ama... Ben de Hagen'in kız kardeşiyim."

Bard güldü ve bir ısırık daha aldı. "Söyle bana, küçük fare. Bu evdeki herhangi bir şey üzerinde ne hakkın var? Senin diyebileceğin bir çatın olduğu için şanslısın."

"Strom Evi'nden annemin payını almaya hakkım var." Lanet olsun, ne yapıyordum ben? Hagen'den bir süre daha sürgün edilme düşüncesini sayıklama acısıyla suçladım.

Patlamam birden fazla hizmetkârın durup izlemesine neden oldu. Bazıları dehşetle, bazıları ise sonunda Strom Evi'nde ilginç bir şeyler olabileceğine dair gözlerinde bir heyecanla.

"Annen mi?" Bard yarısı yenmiş elmayı fırlattı ve bir adım daha yaklaştı, sesi huysuz bir ironiyle doluydu.

"Ah, zavallı küçük kardeşim. Oropsu annenin öldüğünün farkında değil misin?"

"Yeter," diye tersledi Jens. Gözleri tiksinti, belki de küçümseme dolu bir bakışla kısıldı. Belki de başka bir şey. "Malin, sana söyleneni yapacaksın. Yüzünü ana evin yakınlarında görmek istemiyorum. Bu benim son sözüm, kızım."

Bard göz kırptı. Yüzündeki sırıtışı silmek için bıçağının ucunu bacağına saplamak isterdim. Bunun yerine, her zamanki gibi başımı salladım. Üvey babamın sözüne boyun eğdim, küreği aldım ve domuz ağılına doğru döndüm.

Arnavut kaldırımlı yol ana uzun evin etrafını sarıyordu. Jens'in hayvan ya da domuz ağılına ihtiyacı yoktu. O bir silah adamıydı. Kara Saray cephaneliğinin güvenilir kalaycılarından biriydi. Eğer onun iyi bir adam olduğuna inansaydım, üvey babamın hizmetkârlarına daha fazla iş yaptırmak için kokulu ağıllar ve yemyeşil bahçeler eklediğini düşünebilirdim, böylece onlara para verip sokaklardan uzak tutmayı haklı çıkarabilirdi.

Ama nazik diyebileceğim bir adam değildi, bu yüzden kaçışçı domuzlar gibi aptal yaratıkların varlığından hoşlanıyor olmalı.

Kalemin başında boğazım yutkunmakta zorlanana kadar kurudu. Elof içeride durmuş, kırık mandalı ayarlıyordu.

Adamı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi olduğunda suçluluk duygusu göğsüme bir bıçak gibi saplanıyordu. Sanki bir başkasına duyduğum bu uygunsuz çekimle sevdiğim tek çocuğa ihanet ediyormuşum gibi. Sinirli ve açıkçası kaba olan bir başkasına.

Elof gözlerini kaldırdı. "Bir şey ister misin?"

"Senden değil."

Elof işine ara vermedi ama o sarhoş edici seğirme yine ağzını oynattı. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Hmm. İstedğim hiçbir şeye sahip olamayacağınızı söylemenize biraz hazımsızlık diyelim."

"Çok kesin bir şekilde konuşuyorsunuz. Birçok kişi bana insanın en derin arzularını dile getirme konusunda yetenekli olduğumu söylüyor."

İçim burkuldu. Sözlerinin altında yatan anlamlar vardı ve ben bunları araştırmak istemiyordum.

"Gündüz vakti burada olmanız ne tatsız bir sürpriz."

"Bugün burada bana ihtiyaç var."

Gözlerimi devirip aceleyle kapının diğer tarafına geçtim, domuzlardan biri oradan kaçmıştı.

En küçüğü ve en hızlısı. Ciğerlerim yanana kadar hayvanı yakalamak için mücadele ettim.

Eloftan yardım istemek zorunda kaldığım için ne kadar içerlediğimi anlatamam.

Hiçbir şey söylemedi ama okyanus gözlerindeki parıltı, hayvan onarılmış kapının ardında güvende olana kadar ihtiyacım olan bir şeye sahip olduğunu haykırdığını söylüyordu.

"Güneş batıyor, *dännisk*. Küçük yatağına geri dönmelisin."

Terli ve kirli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ve sen de gidip eziyet edecek başka birini bulmalısın."

"İyi konuştun, *dännisk*. Hayır gerçekten, yaralıyım."

"İyi." Lanet olsun. Kanayan bir taştan bile daha az aklım vardı ve Elof bunu biliyordu. Yeni düzeltilmiş direkleri çamur ve kille doldurmayı bitirdiğimde ve o aptal domuzları beslemeye geri döndüğünde kibirli kahkahası kırık cam gibi içime saplandı.

Üvey babam gizli kalmamı istediğinden beri işlerim yavaşlamıştı. Hagen'a yaklaşmama izin vermenin nesi bu kadar kötüydü? Jens yakın olduğumuzu biliyordu; bizi ayrı tutmaya hiç çalışmamıştı. Anlam veremediğim, şüphe uyandıran nazik davranışlarından biriydi bu. Ama şimdi sanki daha fazlasını biliyordu ve sırlarına vakıf olmamı istemediği için beni karanlıkta tutuyordu.

"Bu gece ayak altında olmaman muhtemelen en iyisi, *dännisk*." Elof bir dirseğini küreğinin ucuna yaslayarak konuştu.

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Bu gece, kardeşin döndüğünde. Yoldan uzak durmanın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Hagen hakkında yüksek sesle konuştum mu? Yoksa yüzüm sadece kardeşimi göremediğim için biraz daha kırgın olduğumu mu haykırıyordu? Onu görmezden geldim ve çamurlu ellerimi pantolonuma sildim.

Elof'un sesi karardı. "Aslında, bence acilen çatı katına geri dönmelisin. Şimdi."

Yapamazsın-"

Tekerleklerin kum ve çakıl taşları üzerindeki titreyişiyle kelimeler boğuldu. Kalbim göğsümde durdu. Nefesimi tuttum ve Strom Evi'nin ön kapısına doğru döndüm.

Tanrılar adına. Kara Saray arabaları. Hagen. Kanım hızlandı ve sulu bir gülümseme kendimi tutamadı.

Ta ki rüya sefil bir gerçekliğe dönüşene kadar.

"Kahretsin." Elof'un laneti göğsüme saplanan bir başka bıçaktı, gördüklerimin doğru olduğunun kanıtıydı.

"Maskeli balo," dedim nefesimin altında. Kara Saray arabaları değil. Bunlar, yanlarında boyalı maskeler ve pencerelerinde parmaklıklar olan nakliye arabalarıydı. Masque av Aska için satın alınan Alvers'leri yakalamak ve taşımak için kullanılan türden arabalar.

Maskeli baloda çalışan Alvers'lerin özgür olmadıklarını kanıtlayan bir şey varsa, o da vagonlardaki parmaklıklardı.

Üç silahlı skydguard parmaklıklı kapılardan birini açıp zayıf, güçsüz bir adamı arkadan sürüklediğinde dizlerimin bağı çözüldü.

"Hayır," dedi Elob nefesinin altından. "Bu mümkün değil."

Ne demek istediğini bilmiyordum, tek duyduğum kendi boğuk sesimdi. "Hagen!"

4

HAFIZA HIRSIZI

Skydguard üvey kardeşimi dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken sesim titriyordu.

Saçları omuzlarına kadar uzamıştı. Kalbinin hemen üzerinde biten sakalı kırlaşmış ve düğümlenmişti. Paçavralar giyyordu ve o güçlü, güvenli kolları şimdi ince ve çürüktü.

Ona dokunmaya cüret eden herhangi biriyle savaşmak için sürücüye doğru koşmak üzere bir adım attım, ancak belimi sıkıca kavrayan biri tarafından durduruldum.

Elof beni geniş göğsüne yasladı ve geri çekti. Ona karşı mücadele ettim. "Hayır!"

"Sessiz ol." "Bırakın beni!"

"Kapa çeneni, yoksa zorla kapatırım." Aptal bana son nefesiymişim gibi sarıldı. Ondan nefret ediyordum. Elof beni yavaşça ağaçlara doğru götürdü. "Malin, onu bırakmalısın."

O piç benim adımlı biliyordu.

"Hayır." Göğsümdeki acı çok fazla büyüdü. Vücuduna doğru yığıldım. "Maske yüzünden."

"Biliyorum."

"Onu yok edecekler. Bırakın beni!"

Uzun evin kapısı yırtılıp açıldı. Üvey babam ve ev halkının yarısı yola döküldü. "Bu da ne böyle?" Jens hırladı.

Gümüş seax kılıcıyla bir skydguard öne çıktı. Şüphesiz kaptan.

"Kara Saray'a yaptığınız hizmetlerden ötürü Lord Magnate, Strom Hanesi'ndeki sizlere ikinci oğula veda etme fırsatı verdi."

"Hayır," dedi Jens. "Serbest bırakılacağı haberini aldım."

"Planlar değişti Lordum. Bundan böyle, tanınmış bir Alver olan Lord Hagen Strom, uygun gördüğü sıfatla Lord Magnate'in hizmetinde olacak."

"Hayır." Elof'un kucagında dönüp durdum ama o sadece tırnakları acıyana kadar kalçalarımı kavradı.

"Eğer lanet kafanı korumak istiyorsan, çeneni kapatacaksın," diye kulağıma fısıldadı ve bizi eski bir erzak kulübesinin yakınındaki gölgelere çekti. Karanlık bizi bütünüyle yuttu. Gecenin ne kadar yoğun olduğunu fark etmemiştim ama loşlukta Hagen'ı zar zor görebiliyordum.

Üvey babam, "Oğlum cezasını çekti," diye ısrar etti.

Kaptan başını öne eğdi. "Lord Magnate'inizi sorguluyor musunuz, Lord Strom?"

"Daj," dedi Hagen'in sesi -oh, uzun zaman sonra sesinin tınısı acı veriyordu- kaba ve sert bir törpüydü.

"Bırak gideyim, ama ... onlara git. Acı çekmelerine izin verme, sana yalvarıyorum. Onları serbest bırak."

Kim acı çeksin? Kimin özgür olması gerekiyordu?

Jens kaskatı kesildi ve sessiz bir nöbetçiye dönüştü. Gökyüzü muhafızlarının Hagen'ı ileri itmesini sessizce izledi, onlar halkına veda etmesini emrederken.

Onu görmeye, ona ulaşmaya, dokunmaya ihtiyacım vardı. Elof güçlüydü ama ben çaresizdim. Botumun topuğu ayağına çarptı. Bana küfretti ama bu onun elini bir an için gevşetmeye yetti.

Tutuşundan kurtuldum ve Hagen'a zarar veren her skydguard'ı katletmeye hazır bir şekilde sürücüyeye doğru koştum. Mantıksızdı belki ama onlar beni öldürmeden önce kesebildiğim kadarını kesecektim. Hagen alınmayacaktı. Kase gibi değil. İkisini de maskeli baloya kaptırmayacaktım.

"Hagen!"

Gözlerini bana doğru kaldırdı ve başını salladı. "Mal, hayır. *Lütfen*."

Lanet olsun ona. Dünyadan silinip gitmesine seyirci kalamazdım. Maskeli baloda ölecekti, hiç şüphesiz.

Ama o lanetli kollar tekrar belime dolandı ve beni geri çekti. Çılgılık attım, bağırdım. Skydguard'ın birkaç bakışını üzerime çektim. Herhangi bir muhafız takip edecek kadar ilgi göstermeden önce gölgelerin içine çekildim.

Elof beni doğruca Ansel'in kulübesine sürükledi. Omuzlarımı kapıya dayadı ve bakışlarını üzerime dikti. "Kardeşin kendi seçimlerini yaptı. Riskleri biliyordu. Şu anda isteyeceği şey senin güvende olduğundan emin olmak, ben de bunu yapacağım. Her zaman yapacağım şey bu."

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onu duymak ya da Hagen'ı cehenneme götüren arabanın peşinden gitmekten başka bir yerde olmak istemiyordum.

Ama yapabilirim. Bu sefer maskeli baloya girebilirim. Onu yerle bir edebilirdim.

Gözyaşları kurudu. Duygular yandı.

Elof gözlerimde yeni bir karanlık fark etmiş olmalı ki tanrılara lanet okudu ve içini çekti. "Bunu yalnız bırakmayacaksın."

"Asla." Kelime dişlerimin arasından sıyrıldı.

"Her zaman umursamaz aptal," dedi ama sanki bunu daha çok kendi kendine söylüyordu. "Yardım almadan onu asla bulamayacaksın, bunun farkındasın, değil mi? Onu Masque av Aska'ya kadar tek başına kovalayabileceğini düşünecek kadar aptal olmadığını söyle bana."

Tam olarak bunu yapmayı planlamış olmamın bir önemi var mıydı? Hayır. Hagen'i Kase'yi zorladığım aynı kaderden kurtarmam anlamına gelecekse Klockglas'ın temelini yıkabilirdim.

"Şimdi benimle alay etmezdim," diye fısıldadım. "Bunun sonu senin için iyi olmayacak."

Elof başımın arkasını öyle bir kuvvetle kavradı ki nefesim kesildi. "Ve eğer bunun peşinden tek başına gidersen *her şey* senin için sona erecek. Kimse maskeli baloya dokunacak kadar deli değil. Tabii Kryv Loncası'yla bir anlaşma yapmazsan..."

Ağzı bir anda kapandı, sanki kelimeler ağzından kaçmış da o istememiş gibi. Gözlerim irileşti. Kryv Loncası Nightrender'a aitti, bir adamın hayaleti. Lord Magnate'ten ve statü sahibi insanlardan nefret eden bir dolandırıcı. Bazıları ona karanlık peri derdi. Birinin en karanlık arzuları gerçeğe dönüşmek istediğinde ortaya çıkan bir adam.

Onun kaostan beslenen bir katilden başka bir şey olmadığına inanıyordum.

"Nightrender bir katil, maskeli baloların müdavimi değil," diye fısıldadım.

"O bir anlaşma yapıcı." Elof ellerini gür saçlarında gezdirerek mırıldandı. "Anlaşmalar Kryv Loncası'nın yaptığı şeydir."

"Bir anlaşma yapıcı mı? Ah, demek dilekleri *yerine* getiren bir fae *olduğuna* inanıyorsun. Seni asla aptal bir adam olarak görmedim, Elof."

"Tanrılar, kanayan dünya hakkında bir şey biliyor musunuz? Peri dileklerinden ve sihirden bahsetmiyorum, gerçi komşu krallıklarımızdaki fae'ler onları yok saymanıza güceneceklerdir. Ama Klockglas'ta, her kanayan bölgede, güç entrikalar, rüşvetler ve anlaşmalarla verilir. Nightrender bu işlerde en iyisidir ama fark etmez. Senin gibi aptal bir kadınla anlaşma yapmaz. Sen çok pervasızsın."

Yumruklarımı sıktım, daha büyük görünmek için çenemi kaldırdım ama gerçek şu ki titrememi durduramıyordum. "Onlar hakkında çok şey biliyorsun. Yardım edebilirler, değil mi?"

"Hayır. Kimse sana yardım edemez. Beni yanlış anladın, *dännisk*. Bir daha sorma."

Maskeli baloda kardeşimi ve kalbimi kaybetmiştim. Onu çevreleyen gölgelerle işim bitmişti. Bir avucumla göğsüne bastırdım. "Bana yalan söyleme. Kryv konusunu açtın çünkü aklına gelen ilk düşünce onlardı. İlk düşünceler genellikle en dürüst olanlardır. Şimdi bana doğruyu söyle, Kryv kardeşimi geri almama yardım edebilir mi?"

Elof'un ağızı gerildi. Bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Gözünü kırpmadı.

"Tanrılar aşkına, ben bir cam parçası değilim!" Birkaç adım geri çekildim. "Maskeli balo kalbimin her parçasını aldı ve onları geri istiyorum. Eğer Kryv Loncası'nın bir faydası olacaksa, bana söyleyin yoksa yemin ederim ki maskeli balodaki tüm pastaları zehirlemeyi planladığımı tüm skydguard'lara itiraf edeceğim. En azından o zaman Hagen'ı maskeli baloya kendim atılarak bulurum. Benden şüphe etmeyin, bunu yapacağım."

Elof birkaç nefes sersemlemiş bir halde bana baktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak ayaklarının üzerinde kaydı. "Tehditlerinin eğlenceli yanı, onları uygulayacak kadar kalın kafalı olman. Kryv ile bir anlaşma mı yapmak istiyorsun? Akılsızca, ama ısrar ediyorsan *dännisk*-" Elof Ansel'in kapısını işaret ederek ağaçların gölgelerine doğru adım attı, "kardeşinin nimet arkadaşına bu tür anlaşmaların neleri içerdiğini sormalısın. Sonra da seçimini yap."

Göğsüm sıkışmıştı. Ansel, Nightrender'ı biliyor muydu? Nazık, zorba ama berbat bir anlaşma yapıcı mı? Bu olamaz.

Elof basamaktan indi ve panik boğazımı sıktı. "Bekle, nereye gidiyorsun?" "Uzaklara. Senin gibi, maskeli balo beni bile tedirgin etmeye yetiyor." Elof içeri girmeden önce durakladı. karanlıkta. "Aptal olma ve bu gece kardeşini takip etme. Kendini öldürtürsen onun için değersiz olursun."

Sonra, gitmişti.

Ansel'in kulübesinin çerçevesi içinde uzun bir nefes için durdum. İki kez kırılmıştım. Doğu Krallığı iki kez beni kalbimin değer verdiği bir insandan mahrum etmişti.

İntikam zamanım çok kez gelip geçmişti. Şimdi alacağım.

5

NİGHTRENDER

SOĞUK BİR RÜZGÂR bir erzak kulübesinin dar çıtalarını kesiyordu. Duvarlardaki kancalardan sapları parçalanmış kürekler, kesici kenarlarında sertleşmiş pas parçaları olan tırpanlar ve bir zamanlar tüm araziye şekillendirmek ve inşa etmek için kullanılan unutulmuş baltalar sarkıyordu.

Elimde, bir altın penge sikkesi savurdum. Bazıları için bu, ömür boyu kıt kanaat geçinmek ve az yemek anlamına geliyordu, bazıları içinse kayda değer bir meblağ sayılmazdı. Benim için ödemenin büyüklüğü önemli değildi, önemli olan elime düştüğünde ardında yatan korku ve umutsuzluktu.

Çaresizlik ve ihtiyaç göz önünde bulundurulduğunda, bu sikke Kara Saray'ın hazinesinden daha değerliydi. Menteşelerinden biri kırılmış olan kapı açıldığında dönmedim. Kalemliği ellerimin arasında ileri geri savurdum, gözlerim tozun ve yanlış kullanımın üzerine dökülen ay ışığının soğuk şeritlerindeydi.

"Geç kaldın," dedim gölgeleri omuzlarımın ve ellerimin etrafında toplayarak. Bazıları karanlık üzerinde gücüm olduğuna inanırdı. Gerçekte, tüm büyülerim korkudan kaynaklanıyordu. Gölgeler, gecenin zifirinden korkanlara atfedilebilirdi.

Terör güçlendiğinde elde edilecek çok büyük bir güç vardı. Bunu şimdi hissediyordum ve bunun için mutluydum. Gölgeler beni bir gizem olarak tutuyordu. Misafirim gibi, yüzümü geçmiş yaşamımdan hatırlayabilecek olanlar için tanınmaz haldeydim.

Daha iyi bir adam olsaydım, ziyaretçime biraz saygı duyabilirdim. Korku taşıyordu, bunda şüphe yok, ama bu korku şiddetli bir öfkeyle, muhtemelen bana duyduğu nefretle körelmişti.

Cesur. Biraz cesur.

Kapı gürültülü bir iniltiyle kapandı. "İlgilenmem gereken çocuklarım vardı."

Alay ettim. Hep bahaneler. Küçükler babaları olmadan da hayatta kalabilirdi. Ben yaşadım.

Yine de annelerin çocuklarının olmasını umduğu gibi biri değildim ama hayatta kaldığımı ve bu gece gücü elimde tuttuğumu söyleyebilirim. Çoğu zavallı çocuğun söyleyebileceğinden daha fazla

zengin evlerin zavallı hizmetçileri haline geldiler.

Strom Hanesi'nin zemin ustasıyla yüzleştim. Yaklaşık iki tur önce bana ödediği para parmaklarımın arasında yuvarlandı. Parayı görünce bakışlarında yeni bir korkunun titreşimi açıkça görülüyordu. Korku asla gözümünden kaçmazdı.

Gücüm o panik anlarında yaşadığımda, hissettiğim tek şey boğucu, sıkı bir korkuydu.

Adamın hakkını yemeyelim, huzursuzluğunu birkaç nefesin içine gömdü ve sert bakışlarını üzerime dikti.

"Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

Ağzımın bir tarafı sırtacak şekilde kıvrıldı. "Kuralları senin koyduğunu bilmiyordum, Ansel. Anlaşmamıza göre oğlunun ihtiyacı olan toniği teslim edersem bana bir iyilik borçlu olacaktın. Teslimatın yapılmadığı bir ay bile oldu mu?"

Ansel uzun boylu bir adamdı. Göğsünü bu kadar geniş açmasa ve başkalarının onun için en önemli şeyi görmesine izin vermese müthiş biri olabilirdi. Küçük oğlu iki tur önce Vahşi Humma'ya yakalandığında, kalbi sonsuza dek zayıflamıştı. Ancak büyü etkisi yaratan otlar ve iksirleri bulmak pahalıydı.

İksirleri ve zehirleri karıştırma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip bir Alver olan bir Elixist'i çocuk için tonik hazırlaması için ayarlamıştım. Küçük hayatını kurtardı.

"Ve minnettarım-"

Minnettar görünmüyorsunuz."

Ansel başını salladı. "Ona neden ihtiyacın var? Nedir bu plan? Bu gece bana geldi, sadece Kryv'in bilebileceği etkileşimlerimiz hakkında bir şeyler biliyordu. Nasıl?"

Ah. Sizinle olan işim sorularınıza cevap vermemi gerektirmiyor. Anlaşmalarım basittir. İsteddiğimde bana iyilik yaparsan, tonik her ilk ayda gelmeye devam eder. Sizin tarafınızdan takip edilmezse durur. Bu kadar basit."

Gözlerinin arasında bir oluk oluştu. "Onu öldürmeyi planlıyorsan bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Hayır onu öldürmeyi planlamıyorsun, ya da hayır bana söylemeyeceksin?"

"Hayır."

Zemin ustası bana sivri cam gibi baktı. "Sen cehennemliksin."

Kıkırdadım ve parasını cebime attım. "Öyle miyim? Sevgili karın öyle düşünmüyor gibi görünüyor." Yüzünün koyu kırmızıya dönüşmesinden biraz fazla zevk aldım. "Bu kadar sert bakma. Sana garip bir şekilde bağlı. Ama teslimat gecesi bize küçük baharatlı kekler bırakmaya başladı ve loncam onları lezzetli buluyor. Minnettarlığını nasıl göstereceğini bilen bir kadın."

Gözlerini kaçırdığında, aramızdaki boşluğu kovalamak için hızlıca işe koyuldum.

Gölgeler erzak kulübesinin her tarafına yayıldı. Elimi göğsüne bastırdım, sırtını duvara çarparken kalbinin her hızlı atışını emdim. Toprak ustası yarım baş daha uzun duruyordu ama gözlerindeki saf, damlayan korkunun bakışı vücudumdan gecenin baş döndürücü gücünü aldı.

Her gölge tenimin yüzeyini soğuturken, aynı nefeste kanım mesmer kullanımıyla ısındı.

Kulübe karardı, sanki ona şeffaf, karanlık bir kumaşın arkasından bakıyormuşum gibi. Mürekkep siyah gözlerimi kapladı. Normalde istediğim zaman gözlerimi karanlığa bürüyebilirdim. Bu gece, duygularım arttıkça beyazlar kayboldu.

Kontrolü kaybetmeye bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum.

"Bir penge." Sesim karanlık bir törpü gibiydi. "Sahip olduğun tek şey buydu, bu yüzden borcunun geri kalanını, ne zaman arasam bana bir iyilik yaparak ödemene izin verdim. Soru sormak yok." Alnımı onunkine bastırdım. "Adımı lanetle, çok da umurumda değil, ama kadını tek parça halinde satıcılarıma getir. Başarısız olursan, anlaşmamızın bakiyesini başka bir şekilde alacağım. Karınız başlamak için iyi bir yer olabilir. Güzel bir köle işimize yarayabilir."

"Seni piç kurusu."

Elim göğsünde hafifti ama boğazına ve bileklerine dolanan gölge sarmalları, o irkilinceye kadar sıktı. "Seçiminiz nedir? Gerçekten bir sorun göremiyorum. Kryv'le buluşma fikri onun kafasına çoktan yerleştirildi. Bunu seninle ya da sensiz yapacak ama bu şekilde bize canlı olarak ulaşır, Kryv Loncası'na olan borcun kapanır ve oğlun yaşar."

Ansel'in bakışları döşeme tahtalarının üzerindeki toza kaydı ama başını salladı.

Bunu bir anlaşma olarak kabul edebilir miyim?"

"Evet." Adamın sesi bitkin ve kırıktı. Mükemmeldi.

Onu büyülü gölgelerimden kurtardım. Karanlık kanıma geri dönerken tenim garip buz gibi bir sıcaklıkla yandı. Gözlerim hariç hepsi.

Elimi cebime attım ve pençeyi çıkardım. Bir fiskeyle yere düşmesine izin verdim. "Onu teslim et ve anlaşmamızın tamamlandığını düşün."

Üç uzun adımda kapıya ulaştım ama Ansel'in sesiyle durdum.

Seninle savaşıyor. Eğer ona zarar verirsen, seninle savaşır. O bir Alver, ama muhtemelen bunu biliyorsunuzdur."

Elim kapı kolundaydı, omzumun üzerinden baktım.

Ansel paraya uzandı, sonra yüzünde kırık bir gülümsemeyle bana döndü. "Onda güçlü bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama sana ödeme yapmak için benden bile daha az parası olacak. Ödeyemeyeceğine göre, eminim ona kötü niyet besliyorsundur. Zaten çok şey kaybetmiş bir masum. Umarım tanrılar bunun için seni lanetler."

"Ah, asla korkma, sık sık yaparlar."

Keşke bu gecenin ortaya çıkmasını engellemek için ne kadar uğraştığımı bilseydi. Ama ne kadar dikkatli adım atarsam atayım, başarısız oldum. Yollarımız kesişecekti ve unutmak istediğim geçmişe geri adım atmazsam muhtemelen ölümle sonuçlanacaktı.

Çocuksu tahta gül, tuniğimin altından göğsüme değdiği yeri yaktı. Bunu bir an bile düşünmeyi reddettim.

"Yarına kadar." Ona sırtarak kapıyı açtım. "Oh, ve Ansel, bir daha geç kalma."

DOĞAL GÖLGELERDE dünyanın dönmeyi bırakabildiği yerd. Nabzımın durmak bilmeyen sesi bir anlığına da olsa yavaşlayabilirdi.

Göğsümdeki sığağa iyi gelecekti. Yanlış adım atmıştım, bir hata yapmıştım ve ben hata yapmazdım. Böyle bir bıçak oyununda hata yapmak ölüm ve kan demektir.

Yaklaşık iki tur boyunca Hagen Strom'u isteyenler adına onu aradık ve başkalarına rüşvet verdik. Onu bulduğumuzda, Kuzey Howl hapisanesinden serbest bırakılmasını sağlamak için titizlikle çalıştık.

Sahte tahliye belgelerimiz mükemmeldi.

Ama bir gecede parmaklarımızın arasından kayıp gitmişti. Maskeli balo ondan nasıl haberdar olmuştu? Şokla bile, maskeli balonun sürpriziyle çalışabilirdim. Sorun, çizgiyi *aştığında* ortaya çıktı. Aklını başına alsaydı, ahırlarda kaybolsaydı, hâlâ bu kanlı mücadeleyi veriyor olmayacaktım.

"Sessizleşti Tov," diye fısıldadı Gunnar, eski bir fiçıyı kaldırıp brän birasından bir yudum alırken.

"Asla iyiye işaret değil," diye karşılık verdi Tova. Kedi gibi gözlerini bana doğru çevirdi ve sanki bakışlarını hissedemiyormuşum gibi profilimi inceledi. "Sence burada olduğumuzu unutmuş mudur?"

Gözlerimi devirdim. Bölgelerdeki insanların Nightrender isminden ne kadar korktuklarını düşünürsek, kendi kanayan loncamın bana karşı saygılı bir hayranlık duyacağını düşünürdüm. Keşke böyle bir şeyi yayanlar

Kötü şöhretli söylentiler Kryv'in liderlerinden ne kadar az korktuğunu görebiliyordu, bu da katil bir şöhret için pek de iyiye işaret değildi.

"Belki ona yaşlı gök muhafızının yolumuzu kesmesini nasıl engellediğimi anlatırım," diye devam etti Gunnar, sanki yanında ben yokmuşum gibi. "Hâlâ kendimden etkileniyorum."

Ah, evet. Prens ... *oof*." Dirseği kaburgalarına çarpınca Tova Gunnar'a ters ters baktı.

"Bana öyle demeyi kes."

Neredeyse gülecektim. O anda, iki tur önce Kuzey Fae Krallığı'na yaptığımız yolculukta tanıştığım on altı yaşındaki çocuğa tamamen benziyordu.

Gunnar bir okun ucuyla bir saç telini ayırabilirdi ve bir Hipnotik Alver olarak, zihni istediği şeyi yapması için çarpıtma yeteneğine sahipti.

Sonuna kadar kullandığım bir yetenek.

Kuzeydeki komşularımız krallarına karşı ayaklandığında, Kryv bir göz atmak için kıyılarına yelken açmaya karar verdi. Benim loncam meraktan gitti; ceplerimizi yabancı parayla doldurmanın bir yolunu gördüm.

Bu hareketin beni Hagen Strom'un yoluna atacağını bilseydim, asla gitmezdim.

Hagen'la ilgili her şey, doğal olarak, beni *onun* yoluna çıkaracaktı. Öldüğüme inanması daha iyi olan bir kadın.

Erkek arayışları her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlanırdı. Yüzümü asla göstermezdim.

En azından plan buydu. Kaderlerimiz birbirine karışıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Durdurmak istediğimden de tam olarak emin değildim.

Bir adam onun zehrini içme riskine girerse aptallık etmiş olur. Bile bile kararlılığını zayıflatmak. Ben aptal oluyordum.

Loncamın emri her zaman Strom Hanesi'nin üvey kızını tehlikeden uzak tutmak olmuştu. Hagen'ı bulma planımızın bir parçası değildi. Sadece izlenmesi gereken bir Alver'di. Biz de izledik. Bekledik. Neredeyse bir lanet dönüş boyunca bu anı bekledik ve Hagen'ın gitmesine izin verdim çünkü onun boynunu onunkinden üstün tuttum.

Planlarımızı daha tehlikeli bir oyuna çevirmek zorunda kalacağız.

"Diğerleri yerinde mi?" Gunnar'ın unvanı konusundaki tartışmaları susturarak tersledim.

"Oh-ho, bu gece biri oldukça sinirli," dedi Tova, fındıklarından birini kafama fırlatarak. Iskaladı ve ayaklarımın dibine düştü.

"Tova," diye uyardım.

"Ne?" Dudaklarını büzdü ve bana ters ters baktı. "Belli ki bu hafıza hırsız hakkında bize söylemediğin bir şey var. O nakliyenin peşine düşmek yerine neden buradayız? Bence biz

-En çok da Gunnar bilmeyi hak ediyor."

Haksız değildi ama bunu bilmesine asla izin vermezdim. Yapamazdım desem daha doğru olur. Ama o da bu gerçeği bilemezdi.

"Her birimizin hak ettiği tek şey nefes almaya devam etmektir," dedim, sesim alçak ve sertti. "Bunu yapacağıma güvenin ya da gidin."

Tova'nın gözleri büyüdü. Yumruklarımı sıkıp sıkıp açtım, ona söylediğim sözlerden tedirgin olmuştum. Hiçbir zaman, sırayla, loncadan birine gitmesini söylemedim.

Birkaç nefes boyunca bakışlarımızı kilitledik, kimin önce eğileceğine dair bir mücadele. Gunnar gerilimin içinde kıpırdandı, sanki birbirimize kılıç çekecekmişiz gibi yavaşça yan adımlarla ikimizden de uzaklaştı.

Sonunda Tova derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı.

"Senin için fark etmeyecekse loncamızı sağlam tutmayı tercih ederim" dedi, sesindeki acı sırtımdaki gizli yaraları sızlattı.

Sert bir şekilde başımı salladım, sonra Gunnar'a baktım. "Skydguard'a ne yaptın?"

Gunnar kıpırdanmayı bıraktı ve gözlerinde ateşle bana doğru hızlı bir adım attı. "Tüm birime en az iki gün boyunca rıhtımın bu tarafına gelmemeleri emrini verdim. Büyücüm hemen çalışmaya başladı."

"Bir esneme," dedi Tova. "Dört kez denedi."

Gunnar ofladı pufladı. "Neredeyse hemen dedim. Bir anlaşma yapmak için güvende olacağız, sonra da ... peşinden mi gideceğiz?"

Kelimeler bir soru, bir yalvarış gibi çıktı. Kryv'e girmesine izin verdiğimde beni asla sorgulamayacağına yemin etmişti. Şimdi de sorgulamak istemiyordu ama Tova gibi o da bizim için ne planladığımızı merak ediyordu şüphesiz. Muhtemelen hiçbir şeye pek anlam veremiyordu. Ama bu konuda daha fazla pes edemezdim.

"Bu kadar yenilmiş görünme Gunnar," dedim. "Biz bir adım öndeyiz."

"Hafıza hırsız her şeyi tekrar mahvederse olmaz."

Benim yerime onu suçladı, ama her yanlış adımı hep ben üstlendim.

"En azından bize bu kadına neden müdahale ettiğimizi söyleyin," dedi Tova. "Neden bizim için bu kadar önemli?"

Loncama her şeyi anlatamazdım ama onlara bir şeyler söyleyebilirdim. "Bu, hedefimi ıskaladığım için oluşan hasarı düzeltmekten başka bir şey değil."

Tova ve Gunnar şaşkın bakışlarını paylaştılar. Hatamı nadiren kabul ederdim ama dikkatsizliğim sır değildi. Hagen Strom Hanesi'ne götürülmeden önce orada olmalıydım, maskeli balo olasılığını öngörmeliydim ama dikkatimin başka bir yere kaymasına izin verdim.

Kryv'in dikkati dağılmadı. Eğer yapsaydık, kan dökülürdü.

Boğazımı temizledim ve Howl Denizi'nin üzerinde yükselen şafak vaktine baktım. "Dışarıda planlarımız için risk oluşturmaktır. Çok duygusal, çok yeteneksiz. Onu yakınımızda tutmak daha iyi. Yine de Strom Hanesi ve maskeli balo hakkında çok şey biliyor. Bildiklerini kendi çıkarlarımız için kullanabiliriz." Gunnar'ın çenesi gerginlikle titreyince ensesini kavradım. "Loncaya katıldığında sana ne demiştin?"

Güçlükle yutkund . "Bana sonuna kadar savaşacağını ve onu bulana kadar durmayacağını söylemiştin.  l  ya da diri."

Bana hâlâ inanıyor musun?"

Gunnar başını salladı.

"İyi."

Tova başını eğdi, ağzında sinsi bir sırıtış vardı. "Peki, buluşmaya kim gidiyor?"

"Sen ve Raum," dedim.

"Elof'u gönderelim mi?"

"Evet." Soğuk şafakta uzun bir nefes çektim. "İster kabul etsin ister etmesin, ona güveniyor."

"Onun büyücüsü hakkında ne bilmeliyiz?" Gunnar sordu.

"O bir Anomali," dedim. "Oynadığı oyunun pervasızca olduğunu ve kontrol edilmezse müdahale edeceğini bilmiyor."

"O zaman onu öldürmeliyiz," dedi Tova sanki göğsümün ortasında bir delik a mayacakmış gibi.

Dediğim gibi, eksikliklerine rağmen faydalı olabilir."

Kaderlerimizin i  içe geçmesinden iliklerime kadar nefret ediyordum ama onu saklı tutmanın ve nefes almasını sağlamanın başka yolu yoktu. Başka bir maskeli baloya katılırsa ona ne olacağını bilmek, şey, ben acımasızdım, k t yd m, ama bunu tek başına yapmasına izin veremezdim.

Yine de bu hiçbir şeyin değişeceği anlamına gelmiyordu. Onun gözünde kötü adam ben olacaktım. Benden nefret etmesi, hepimizden nefret etmesi onun için daha iyi olurdu.

Gunnar içini çekti; acı yüzüne yansımıştı. "Buraya gelebileceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Düşünün. Çok yakınız." Sırıttım. "Ama kendini hazırla çünkü babanın *kız kardeşi* kolay biri değil."

Basit bir el hareketiyle, loncanın geri kalanının beklediği ağaçlara doğru s r klendik. Nabzım durmak bilmiyordu ama onu içime kilitledim.

Burada duygulara yer yok. Yapmamız gereken bir anlaşma vardı.

6

HAFIZA HIRSIZI

"NEREYE GIDIYORUZ?"

"Rıhtım," dedi Ansel. "Bu pervasız fikirde sana yardım edeceğime söz verdim, bu yüzden gitmemiz gereken yer rıhtımlar."

Parmaklarımı birbirine doladım, karnım sıkıştı. Dün gece Elof beni terk ettiği anda Ansel'in kapısını yumruklamıştım. Gözleri ağır ve yüklüydü. Birlikte Hagen'a ne olduğu konusunda dertleştik, sonra ona Nightrender ve birlikte yaptıkları bir anlaşma hakkında ne bildiğini sordum.

Neredeyse bu iddiaya karşı çıkmasını bekliyordum ama omuzları çöktü ve kaşları daha da çatıldı.

Bir keresinde Cehennemlerle bir anlaşma yaptığını itiraf etmişti ve şimdi buradaydık, köprüyü geçip Howl'un yakınındaki rıhtıma gidiyorduk ve bunu tekrar yapacaktık.

"Ansel," diye fısıldadım. "Bana Nightrender ile yaptığın anlaşmanın detaylarını anlatacak mısın?"

Yarım bir nefes için gözlerini kapattı ve bizi devrilmiş bir kayığın yanında durdurdu. Likenlerin ve sertleşmiş deniz yosunlarının paslı rengini düşünmeden -ya da umursamadan- teknenin omurgasına yaslandı.

"Dain'i kurtarmak için hiçbir yolum yoktu."

Dain mi? Oğlu yaramazlıklarla doluydu ve malikâneyi çevreleyen ağaçlardaki kuzgun yuvalarını kurcalamaya bayılırdı. "Peki ya Dain?"

Ateşinden sonra kalbi onu öldürüyordu Malin. Hiçbir şifacı denemezdi bile. İlaçlarının işe yarayacağını sanmıyorum. Ama Sigurd -şimdi seni götürdüğüm adam- bana Kryv Loncası'nda yardım bulunabileceğini söyledi."

"Nightrender Dain'e yardım mı etti? Onun nefret dolu olduğunu sanıyordum."

Ansel'in alayı acıyla yanıyordu. "O bir anlaşma yaptı, Malin. Seni temin ederim ki hiçbir şey kalbindeki iyilikten kaynaklanmıyor. Ama bu seçimi küçümseyemem. Dain yaşıyor ve Kryv Loncası da pazarlıklarını sürdürüyor." Ansel ellerimi avuçlarının içinde kavradı. "Malin, bunu yapma. Nightrender sana sahip olacak."

Senin gibi, korkarım başka seçeneğim yok. Az önce Dain'in hayatını kurtardığın için pişman olmadığını söyledin. Ya bu Hagen'ı kurtarırsa?"

Bir parçam bu takasın iki arzumu yerine getirmesini umuyordu. Kardeşimi ve Kase'yi bulmak.

Ansel'in çenesi göğsüne düştü. "Emin misin? Aksini seçersen seni geri götüreceğim. Beni yanlış anlama. Dain'e ulaşmanın başka bir yolunu bulabiliriz."

Yanağındaki elim onu susturdu. "Ansel." Bana bakana kadar bekledim. "Eminim." Başını sallayarak ve elimin arkasına bir öpücük kondurarak doğruldu. "Bu taraftan o zaman."

Su bölgesinin kenarında, kızarmış tereyağı ve kıyılmış kümes hayvanları havada uçuşuyordu. İçimdeki boşluğun yerini bir boşluk almıştı ve midem açgözlülüğe dönüştü.

Karanlık dalgalar yelkenlilerin, uzun gemilerin, kesicilerin ve ticaret gemilerinin gövdelerine çarpıyordu; bu ses kalbimin düzenli atmasına yardımcı oluyordu. Arnavut kaldırımlı sokaklar, sürekli ileri geri yürüyen deniz botları nedeniyle her zaman nemli ve çamurluydu ve sürekli ıslak esintiden dolayı vitrinleri sarı benekli yeşil yosunlar kaplıyordu.

Ansel bizi dar bir sokaktan geçirirken ona yetişmek için hızıma hız kattım.

Daha küçük, daha pis mahallede hava yağ, ter ve ceviz dumanı ile baş döndürücüydü. Yürüyüş yollarında ikinci el elbiseler, ayakkabılar ve ibadet kıyafetleriyle dolu bit rafları sıralanıyordu. Yetersiz pazar, tüccarların parası olanlara kile kile pırasa, haşlanmış patates veya şalgam sattığı birkaç tahta arabadan başka bir şey değildi.

Yolun sonunda, çelik dükkan kapısının üzerinde bir tabela asılıydı. Bina, ahşabın çıtalarından yapılmış eski duvarlardan biraz eğilmişti.

Basamak ağırlığımızın altında inledi ve içeriden biri neşeli bir melodi mırıldandı. Ansel kapıya vurdu ve yarım nefes bekledik. Tekrar vurdu. Hiçbir şey yoktu. İki sert vuruş daha yaptı ve kapı açıldı, çerçevenin içinde terli bir adam vardı.

"Tanrılar, geleceğimi söylemiştim!" Yabancı kaşlarını çattı ama bahçe sahibini tanıyınca gülümsedi. "Ansel, seni uzun zamandır görmemişim dostum."

"Ve korkarım uzun süre kalamayacağım Sigurd." Sesini alçalttı. "Bu Malin Strom; sizin daha ahlaksız bağlantılarınıza ihtiyacı var."

"Ödemeye hazır mı?"

"Her şey," dedim ona, adıma bir bakır penge olmasa bile.

"O zaman içeri gel."

Ansel omzuma dokundu. "Emin ellerde olacaksın." Beni göğsüne doğru çekerken boğazım sıkıldı. Beni bıraktıktan sonra Ansel başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Sigurd bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını bilecek."

Ansel arkasına bile bakmadan kapüşonunu başına geçirdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Görünüşe göre iyi bir gece geçirmişsiniz," dedi Sigurd. Bir kolunu dükkânına doğru açtı. "Gidelim mi?"

İçeride tezgâhlar çelik plakalar, sayısız cıvata, tekerlek ve jant telleri için çivilerle kaplıydı.

Faytonlar, faytonlar ve çeşitli sökölme aşamalarında birkaç zırhlı göğüs plakası arkadaki raflara yığılmıştı.

Gümüş talaşlar zeminin tozunu alıyordu ve havada biraz yağ ve kahve kokusu vardı.

Çelik adam perişan halime baktı, sonra bir kalçamı tezgahın kenarına kaldırdı.

"Peki, devam et," dedi ama bunu gülümseyerek yaptı. Sanki dinleyecek bir hikâyesi olduğu için heyecanlıydı. "Ne oldu?"

"Kardeşim maskeli balo tarafından hapsedildi ve ben onu serbest bırakmayı

planlıyorum." Sigurd'un gözleri büyüdü. "Oh, hepsi bu mu?"

Kafa derim tedirginlikle karıncalandı. "Bana yardım edebilecek misiniz?"

"*Dännisk* Strom, akli başında hiç kimse Masque av Aska'ya dokunmaz."

"O zaman bu bir hayır mı?"

Bitirmeme izin vermediniz. Bağlantılarımın zihinlerinde sağlam olduğunu asla söylemedim. Sadece sorduğunuz şeyin yapılmadığını söyledim. Bir deniz hapishanesine girmek, maskeli balonun perdelerinin arkasına geçmekten daha kolay olurdu. Özellikle de Lord Niall'ın bir gelin aradığı bu dönemde."

"O zaman denerken öleceğim." Aramayı bırakmayı reddettim.

Sigurd çenesini kaşıdı. "Ne sorduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Kryv Loncası'yla bağlantı kurmanın bir yolunu bulduğunuz için sizden yardım istiyorum." Gerçekle gurur duyuyormuş gibi sırıttı.

Gözlerim sol elindeki eksik parmak ucuna kaydı, sivri bir kesik vardı ve hayatını merak ettim. Bir tüccarı yeraltı dünyasıyla ilişki kurmaya iten şey neydi? Saygı duyulan, muhtemelen bir loncanın ömür boyu üyesi olan biri olabilirdi. Karanlık işler çevirmek için neden rahat bir hayatı riske atsın?

"Sizi uyarıyorum, hafife alabileceğiniz türden değiller," dedi Sigurd. "Eğer şartlarını kabul edersen, anlaşmaya sadık kalmalısın, yoksa, açık sözlülüğümü bağışla, skydguard fiyorttan Kuzey Kayalıkları'na kadar senden parçalar bulacak."

Üç cehennem. Dudaklarımı yaladım. "Gerçekten yardım edebilirler mi?"

"Kryv'lerin Lord Magnate'e karşı özel bir hoşnutsuzluğu var; bana nedenini sormayın, bilmiyorum. Ve planlarıyla ona birkaç acı ve ağrı çektirmekten zevk alıyorlar. Eğer kardeşinizi geri almak için her şeyi yapmaya hazır bir lonca istiyorsanız, Kryv'den daha alçalabileceğinizi sanmıyorum."

"Bu kadar korkunçlarsa onları nasıl tanıdığınızı sormalıyım."

Sırıttı. "Ben de birkaç kez bataklığa girdim. Orada burada birkaç ponpon kız ve oğlanın kaçırılmasına yardım ettim. Kendi nedenlerimden dolayı amigo evlerini sevmiyorum ve anlaşmalarım genellikle amigoların başka yerlerde yeni hayatlar bulmasıyla sonuçlanıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Şeref evleri, çalışanlarını kolay kolay bırakmayan acımasız genelevlerdi. "Etkileyici."

"Eğer ciddiysen," dedi. "Bir buluşma ayarlayacağım."

"Düzenle," dedim, sesimdeki titreme gerçekten ne kadar korktuğumu ele veriyordu.

Sigurd parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi ama dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Dediğiniz gibi olsun."

SIGURD hiç vakit kaybetmeden Kryv Loncası'na ulaştı. Kanayan Nightrender.

Ne halt ediyordum ben? Maskeli balo ya da sokak işportacılarının cesetlerinden anılar aşırıktan öte, karanlık arzularıyla tüm krallığa eziyet eden bir adamdı bu.

Yaklaşık üç saat boyunca Sigurd'un çelik evinin üst katındaki dairesinde yalnız kalmıştım. Sadece düşüncelerim bana eşlik ediyordu. Huzursuzluktan duvardan duvara volta atıyor, saçımı çekiştiriyor, oturuyor, sonra ayağa kalkıyordum. Kıpırdamadan duramıyordum.

Uyku odasının arka tarafında, ortasında bir gider ve pencerenin altındaki bir kuyudan su çekmek için oldukça akıllıca bir makara düzeneği bulunan ayaklı bir lavabo vardı.

Tek başıma, üzülmekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için tırnaklarımın altındaki kiri temizledim, boynumdaki tahta kuzgunun kirini yıkadım, çelik atölyesindeki teri ve yağı temizledim. Cildim pembeleşip çiğleşene kadar yıkadım.

Dairede ince bir ketenden başka bir şey giymeden dolaşmayı reddederek, Sigurd'un dar bir rafta katlanmış uzun tunik üstlerinden birini ödünç alma cüretini gösterdim. Sigurd ayı gibi bir adamdı, bu yüzden gömleği dizlerime kadar indi.

Giyinmiş ve temizlenmiş olarak tuvaletten dar yatak odasına geçtim.

"Rahat mı?"

Elimi göğsüme götürerek irkildim ama Sigurd pencerenin yanındaki yırtık pırtık bir sandalyeden göz kırptığında neredeyse gülümseyecektim.

"Umarım sakıncası yoktur." Tuniği işaret ettim.

"Gömleğimi giyen çıplak bir kadın mı? Hiç de değil."

Yanaklarım ateşle doldu ama Sigurd beni yine kızdırmadı.

"Ne zaman döneceğini bilmiyordum," dedim nemli saçlarımı yavaşça bir omzumun üzerinden örerek.

"Şansın var mı?"

Sigurd sandalyede sallandı ve rahatsız edici birkaç kalp atışı boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. "Evet."

Sallanmayı bıraktı, kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Her an misafir bekliyorum."

Boğazım hızlı bir kum yutuğu gibi kurudu. Vücudumdaki gerginliği gizlemek için tırnaklarımın kıvrımlarını avuç içlerimin etine batırdım.

"İlerlemek istediğinden emin ol, *dännisk*."

Hiçbir şeyden emin değildim. Kryv Loncası'yla buluşma anı yaklaştıkça, Strom Evi'ne geri dönmenin ve Öteki Dünya'ya geçene kadar soğuk çatı katımda saklanmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Tereddüt ettim ve sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. "Ben hazırım."

Sigurd başını eğdi, gri gözlerinde bir gülümseme vardı. "Bunu daha fazla düşünmek için zaman var. Bazen hayat acımasızdır, tıpkı kardeşinin başına gelenler gibi. Ama her kötü şeyde ateşe koşmamız ve bu sırada ölmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Neden böyle söylüyorsun? Kryv'in beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence Kryv'lardan daha zeki olmasanız bile onlar kadar zeki olmalısınız ve kesinlikle onlara tam olarak güvenmemelisiniz. Ama ilk karşılaşmada boğazınızı kesecek kadar soğukkanlı olduklarını sanmıyorum. Ondan sonrasını bilemiyorum. Onlarla hiç uzun süre çalışmadım."

"Onları nasıl tanıdınız?"

Sigurd göz kırptı. "Ah, bu başka bir günün hikâyesi. Ama kendi kurallarına göre çalıştıklarını bildiğime inan. Senden istenebilecekleri yapmaya hazır mısın? Kara Saray'ı ve Masque av Aska'yı ele geçirmek riskli bir iş. Kendinizi savunmak için ne gibi araçlarınız var?"

"Bıçak kullanmayı biliyorum."

"Skydguard da öyle. Kryv de öyle."

"İyi olacağım," diye ısrar ettim.

Sigurd tartışacakmış gibi ağzını açtı ama biri ayaklarımızın altındaki dükkânın kapısına vurdu. Çelik adam ağır bir iç çekişle, yenik bir gülümseme takındı. "Umarım öyledir, *dännisk* Strom."

Çünkü zaman doldu. Geldiler."

HAFIZA HIRSIZI

Dükkânın derinliklerine indikçe koku daha da keskinleşiyordu. Deniz rüzgârları ahşap duvarları salladı ve gölgeler zihnimle oyunlar oynadı.

Bu ölümcül bir hata olabilirdi ama geri dönmek için çok geç olduğundan korkuyordum.

Sigurd'un ana kattaki ofisi büyük değildi. Parşömenlerle dolu dar bir masa bir köşeyi kaplıyordu ve iki ahşap sandalye de duvara yaslanmıştı. En yakın sandalyeye oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

Sigurd fikrimi değiştirmem için son bir şans vermek istercesine bana bir bakış attı ve sonra arka kapıyı açtı.

Üç karanlık figür, iki erkek ve bir kadın, kapı girişinde omuz omuza duruyordu. Burunlarına kadar maskeli olan bu üç kişinin yanaklarında siyah çizgiler, alınlarında ise koyu renkli rünler vardı.

"İçeri gel," dedi Sigurd, kenara çekilerek.

Kadının abanoz saçlarının bir tarafı kazıtılmıştı ve geri kalanı kıvrılmış saten kurdeleler gibi kafasının üzerinde yığılmıştı. Teni pürüzsüz kızarmış kahverengiydi ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf gözlerdi. Siyah yarıklar göz kamaştırıcı ışıltılı bir rengi kesiyordu. Gecenin içindeki bir kedi gibiydi.

Yanındaki adam yarı maskesini indirerek kurnaz sırıtışını ortaya çıkardı. Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibiydi.

Kadından daha solgundu, gür mısır koçanı saçları ve buz kristali gözleri vardı. Siyah tuniğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve iki yanında parmakları hiç durmadan seğiriyordu.

Arkalarındaki ikinci adam pelerinini ve ardından maskesini çıkardı.

Boğazımdan bir anda çok fazla su yutmuşum gibi boğuk bir ses yükseldi.

"*Elof.*" Vay canına. Bana Kryv Loncası'ndan bahseden piçin yuvarlak yüzü, cam gibi gözleri ve yamalı sakalı bana bakıyordu. "Ne ... burada ne yapıyorsun?"

Elof diğer iki Kryv'in arasına girdi. İlk bakışta en zayıf yapıya sahip olan o gibi görünüyordu ama onun için ayrıldılar. Kryv kenara çekildi. *Onun için.* Gözlerim belindeki kalın kemere takıldı. Her ikisi de

Kalçaları kemik kesici bıçaklarla kaplıydı. Sırtında ağır demirden yapılmış kısa bir bıçak vardı.

"Seni uyarmıştım, *dännisk*. Kryv'den haberim var."

"Onları tanıyor musun? Sen bir Kryv'*sin*."

"Gözlemci, bu," dedi kadın, Sigurd'un masasının üzerindeki toprak kâseden kâğıda sarılı birkaç şeker kaparak. "Devam edebilir miyiz, yoksa bütün gün gevezelik mi etmek istersiniz?"

Elof beni kandırmıştı. Ansel de beni kandırdı mı? Yoksa Elof'un Kryv Loncası'yla olan bağlantılarından habersiz miydi?

Zihnim, Strom Hanesi'ndeki zemin ustası ve Elof arasındaki etkileşimleri gözden geçirdi. Aklımda yanlış bir şey kalmamıştı. Canlı, açık sözlü. Hizmetkâr arkadaşlarıyla dostluğu pek önemsemeyen tipik adamlar.

Üç hızlı adımda, buz gibi gözleri olan Kryv beni sorunsuzca duvara yasladı. "Bir adın var mı, aşkım?"

"Mal. Strom," diye kekeledim. "Malin Strom."

Kryv sırtıttı ve bir parmak eklemine yanağımda gezdirdi, bu kadar yakın durmasından rahatsız olmadığı belliydi. "Raum. Ve ben Mal'ı daha çok seviyorum. Şuradaki güzel," dedi başıyla kadını göstererek, "Tova. Ve o çirkin herifi biliyorsun."

Tova bir tatlı daha açtı ve dilinin üzerine attı. "Zamanımız değerli, hadi işimize bakalım."

Kelimeler dilimin üzerindeki kül parçaları gibi kurudu.

"Otur," dedi Elof, birkaç dakika önce sıçradığım sandalyeyi işaret ederek.

Tamamen sakın görünmek için gözlerimi kısmıştım. Gerçekte, her an öğürebileceğimi düşündüm.

"Hah, biraz ileri gideceğim ve bunun zaman kaybı olduğunu söyleyeceğim," dedi Raum. İkinci ahşap sandalyenin arkasına tünedi, böylece ayakları koltuğun üzerinde düz durdu ve bir dizi durmadan zıpladı. "Bu kızın bunu yapabileceğinden emin değilim."

"Katılmıyorum," dedi Elof. "En azından ben katıldığımı sanıyordum."

Omurgasız olmanın Hagen'a hiçbir faydası olmazdı. Ben Hob gibi sahtekârları korkutan bir Alver'dim -nadir bir Alver-. Kryv'le bir anlaşma yapabilirdim. "Önce sorularıma cevap vermeni istiyorum."

Bunun için burada değiliz," dedi Elof. "Aslında, sizin umursamazlığınız olmasaydı, bu durumda hiç olmayabilirdik."

Benim dikkatsizliğim mi? Maskeyi ben getirmediğim. Hagen'ı ben götürmedim." Sesim tizleşti ve göğsümdeki girdabı durduramadım. "Sırayla maskeli balonun peşine düştüm ve

Kardeşimi de benim kaybettiğim gibi kaybettim..." Başımı iki yana salladım. Kase'yi bu işe karıştırmaya gerek yoktu. Henüz değil. "Onu kaybetmeyeceğim."

Elof'un yanağı seğirdi. "Sırlarını keşfetmek için maskeli balonun peşine düşmenin, bir skydguard birliğine dalmaya çalışanla hiçbir ilgisi yok. Beni araya girmeye ve seni sürükleyip götürmeye zorlamamış olsaydın, sevgili kardeşin bu gece kanayan ailesinin yanında olabilirdi. Sıcak. Mutlu. *Güvende*."

Kıkırdadım. "Ailesi mi? Strom Hanesi'ni sıcak ve mutlu olarak tanımlamazdım."

House Strom değil. Kardeşinin ailesini kastetmiştim. Çocuklarını. Sevgilisini."

Eğer çeneme bir tokat atsaydı, bu kadar afallamazdım. Nefesim boğazımda düğümlendi, avuçlarım terle kaplandı. "Kardeşimin çocuğu yok."

"Öyle," dedi Elof, neredeyse sıkılmış bir halde. "Kuzey Krallığı'ndan. İş için seyahat ettiğini düşündüğün yere, aslında onlarla birlikte olmak için gitti."

Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, eğer Hagen'in başka bir yerde bir ailesi olsaydı, buraya getirilip onun yanında olurlardı."

"Ah, her şey o kadar basit değil. Kuzey bir zamanlar seyahat etmelerini imkânsız hale getirmişti. Kardeşiniz bunu değiştirmek için sonsuz çaba harcadı. Son ziyaretinde çizgiyi aştı. Neden bir deniz hapishanesine atıldığını sanıyorsun, *dännisk*?"

Dudaklarım aralandı. "O ... bir iş anlaşması ters gitti."

"İyi. Bu hikayeyle devam et," dedi Elof. "Bizi sorgulamaktan vazgeçmediğin için kardeşin yakında ölü bir adam olacak. Keşke benim için bir zevk olduğunu söyleyebilseydim."

Elof ayağa kalktı, diğer iki Kryv de onu takip etmek için hamle yaptı.

"Bekle!" Bir elimi uzattım. Bir çaresizlik çırpınışı ensemdeki deriyi yaktı. "Eğer bir ailesi varsa, anlamıyorum, neden bana söylemedi?"

"Kim bilir, ama yapmadı." Elof'un çenesi gerildi. "Nedenini pek umursamıyorum, umursadığım şey onu kaçırma girişimimize müdahale etmiş olman."

"Neden?" Gözlerimi Elof'a diktim, ondan nefret ediyor ve aynı anda konuşmaya devam etmesini istiyordum. "Onu neden istiyordun? Onunla ilgili planların neydi?"

"Hagen Strom'u alıp ailesine teslim etmek için tutulduk. Hepsi bu." Elof aramızdaki boşluğu geçti ve bana doğru yaklaştı. Yüzü neredeyse benimkine değişiyordu; sesi alçak ve karanlıktı. "Hazırlıklıydık, onun serbest bırakılmasını ayarlamıştık. Ama seni durdurmak için araya girdiğim için bir işaret kaçırıldı."

Göğsümü onunkine dayadığımda omuzlarım kaskatı kesildi, kaşlarının biraz da şaşkınlıkla seğirmesi çok hoşuma gitti. "Beni suçlama. Önemseyen herkesin vereceği tepkiyi verdim. Sen de aynı şekilde

maskeli balo arabalarının gelmesine benim kadar şaşırdı."

"Belki, ama duygusal olarak nasıl tepki vermeyeceğimi biliyorum."

"Bir kalbe sahip olmak çok mu yanlış?"

"Evet. Başkalarının ölümüne neden olduğunda sahip olunması ölümcül bir şeydir," dedi Elof. Yüzündeki gölgeler hafiflerken, alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Ama artık arkamıza bakamayız. Rotamızı değiştiririz. Asıl planımızı nasıl mahvettiğini görünce-"

"Ben yapmadım-" Araya girmeye çalıştım ama Elof'un sesi benimkini bastırarak devam etti.

"Daha önce yaptığımız anlaşmaya bir yenisini eklemekten başka seçeneğimiz yok. Neyi takas etmeye hazırsın, *dännisk* Strom? Anlaşma yapmaya geldin. Bir anlaşma yap."

Ama her şey değişti." Alay ettim. "Zaten kendi itirafınla Hagen'ın peşinden gidiyorsun. Benimle bir anlaşma yapmak gereksiz olacak."

Hayır. Planımız yürürlükteydi. Bir süredir yorulmadan tasarladığımız bir plan. Duygusal bir kadın yakalamamıza engel olduğu için maskeli baloya gitmemizi gerektirmeyen bir plan."

Elof'u bıçaklasaydım, Kryv yine de bana yardım ederdi. Onu en az benim kadar sinir bozucu bulduklarından emindim.

"Mesele şu ki," diye devam etti Elof, "yeni oyunlarla, yeni oyunlarla karşı karşıyayız. Tehlikeli olanlarla. Loncamızın devam edebilmesi için daha fazla desteğe ihtiyacımız var. Aksi takdirde, kayıplarımızı keseceğiz ve kardeşinizin Kuzeyli ailesine onun telafi edilemez olduğuna dair korkunç haberi vereceğiz."

Kalbime inen bir yumruktu. "*Çok zor* olduğu için onun maskeli baloda acı çekmesine, ölmesine izin mi vereceksiniz? Senin Kryv'in zorlu Loncası olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Raum. "Bunu zaten tespit etmemiş miydik?"

Biz aptal değiliz," dedi Tova. "İstediğiniz şey daha önce hiç yapılmadı. İlk anlaşmamız imkansız başaramadı. Anlıyorsunuz, değil mi? Risk arttıkça fiyatımız da artıyor."

"Bizi yanlış anlamayın, imkânsızdan kaçmayız." Raum güldü ve Elof'un sırtını sıvazladı.

"Hayır, ama bunu yapmak için para alsak iyi olur," dedi Elof. "Bize size karşı kullanabileceğimiz bir şey verin."

"Sana bana karşı kullanabileceğin bir şey verecek kadar aptal değilim. Fiyat artışınızı kuzeydeki bu sözde aileden alın," dedim elimden geldiğince güçlü bir şekilde. Yine de her kelimemde bir titreme vardı.

Elof kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sevgili kardeşine karşı bu kadar duygusuz olmanı beklemiyordum."

Ben duygusuz değilim. Onu kendim yakalayacağım ama senin gibiler tarafından manipüle edilmeyeceğim." Ayağa kalkıp kapıya doğru bir hamle yaptım ama Elof elini koluma dolayıp sıkıca tutunca ürperdim.

Gözleri karanlık ve yüklüydü. "Kendine karşı dürüst ol. Hamleniz nedir? Planınız nedir? Skydguard'ı ya da Lord Magnate'in kişisel ordularını nasıl geçeceksin? Alver odalarının nerede tutulduğunu bilmezken Hagen'a nasıl ulaşacaksın? Lord Magnate sürekli yeni büyücüler ararken yeteneğini nasıl saklayacaksın?"

Vücudum gerildi. Yalan söylüyor olabilir. Tüm bunları beni korkutup anlaşma yapmaya zorlamak için söylüyor olabilir. Doğrusu, halkın maskeli baloda ne kadar çabuk ortadan kaybolduğuna tanık olmasaydım, uyarılarını görmezden gelebilirdim.

Eğer bir çocuğun çığlıkları geceler boyu aklımdan çıkmasaydı.

"Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğini biliyor musun?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Zamanı gelince." Elini kolumdan çekti ve kendimi biraz daha boş hissettim. Tuhaftı. Beni aynı anda hem korkutuyor hem de güven veriyordu.

"Yani seninle bir anlaşma yapmazsam, Kryv Hagen'i ele geçirme planından vazgeçecek mi?"

Kuzeydeki anlaşmamız bu risk seviyesini kapsamıyordu. Eğer devam etmemizi istiyorsanız, Tova'nın da dediği gibi, risk arttıkça fiyatımız da artmalı. Ne kadar ödemeye hazırsınız? Ne kadar çaresizsiniz?"

Sesi sert bir hal almıştı.

Tek vermem gereken kemik tozu hatıralarıydı. Kryv'in bensiz kullanamayacağı bir ödöl. Onlar değerliydi. Fetişlerle, sırlarla dolu anılar, Kryv gibi halkların bir başkasına rüşvet verme gücü verecekse sahip olmak için iyi para ödeyeceği türden şeyler.

Ama onları verirsem, Kryv'e katılmam gerekecek. Bir bakıma, ödemenin bir parçası olurdum.

Dönüşler boyunca topladığım anıları sunabilirim," diye fısıldadım. "Yozlaşma, cinayet ve halkın Kryv Loncası'nın bilmesini asla istemeyeceği sırlarla ilgili anılar."

Elof başını öne eğdi. "Bu anıları nasıl kullanmamızı bekliyorsunuz?"

"Yeteneğim sayesinde. İşe yarayabilir."

Raum sırtıttı. "Daha önce bir hafıza Alver'inin çalıştığını hiç görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse var olduklarını bile bilmiyordum."

"Size katılmam gerekir," dedim. "Onları başka kimse okuyamaz, ama bir kez okuduktan sonra sizinle paylaşabilirim."

Üç Kryv sessizleşti. Sadece Elof sanki bunu bekliyormuş gibi, sanki söylediğinden çok daha fazlasını biliyormuş gibi bana baktı.

Sessizlik keskin tırnaklar gibi omurgamı gıcırdattı. Tova

alay ettiğinde, neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

"Sokak hayvanlarını kabul etmiyoruz." Tova, sanki onu desteklemelerini istemiş gibi Kryv arkadaşlarına baktı. "Ben anlaşma yok diyorum."

Verecek başka bir şeyim yok. *Lütfen*." Gözlerimin arkasında sıcak bir ağrı birikti. Yorgunluk, korku, hepsi beni durduğum yerde ezdi.

"İşte burada," dedi Elof hain bir alaycılıkla. "Çaresizlik."

Tova ve Raum kıkırdadı ve ben tavırlarındaki değişimi anlayamadım.

"Pekala. Yalvarmaya gerek yok," dedi Tova. "Ama ödeme olarak anıları kabul etmeden önce, bize nasıl çalıştığını göster. Bunun için iyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Elof kenara çekilerek beni öne davet etti.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sigurd, anıları nasıl paylaşabileceğimi göstermek için senden bir tane alabilir miyim?"

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, tereddüt etti ama kısa süre sonra yanıma geldi. Belki de bununla nereye varmayı planladığımı merak ediyordu. "Nasıl?"

"Seni öpmem gerekecek."

"İşte bu ilginç oldu," dedi Raum dirseğiyle Tova'yı dürterek.

Sigurd boğazını temizledi ama itiraz etmedi. Kendi huzursuzluğuma karşı yutkundum, ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve onu öptüm.

Sigurd öpüşmek için kötü bir seçim değildi. Temiz. Mütevazi. İstekli. Duman zihne geri döndü, şekiller oluşturdu, küçük solukların, safir bir kolyenin, yerde yığın halinde duran giysilerin, ten ve sürtünme kokusunun daha net görüntülerini çizdi.

Sinsice sıırıttım. "Sigurd, seni alçak. Leydi Ashton'ın kocası aşk ilişkinizi öğrenirse ne olur merak ediyorum."

"Kanayan gökyüzü." Sigurd'un yüzüne şaşkınlık gölgesi düştü. "Ne yaptın sen? Hâlâ hatırlayabiliyorum... belki de hatırlayamıyorum."

"Hatıranın sadece bir kısmı orada. Gerisini ben aldım." Kaşlarımı çattım ve Elof'a baktım. Strom Hanesi'nde onu arzulamış, ondan korkmuştum ama yine de garip bir sakinlik getirmişti. "Bu buluşmayı sen yönetiyor gibisin. Eğer Sigurd'un anısını görmek istiyorsan, ben de sana aynısını yapmalıyım."

Çenesinde bir kas zonkladı. Sanki bu düşünce onu iğrendirmiş gibi tüm vücudu kaskatı kesildi. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim, tepki vermemeye çalıştım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, bu yüzden ağzının benimkinin üzerinde olması fikrinin onu iğrendirip iğrendirmemesi önemli değildi.

"Sadece paylaş," diye tersledi sonunda. "Kafamın içine bakmayı aklından bile geçirme yoksa seni olduğun yerde keserim."

"Sizi temin ederim ki kafanız kendi isteğimle gideceğim bir yer değil."

Yapacağım şeye karşı gözlerimi kapatmadan önce Elof yüz yüze, tek bir kalp atışı boyunca bakışlarımı tuttu. Onu öptüm.

Ağzı sıcak ve davetkârdı. Mideme bir sıcaklık hücumu yayıldı. Kahretsin. Onun gibi bir adam böyle şeyleri harekete geçirmemeli.

Kafamın içinde yine duman ve küller uçuşuyordu ama bu sefer Sigurd'un Leydi Ashton'la yaşadığı müstehcen anın etrafında kıvrılıyordu. Zihnimi dolduran soğuk bir rüzgâr gibi, karanlık, şekilsiz bir sisten başka bir şey kalmayana kadar görüntüler uçup gitti.

Nefesim Elof'unkine karıştı. Yavaş. Nazikçe. Hatıralarımı onun diline üfledim. Daha fazla nefes veremeyince geri çekildim. Göğsümde istenmeyen bir isteksizlik çiçek açtı. Hepsini daralmış bir bakışın altına sakladım.

Elof'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzının bir köşesinin kalkması sadece birkaç dakika sürdü. Diğer iki Kryv ile yüzleşti. "Bunu açıkça görüyorum."

"Tanrılar, ne sırlar yayabileceğini bir düşün, aşkım," dedi Raum, Tova'yı dürttüğü gibi beni de dürttü. Sanki biz dostmuşuz da o korkutucu değilmiş gibi.

"Benim mesmerim tuhaf ve korkulan bir şey," dedim. "Onu sana emanet ettim."

Elof hiçbir şey eklemedi, sadece gözleriyle derimi soydu. Bakışlarım dudaklarına kaydı ve onlara tekrar dokunmayı hayal ettiğim için kendimden biraz nefret ettim.

Bu seni Anomalilerden biri yapıyor, değil mi?" Sigurd sordu. "Alvers hakkında biraz bilgim var. Liten yakınlarında küçük bir şifa dükkânı olan Mediski bir teyzem var."

Tek söylediğim "Ah," oldu. Bir Alver şifacısı, Anomali Alver'lerinin tuhaflığına, garipliğine uymuyordu.

Mediski Alverleri şifacıydı. Elixistler yetenekli simyacıları. Rifterlar korkutucuydu.

Yok ediciler. Katiller, gerçekten. Ancak Profetik ve Hipnotik Alvers, illüzyon veya tekinsiz duyular yoluyla zihinle oyunlar oynadılar. Kendi tarzlarında korkutucuydular. Anomaliler muttlardı. Genellikle diğerlerinden daha çok korkulan farklı Yeteneklerin çarpışması.

"Büyücülüğün ilginç," dedi Tova. "Ama Ivar bunu öğrenirse, bir varlıktan çok bir risk olacaksın."

"Ama böyle bir Yeteneğin potansiyelini görmezden gelebilir miyiz?" Elof tartıştı.

"Ve eğer paylaşabileceği sırları olan anıları varsa, o sırları alan kişi olmak isterim," dedi Raum.

Elof, Sigurd'un masasının kenarına oturdu. "Nerede bu çalıntı anılar, *dännisk*?"

"Onları sakladım." Kanımda bir heyecan dalgası kaynadı. Bana yardım edeceklerdi. Hagen'ı geri alacaktım.

Her şey bittikten sonra, Kase'yi bulmama yardım edecek kadar güvenilir bile olabilirdim. "Strom Evi'nde."

"Nerede?"

"Sana söylemeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi onlara karşı engelledim. "Peki,

ne diyorsun? Yeterli mi?"

"Bu iş yarın bitmeyecek," dedi Tova. "Bu bir saatin içi gibi, her bir parça, her bir çark akrep ve yelkovanı

döndürmek için çalışıyor olmalı. Sen bizim dünyamızda bir parça değilsin."

"Olacağım."

Elof başını salladı. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Sevdiğim insanları bulmak için ne kadar ileri gideceğimi, ne kadar ileri gittiğimi bilemezsin."

"Yeterince doğru." Kryv arkadaşına baktı. "Eee?"

"Bir anlaşma yapıcı alıyoruz ve Masque av Aska'dan almayı planlıyoruz," dedi Tova. "Yaptığımız şey bu,

değil mi? Çılgınlığı yeterince iyi anlıyor muyum?"

"Evet," dedi Elof yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan.

Tova başını salladı ve bir şeker daha aldı. "Ben açık olduğum sürece. Nasıl istersen öyle yap, ama seçimini yap.

Acıktım ve gitmek istiyorum."

Raum?" Elof bastırdı.

Raum omuz silkti. "Ben varım. Ben her zaman varım."

"Pekâlâ." Elof'un sesindeki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sanki benim bilmediğim şeyleri

biliyordu ve ben bir tuzağa düşmüştüm. "Nasıl istersen, Kryv'e hoş geldin."

HAFIZA HIRSIZI

RAUM VE TOVA Strom bahçelerinde yanımda kucaklaştılar.

"İşte bu, aşkım," dedi Raum. Bana o kadar çok aşkım diyordu ki adımı bilip bilmediğini merak etmeye başlamıştım. "İşte geldik. Bunun için iyi olsan iyi edersin."

"Öyleyim." Sigurd'un Kryv'den daha kurnaz olmam konusundaki uyarısını hatırladım. Kurnaz olmam gerekiyordu. Bir al-ver dengesi, ama ne olursa olsun, onların Nightrender'ın loncası olduğunu unutmamam gerekiyordu. Kryv ile kalmak, herkesin korktuğu kanlı hayaletle yüzleşeceğim anlamına geliyordu.

Gece yarısına kadar Sigurd'un evinde toplanmıştık. Plan yapıyor, dinleniyor ve birbirimize güvenmiyorduk. Gecenin bir vakti Tova bana bir tunik ve pantolon attı. Kıyafetleri nereden bulduğunu bilmiyordum ama onların içinde daha çok bir Kryv gibiydim.

Elof loncayı daha fazla toplamak için ayrılmıştı ve ben de Raum ve Tova'nın gözetimine teslim edilmiştim. Strom Evi'ne giden orman yollarında dolaşıyorduk. Eğer lonca onlara ödeme yapmamı istiyorsa, anılara ihtiyacım olacaktı.

Strom Evi'ne geri dönmeyecektim. İçimden bir ses bunun son gecem olduğunu söylüyordu, bu yüzden riske girdim ve yeni varlığım için erzak alma planları yaptım. Beni nereye götürecekse.

Planımdaki sorun, en iyi malzemelerin uzun evin içinde olmasıydı. Hoş karşılanmadığım bir yer.

Tova iki üvez ağacının arasından çıktı ve başına bir başlık geçirdi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Hiçbir şey. Seninle ahırda buluşuruz."

"Acele et," diye tersledi.

Raum, Tova'yla birlikte gölgelerin içinde kaybolmadan önce şakacı bir şekilde göz kırptı. Çakıl taşlı yoldan koşarak hizmetkârların kullandığı yan kapıya gittim. İki iri yarı hizmetçi yirmi adım ötedeki bir ateş çukurunun yanında durmuş, ellerini ısıtıyor ve Strom ev halkını gözetlerken gülüyorlardı.

Yüzümü görselerdi muhtemelen hiçbir şey düşünmeyecek olsalar da güzel kokulu bir çitin arkasına saklandım.

Sırayla çalıştığım topraklarda bir hırsız gibi gizlice dolaşmak garipti. Ama Kara Saray'ın hedefinde Strom Hanesi vardı.

Elof haklı olabilirdi. Maskeli balo için bir Alver toplayan skydguard'ın önünde dikkatleri üzerime çekmekle aptallık etmişim. Son birkaç turda mesmer'ımla pervasızca büyüdüğümünden bahsetmiyorum bile.

Lord Magnate'in samanlıktaki üvey kızın, kaçırdıkları Strom'un oğlundan daha güçlü olduğunu keşfetmesi an meselesiydi. Öfkesini tüm ev halkından çıkaracaktı.

Beni gerçekten önemsemeyen bir ailenin iyiliği için, temelli ayrılmam gerekecekti. Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim. Kalbimi oyan sıcak bir bıçak gibi.

Hizmetçiler küçük ateşlerine daha fazla dal eklemek için arkalarını döndüklerinde, kapıya doğru koştum ve içeri adım attım.

Dar koridor, büyük odadaki ocaktan yükselen çam dumanı nedeniyle sıcaktı.

Akşam yemeğindeki kavrulmuş yılan balığı ve tereyağlı havuç ile yaban havucu içimde bir istek bıraktı.

Evdeki her koridor büyük odaya açılıyordu. Hasır sandalyeler ortadaki meşe masayı çevreliyordu; masada her zaman gümüş tabaklar ve misafirler için şarap ve brân şişleri bulunurdu. Tavana kadar kemerli bir taş ocak vardı; alevler ortadaki etlerin her gün kızartıldığı ağır şişi yalıyordu.

Hizmetkârların kök ve sebze toplamak için kullandıkları deri çantayı kaptım ve içine birkaç ekmek, kurutulmuş balık ve Bard'ın çok sevdiği tatlı biradan bir fiçı doldurdum.

Ayak seslerini duyunca aceleyle kürk pelerinler, yün başlıklar ve pelerinlerle dolu dar bir köşeye gittim. Alabildiğimi aldım. Yün bir şapka ve tunik, kürk bir şal ve ayaz geldiğinde kullanmak için deriden yapılmış el örtüleri.

Elim, üvey babamın arkada sakladığı dişbudak ağacından yapılmış kasanın pürüzsüz, cilalı yüzeyine değdi.

Şüphesiz kutu penge içinde paketlenmiş olacaktı. Dudaklarımı yaladım. Hayır. Yapamazdım. O halde, adıma bir polis olmadan nasıl yeniden başlayabilirdim?

Balık kılçığından yapılmış ince bir kazmayı örgümden çıkarırken ellerim titredi.

Üç tur önce, kasabadaki gecekondulara girmiştim, orada biraz para karşılığında, kesiciler bir kıza nasıl kilit açılacağını öğretmekten mutluluk duyuyorlardı. Sürgülerin, kolların, mekanizmaların ve yasak engelleri aşmanın hissi beni heyecanlandırmıştı.

Çalışmak için dokunmaya güvenirdim. Herhangi bir ışık çok büyük bir riskti. Ellerim sabitlenene kadar nefesimi tuttum, sonra anahtar deliğindeki kılçığı kaldırdım.

İki nefes. Üç. Kilit

tıkladı.

Hiç vakit kaybetmeden kapağı kaldırdım.

Gökyüzünün yanında. Kağıt kalem yığınları, para keseleri, değerli taşlar, yeşim taşı, fildişi, küçük bir hazine benim oldu. Muhtemelen yarısı Masque av Aska'nın kasasına aitti. Bir kısmını kendim için almakla aramda hiçbir engel yoktu.

Tanrılar beni affetsin.

Sessiz ve hızlı ellerimle servetin içine daldım, birkaç deste penge ve bir bozuk para cüzdanı aldım. Çantamı bir kolumun altına sıkıştırarak köşeden çıktım ve ahıra bakan yan kapıya doğru hızla ilerledim. Beni görebilecek hizmetkârlardan korunmak için ağaçların gölgelerini kullandım. Ya da daha kötüsü, Bard ve Jens'ten.

Ahırda, Raum ve Tova bir su fiçisinin arkasına çömelmişlerdi, ancak ben görüldüğümde ayağa kalktılar.

Hazır mısın?" Raum sordu.

Neredeyse. Birkaç şey daha yaptıktan sonra gidebiliriz." Hâlâ anıları almam gerekiyordu ama onlara ne kadar yakın durduklarını belli etmek istemiyordum. Onları kullanamasalar bile, kemik tozu şişelerimin kontrolünü devretmek midemi bulandırdı.

Kryv dışarıdayken merdivene tırmandım. Çatı katında benim adıma çok az şey vardı. Birkaç tunik, birkaç pantolon, yıllık *jul* şenliği için yırtık pırtık bir etek ve Asger. Doldurulmuş atı ve giysilerimi çantanın içindeki pençenin altına sakladım. Kryv'ler bir çocuk oyuncağıyla kaçtığımı öğrenirlerse, muhtemelen başa çıkılamayacak kadar deli olduğumu düşünerek beni Uluma'ya atarlardı.

Tova ve Raum'un beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez kontrol ederek ahırın arka kapısından sıvıştım. Büyük bir yem kutusunun yanına çömeldiğimde gece sisleri soğuk ve yoğun bir şekilde toplanmıştı. Kutunun altındaki bir deliği ağır gri bir taş koruyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve taşı yuvarlayarak kaldırdım.

Bunları samanlıkta saklayarak riske girmedim. Her gün sinsice dolaşan bir sürü hizmetçi varken olmaz.

Islak sabahlar ve yaklaşan yağmurlarla birlikte toprak kalınlaşmış ve sakladığım şeyi yutmuştu. Parmaklarım çam hatıra kutusunun kaygan köşesine kıvrılana kadar kiri ve ipeksi çamuru kazdım.

Ama kapağı kaldırdığımda iliklerime kadar ürperdim. Şişelerim neredeydi? Çılgınca, nemli toprağı tekrar tırmaladım, aradım. Hiçbir şey yoktu.

Boğazım düğümlendi ama kızgın eller enseme yakalamadan önce endişelenecek zamanım olmadı.

Bard beni yem kutusundan çamur ve kil yığınının içine fırlatırken bir çığlık koptu.

"Bunları mı arıyorsun, Malin?" Üvey kardeşimin yüzü, ağzının kenarındaki hafif seğirme dışında korunaklıydı. Yanında üç Kara Saray skydguard'ı vardı, kılıçları hazırды.

"Bard." Kemik tozu şişeleriyle dolu bir sepeti havaya kaldırdığında yüzümü buruşturdum. "Onlar benim."

Bard'ın soğukkanlı, soğukkanlı ve korkutucu bir şekilde hiçbir şeyden rahatsız olmayan bir hali vardı.

"Ne yazık ki, Hagen'in hapsedilmesinden sonra, Lord Magnate daha fazla şüpheli davranış için arazimizi incelemenin ihtiyatlı olacağını düşündü. Korkarım onun İksircilerinden bazı hileli iksirler burada garip bir mesmer bulmuş."

"Bunlar külden başka bir şey değil." Benim gibileri asla dinlemeyen tanrılara dua ettim, Bard'ın kalbindeki herhangi bir insanlığa dua ettim. Eğer gök muhafızları yapabildiklerimi keşfederse, ilk dileğim gerçekleşecekti; Masque av Aska'nın derinliklerinde Hagen'a katılacaktım.

"Yalan söylemenin bir faydası yok." Bard'ın çenesi sertleşti. "Planınızı anladılar. Anomalilerden çalmak mı? Tsk-tsk küçük fare."

O neden bahsediyordu? Bard bunları başka bir Alver'den çalmadığımı biliyordu. Beni koruyup aynı zamanda ele mi veriyordu?

Benim sessizliğim üzerine Bard kaba, hırıltılı bir kahkaha attı. "Böyle sefil kardeşlerim olduğunu kim bilebilirdi. İkinize de Strom Hanesi'nin destanlarından kendim yazacağım."

"Bard, lütfen." Ona doğru uzandım ama bir skydguard daha hızlı hareket etti. Ağır botu kaburgalarımın çarptığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Omzumun üzerine yuvarlandım, biraz nefes almaya çalışıyordum ki başka bir muhafız saçımı kavradı.

"Hayır!" Yanımdan yukarı doğru kayan beyaz, sıcak acıya karşı haykırdım. "Bard, lütfen! Ona yardım edebilirim; onu kurtarabilirim. Bunu yapmayın."

Hiçbir şey yapmadım. Bir şey yapmam, planlara dahil edildiğim anlamına gelirdi, karanlıkta bırakıldığımı değil." Bard acı dolu bir bakışla elindeki şişe sepetini bırakıp arkasını döndü ve beni kaderimle yüzleşmek üzere skydguard'la baş başa bıraktı.

"Kayıtsız bir Alver olarak, Lordunuz Magnate Ivar ile yüzleşmeniz rica olunur," dedi bir muhafız bana doğru uzanarak.

"Hayır!" Bir canavara dönüşecektim. Ivar'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama Kara Saray'ın Alvers'leri sadece Lord Magnate'e hizmet ediyordu.

Onun için yaşadılar. Onun için öldürdüler.

Bir skydguard beni tekrar tekmeleyerek çığlıklarımı susturdu.

Kryv'i düşündüm. Beni ölü bulsalar yine de Hagen'ın peşine düşerler miydi? Üvey babam için yalvarabilirdim ama bir skydguard bileklerimi arkamdan bağlamaya başladığında taş gibi sert ve soğuktum. Nefret gözümü kör etmişti. Tanrılar için. Kadere. Kendime karşı.

Ahırların önünden bir gürültü geldi. Kapı şangırtısı, sonra da ayakların çakıllara sürtünme sesi. Sıradan seslerdi ama gök muhafızlarının dikkatini çekmişti. Bir muhafız ahırın etrafına bakmak için ayrıldı; bir nefes sonra acı içinde haykırarak yere yığıldı.

Diğer iki muhafız beni bırakıp arkadaşlarına doğru koştular.

Çok fazla düşünmeden şişelerin olduğu sepeti kaptım ve ayağa fırladım. Ahırların önüne doğru koştum ama uzun evden iki skydguard daha çıkınca tökezledim.

Bir hava muhafızı bir mahkûmları olduğunu hatırladığında durmam için gelen talepleri duymazdan geldim. Besleme kutusuna döndüğümde, boğazıma sessiz bir çığlık düğümlendi.

Bard'la birlikte gelen üç skydguard toprağın üzerine yayılmış, garip açılarla iki büklüm olmuşlardı. Boğazları kan içindeydi.

Raum, Tova ve tanımadığım üçüncü bir Kryv, bıçaklarında kara lekeler, alınlarında terle cesetlerin üzerinde geziniyorlardı.

Tova yarım nefes boyunca bakışlarımla buluştu. Hareket edemedim.

Arkamdaki yeni skydguard'lar alarmı haykırdığında, kaos içindeki duraklama sona ermişti. Kılıçlarını bir kez daha kaldıran Kryv, karanlık bir sel gibi saldırdı.

G

NIGHTRENDER

"SKYDGUARD arazinin her yerine dağılmış durumda. Sence onu mu bekliyorlardı?" Vali sordu. Başını iki yana eğip duruyordu, şüphesiz sesler her yönden ona çarpıyordu.

Raum'un insanlık dışı mesafeleri görebildiği gibi, Vali de duyusal büyüsunü kullandığında en ufak bir nefes alış verişi bile uzun mesafelerden duyabiliyordu.

Skydguard'lar her yerdeydi.

Böyle bir kavga planlamamıştım ama işin içine Kara Saray ve maskeli balo girince böyle şeyler oluyordu. Çatı katını terk ettikten sadece birkaç dakika sonra, muhafızlar saldırmadan sadece birkaç dakika önce gelmiştim.

Şimdi, bunu çabucak bitireceğiz.

Siyah kukuletayı başımdan çektim. "O şişeleri keşfettikleri andan itibaren her muhafızın onu almak için beklediğinden şüphem yok."

Basit bir hareketle Vali ve loncanın geri kalanına samanlığı terk etmelerini ve Strom topraklarını kendimize almalarını işaret ettim. Hata yok, birkaç skydguard kesme fikri her zaman çarpık bir heyecan yaratmıştır.

Kan ve kemikten çok, ondan kaçınmak istiyordum.

Bundan sonra aramızda hiçbir engel, hiçbir yanılsama olmayacaktı ve bunu nasıl yöneteceğime dair hala bir fikrim yoktu.

Göğsümün içinde bir öfke ateşi yanıyor, yüzeyin altında kızgınlık ve korkunun sürekli sıcaklığı yaşanıyordu.

Temellerimin sarsılmasını iyi karşılamadım ve onun aramızda olması her şeyi değiştirecekti.

Başka bir seçenek yoktu; odağı düşürmüş, onu kendime çekmiş ve anlaşmayı yapmıştım. İstesem de istemesem de anlaşmaya uyacaktım. Bize katılacaktı ve önümüzdeki haftalar boyunca Nightrender

onun varlığının bir parçası.

Sadece Nightrender. Başka kimse olmayacaktım. Keşfettiği diğer isimler ne olursa olsun.

Avuçlarımı açtım ve karanlığı bir gece pelerini gibi etrafımda topladım. Gözlerim kilitli pencereden samanların üzerine düzgünce katlanmış yorganlara, oradan da hurda tahta ve paslı çivilerden yapılmış eğri büğrü masa rafa kaydı.

Parmak uçlarımı yüzeyde gezdirirken yüzümde istenmeyen bir gülümseme belirdi. Kanayan şeyi yapmak bir haftamı aldı.

Dışarıdan gelen bir çığlık gözlerimi zavallı raftan ayırmama neden oldu.

Karanlık, eski bir dost gibi görüşümü kapladı. Gerçekte, ben her zaman korkutucu şeyler için yaratılmıştım.

Omuzlarımı geriye attım, sonra da çatı katını terk ettim.

Dışarıda, skydguard Kryv'e karşı giderken kanın bakırımsı ipucu, terin tuzu ve sidiğin kokuşmuş tınısıyla renklenmiş serin havayı soludum.

Kryv Loncası büyük değildi ama sayımız az olmasına rağmen kanlı bir ihtişamla nasıl öldürüleceğini biliyorduk. Her Kryv her şeyden daha keskin kılıçlar takardı ve ön kapıda küçük Hanna ve kardeşi Ash, tanrıların meşe ağacına boyanmış ham deriden davullara vururlardı. Her ikisi de siyah giyinmiş, gözlerine kaba savaş yeşili çizgiler ve koyu renk sürme çekmişlerdi.

Ash ay ışığıyla aydınlanmış solgun yüzünü kaldırdı ve bahçeye adım attığımda

beni buldu. "Onları korkut!" diye bağırdı.

Ben de kalbime bir yumruk indirerek karşılık verdim. Ash de savaşa katılmak istiyordu ama henüz on üç yaşında olduğu için onu geride tutmak daha iyiydi. Çocuğu ikna etmenin tek yolu, küçük kız kardeşini güvende tutma görevini ona vermektir.

Ash her seferinde Hanna'yı seçerdi.

Ölmekte olan muhafızların feryatları ve çığlıkları, Kryv'in hareketlerinin hipnotik ritmi ve hazzı altında kayboldu.

Raum ve Tova benim için kaybolmuşlardı, kılıçların cesetleri parçaladığı karmaşanın içinde kalmışlardı. dövüş boyunca.

Onu aramama gerek yoktu, ortadan kaldırılmasına nezaret etmeme de gerek yoktu. Kryv yetenekliydi ve daha uygun olurdu. Zaten bir kez dikkatimin dağılmasına yenik düşmüştüm. Daha fazlasına yer yoktu.

Hava değişmeden önce kaç muhafızın çimleri kana buladığını sayamadım. Daha soğuk, biraz daha sert.

Kapılardan bahçelere kadar karanlık yayıldı. Koyu, elle tutulur.

Dilimde büyüünün acı-tatlı tadı derinlere gömüldü. Her nefes gölgelerin soğukluğunu içine çekti.

Korkunun büyüünde nazik ya da güzel olan hiçbir şey yoktu. İnsanların en zayıf anlarını avlıyordu. Kalbin durduğu, adrenalinin kana karıştığı o anlarda, bu korkuları aldım ve onları çarpıttım.

Bu gece Strom topraklarında şafağa kadar gücümü beslemeye yetecek kadar terör yaşandı.

Zihnimde gök muhafızlarını canlandırdım, sonra da gölgeleri onların etrafına dolanmaları için yönlendirdim. Ölüm korkusu bana bedenleri parçalama gücü verecekti ama bir hata yaparsam yanlış tarafa saldırabilirdim.

Korkunun sorunu buydu. Her yerdeydi.

Kryv'de, hizmetçilerde, muhafızlarda. Kimin kim olduğunu araştırmak, mesmer kullanmaktan daha fazla enerji gerektiriyordu.

Gölgeleri sadece skydguard'ın etrafına yerleştirdiğimde kafatasımın arkasında bir ağrı oluştu.

Bir sonraki kalp atışında, zalim büyümü etraflarına doladığımda muhafızlar bir tür acınası çaresizlikle kendi boğazlarını yakaladılar. Çıplak gözle bakıldığında boyunlarında hiçbir şey yoktu, onları boğan hiçbir şey yoktu, sadece gece ve kan vardı. İçlerinde korku onları sardı ve ben de onu bir silaha dönüştürdüm.

"Tanrılar adına." Bir ses dikkatimi bahçelerin kenarına çekti.

Bahçenin kenarındaki taş duvarlardan birinin yanında, eliyle ağzını kapatarak bana baktı.

Ateş gibi saçları alnına dökülmüştü, o keskin, yeşil deniz gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

Saçın gün batımı gibi görünüyor, Mallie.

Seninki kir gibi görünüyor. Ama iyi türden bir pislik.

İyi tür pislik de ne demek?

Görsen bilirdin, Kase. Ama var. Sadece var.

Lanet olsun. Anıya göz kırptım. Tüm bu planın berbat derecede aptalca bir fikir olduğunu hatırlattı.

Durduğu yerden, korku ve entrikanın güçlü bir karışımı odağımı karıştırdı, büyücüm geri çekilirken nefes nefese kalan bazı gök muhafızları rahatlayarak yere yığıldı.

Ortasına sarıldı ve sanki karanlığım onu yutacakmış gibi benden uzaklaştı. Çok yaklaşırsa yutacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Onun ya da benim iyiliğim için, bilmiyorum ama onu istemek ve ona direnmek arasındaki bu çatışma yorucu olmaya başlamıştı.

Başımı eğdim ve kapüşonumun yüz hatlarımı gizlemesini sağladım. Elim kaldırdığımda bir kez daha gök muhafızları nefes nefese kaldı ve yüzlerini tırmaladı.

Sıkı bir yumruk yaptım.

Boyunların kırılması tüyler ürperticiydi.

Malin eğildi ve beş adım ötesindeki bir muhafız hareketsiz kaldığında öğürdü, vücudu bükülmüş ve parçalanmıştı. Karanlık, otlardaki yılanlar gibi geri çekildi ve ölü muhafızın ağzının köşesinden dökülen ince bir kan izi bıraktı.

Tova bir elini onun kolunun altına soktu. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Malin'in nefesleri keskin, küçük soluklarla geliyordu, gözleri dehşet içinde bana bakıyordu. "Nightrender."

Kan beynime sıçradı. Benden korkuyordu ve ben de bunu istemeliydim. Ama bu düşüncenin içimde donuk bir acı yarattığını da inkâr edemezdim.

Jens Strom bitkin ve yarı giyinik bir halde dışarı fırladığında uzun evin kapıları yanlara çarptı. Gözlerinin kanlı sahneyi, karanlığı ve Kryv'i algılayışına bakılırsa, belli ki müdahale etmekten alıkonulmuştu, ancak ülkesi altüst olmuşken serbest kalabilmişti.

"Lynx." Loncanın en büyük üyesi aceleyle yanıma geldi. "Kadını hallet. Biz gidiyoruz."

Lynx çok konuşan biri değildi. Gerçeği söylemek gerekirse, tüm etinin altında, kitaplarda ve yıldızlar ve nasıl oluştukları, dünyanın nasıl döndüğü, denizlerin akıntıları nasıl değiştirdiği üzerine düşüncelerde kaybolmuş büyük bir zaman geçiren bir adam vardı.

Şaşırtıcı, şiirsel biriydi. Ama aynı zamanda acımasızdı.

Dur!" Jens bağırdı.

Malin başını onun sesine doğru çevirdi ama Lynx çoktan peşine düşmüştü.

Kalın avuçlarından biri kızın tüm yüzünü kapladı. İki nefes içinde kollarında gevşedi. Vücudu uyku noktasına kadar sakinleştirme yeteneği kullanışlıydı ve tahmin etmem gerekirse, yeterli güçle uğursuz şeyler için kullanılabilirdi.

Ash ve Hanna'nın davulları basit bir ısıklıkla yeni bir melodi çalarak buradaki zamanımızın sona erdiğinin sinyalini verdi.

Enerjimin son kalanıyla ağaçların dallarından, bahçelerin köşelerinden, ormandan gölgeler çektim ve onları gizlenene kadar her Kryv'in etrafında sıktım.

"Hayır!" Lynx üvey kızıyla birlikte karanlığın içinde kaybolurken Jens tekrar bağırdı. En son ben ayrıldım, her zaman Kryv Loncası'nın herhangi bir savaştan güvenli bir şekilde çıkarıldığını görmek için geride kaldım. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde Jens'in gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Beni çok fazla görebildiğinden şüpheliydim ama kim olduğumu biliyordu.

ona baktı. Omuzları bir parça yenilgiyle öne doğru eğildi. "Onu geri getir, ben de onu saklayayım."

"Şansın vardı ve başarısız oldun."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Dudaklarına hınzır bir sırıtış yayıldı. "Çünkü ben her zaman sözlerimi tutarım."

Strom Evi geceyle örtölmüştü. Loncamla birlikte gözden kaybolurken tek bir mum alevi bile görünmüyordu.

Geçmiş arkamda ve ... önümdeydi.

10

HAFIZA HIRSIZI

Kafatasım sanki ateş kemiklerimi eritmiş gibi çığlık atıyordu. Sürekli sallanmak başımı ileri geri sallamaya devam etti.

Bir gözüm açıldı. Küçük bir arabanın içine sıkışmıştım. Üstümde güneş ışığı koyu renkli yaprakların arasından vals yapıyordu. Dallardan karmakarışık yosunlar sarkıyor ve çalılıklardan bilinmeyen yaratıkların çığlıkları yükseliyordu.

Kryv beni kürke sarılmış birkaç kılıcın yanına kaçırmıştı ve hepsinin kenarları ıslak bir şeyle lekelenmişti. Hareket etmeye çalıştığımda uzuvlarım kurşundan daha sertti ve pantolonum kokuşmuş ve iğrenç bir şekilde bacaklarıma yapışmıştı.

Yoğun ve bunaltıcı hava, ana kasabalardan ayrıldığımıza ve yaprak dökmeyen ağaçlar ve eğrelti otlarından oluşan bir tür orman olan Limericks Ormanı'nın vahşi doğasına girdiğimize dair ilk ipucunu veriyordu. Efsaneler, su perilerinin yolcuları nehirlerde ve göllerde ölüme sürüklediği ve parmaklarımdan daha uzun dişleri olan canavarların kemikleri kırmak için beklediği hikayeleriyle ağaçlara musallat olmuştu.

Arabanın bir tarafında Tova sabit bir hızda ilerliyor, ön tarafta ise elini yüzüme koyan kalın Kryv arabayı bir çubukla çekiyordu.

Nightrender neredeydi? Herkesin dışında, o vahşi adamın hesabını sormak istedim. O gölgeler.

..

Başımı salladım, sanki bu, skydguard'ın nasıl eğilip kırıldığının anısını silebilirmiş gibi.

Nightrender'ın başını basitçe eğmesi. Karanlığa bu şekilde nasıl hükmediyordu? Daha önce hiç tanık olmadığım bir büyücüydü ve doğrusu bir daha tanık olmak istediğimden de emin değildim.

Acımasızdı. Korkunçtu.

Mükemmeldi.

Nightrender'la tekrar karşılaştığımda, nabzımın atışını gizlemek zorunda kalacaktım ama o geri dönülemez derecede zorlu biriydi. Maskeli baloda kayıp bir Alver'i avlamak için tam da böyle bir adama ihtiyaç vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" Tova arabanın kenarından bakarak sordu.

Göğsümün ortasında bir parça korku ve hayal kırıklığı düğümlendi. "Sanki kafamın içinde bir meşale yanıyor."

"Muhtemelen Lynx seni büyülediği içindir," dedi, acımasızlığımdan etkilenmeden. "Zihnini uyuduğuna inandırdı, böylece biz giderken gürültü yapmayacaktın. Her ne kadar faydalı olsalar da, Hipnotik büyü kaybolduğunda yakıcı bir bıçak gibi acıtıyor."

Arabayı çeken büyük Kryv'e baktım. "O bir Hipnotik mi?"

"Başka ne olabilir ki?"

Kryv Lynx'in kim ya da ne olduğu hakkında nasıl bir fikir yürütebilirim ki?

"Tova," dedi Lynx arabayı durdururken. "Geri döndük, ama hemen konuşmamız gerekiyor." Tova koluma uzanırken parlak bir halk ezgisi mırıldandı. Tavırları neredeyse şakacıydı, ve kadın hakkındaki önceki fikirlerim sarsıldı. Daha önce sert ve kaba davranıyordu ve benden nefret ettiğinden emindim.

Kendimi geri çektim ama kolumu ikinci kez yakalaması işe yaradı ve arabanın arkasından hızla çekildim.

Beynim döndü. Sağlam zeminin olduğu yerde, şimdi her adımda daha da kayganlaşan nemli bir çukura doğru kayıyordum.

Bıçaklar dalları kesti; çiy yüzüme sıçradı. Böğürtlenler, sarmaşıklar ve aşırı otlar ayak bileklerime dolanıyor, ayaklarımı çalıların arasından geçirirken yaralar açıyordu. Bir tutam tuzlu su havayı ıslak bir sıcaklıkla kokulandırdı ve dilimi yakındaki çiçeklerin ipeksiliğiyle kapladı.

Zemin düzleştğinde, yokuş aşağı yürümekten bacaklarım titriyordu ama Tova bana hiç rahat vermedi.

Ağaçların arasına gömülmüş, aşırı büyümüş bir köprü vardı. Kurumuş sarmaşıklar köprünün şeklini, onu aramayanlardan gizliyordu. Raum bana göz kırparak yanımdan geçti ve köprünün sonundaki tünelin girişindeki çalıları geri çekti. Küflü ve nemliydi, bir su kuyusunun içi gibi yankılanıyordu.

Işık kırıldığında, tünel bir kasabaya açıldı. Ya da birinden geriye ne kaldıysa.

Eski toprak yollar ve bir zamanlar ahşap ve kilden yapılmış yıkık dökük evler ormanlık patikaları kaplıyordu.

"Bu nedir?"

Biz ona Felstad diyoruz," dedi Tova. "Cennet anlamına geliyor."

Soğuk göğsümde çiçek açtı. Burası onların dünyasıydı. Burada onların merhametine kalmıştım ve eğer ölmemi istiyorlarsa bunu kim bilebilirdi ki?

Zayıflığımı istismar etmeden önce gerçeği Kryv'den saklamak için korkumu içime gömdüm.

Bir patikanın sonunda, terk edilmiş kasabanın üzerinde devasa bir siyah taş harabe yükseliyordu. Antik çatı çökmüş ve içinde küçük bir ormanın büyümesine yol açmıştı. Ağaçlar yumak yumak filizlenmiş ve uzun kuyruk tüyleri olan canlı kuşlar duvarların ötesindeki dallara yuva yapmıştı.

Zihnimde, Kryv Loncası çürümeyle çevrili nemli bir çukurda yaşıyordu. Yılanlar ve ağ örücüler ya da belki de kemikler yiyorlardı.

Tova harabe avlunun ortasında kolumu bıraktığında yüzümü güneş ışığına doğru kaldırdım. Altın kanatlı kelebekler ağaçların arasında uçuşuyor ve tatlı ötücü kuşlar bizi sığınakta karşılıyordu. Kemikler ve ağ örücüler yoktu; Kryv'in sığınağı çok güzeldi.

Korku denizimde bir parça aydınlık.

Eski koridorlar iç kalıntılardan karanlık koridorlara ve oyuklara doğru uzanıyordu. Yukarıda, ağaçların arasında, bir zamanlar üst katların bir parçası olan kırık seviyelerin çıkıntıları vardı. Birkaç Kryv bacıklarını kenarlardan sarkıtmıştı.

Arabayla seyahat eden tüm Kryv'ler bir rafa doğru yürüdü ve silahlarını hem düzenli hem de kaotik bir şekilde bir yığın halinde bıraktı. Kınları, yayları ve kılıçları çıkarırken Tova diğer üçüyle birlikte güldü. Çelimsiz bir çocuk Raum'un kılıcına uzandı ve ben onu savaş davulcularından biri olarak tanıdım.

"Yedi," diye saydı çocuk. Koyu renk saçları, koyu renk kirpikleri, koyu renk giysileri solgun yüzünde göze çarpıyordu. Her bıçağı aldı ve boyutlarına ve türlerine göre düzenledi. Bir süre sonra çocuk başını salladı ve her parmağını metodik bir şekilde salladı. "Hayır, hayır, sekiz tane orak bıçağımız var." Kötü kıvrımlı bıçaklardan oluşan bir rafı işaret etti. "Sadece yedi tane var. Sadece yedi tane."

Tova parmaklarını şıklattı. "Üzgünüm Ash. Bekle biraz." Pantolonunu kaldırdı ve bacağındaki kılıfından bıçağı çıkardı.

Çocuk rahat bir nefes aldı ve bıçağı dikkatlice diğerlerinin yanına koyarak iki kez tekrarladı. "Bilirsin, orak bıçakları bahçelerde kullanışlıdır, dikenler ve ısırğan otları için en iyisidir, eğer dürtülmek istemiyorsan. Ama savaşta, kesip açmadan önce mideyi bükebilirler. Tabii doğru nişan alırsanız."

Çocuk bildiklerini anlattı ama kimsenin onu dinlediğini sanmıyordum. Aldırmıyor gibiydi.

Tova yanıma geldi. "Gitme zamanı. Üzerinde çalışmamız gereken planlar var."

Dar koridorlardan birinde Raum'a tekrar katıldık. Lynx ve Hemlig bölgesindeki halk gibi koyu tenli ve alnında piercing olan bir Kryv ile bir şeye güldü.

"Bu Vali," dedi Tova. "Eğer onu gülümsetebilirsen, çok etkileneceğim." Vali

yanıt olarak kaşlarını çatı.

Tova omuzlarımı çevirdi ve kuzguni siyah saçlı başka bir Kryv'i işaret etti. "Fiske," dedi. Fiske bir kolunu zayıf, kızıl saçlı bir adamın omuzlarına doladı, adam kulağına fısıldadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Kızıl saçlı olan Isak."

Tova sanki bütün gece her Kryv ismini öğrenmek için beklemişim gibi devam etti.

Koridorun içinde, yosunlar keçeleşmiş ağlarla kapıların üzerine örtülmüştü. Dolambaçlı merdivenler vardı ve taş duvarlara tanrıların meşe ağacının ve tanrıların kuzgunlarının resimleri oyulmuştu.

"Elof nerede?" Nedenini bilmeden sordum. Belki de tanıdık biri için.

"Dışarı çıktık bile," diye cevap verdi Raum bize yetişmek için koşarken, Vali de arkasından. "Gidelim mi?"

Nightrender'la karşılaştığınızda yüzünüzü görebilmek için ön tarafta olmak istedim."

"Bekle," dedim. Kan telaşlı dalgalar halinde başıma hücum etti. "Getirdiği karanlık, Nightrender ne tür bir Alver? Yani, burada neyin içine giriyorum?"

"Fark eder mi?" Raum sordu. "Alvers, Alvers'tir."

"Pek değil."

Sırıtsı düştü. "Ah, diğer Türlerle karşı önyargınız var, o zaman belki de bir Hipnotik, bir Rifter ya da belki de bir Kötücüdür. Tahmin etmenin tadını çıkar."

Onu kızdırmıştım ve hemen bunun yerine Raum'a gülümsemeyi tercih ettiğime karar verdim.

Ama beni korkutmaya çalışıyordu çünkü kötü niyetli mesmer diye bir şey yoktu. Bir efsane olmalı. Saf kötülük ve karanlık tek bir kişide yaşayamazdı.

"Beni öldürecek mi?" Sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Onun loncasını tuttun, ama büyücüsü yüzünden cehennemden daha kötü olması gerektiğini mi düşünüyorsun?" Raum avucunu başımın yanındaki duvara vurdu. "Kendi sapkın büyüün varken buradaki herkesin canavar olduğunu düşünmen komik. Unutma tatlım, burada olmayı sen istedin."

Dişlerini sıktı ve liderliği ele aldı.

"İyi bir başlangıç yaptın," diye mırıldandı Tova ve beni kapıya doğru sürükleyerek gölgelerden başka bir şey kullanmadan bir düzine adamı katleden adamın yanına götürdü.

11

HAFIZA HIRSIZI

Dışarıda, ağaçlar ve çalılar çiğden ıslanmış çiçeklerle kaplıydı ve çimenler üzerinde uyunacak kadar yumuşaktı. Raum bir derenin etrafında garip bir şekilde geniş bir alan çizdi. Suyu hasret kalmıştım ve yanından geçerken kirli tenim yas tutuyordu.

Sarmaşıklar ufalanan tuğlaların ve yaprakların arkasına gizlenmiş sütunların etrafını sarmıştı. Yaklaştığımızda keskin bir nefes aldım çünkü taşların üzerinde oturan Nightrender'dı.

Ama artık bir pelerin altında saklanmıyordu. Yüzünü açıkça gördüm.

"Elof?" Bu doğru değildi. Nightrender'ı gördüm. Elof'un yanında çalışmıştım. Bu . Bu olamaz.

"*Dännisk*." Elof'un solgun gözleri beni içine çekti, ama gülümsemesinde artık nazik bir şey yoktu.

"Sen ..." Lanet olası tanrılar, kekeleyen bir aptaldım.

"Evet," diye bitirdi benim yerime. "Birkaç şey saklamış olabilirim. Ne de olsa oldukça özel bir insanım."

Elof sırtını taşlara yasladı. Havada bir ürperti toplanmıştı, sanki kuzey rüzgârı esmiş ve etimi kemiklerime kadar oymuştu. Yüzünün önünde basit bir el hareketiyle Prens Fell'in gölgesi eriyip gitti.

Teni değiştirdi. Saçları siyah boncuklarla süslenmiş birkaç küçük, dağınık örgü ile koyu dalgalar halinde uzadı. Yamalı sakalları inceldi ve dün gece gördüğüm adamın çenesine dönüştü. Rünler ve çizgiler yüzünü boyamıştı ama en sinir bozucu değişiklik gözlerindeydi. Çarpıcı mavi artık siyah, parlak mürekkepti.

Daha önce de koyu renk gözlü insanlarla karşılaşmıştım ama bu tipik bir siyah değildi. Yüz hatlarının üzerinde bir yanılsama olduğuna şüphe yok.

"Zekice bir numara, sence de öyle değil mi?" Tova fısıldadı.

Hayır. Hiçbir şey zekice değildi. Anlamadım. Yüzünün bana Prens Fell'den çok Kase'yi hatırlatmasından nefret ediyordum. Tüm bu vahiy midemi ekşitti.

Avuçlarım başımın iki yanına bastırdı. "Bunca zamandır bir illüzyon muydun?"

Bunu daha çok kendime söyledim ama Elof -Karabasan- cevap verdi, sesi yeni, derin bir törpüydü. "İllüzyonlar oldukça faydalı olabilir. Görünüşe göre halk Elof'a daha çok güveniyor-" Durakladı, sonra kendini beğenmiş bir tavırla sırtıttı. "Bana."

Tanrılara lanet olsun. Kryv'e lanet olsun. Aylardır -neredeyse kanlı bir dönüş- hayatımdaydılar, komplo ve entrikalar kuruyorlardı. Strom topraklarında Nightrender'la alay ettiğim onca zamanı düşündüm.

Zihnim, beni Strom Hanesi'ndeki hava muhafızından uzaklaştıran adamın bir canı olduğunu kabullenemiyordu. Bir hırsız. Bir katil.

Hagen'ı almak için yoluna çıktığım için kızgındı. Peki ben neden hayattaydım?

Gözlerim yüzündeki o zift deliklerine kaydı. Kötü bir tür Hipnotik olmalı.

"Mükemmel," dedi Raum kibirli bir alkışla. "Harikulade. Tam da görmeyi umduğum tepki.

İyi bir ifşayı severim."

Vali'nin kaburgalarına dirsek attı, ta ki Kryv arkadaşı yarım bir gülümseme patlatana kadar.

Kayaların arkasında ikinci çocuk, küçük davulcu kız, dışarı baktı. Sıska omuzlarından sarkan iki örgüsü vardı ve kocaman, deniz köpüğü gözleriyle beni izliyordu.

Bıçakları sayan genç Kryv sıçrayarak Gece Yaratan'ın yanına geldi. Bir süre sonra kız parmaklarıyla kasıtlı hareketler yaptı. Çocuk gözünü kırpmadan izledi, sonra başını salladı.

Kadın tek kelime etmedi ama çocukla konuştukları belliydi.

Nightrender'ın sessiz, inatçı incelemesi altında, başımın sinsi hareketleriyle Kryv'ı dikkatle saydım. Beni kandırmışlardı. Başından beri beni tanıyorlardı. Göz önünde saklanıyorlardı ve onları arayan aptal bendim.

Elof kılığındaki Nightrender beni kendi dünyalarına çekmişti. Kryv'den bahsederek hata yapmamıştı. Beni burada istiyordu ve ben de nedenini öğrenmeye kararlıydım. Onların oyunlarına bir daha kanmayacaktım.

Kime dikkat etmem gerektiğini bilirim, o kadar güvende olurum.

Sol tarafta, Fiske bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Isak başını kucağına yaslamış, sanki derisinde bir pireymişim gibi bana dik dik bakıyordu. Lynx, altın rengi saçları ve kollarında pembe, tüyler ürpertici yara izleri olan zayıf bir Kryv'in yanında duruyordu. Yaralı Kryv bir fıçıdan su içiyor ve ürkek bir gülümseme takınıyordu ama bakışlarımı yakalayınca gözlerini kıstı.

Tanıdık geliyordu.

Nemli çimlerin üzerine diz çöktüğümde Nightrender başını eğdi. Boynumu kırmak için iki kez düşünecek türden bir adam değildi, bu yüzden yeni çene çizgisinin güçlü şeklini ve gözlerindeki siyahın garip bir şekilde nasıl uyduğunu kabul ettiğimde kişisel bir ihanet oldu.

Bir zamanlar sevdiğim bir çocuğa benziyordu, bu yüzden yüzüne bakmaya değmezdi.

Gece Yaratan dizlerinin üzerine eğilmiş, gözlerini kısmıştı. Konuşmasını bekledim ama tek kelime etmeden beni incelemekten memnun görünüyordu.

"Ne?" Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında nihayet sordum. "Senin bu planın bizi şimdiden skydguard ile savaşa soktu."

Ne söylemem gerekiyordu ki? Kara Saray muhafızları tarafından kuşatılmak gibi bir niyetim yoktu. Cevap verme isteğime karşı koydum. Kryv Loncası beni riskler konusunda uyarmıştı, kanayan Nightrender Masque av Aska işin içine girdiğinde, skydguard'ın sürekli bir baş belası olacağını bilmeliydi.

"Oh, skyd'ları sonra konuşalım." Tova ellerini çırpı. "Onları tanıştıralım mı?"

Bir eliyle yaralı Kryv'in kolunu çekti. Kryv hafifçe geri çekildi, çenesi gerildi ama onu benim yanıma kadar takip etti.

Nightrender omuz silkti. "Bu kararı Gunnar'a bırakıyorum."

Etli yara izlerine baktım. Şüphesiz bir kırbaç tarafından yapılmıştı. Kasabadaki kaçak kölelerde de benzer izlere şahit olmuşum. Erkek sayılmazdı. En fazla on yedi, belki on sekiz yaşındaydı. Gözlerimi kısarak onu tanımaya çalıştım. "Seni tanıyor muyum?"

Tereddüt etti. "Benim adım Gunnar Strom."

Raum gülerek Vali'nin omuzlarını sıktı. "Ortaya çıkar, dostum. *İfşa*. Bir tane daha kaldı."

"S-Strom?" Sesim çatallaştı. Kryv'i tanımıştım. Ama birkaç karanlık özelliği dışında Hagen'ın tıpatıp aynısıydı.

"Size söylediğimiz gibi," dedi Nightrender, "kardeşinizin bir ailesi var. Onlardan biriyle tanış." Gözlerimi kırpıştırarak Gunnar'a baktım. "Hagen senin baban mı?"

"Evet," dedi Gunnar. "Annem ve kız kardeşim için onu bulmak üzere Kuzey'den geldim ve bir Kryv oldum."

"Kardeşim." Gözlerimi kapattım. *Lanet olsun sana, Hagen*. "Neden senden hiç bahsetmedi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayatlarımız kuzeyde basit ya da güvenli olmadığı için."

"Asi bir kralın yeğeni," diye fısıldadı Tova bana, başparmağını Gunnar'a doğru uzatırken *bir prensin* adını söyledi.

Gözlerini kapattı ve sanki tüm kafa karışıklığını gidermiş gibi başını salladı.

"Kardeşinizin güçlü bağlantıları var, bilmeniz gereken tek şey bu," dedi Nightrender. "Konuşmamız gereken başka şeyler var. Bizim için başka neleriniz var?"

Anlamıyorum." Kafam hâlâ kardeşimin Kryv'deki yüzüne takılmıştı.

"Anıların olacağını söylemiştin. Neredeler?" Boğazımı temizledim. "Sepetin içinde. Onu düşürdüm."

"Hayır, ben kaptım," dedi Tova. "Ve çantanda sakladığın penge'i de." Ağzım açık kaldı. "O benimdi."

Nightrender dilini şaklattı. "Boynunu kurtarmak için yaptığımız yardıma karşılık bir bonus ödeme olarak düşün."

Kanayan tanrılar. Artık hiçbir şeyim yoktu. Anılarım yok. Penge yok. Bana sahiptiler.

"Unutma, onları sadece ben değerli kılabilirim," demek için acele ettim, "bu yüzden boğazımı kesmeyi aklından bile geçirme. Bensiz sizin için değersiz olacaklar."

Nightrender bana hınzır bir eğlenceyle baktı. "Birileri nasıl anlaşma yapılacağını biliyor. Bu anıların içinde ne var?"

Büyümü gördü, artık saklamanın bir anlamı yoktu. "Masque av Aska'dan yüksek rütbeli kişilerin son düşünceleri. Son anlarında pek çok sır vardır."

Nightrender taşlara yaslandı. "Güzel. Neredeyse imkânsız bir plan için adil bir ödeme."

Bu imkânsız," diye homurdandı Vali ilk kez. "Kimse maskeli balodan çalamaz. Özellikle de bir Alver. Özür dilerim Gunnar, bunun önemli olduğunu biliyorum ama bilmelisin ki bu hiç yapılmadı."

Ve kimse Gece Yaratan'a ininde katılmak için takas yapmaz," diye ısrar ettim. "Ama yine de buradayım." Vali'nin yüzü yüz buruşturmakla hırlamak arasında bir şeye dönüştü.

Nightrender taşların üzerinden kalktı ve önümde durdu. Yakından bakınca gözlerinin yüzeyi koyu bir duman gibiydi. Başını eğişinden, belinden sarkan kılıcı bana saplamak için en iyi yeri seçmeye çalıştığını tahmin ettim.

Bir keresinde bir mağara ayısı Kuzey Kayalıkları'ndan aşağı inmiş, kısıraklarımızdan bazılarını öldürmüş ve çalışanlarımızı ölesiye korkutmuştu. Sonrasında Ansel bana bir canavarla çenemi kaldırarak ve kendime güvenerek, daha büyük görünmek için nasıl yüzleşeceğimi öğretti. Nightrender da bir tür canavardı, bu yüzden arkamı dönme dürtüsüne karşı koydum. "Meşru bir anlaşma yaptım. Kardeşimin oğlunun aranızda olduğunu öğrendikten sonra yapmama gerek olmadığından hiç şüphem kalmadı. Kardeşimin peşinden gitmeye devam edecektiniz."

Nightrender, hilesini ve düzenbazlığını ortaya çıkarmamdan hoşlanmış gibi sırtlamakla yetindi.

"Yine de," diye devam ettim, "bunun görülmesini ve bunun bir parçası olmayı bekliyorum. Yoksa herkesin korku ve saygıyla bahsettiği Kryv bunlar değil mi?"

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Talepte bulunursan dilin kafandan kesilir." Ona inandım.

Bir dizinin üzerine çöktü, siyah çelik bıçağını kınından çıkardı ve kenarını kullanarak çenemi kaldırdı.

Parmakları boynumun kıvrımını ve boğazımı okşadığında kaskatı kesildim ve dosdoğru önüme baktım.

Nightrender ucunda tahta kuzgun olan ipliği çıkardı.

Yarım nefes boyunca başparmağını yüzeyin üzerinde gezdirdi, düşüncelerinin içinde

kaybolmuştu. "Maskeli balodan hırsızlık yapmak imkânsız," dedi. "Bizden başka kimse için."

"O zaman neden şimdi bununla yüzleşmek yerine saklanıyoruz?" Yanağımın içini ısırdım. Öfkem burada

işime yaramayacaktı.

"Saklanıyor musun?" Nightrender beni siyah bakışlarıyla kilitledi. "Saklanmaktan bahseden kim? Bu gece

bir toplantımız var. Evet, sen bir arabanın içinde uyurken biz çalışıyorduk. Anlaşmalarımıza sadık kalırsınız."

Nightrender boynunu iki yana kırdı, kuzgunun elinden düşmesine izin verdi ve kılıcını kınına geri koydu.

"Bana maskeyi neden avladığınızı söyle, *dännisk*."

Bilmeyi hak etmiyordu ama onun gibi bir adamın istediği her şeyi öğrenmenin yolları vardı. "Çünkü daha

önce maskeli baloda sevdiğim birini kaybettim."

Maske çok kalabalık çekiyor," dedi. "Kazaların olması için iyi bir yer."

"Bu bir kaza değildi. Çocuklar hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmazlar." Gözlerimi kapattım ve

burnumdan derin bir nefes çektim. "Masque av Aska ticaretini bulursak Hagen'ı da bulacağımızı biliyorum."

"Peki ya kaybettiğin oyun arkadaşın?"

"Oyun arkadaşı olduğumuzu hiç söylemedim."

"Bir varsayım."

Raum, Nightrender'ın taş koltuğunun yanında volta atıyordu ama bunun sinirden olduğunu sanmıyordum,

daha çok hareket etmekten hoşlanıyordu. Bana karşı duyduğu tüm hayal kırıklığı gitmişti. "Onun zor öpücüğü

hakkında ne zaman konuşacağız?"

Vali yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Anılar için nefese ihtiyacım var," diye ısrar ettim. "Bunu zevk için yapmıyorum."

"Bana büyücünüz hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın," dedi Nightrender.

"Gördün-"

Ama sen ne biliyorsun?" diye araya girdi. "Bilgi ve birikim değerlidir."

"Hatıraları aldığımda, geride sadece kırıntılar ve parçalar bırakırım, ama bu yaşayanlarda olur. Ölülerden ise sadece son anıyı alırım."

Raum karşı çıktı. "Buna ölüm öpücüğü de diyebilirsiniz."

Kryv Loncası'ndan birkaç alaycı kıkırdama sırtıma çarptı.

Ateş gibi bir sıcaklık yüzümde toplandı. Yöntemlerime nasıl tepki vereceklerinden emin olamadığım için dişlerimi sıktım. "Mezar mavnasındaki bir tayfayla birkaç kalıcı anlaşmam var, bu yüzden festivalden ne zaman bir ölüm olsa, küçük bir parmak satın alıyorum, sonra da ezilmiş kemikten hatırayı alıyorum."

Çimenler sessizdi. Toprağın beni bütünüyle yutmasını arzuluyordum.

Raum boğazını temizledi. "Peki, o ezilmiş kemikle tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Yiyor," diye yanıtladı Nightrender benim için. "Doğru mu?"

"Ben nefes al demeyi tercih ederim. Son nefes ölülerin kemiklerinde yaşar." Büyücülüğümden utanmam için hiçbir neden yoktu ama bakışları altında utandım. "Ölüler Öteki Dünya'ya sırlarla gider ve ben böyle potansiyel bir anlaşma için bir parça kemiği boğabilirim. Onlar sayesinde Masque av Aska'da sadece bir festivalden daha fazlası olduğunu öğrendim. Sakın bana daha kötüsünü yapmadığını söyleme."

Nightrender zalim sırıtışını gösterdi. "Burada kimse yapmadığımızı söylemedi."

"Daj onun güçlü olduğunu söyledi," diye fısıldadı Gunnar Lynx'e. Hâlâ duyuyordum ve umursadığını sanmıyordum. Nightrender beni çevreledi. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Başka ne var? Sadece Anomalileri okudum ama üzerinde çalışılacak çok fazla hafıza çalışanı yok."

"Hatıraları çalmaktan ve onları nazik öpücüklerle iletmekten daha fazlasını yapabileceğinizden şüphem yok. Eminim bir yerlerde biraz acıya neden olabilirsiniz."

Elbette onun gibi bir adam zalim olmamı umardı. Kryv ile neye dönüşecektim? Hagen'ı kurtarmak için neye dönüşecektim?

Olmam gereken her şey olacağıma karar vermem için tek gereken bir kalp atışıydı.

Nightrender kabzasında parmak deliği olan bir karambit bıçağı tutuyordu; onun bir silaha uzandığını hiç görmedim. Kavisli bıçak ruhundan daha siyahtı ve çeliği bir dizi ustaca manevrayla döndürüyordu.

Bir sonraki hamlemizi planlamamız gerekirken neden burada benim büyücümü tartışıyorduk ki? Gece boyunca çok yorulmuştum ve loncanın hâlâ bana yardım etmeyecekmiş gibi davranmasına sinirlenmiştim.

Nightrender bıçağını döndürürken uzandım ve bıçağın ucu gökyüzüne yöneldiğinde bileğini yakaladım. O daha güçlüydü ve ben bileğinin açısını doğru ayarlayamamıştım. Birkaç kıvrak hareketle bıçağı iç organlarımı oyabilirdi.

Elimi tuttuğu yere bakarken o m¼rekkep g¼zleri kısıldı, sanki dokunulmanın verdiği sersemlik onu baskıdan daha çok durdurmuştı.

Bu konuda konuşmaktan bıktım," dedim alçak sesle ve çiğ bir şekilde. "Kardeşimi nasıl geri getireceğime dair planı bilmek istiyorum. İkimiz de yeterince acı çektik ve artık onun sonunu ben getireceğim."

Nightrender yüzünü yaklaştırdı; teninden sıcaklık yayılıyordu. Bir anda sanki benden ve ondan başka kimse yokmuş gibi oldu. "Acı çekmeyi bildiğini mi sanıyorsun? Neden? Üvey baban seni görmezden geldiği için mi? Seni samanlığa koydu diye mi? Sen ne bilirsin ki? *Hiçbir şey.*"

Her kelime boğazının arkasından kopup geliyordu.

Bir an için Nightrender'a meydan okuduğumu unuttum. "Sevdiğim insanları korumak için ne kadar ileri gideceğimi bilemezsin. Senin gibilere karşı bile."

Gözlerinin siyahı nefret olarak algıladığım bir şeyle doluydu. "Bildiğim şeylere şaşıracaksın."

"Şimdi. *Şimdi*," diye tısladı Raum, ellerini sallayarak ve Vali'ye yine o aptalca sırtışıyla bakarak.

Gece Yaratan gözlerini uzunca bir süre kırpıştırarak kapattı. Tekrar açtığında gölgeler kaybolmuştu. Yüzü değişmemişti ama gözleri sabah güneşi gibi altın sarısıydı.

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum Malin."

Dudağım titredi. Öfkeliydim, nefesim kesilmişti ve kesinlikle kafam çok karışıktı. Kaybettiklerimin anısına sakladığım gözyaşlarım kirpiklerime damladı. Görmek, bunun gerçek olduğundan emin olmak için onları göz kırparak uzaklaştırdım. Parlak, unutulmaz gözleri çocukluğumdan beri görmediğim şeylerdi.

Ve şimdi benden nefret ediyorlar.

Sesim bir nefes gibi geldi, kaybolmadan önce neredeyse hiç yoktu. "Kase?"

İKİNCİ KİTAP

12

HAFIZA HIRSIZI

Geçmiş

KIRMIZI SAÇLARIM VE tatlı buzun suyundan yapış yapış olmuş parmaklarımla kalabalığın arasından geçerek gökkuşağı direğine ilk ben ulaşmaya çalıştım. Ortada yükselen direğin uzunluğu tüm renklerle bezenmişti: altın ve yeşil, mavi ve çivit mavisi, kırmızı ve pembe. Halk zıplayıp dönüyor, uzun şeritleri çözüp farklı desenlerde tekrar büküyordu.

Burada olmamalıydık ama burada olmamız bile bir mucizeydi. Mucize, Hagen ve üvey babamın kafamıza koyduğu cimri kurallara uymaktan çok daha eğlenceliydi.

Ateş kırmızısı bir kuşağa ilk dokunduğumda güldüm ama kolumun arkasına bir çimdik atıldığında çığlık attım. "Defol git!"

Birbirine dolanmış kurdelelerin arasından baktım. Bal sarısı gözler benimkilerle buluştu. "Kase, seni lanet yalancı, yapmadın."

"Küfür etme, Mallie." "Her zaman ediyorsun."

Dalgalı siyah saçlarıyla bir lamba direğinden daha zayıf olan çocuk kaşlarını çattı. "Yine de ben kazandım."

Kazanmak istemiştim ama gerçekte yarıştığımızda Kase her zaman kazanırdı. "Güzel. Baharatlı mı şekerli mi?" "Bakırını harcama." Kelimeleri söyledi ve biraz çözümlere ayaklarının üzerinde kaydı

Heyecan.

Homurdandım. "Adil olan adildir. O fındıkları istemiyormuş gibi davranma. Şimdi, şekerli mi baharatlı mı?" Sırıttı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Baharatlı. "Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin. Hagen zaten gizlice girdiğimiz için yeterince homurdanıyor. Sana kızgın." "Bu senin fikrin olduğu halde neden bana kızıyor ki?"

"Yemin et!" Parmağımı yüzüne doğru salladım. Sonra ikimiz de kıkırdadık. "Kızgın çünkü büyümüzü göstereceğimizi ve maskeli balo kapkaççıları tarafından kapılacağımızı düşünüyor." Gülmesini bekleyerek parmaklarımı oynattım ve hayalet gibi bir ses çıkardım.

Onun yerine Kase şuruplu elini ağzıma kapattı. "Şşşt. Kahretsin, Mallie." Ondan başka kimse bana Mallie demezdi. Omzunun üzerinden baktı. "O kapkaççılar gerçek. Artık kimsenin benim yarığımı bilmesine gerek yok."

"Zar zor yarık," diye takıldım. Çalışmasına izin verdiğimde derimi bile çizemiyordu.

Omzumu itti; küçük bir sırtıış ağzını boyadı. "Kalın kafalı olduğun ve mesmer hakkında bir şeyler gevelemeye başladığın için kızgın."

"Korkmuyorum," diye fısıldadım. "Benim büyücüm güçlüdür." "Ürkütücü."

Kıs kıs güldüm. "Tatlılardan sonra Hagen istersek bizi kehanetçi kadına götüreceğini söyledi ama bizi eve götürmeden önce bu kadar."

Kase inledi. "Yine mi o? Saçma sapan şeyler söylüyor."

Yumruğum göğsüne çarptı. "Son söylediği şey benim hakkımdaydı. Ne dedi? Biriyle yemin edecek kadar iyi değil miyim?"

Yaşlı Alver kadın mistik ahşap rünlerinden birini çevirmiş ve Kase'ye kalbimi koruması gerektiğini, bir gün onunla yemin edeceğini söylemişti.

Bunu söylediğinde, göğsümde sıkı ve sıcak bir şey tutundu, ama Kase bir öğürme sesi çıkardı ve onu mahvetti.

Erkeklerin genelde yaptığı gibi.

"Senin iyi ya da kötü olduğunla ilgili bir şey söylemedim." Ona tokat attığım yeri ovuşturdu ve bana ters ters baktı. "Seninle yemin etmeye çoktan karar verdim, aptal. Yemin sırasında öpüşmek zorundasın ve ben zaten seninle öpüştüm." Kafasını kaşdı. "Bu konuda o kadar da kötü değildin, o yüzden tekrar yapmak çok iğrenç olmaz. Sadece rünlü kadının bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmadığımı söylüyorum. Ayrıca tuhaf kokuyor."

Kase bana bakmadı ve ben buna sevindim. Yanaklarım tuhaf, sıcak ve diken diken olmuştu.

Son turda, kasabadaki kimsesizler evi çocuklarından bazıları Kase'yi kimsesizler evi kızlarından birini öpmesi için cesaretlendirdi. Korkak olmak istemeyen Kase, her gün ne yediğimi bildiği için onun yerine beni öpeceğini söyledi.

Belki Kase bunu kaba saba yetim çocuklara hava atmak için yapmıştı ama bunu unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Başka bir ağzın ıslak ve tuhaf, belki de sümüksü olacağını hayal etmiştim, ama sıcaktı ve . . . garip bir şekilde iyi.

Ama onun dokunuşuyla bir şey oldu. Bir şey gördüm. Neredeyse düşüncelerine göz atmakla aynı şeydi ve sanki öpücüğü bir anahtarmış gibi, büyülenmişliğim canlandı.

Bunu düşünüp durduğum için utanıyordum. Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Git beni bekle. Ve Hagen'ı bul. Bulmazsan daha çok kızacak."

Işıl ışıl parladı ve Hipnotik çadırına doğru koştu.

O gece, bir gün bana yemin edeceğini söylemesi, Kase Eriksson'a dair son anım oldu.

1Z

NİgHTRENDER

NİYE YAPTIM? İçimden bir ses gerçeği ondan saklamanın mantıklı olduğunu söylüyordu. Lonca onun huzurunda bana Nightrender diyebilirdi. Adımı vermezlerdi. Ona değil.

Doğru, geçmişle bir bağlantımız olduğunu biliyorlardı. Kryv, Hagen Strom'un çocukken benim için bir tür savunucu olduğunu anlamıştı. Ama loncamı Malin Strom'la olan düğümlü geçmişimin derinliklerine hiç sokmamıştım.

Kararımı çok çabuk vermiştim. Adımı onun ağzından duymak için baş döndürücü bir arzu, onu kırmak için bir arzu; bu ihtiyaca neden boyun eğdiğimden emin değildim. Şimdi harabelerin avlusunda, sanki cehennemden fırlamışım gibi bana bakıyordu.

Kaslar gerildi. Zorlukla yeterince derin bir nefes alabildim. Benden nefret ediyordu. Beni hor görmesi, bu kanayan yeri ne zaman biterse o zaman terk etmesi gerekiyordu.

Klockglas kıyılarından uzakta nefes alırsa, onun küçümsemesiyle yaşayabilirim. Onu Kuzey'e götürürler. Açık alanda mesmer kullanmakta özgür olurdu. Hagen'a yaptığı gibi, her zaman sevdiği gibi, sadakatle seveceği bir fae bulurdu.

Göğsümdeki uyuzlaşmış, kurtlanmış şeyde artık onun olmak için yer yoktu.

Hanna parmaklarıyla Ash'le çılgınca konuşuyordu. Sesini kullanamadığı için hepimiz kızla nasıl iletişim kuracağımızı çabucak öğrenmiştik. Gunnar'ın annesi de lanet şeklinde benzer bir rahatsızlıktan muzdaripti. Hanna'nın yanında bize ellerimizle konuşmanın daha da fazla yolunu öğretmişti.

Ash kız kardeşine sessiz bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Tova tırnağını kemirdi. Gunnar sanki kimin yanında durması gerektiği konusunda kararsız kalmış gibi aramıza baktı. Isak ve Fiske birbirlerine fısıldadılar. Vali kaşlarını çattı. Şaşırtıcı değildi. Lynx bir elini hiç yanından ayırmadığı bıçağın üzerine koydu.

Loncada Malin'in adımı bilmesinden son derece memnun görünen tek kişi Raum'du. Diğerleri benim mesafeli ve soğuk olmamı bekliyordu.

Şimdi, geçmişteki kızın yanında ne kadar zayıf olduğumu kanıtlamıştım.

Gitmem gerekiyordu, onun gözetiminden kurtulmam gerekiyordu. Raum, Malin'e göz kırptı ve ben harabelere doğru dönerken beni takip etti.

Koridorlar labirent gibi kıvrıla kıvrıla uzayıp gidiyordu ama burada o kadar uzun süre yaşamıştık ki fazla düşünmeden orta salona geçtim. Kryv'ler birer birer avludaki yerlerini terk edip içeri girdiler ve sanki korkunç bir şey yapacakmışım gibi beni izlediler.

"Tatlı bira ister misin?" Raum sordu. Bir elini omzuma vurdu. "Isak yeni bir parti yaptı ve görünüşüne bakılırsa, cehennem biliyor, gerginliği azaltmaya yardımcı olabilir."

"Kase, kadına görüldüğünden daha yakındın," dedi Vali, bize yetişerek. Her zaman açık sözlüdür. "Yüzündeki ifadeye bakınca kalbinin duracağını sandım."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledim.

"Ah," diye yavaşça başladı Raum. "Dostum, başka seçeneğin olmayabilir. Geliyor!"

Söylediklerini anlamaya fırsat bulamadan, harabenin duvarlarında kalın bir çığlık yankılandı.

Hayır!"

Kuşlar dallarından kanat çırpı. Vücudum dondu.

Eriyen karın sabrıyla döndüm. Gerçeği biliyordu ama gözlerimiz tekrar kenetlendiğinde nefesinin nasıl kesildiğini kaçırmadım. Sanki her şeyi kalbine bir kez daha kanıtlaması gerekiyormuş gibi.

O duyguyu biliyordum.

Neredeyse bir tur boyunca göz önünde saklandım. Ona yakındım, ona dokunmuştum. Ama bu an yine de farklıydı. Aramızda hiçbir yanılsama ya da numara yoktu.

Çıplak bir his. Sonunda açığa çıktım. Aslında yüzümü taş gibi tutmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyordu.

"Hayır," diye tekrarladı dişlerinin arasından. "Beni bırakıp gidemezsin."

Çenem zonkladı. "Burada talepte bulunamazsın. Seni bir kez uyardım, bir daha yapmayacağım."

"O zaman dilimi keş, Nightrender!" Cesur. Yine de her zaman cesurdu. Tehlikeli bir kusur. Malin'in sesi aynı anda hem titriyor hem de sabitleşiyordu. "Ama sana ne olduğunu açıklayana kadar olmaz."

Ona hiçbir şey borçlu değildim. O benim bir parçam değildi. Artık değil. Ama gerçeği öğrenmek istiyorsa, öğrenecekti. Başımı eğdim, sesim gece yarısı kadar karanlıktı. "Cehenneme gittim ve geri döndüm."

Tekrar uzaklaşmak için döndüm.

Ayaklarının taşlara çarpması ters yöne doğru koştüğünü düşünmeme neden oldu. Vazgeçmeyeceğini bilmeliydim.

Küçük eli omzuma çarpmadan önce beş adım atmıştım. Tokat ve yumruğun acınası bir karışımıydı ama gözlerindeki taze yaşlarla karşılaşmak için döndüğümde beni yeterince korkuttu.

Lanet olsun. Gözyaşlarından nefret ederdim.

"Seni piç kurusu," dedi. "Ne yapacaktın? Hagen'i alacak ve bana kendini hiç tanıtmayacak mıydın?"

Evet. Belli ki öyle. Ta ki sen her şeyi mahvedene kadar."

Malin'in elleri başının iki yanını kavradı. "Tüm tanrılar. Sigurd'un evinde, işte bu yüzden kafanı deşmemi istemedin. Seni bulabilirdim." Gözlerinde ateş parladı. "Senin için kaç kez neredeyse kendimi öldürtüyordum, bilmiyor musun!"

Duygu. Korku. Aşk. Hepsi riskle doluydu. Bunların hiçbirinin burada yeri yoktu. Teslim olduğunuzda, bunlar kurnazlık, zekâ ve açgözlülüğün önüne geçtiğinde, sadece acı çekeceğinizi bilecek kadar öğrenmiştim.

Birkaç zor adımda onu duvara yasladım, bedenim onunkinin üzerinde bir kafes oluşturdu. Her iki avucum da başının yanında düzleşti ve gözlerindeki yeşilin yontulmuş cam gibi parladığı kadar yakınına eğildim. Burnundaki her çil, gözünün altında dikenli bir çalıdan kalan küçük yara izi, korkunç güzellikteki her kusur bana bakıyordu.

"Bunu senden hiç istemedim." Sesimi alçalttım. "Ve sen bunun için bir aptalsın."

Hayır. Ben sadık bir dosttum."

Bağlılık. Bu kelimedenden nefret ederdim. Bildiklerim, onun şimdiye kadar tanıdığım en sadık, en *adanmış* insan olma eğilimiyle birleşince ağızımda kötü bir tat bıraktı. Kanayan kadının nasıl bir riskle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve benim de ona bunu söyleyecek gücüm yoktu.

Bir adım geri attım. "Arayışına son vermenin zamanı geldi, *dännisk* Strom. Burada hiç dostun yok."

Onu duvarın dibinde bıraktım ve sığınağımızın gölgeleri arasında kayboldum. Bu sefer beni takip etmedi.

TENEKE ODASI sıkışık ve küflüydü. Sandalye olarak kök kasaların kullanıldığı çizik meşe bir masa yemek köşesini oluşturuyor, tilki kürklerinin minder olarak kullanıldığı hasır sandalyeler küçük bir oturma alanı oluşturuyor, kürk ve samandan oluşan aşırı doldurulmuş bir çuval da yatak olarak kullanılıyordu.

Yine de tozlu, ince duvarlı odalarıyla Rutten bölgesi, Helgi'nin bir zamanlar evim dediği yerden daha iyiydi.

Kapı kilide çarptı ve menteşeler inleyerek açıldı.

Helgi bir çubuk gibi ince ve bir kafatası gibi çelimsizdi. Saçları hiçbir zaman düzleşmez ve her zaman uca yapışırdı. Sakal adını verdiği bir tutam kirli saç, sinirsel yolmalarından kalan kabukları gizliyordu. Bir dalın ilk kırılışında sıçramaya hazır bir geyiğin tüm özelliklerini taşıyordu.

Helgi omuzlarındaki çuval bezi ceketini sıyırırken uzun bir nefes verdi. Bir el çantasını masanın üzerine attı, ardından mumu yakarak küçük oturma alanını soluk sarı renkte aydınlattı.

Bir niyetle onun dal sandalyelerinden birine oturdum; ağırlığımı ahşabın inlemesine neden oldu.

"Tüm tanrılar." Helgi irkildi ve kalçasını masaya vurdu. Beni görünce gözleri büyüdü.

Tuniğimin kolunu çekiştirdim; ayak bileğim bir dizimin üzerinden geçti. "Merhaba Helgi."

Gözleri yüzümden sol omzumdaki Gunnar'a, oradan da sağımdaki Fiske'ye kaydı. Fiske bu gece buraya gelmekle kötü bir şey tahmin etmemişti. İyi şansın ne zaman sona ereceğini ve kötü talihin ne zaman ortaya çıkacağını bilme gibi bir yeteneği vardı.

"Nightrender," Helgi'nin sesi yüksek bir yudumla çatırdadı. "Ne büyük bir zevk."

Öyle mi? O zaman neden ödememizi yapmadığınızı merak ediyorum."

O çökük gözler sanki kafatasından fırlayacakmış gibi patladı. "Hayır. Asla hiçbir şeyden vazgeçmem.

Hiçbir şeyim yok, Nightrender. Senin için hiçbir şeyim yok, tanrılara yemin ederim."

"Onları rahatsız etmemelisin. Onlar var olmamakla çok meşguller."

Kalçamdaki kınından kavisli karambit bıçağını çıkardım ve bir parmağımın etrafında döndürdüm. Helgi ağır adımlarla kapıya doğru geri döndü. Kaçmıyordu. Adam beyinsizdi ama aptal da değildi. Hareketleri daha çok kaçma içgüdüleriyle, kaçmanın boğazına hızlı bir kesik anlamına geleceği mantığıyla savaşıyormuş gibiydi.

Çenemle yaşlı odayı işaret ettim: "Neden burada yaşıyorsunuz? Anlaşmamızdan sonra Limericks'in kıyısında bir kulübe satın almadınız mı?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Kaybettim. Birkaç kötü oyun oynadım, hepsi bu."

"Ah, anlıyorum. Ahlaksız geri döndü."

Bu yüzden mi buradasın? Kazandıklarını geri almaya mı geldin? Çünkü anlaşmamızda parayla ne yapacağım konusunda hiçbir şey yazmıyordu."

"Gunnar'ın zor kazanılmış cüzdanını ne kadar çarçur ettiğin beni ilgilendirmiyor." Gunnar oflayıp pufladı ve Helgi'ye dik dik baktı, ta ki adam yere bakmaya zorlanana kadar. Bıçağı döndürmeyi bıraktım ve

dilimi tuttum ve ayağa kalktım. "Bununla birlikte, bilgi meselesini ödeme olarak kullandı. Ne yazık ki bu borcu ödemediniz."

"Bak Nightrender, kadının her an eve gelebilir. Sizlerle iş yaptığımı öğrenirse bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Hayır," dedim çarpık bir sırıtışla. "Eminim yapmazdı. Oyalanmaya niyetim olmadığını bilmekten memnun olacaksın. Benden bir şeyler saklıyormuşsun Helgi ve ben de onları bir an önce almayı planlıyorum, yoksa senin kadınının kapıdan içeri girmesinden daha fazla endişelenmemiz gerekecek."

Kryv iş tehdit etmeye geldiğinde hassas bir dans geliştirmişti. Fiske bir tarafa doğru beş adım atarak arka kapıyı kapattı. Gunnar daha sinsiydi. Yontulmuş çay fincanları ve içki boynuzlarıyla açık rafları inceleyerek adımlarını maskeliyordu. Duvarda asılı duran tuzlanmış sülün levhasına ulaştığında Gunnar odadaki tek pencereyi kapatmıştı.

Onlar Helgi'nin arkasına geçerken, adamın ön tarafta gördüğü tek şey bendim. Her yönden ikimizin arasında kalmıştı. Köşeye sıkışan çoğu iz, bir damla kan dökmeden ciyaklar ve her şeyden vazgeçerdi.

Helgi en ufak bir baskıda eğilip bükülecek türden biriydi. Sert bir bakış. Bir bıçak darbesi. Gözlerimde biraz gölge.

Hiçbir şey söylemedim, üzerine abanmaktan başka bir şey yapmadım ve Helgi'nin çenesi titredi. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Kafatasının üzerindeki kâğıt inceliğindeki etin altından mavi damarlar fişkırıyordu.

"Bir şey söyleyemem, Nightrender. Söylersen parmaklarımı alırlar."

"Parmaklarını eşleştireceğim ve iki gözünü kaldıracağım." Bıçağın ucu yanağındaki çıkıntıyı okşadı. Gözlerimdeki gölgeleri kararttığımda Helgi'nin boğazı sert bir yutkunmayla kıvrıldı. "Bize biraz şans, şişmiş karnını doyurmanın bir yolunu aramaya geliyorsun. Gunnar bütün bir gece boyunca oyun salonunun en iyisi olur, sana kasayı getirir. Böyle bir şeyin sevgili Gunnar'ıma verdiği rahatsızlığı anladığınızdan emin değilim."

"Bir hafta boyunca kanayan baş ağrısı, seni sersem," diye tersledi Gunnar.

Küçük odasında volta atarken Helgi'nin çökmüş gözleri beni takip etti. "Ödemen, istediğimde işveren hanımından bana bilgi vermektir."

"Ama anlaşmamız aylar önceydi," dedi Helgi, ellerini bir yalvarıcı gibi açarak.

"İyi bir anlaşma asla ölmez." Bıçağı tekrar döndürdüm. İrkildi. Tanrım, o sıska bedeninde taşıdığı korkuyla bu adama neler yapabilirdim. "Bu ödeme. Bayan Salvisk'in amigo eviyle olan bağlantın yüzünden seni anlaşmacı yapmakta bir sakınca görmediğimizi mi sanıyorsun?"

Şimdi, ev sahibiniz bana oyun masalarında hanımınızın Masque av Aska için yaptığı muazzam anlaşma hakkında övündüğünüzü söylemekte gecikmedi. Garip ama sizden hiçbir şey duymadım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağımın ucunu masasının ince tahtasına sapladım. Bir şaşkınlık çığlığı attı ve kanayan bir çocuğun titreyeceğinden daha fazla titredi.

Bükmek, kırmak, eğmek, ihtiyacımız olanı almak için her şeyi yapardık. Bunlar bizim acımasız ve etkili taktiklerimizdi. Ancak etrafımdaki kalkanın ne kadar çatlak ve çarpık olduğunu fark eden biri olursa kontrolüm riske girerdi.

Sallanan sivri parçalar için gün batımı saçlarını ve sivri dilimi suçladım.

Helgi burnunu çekti ama kırıldı. Mağlup bir iç çekişle çantasına döndü ve bir tarafında kırık bir balmumu mühür bulunan ufalanmış bir parşömen parçası çıkardı. Parşömen lekeli ve yıpranmıştı, sanki onu doğrudan bir çöp yığınınından çıkarmış gibiydi.

Helgi'yi tanıyorsam, o da tam olarak bunu yapmıştı.

Parşömeni parmaklarının arasından aldım ve Fiske'ye vermeden önce her kelimesini incelemiş gibi davrandım.

Umduğu gibi, yüksek sesle özetledi. "Bu maskeli balo ileri gelenleri tarafından imzalanmış. Kim bilebilirdi ki bir amigo ev sahibesi için minnettarlık sözleri bıraktıklarını?"

"Tüccarlar geldi." Helgi söyledi. "Bayan Salvisk ile bir anlaşma yaptılar. Son iki dönemdir uğraştığı bir anlaşma. Kraliçenin yüzük çadırı için çeklerini sattı." Adamın omuzları çöktü. "Senden sakladığımdan değil, Nightrender. Ama hedefi ıskaladım. Herhangi bir hapishane tüccarı, maskeli halk ya da Kara Saray tüccarı gelip etrafi koklayacaksa sana söylemem gerektiğini biliyordum. Ben bilmeden gelip gitmişler."

"*Eğer diye bir şey yok Helgi,*" dedim alçak sesle. "Loncamızı size bağlamamızın tek nedeni, Bayan Salvisk'in Kara Saray tarafından en çok tercih edilen cheer house'u işletiyor olması. Doğrudan Masque av Aska ya da Lord Magnate'in kuklalarıyla ticaret yapması an meselesiydi."

"Demek ki ihtiyacımız olan ticaret anlaşmasını kaçırdık." Fiske kirli kâğıdı parmaklarının arasında döndürerek Helgi'ye ters ters baktı. "Bilseydik onları çoktan tehdit edebilirdik."

Lütfen. Bilmiyordum. Anlaşma karanlıkta yapıldı ve ben ertesi gün öğrendim."

"Ve onu bizden sakladı."

"Üzerime düşeni yapmadığımı düşünmeni istemedim."

"Sen üzerine düşeni yapmadın. Tüccarların ne zaman geldiği ya da anlaşmalarının ne zaman yapıldığı umurumda değil," dedim bir yaz sabahı kadar sakın bir ses tonuyla. "Tek bir görevin vardı. Bizi bir toplantıdan haberdar edin ve bunu acınası bahaneler üretmeden yapın. Bu görevde başarısız olmakla kalmadınız, yanlış adınızı öğrendiğinizde, bunu saklamaya çalıştınız."

gerçeği bizden saklıyor. Yapılması tehlikeli bir hareket. İyi ki etrafınızdaki insanlar bize sizden daha sadık, yoksa yaptığınız yanınıza kâr kalabilirdi."

Helgi'nin yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. "Nightrender, lütfen, Mistress Salvisk'in hava karardıktan sonra konferans verdiğini bilmiyordum. Erken emekli oluyor, müşterilerin seslerini duymaktan hoşlanmadığını söylüyor."

Ona inandım. Çünkü Salvisk hakkında çok şey biliyordum. Asaletten düşmüş gençlerin ticaretini yapan bir kadın. Klockglas'ın en zenginlerinin başına utanç ya da talihsizlik geldiğinde en sefil ve çaresiz olanlar onlardı. Çocuklarını genelevlere satanlar bile vardı.

Amigo oğlanları ve kızları, Kara Saray'a ve maskeli balolara sık sık gelen halkın yaşam tarzına alışkındı.

Salvisk bunları yaptı ama bunların gerçekleşmesini izleyecek midesi yoktu. En zayıf kötü adam türü.

Çenemi kaldırdım ve bıçağın ucunu masadan çektim. "Bizi hayal kırıklığına uğrattın Helgi, ama biz affedici bir loncayız. Bayan Salvisk ile konuşmamız gerekiyor."

"Seninle asla buluşmazdı."

Farkındayım. Yapacağınız şey yeni bir alıcıyla görüşme ayarlamak. Ama bir rakip olacak.

Onu elinde bir açık artırma olduğuna inandır. Ayarlandığında, haber gönder."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

"Seni ilgilendirmez. İstedığımızı yap ve anlaşmamızın sona erdiğini düşünebilirsin." Yavaş, metodik hareketlerle bıçağın kıvrımını boğazındaki nabız noktasına dokundurdum. "Son şansın Helgi. Hatalara tahammülüm yoktur."

"Hayır." Sesi titriyordu. "Hayır, anlıyorum. Haber göndereceğim. Göndereceğim."

Güzel. Çabuk olun. Bizi şimdiden geride bıraktın." Helgi ancak ben uzaklaştıktan sonra yeniden nefes alabildi. Gunnar ve Fiske'ye beni apartmandan çıkarken takip etmelerini işaret ettim. Mekânı terk etmeden önce zavallı anlaşma yapıcıya dönüp baktım. "Umarım oyun masalarından uzak durmayı düşünürsün. Çok kötü bir oyuncusun."

Kaşlarını çattı ve aynı fikirde olmaktan nefret ediyormuş gibi sarsak bir şekilde başını salladı.

"Oh." Parmaklarımı şıklattım. "Ve senin kadın, bu gece eve gelmiyor. Korkarım son zamanlarda masalarda kazanan serserileri yatağa atmaya oldukça meyilli. Güneş doğana kadar onu beklemiyorum."

Bizi gölgelere bürümeden ve çürük kapıyı arkamızdan çarpmadan önce gördüğüm son şey onun açık ağzıydı.

Rutten, dükkanların ve evlerin ahşap temellerini çatlatan durgun sular nedeniyle sürekli bir çürüme ve küf kokusu taşıyordu. Ancak hava karardıktan sonra sokaklarda kimsenin yürümemesi açısından elverişliydi.

Çoğu ya pis kokulu evlerine kapandı ya da kasaba meydanındaki kumarhanelerin sefahatine daldı.

Apartmanın arkasındaki ara sokakta Gunnar'ın şişesinden bir yudum aldım ve ağzımdaki brân yanığını silmek için kolumun arkasını kullandım.

"Sence çabuk mu olacak, yoksa uzun bir bekleyiş mi?" Gunnar sordu.

Endişeli olduğumu biliyordum, muhtemelen herkesten daha fazla, ama bu henüz çalışmadığımız bir hassasiyet gerektirecekti. "Salvisk anlaşmalarını büyük ve cesur tutmak isteyecektir. Bir açık artırmanın parlaklığını reddetmeyecektir. Yakında harekete geçeceğiz."

Fiske, "Satılan çekler toplandığında onlarla birlikte kılık değiştirip festival başlamadan önce Kara Saray'a girebiliriz, " diye teklif etti.

Başımı salladım. "Maskeli balodan en az bir hafta önce amigo evinden toplanırlar. Çok erken olursa yakalanma riskimiz olur. En iyi şansımız, bu dönemin maskeli balosu, düzeni, eğlencesi, her şeyi hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendikten sonra girmek olacaktır. Maskeli balo tüccarları ve seçmelere katılanlar bu bilgilere sahip olacaklardır."

"Salvisk'in peşinden gitmiyoruz o zaman?" Gunnar sordu. "Sattığı tüccarların peşinden mi gideceğiz?"

Sırıttım. "İkisini de halletmeyeceğimizi kim söyledi?"

Fiske tırnaklarını karıştırdı, kaşları çatıldı. "Kraliçenin yüzüğünden bahsetti. Sergilenecek, belki de Kara Saray'ı ziyaret ederken Lord Magnate'i en sevdiği biblodan kurtarmalıyız."

Sadece homurdanarak cevap verdim. Doğruyu söylemek gerekirse, şansım olsa yüzüğü yakardım.

"Lynx bana yüzükten bahsetti," dedi Gunnar. "Sonunda bu efsanevi kraliçe yapıcıyı görmek istiyorum."

"Kayda değer bir şey değil," dedim ve beni sokağa kadar takip etmeleri için işaret ettim.

O kanayan yüzüğü tekrar görmek için binlerce ömür çok erken olurdu. Gümüşe benzeyen camdan yapılmıştı. Kaderin kraliçesi geri dönüp doğunun kırık krallığını iyileştirirse altın renginde parlayacağı söylenen rünler.

Oyunun çılgınlığı, insanların içindeki en kötüyü ortaya çıkardı. En zalim doğaları. Ancak Ivar yüzüğü halkının açgözlü gözlerine sokarak onları oyununun gerçek amacından uzaklaştırırdı: uzun süredir kayıp olan kraliyet soyundan gelebilecek herhangi bir Alver'in kokusunu almak ve böylece onları öldürebilmek.

Kanayan yüzük bir lanetti. Beni ikiye bölen bir yük.

"Helgi haber getirene kadar en yeni lonca üyemizi ne yapacağız?" Fiske sordu.

Göğsüm sıkıştı. Malin Strom benim için bir dikendi. Kalbimde bir umut. Onunla ne yapmalıydım?

Hata yapmazdı, sabırla beklemek inatçı kafasına iyi gelmezdi.

Felstad'la tanışacak, sonra da bizimle Salvisk'e gelecek," dedim. "Bir Kryv olmanın ne demek olduğunu öğrenmek istiyor, ben de öğrenir diyorum."

Fiske kaşlarını kaldırdı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Ölü ağırlık olabilir."

Çelik evindeki anlaşmadan beri Malin'i gözümün önünde tutma ihtiyacı daha da kötüleşmişti. Her şeyden nefret ediyordum. Ama nefret, onu gözetim altında tutma ve benden nefret etmesini sağlama ihtiyacımı azaltmıyordu. Belki de bunun nedeni, onun zarar görmediğini bilmediğim sürece kendimi rahat hissetmemem olabilirdi.

Hafıza hırsızlığını kullanmamız için bize bir fırsat verebilir," dedim. "İyi bir kullanımı olan herhangi bir mesmerden yararlanmalıyız. Oyunlar başlıyor."

Ölümçül oyunlar.

Anlaşma olsun ya da olmasın, Malin Strom'un hayatını riske atmam. Başarılı olamayacağımız belli olursa, ellerini bağlar, bir sandığa atar ve gerekirse bu kıyılarından kendim gönderirdim.

Ne de olsa söz sözdür.

14

HAFIZA HIRSIZI

NIGHTRENDER GITMIŞTI.

Saatler önce, o, Gunnar ve Fiske'nin ormanın gölgeleri tarafından yutulmasını bir pencereden izlemiştim. Bana uyumam söylenmişti ama sırayla çektiğim acılar ve ettiğim dualar boşa gitmişken nasıl uyuyabilirdim ki?

Şimdi Tova'nın odasında kuş tüyüyle doldurulmuş bir uyku matının üzerinde oturmuş, bir tabak böğürtleni karıştırıyor ve ay ışığının mavi çileleriyle biraz teselli buluyordum.

Boğazımın arkasında temizleyemediğim bir çizik vardı ve alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu. Eklemelerim paslanmış gibi ağrıyordu ama bu ağrıların ölümün gözlerinin içine baktığım anlardan kaynaklandığını düşündüm.

"Hepiniz zalimsiniz," dedim, gerçeği öğrendikten sonraki ilk sözlerim.

Tova saçlarını taramak için kemikten bir kazma kullanmayı bıraktı. "Çocuk gibi davranma. Bizden daha iyi değilsin. Bu anılardan bazılarını edinmek için neler yaptığını biliyorum." Kase'nin beni terk etmesinin ardından tozlu bir oyukta tüm gözyaşlarımı döktükten sonra getirdiğim sepetimi işaret etti.

Tova, sepete uzanıp şişeleri en altta sakladığım küçük bir domuz derisi keseye koymamı izledi. Deriye, şişeleri güvende tutmak için korunan rünler kazınmıştı. Çalışırken kaşlarımı çattım. Canımı en çok acıtan şey, tüm bu rüşvet ve entrikaların buna değmeyecek bir adam için yapılmış olmasıydı.

"Anlaşmamızı feshetmeyi mi düşünüyorsun? Sırf Nightrender duygularını incitti diye bunu yaparsan senin hakkında daha az düşünürüm."

Göğsüm sıkıştı. Bu incinmiş duygulardan daha fazlasıydı. Bu bir ıstıraptı. "Bir yere gitmiyorum. Hagen her şeyden daha önemli."

"Güzel." Tova duvara dayalı küçük bir sandığı karıştırdı, sonra sabun ve havlu dolu bir sepet çıkardı. "Biraz yıkanmak ister misin? Leş gibi kokuyorsun."

Ona ters ters baktım ve lavanta dallarıyla parfümlenmiş bir inci sabunu aldım. "Sen de pek güzel kokmuyorsun."

Kıkırdadı ve kilden bir lavaboyu doldurdu. Tova nane yaprakları ve gül yağı damlaları ekledi. Tova gömleğini çıkardı ve pantolonunu sıyırdı, seyircisi olduğundan utanmıyordu. Sade bir güzelliği vardı; onu sevmeden de bu kadarını kabul edebilirdim.

Kokuşmuş giysilerimden kurtulma arzusuyla tuniğimi ve pantolonumu iç çamaşırlarıma kadar sıyırdım.

Lavanta, amber balı ve Furen'den bir fasulye var," dedi Tova. "Ezdiğinde şeker gibi kokuyor. Saçınız için biraz denemek ister misiniz?"

Bana cam bir kavanoz fasulye uzattı ve ben de kesikler ve çamurla kaplı, güneşte kalmış meyve gibi kokan titrek ellerimle aldım.

Bir şeyin derimi kestiği yerde kolum zonkluyordu ve saçlarım ıslak çimen gibi yüzüme yapışmıştı. İhtiyatlı bir şekilde burnumu koltuk altına soktum ve kokladım. Atletimin ipliklerine bulaşan ter öksürmemi neden oldu.

"Bu kesik için hiç mavi yosununuz yok, değil mi?" Kolumdaki yarayı işaret ederek sordum.

"Şifalı otlar koridorun sonunda saklanıyor, acil ihtiyacınız var mı?"

Sonra bakarım."

İyileştirebilirim."

Ovalamaya ara verdim. "İyileştirmek mi? Sen Mediski misin?"

"Yetenekli biri değilim, bu yüzden şifalı bitkilerimiz var, ama sanırım basit bir kesiği halledebilirim."

Yaraya bir göz attım. Kenarları kurumuş kanın altında yeşilimsi bir sarıya dönmüştü. "Sanırım enfeksiyon kapmış, bu yüzden daha fazla zarar verebileceğini sanmıyorum."

Tova dudaklarını yaladı ve ellerini salladı. Parmak uçlarını nazikçe yaranın üzerine koydu ve mesmer bir anda derimin altında küçük ısı patlamaları gibi karıncalandı. Mesmer, derimin bir iğne ve iplik tarafından çekiliyormuş gibi birbirine örüldüğü rahatsız edici bir hisse dönüştüğünde dişlerimi sıktım.

Çok tuhaf hissettiriyor. Nasıl yapıyor?"

"Bana açıklandığı üzere, benim mesmer'im herkesin doğuştan sahip olduğu iyileşme sürecini hızlandırıyor. Dokunuşum ve konsantrasyonumla ilgili bir şey. Vücudun doğal olarak nasıl iyileştiğini incelersem

hayal et." Tova dilini ağzının bir kenarından dışarı çıkardı. "Ama konsantrasyon konusunda eksiklerim var."

Ne manzara ama. Neredeyse çıplak iki kadın, ayaklarımızın dibinde yağlı su birikintisi, tüm dikkatimiz bir omzumuzdaki yarada.

"Yapabileceğim tek şey bu," dedi birkaç dakika sonra.

Yarık daralarak parlak, pembe bir çizgiye dönüşmüştü. "Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil."

Leğenin bir kenarındaki havlu parçasına uzandım ve gök muhafızının ahırda attığı acımasız tekmelerden dolayı kaburgalarımdaya oluşan etli, ağırlı çürükleri nazikçe ovdum.

Ben yıkanırken Tova bir sedir sandığını karıştırarak iki yığın pantolon ve tunik çıkardı. Birini fazladan giymem için bana verdi, sonra çantamda getirdiğim gecelikleri ikinci uyku minderinin üzerine attı ve daha fazla kıyafete ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyledi. Kryv'lerden biri bir dahaki takasa gittiklerinde daha fazlasını alacaktı.

"Peki, burada bana nasıl davranılacak?" Cildim temizlendiğinde ve saçlarım artık Strom Evi'ndeki domuz ağlları gibi kokmadığında sordum. "Uzak durmam gereken bir erkek var mı?"

Tova burnunu kırıstırdı. "Ne yani, onların kişisel neşesi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Yapar mıyım?"

"Şimdi şunu dinleyin: Felstad'da erkekler üstün değildir. Hanna ve ben herkesle aynı muameleyi görüyoruz. Göğüslerinizin olması Kryv'in sizi istismar ettiği anlamına gelmez."

Sesi şiddetle gürlledi ve ona inandım. En azından bir endişe ortadan kalktı. "Hanna?

Çocuk o mu?"

Ash'in küçük kız kardeşi. Bu tanrının unuttuğu yerde kalan son güzel ruhlardan biri."

O ... olabilir mi?" Ellerimi başımın iki yanında salladım, Tova'yı neyin kırdığını bilmediğim için kırmak istemedim.

"Duydun mu?" Tova başını salladı. "Duyabiliyor ama sadece elleriyle konuşuyor. Nedenini bilmiyoruz. Sadece hiç konuşmadı. Çeviri konusunda berbatım ve Ash de sabırlı bir öğretmen değil. Yaşı yüzünden onu hafife almayın. Kız bıçak kullanmakta çok zeki."

Kryv'lerden hiçbirini hafife almamak için büyük planlar yaptım.

Tova kapıya doğru gitti. "Ben diğerlerinin yanında olacağım, o yüzden ben dönene kadar burada kal."

"Beni içeri mi kilitliyorsun?"

"Size yarın Felstad'ı daha fazla göstereceğim, söz veriyorum." Duvara yaslanmış sadağını ve yayını aldı.

"O zaman kaçınman gereken yerleri öğrenecek ve dilediğin gibi dolaşmakta özgür olacaksın."

Kase Eriksson'un hayatta olduğunu öğrenmenin şaşkınlığıyla Tova, sanki hayatım bir anda altüst olmamış gibi beni Felstad'ın etrafında sürüklemişti. Arka bahçelere doğru yürüdüm. Giriş tünelinin ön kapısının nasıl serbest bırakılacağı konusunda talimat aldım. Bana kuru depolar, şişelenmiş meyve rafları, ardından su ve bira fiçileri gösterildi.

Tüm bunlar günün çoğunu aldı ve şimdi o ve lonca beni kilitliyordu. Sırları sevmezdim ve sayısız sırları vardı. "Eğer bir şey planlıyorsanız, ben de dahil olmalıyım. Aramaya başlamalıyız."

"Çoktan başlamadığımızı nereden çıkardın?" Cevabım yoktu.

"Sana bu loncanın bir saat olduğu konusunda söylediklerimi hatırla," diye devam etti Tova. "Parçalar var ve doğru zaman geldiğinde o parçalarda bize yardımcı olacaksın. Şimdilik, hepimizi öldürtmemek için öğrenebileceğin her şeyi öğren ve sakın ol. Her zaman gitmek istiyorsun ama bu işler incelik ve sabır ister."

"Belki de Hagen'ın sabırlı olmamız için zamanı yoktur."

Ve eğer acele edersek, o ölmüş olacak. Tek umursayanın sen olduğunu mu sanıyorsun? Gunnar bizim Kryv kardeşimiz ve bu işaret de onun *babası*. Halkın birden fazla kardeşi olabilir, ama onları sadece bir baba yapar."

Duvara yaslandım. Henüz konuşmadığım başka bir Kryv. Gunnar. Bir nevi yeğenim. Bana bir hastalıklımışım gibi bakıyordu, ama biraz daha yakından tanımak için yakalamak isteyebileceği bir hastalık.

"Burada oturmak yanlış görünüyor," dedim.

"Nasıl isterseniz öyle düşünün, ama buraya sizi etkilemeye gelmedim. Bizden bir iş yapmamızı istediniz ve biz de kendi yöntemimizle yapacağız. Geri geleceğim."

Kapıyı tıklattığımda yalnızdım.

Bir süre için itaat ettim ama Tova dönmeyince huzursuz oldum.

Çantamın kapağının altından bir parça iplik çıktı. Asger'i neredeyse unutmuştum. Kabaca eğirilmiş atı parmaklarken görüşüm bulanıklaştı. İçimden bir parça koptu, sertleşerek pürüzlü ve sivri bir şeye dönüştü. Başparmaklarım eksik düğme gözünün, iplik yelesinin üzerinde gezindi.

Bir zamanlar kaybettiğim çocuğu hayal etmek beni rahatlatırdı. Şimdi ise, çocuğun büyüüp bir katil olduğunu hatırlatan acımasız bir şey. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

Gözlerimi silerek Asger'i kemerime soktum ve elimde balık kılçığı kazmasıyla kapıya doğru koştum. Anlamsızdı, çünkü kolu bir kez salladım ve kapı açıldı.

Tova mandalı bile kapatmamış.

Başımı loş koridora soktum, sağa sola bakındım ve ancak Kryv'den kurtulduğuma inandığımda dışarı çıktım. Yıkıntıların arasında bir yerlerden kahkahalar, küfürler ve birkaç halk ezgisi geliyordu.

Demek burası korkunç Kryv Loncası'ydı. Ayın en yüksek olduğu zamanlarda, çoktan gitmiş şairlerin destanlarını söyleyerek vakit geçiren ayyaşlar.

Bıçaklı aptallar loncası. Başka bir şey değil.

Koridor uzun ve kemerliydi. Karanlıkta bir yerlerden sürekli su damlıyordu ve her nefes alışımında baş döndürücü bir rutubet hissediyordum. Yol, küçük bir alevin gölgeleriyle gölgelenmiş bir merdiven boşluğuna kıvrıldığında, Tova'nın bıçağının kabzasını kavradım.

Boş bir alan beklediğim yerde, başka bir bedenin sert sırtına çarptım. Boğazımdan kısa, boğuk bir ses çıktı ve yüzüm utançla kızardı. Daha birkaç gün önce Sokak İşportacısı'na diz çöktüren Anomali Alver ben miydim, yoksa karanlıktan korkup sızlanan bir kız mıydım?

Gözlerim adamın yüzüne alıştığında, beklenti ve bir miktar sinir nabzımın başımın içinde çarpmasına neden oldu. "Gunnar. Geri dönmüşsün."

Genç Kryv bana şüpheyle baktı, ama yanılmıyorsa, orada da biraz özlem vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Yalan mı? Gerçek mi? Bilmiyordum ve kararımı vermeden önce konuşmaya başladım. "Nightrender'ın odasını arıyordum. Ona geri vermem gereken bir şey var."

Gunnar'ın gözleri sırtıma bağlı pelüş oyuncağın açıkta kalan bacağına gitti. Merak ettiyse de sormadı. "Odası merdivenlerin yukarısında."

Gunnar hızlı bir gülümseme fırlattı ve gitmeye hazırlandı.

"Sizinle konuşmamın bir sakıncası yok," diye ağızımdan kaçırdım. "Eğer isterseniz, tabii."

"Bu gece nöbetteyim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama biraz zamanım var."

Gülümsediğinde omuzlarımdan bir yük kalktı. Gerçekten de Hagen'a çok benziyordu. Ben de karşılığında gülümsedim. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Kanayan gökyüzü. Beşinci dönüşümden önce doğmuştu. Neredeyse tüm hayatım boyunca Hagen onu benden saklamıştı. "Ve bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin?"

Gunnar yumuşadı. "Evet. Laila. Neredeyse dokuz yaşına girdi."

"Ve ... annen?"

Gunnar'ın yüzü asıldı. "*Dännisk*, bunun senin için kolay olmadığını biliyorum-"

"Malin," diye fısıldadım. "Ya da Mal. Lütfen. Hagen'a çok benziyorsun ve o bana Mal diyor."

Gunnar tereddüt etti. "Mal, sana yemin ederim ki bu sınırların ötesinde dajımı bulmak için cehenneme gidecek pek çok insan var. Annem de onlardan biri. Olanlar için kendini suçluyor."

"Ne oldu?"

Gunnar parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Annem babama savaş çıktığında kız kardeşim ve benimle kaçması için yalvardı. Bizi kurtarması için. O da mecbur kaldı ve yakalandık."

"Seni neyden kurtarayım?"

Esaret altında doğdum. Annem bir savaşçı. Kuzeydeki kraliyet fae'lerinden doğmuş, ama büyücü olmayan kralın düşmanı. O oynanacak, kazanılacak bir oyun haline geldi. Eğer bir rakip onu yenerse, o adam onun bedenini kazanacaktı." Gunnar'ın yumrukları sıkılaştı. "Eğer kadın kazanırsa, bu adamın kanlı bir şekilde öleceği anlamına geliyordu. O hiç kaybetmedi. Daj'a kadar."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Hagen asla-"

"O yapmadı," dedi Gunnar sırtarak. "Sadece onu öldürmeden önce oturup kendisiyle konuşmasını isteyen ilk kişiydi. Sanırım bu onun kalbine giden yoldu."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Neden böyle bir oyun oynadı?"

"Bana söylendiğine göre bu onu buradaki kanlı festivalden uzak tutmak içinmiş. Strom Hanesi bir anlaşma yaptı - eğer Klockglas adına oynar ve kazanırsa, Lord Magnate onu korumak için büyüsünü kullandığı için cezalandırmayacaktı ..." Gunnar'ın gözleri merdivenlerden yukarı kaydı.

Tanrılar adına. "Ben mi? Yoksa Kase mi?"

Hagen, Kase ve beni defalarca gizlemek için büyü engelleme yeteneğini kullanmıştı. Korumasının ona bu kadar pahalıya mal olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Bence Lord Magnate sadece diğer Alvers'leri koruduğunu biliyordu. O Alvers'lerin kim olduğuna dair ayrıntıları değil," dedi Gunnar. "Nightrender'ın geçmişi hakkında çok az şey biliyorum Mal. Ancak dajıma karşı büyük bir sorumluluk hissettiğine inanıyorum."

Anlamıştım. Ben de. Zoraki bir gülümsemeyle elimi koluna koydum. "Hagen'ın seni serbest bırakmayı başaramadığını söyledin, ama öylesin. Nasıl?"

Gecenin içinde bir korna sesi duyuldu. Gunnar başını sese doğru çevirdi. "Nöbetim başlıyor," dedi usulca. "Özgürüm çünkü büyü güçlüdür ve kaderin hepimiz için daha büyük planları vardır."

Çenesini eğerek bir tür selam verdi, sonra köşede kayboldu.

Kalbim onun için acıyordu. Bir Kryv olarak değil, Hagen'ın oğlu olarak bile değil. Daha çok keskin gözlerinin altındaki acı için. İhtiyacı olursa sırdaşı olmak için büyük planlar yaptım.

Dikkatim merdivenlere yöneldi. Gunnar'ın hatırı için geçmişe tutunmak yerine, kardeşimi yeniden bulduğumuzda Hagen'ın oğlunun yanında duracaktım.

Bard ve Jens'in bana karşı çok az sevgisi vardı. Eğer her şey ters giderse, Gunnar Strom gerçekten sahip olduğum son aile olacaktı.

Merdivenleri çıkarken dikkatliydim. Birçoğu kırık ve eğikti. İnsanın tökezlemeden çıkabilmesi için tırmanmaya alışması gereken türden bir merdivendi. Üst katta, duvarları birkaç duvar halısı kaplıyordu, asırlık tozlar kaldırım taşı koridorun üzerinde toplanmıştı ve sadece iki kapıya ulaşılabilirdi. Diğer odalar çökmüştü ya da neredeyse hiç oda yoktu.

Sadece bir tanesinin kapısındaki çatlağın altında bir ışık parıltısı vardı.

Kalbim ağırlaşarak Asger'i yere bıraktım. Tuniğimin yakasının altına girip kuzgun tılsımını çıkarırken parmaklarım buz kesti. Kase'nin avluda onu neredeyse nazikçe inceleyişine bakılırsa, o anda aklını hangi düşüncelerin kurcaladığını bilmek için kemik tozu anılarımın yarısından vazgeçebilirdim.

Kuzgunu dudaklarıma bastırırken yanağımın içini ısırdım. Saklamak için savaştığım geçmişe son bir veda.

Ben Kryv değildim. Adımlarım tüylü ve sessiz değildi. Asger'i dik tutmaya çalışırken omzum duvara çarptı, botlarım tozlu zeminde sürtündü. Her hareketimin Felstad'ın her yerinden duyulmasına şaşırmamalıydım ama kapı açıldığında yine de kısa bir soluk kaçtı.

Hâlâ tek dizimin üstündeydim. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda boğazımın arkası kurudu. O Kase değildi. Kase olamazdı, yoksa gölgelerini kaldırdığından beri aramızda dikkatle inşa ettiğim tüm duvarları yıkardım.

Ama ona çok benziyordu. Karmakarışık saçlar, çatık dudaklar, sol kaşındaki çarpıklık.

Farklılıklar vardı. Bilmek ve anlamak istediğim şeyler, çenesindeki küçük yara izi gibi. Nereden gelmişti bu yara? Sırık gibi uzuvların yerini alan kas yığınlarına hayran olduğum için biraz utanıyordum.

Bunca zamandır beni tanıyordu, nerede olduğumu biliyordu ve bana kendini hiç göstermedi. Hata yok, Kase samanlık arkadaşıyla ilgilenmeyi bıraktı ama benim kalbim aynı şeyi yapmayı unuttu.

Gözleri ata ve kuzgun tılsımına kaydı.

Bana tekrar baktığında sanki en keskin bıçağımı alıp kalbini omurgasından oymuşum gibiydi. Asla unutamayacağım bir bakıştı ve hemen o garip gölgelerin altına gömüldü. Gözleri zift gibi karardı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Benim tanıdığım Kase, Bard gibi bir Rifter'dı ve iyi biri değildi. O gölgeler, o illüzyonlar, onun mesmerinin nasıl olup da

çok farklı bir şey.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve bir adım geri çekildim. "Bunlar benim değil. Onları istemiyorum."

Nightrender hiçbir şey söylemedi. Gözünü bile kırpmadı.

Hayal kırıklığı kalbimi sert ve acımasız bir şekilde yaktı. Neden daha fazlasını umut edeyim ki?

Merdivenin yarısına geldiğimde derin sesinin yumuşak törpüsü omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Uzun zaman önce ölmüş bir şeyin gitmesine izin vermek akıllıca."

Her kelime vücudumun her yüzeyini kesen kırık bir cam gibiydi. Ona bir kez bile dönüp bakmadım. Bir kelime bile etmedim. Çenemi kaldırdım ve onu karanlığıyla baş başa bıraktım.

Ne de olsa Kase Eriksson ölmüştü.

15

HAFIZA HIRSIZI

"YUKARI." TOVA'NIN ÇİZMESİ KALÇAMI İNATLA DÜRTTÜ.

İnledim ve şafağa karşı gözlerimi kırıştıtarak omzumun üzerine yuvarlandım. "Ne oldu?"

Tova parmak eklemleriyle kalçama vurdu, sonra karyolamı bırakıp lavabosuna gitti ve buklelerini başının üstünde bir düğüm haline getirdi. "Gidiyoruz. Daha önce çok sabırsızdın, şimdi sabahı uyuyarak geçiriyorsun."

Havadaki soğukluğa, ışığın donuk griliğine bakarak güneşin bir saat kadar önce kendini göstermeye karar verdiğini tahmin edebiliyorum.

"Nereye gideceksin?" Başımı kaşıyarak doğruldum. Neredeyse bir haftadır Felstad'da yaşıyordum ve Tova hiç güneşten önce uyanmamıştı.

Cevap vermedi, sadece yüzüme bir tunik fırlattı ve "Giyin" dedi.

İtaat ettim ama gözlerimi onun çılgın hareketlerinden ayırmadım. Vücudunda en az sekiz bıçağı kılıfına sokmayı başarmıştı. Biri göğüslerinin arasında, ikisi ortasındaydı. Çatallı bir balıkçı bıçağı sırtının küçük kısmından geçiyordu, her iki kolunda da birer sustalı vardı. Sonra her iki uyluğunda birer hançer.

Kemikten yapılmış bıçaklarından birini bana fırlattı. "Sadece ölürsen kullan, yoksa kan kaybından ölürsün. En sevdiğim bıçaklardan biridir."

Sabahın çiziklerinden sonra yutkundum ve bıçağı üç tur önce rıhtım yakınlarında satın aldığım kalın kemere kılıfladım. Şişelerimi her yere taşıdığımda ve işportacılarla çalıştığımda, silah kemerinde bir ya da iki bıçak kullanışlı oluyordu.

Tova kadar hızlı hareket etmedim ama malzemelerimi, anılarımın olduğu rün kesemi toplamaya ve uykunun son bulanıklığını da kovmak için yüzüme soğuk su çarpmaya başladım.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Botumu çekiştirirken onun peşinden koridora atlayarak sordum.

Masque av Aska ile yeni bağları olan bir tezahürat evi var. Ziyaret etmek için bekliyorduk. Dün gece, Nightrender tanıdıklarından birinden haber aldı ve ilk oyunumuzun zamanı geldi. Yaptığımız her hareketten haberdar olmakta ısrar ettiğine göre, sen de geliyorsun."

Birincisi, bir Kryv 'ziyarete gel' dediğinde bunun çok daha kötü bir anlama geldiğinden hiç şüphem yoktu. İkincisi, bu tanıdık muhtemelen bu oyunu oynamaktan başka çaresi olmayan zavallı bir anlaşılmacıydı.

İstedğim buydu. Kryv'ler oyunlarını oynuyorlardı ve ben de bunun bir parçası olacaktım. Hazır olsam da olmasam da.

Saatler sonra, Howl'dan gelen tuzlu bir esinti kuru dudaklarıma değdi. Ay yükselmişti ama koyu renkli yapraklardan oluşan tavanın altındaki soğuk ışık yolumuzu neredeyse hiç aydınlatmıyordu.

Ormanın en derin kısmından geçerken Raum'un yanında yakın bir adım attım. Sadece o, Tova ve Vali benimle birlikteydi, loncanın geri kalanı ise başka bir yere gitmişti. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi.

Bunu kimseye itiraf edemezdim, özellikle de benimle durmadan dalga geçen Tova'ya, ama Gece Yaratan'ın bize katılmayacağını bilmek geceyi daha az güvenli hissettiriyordu.

Botlarım dizlerime kadar çıkıyordu, bir numara büyüktü ve birden fazla kez tökezledim. Kryv bana sadece Tova'nın bıçağıyla güvenmek yerine, belime iki kemer daha ekledi, eğri bir bıçak ve bir hançerle kaplı.

Diğerleri ağaçların arasında hafif bir rüzgâr gibi hareket ediyor, koyu renk giysileri, postları ve kukuletalarının içinde gölgeleniyorlardı. Vali'nin savaş baltasından ve Tova'nın sadağından gelen çelik parıltısı olmasa onları tamamen gözden kaybedebilirdim.

Raum'un yanında kalmak için adımlarımı hızlandırdım, düşmüş bir kütüğe takıldım.

Beni yakaladığında Raum'un ağzı çocuksu bir sırıtışa dönüştü. "Ayaklarına dikkat et, tatlım. Hatırlatmaya ihtiyacın olursa sana bir ayağını diğerinin önüne nasıl koyacağını öğretmekten mutluluk duyarım."

Bir kahkaha attım. Canımı acıtacak kadar yüksek sesle. Raum bana sanki bütün gününü neşelendirmişim gibi baktı.

Kabul etmek istesem de istemesem de Raum'dan hoşlanmışım. Diğerlerinden daha arkadaş canlısıydı ve alay etmeye olan doğal eğiliminin kendine has bir çekiciliği vardı.

Birkaç adım sonra Raum bir elini kaldırdı ve durdu. Bir nehrin kenarında sırtına çarpmıştım. Her iki yöne de baktı, vücudu suyun yanında kaskatı kesilmişti, ta ki nehrin aşağısını işaret edene kadar. "Orada karşıya geçmek için yeterince kaya var."

"Derin olduğunu sanmıyorum," dedim ona, dibe vurmak için bir çubuk kullanarak.

Bana baktı, o gümüş gözleri yıldız gibiydi. "Aşağısı daha iyi."

Düz zemin yerine eğimli bir yerden geçecektik. En iyi seçim bu gibi görünmüyordu. "Suyu sevmiyor musun, Raum?"

Tereddüt etti. "Kase korkuyu bana karşı kullanırsa ne olacağını bilmek ister misin?"

Korku mu? Kase korkuyu nasıl kullanırdı? Bilmek istediğimden emin olmasam da sessizce başımı salladım.

Ciğerlerim suyla dolardı," dedi Raum. "Nefes almak unutulmuş bir kavram olurdu. Vücudum acı verici bir şekilde soğurdu ama asla uyuşmazdı. Sonra her şey tekrar tekrar başladı."

Raum'un böyle bir korkuya kapılmak için neler yaşamış olabileceğini düşünmek dehşet vericiydi. Kryw ile arama mesafe koymam akıllıca olurdu. Bunun yerine, hızlı bir şefkatle kucaklaştım ve adama sarılma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. "Özür dilerim."

"Olma," dedi. "Sadece ... orası daha iyi."

"Haklısın." Gülümsedim.

"Şimdi anlıyorsun."

Karşıya geçtiğimizde ayakkabılarımız ıslanmıştı ama sorun yaşamadık. Yokuş düşündüğüm kadar dik değildi ve tepede bizi ağır kütüklerden ve yosunlu parke taşından yapılmış geniş bir uzun evi çevreleyen ferforje bir kapı karşıladı.

Raum, eski iyi talih rünleriyle oyulmuş iki taş sütunun arkasına çömeldi. Uzun, kayıp kutsamalar.

Burada iyi bir şey bulunamaz.

Raum el çantasından bir çift siyah pantolon çıkardı, ardından köz gibi koyu kırmızı, sabah çimenleri kadar zengin yeşil girdaplar ve Howl lagünleri kadar derin mavi ile çevrili saten bir kuyruklu ceket attı. Ardından, gül derisinden yapılmış ve parmak uçları hafifçe kıvrılmış bir çift ayakkabı.

Vali baltasını ve kemerini, ardından da siyah tuniğini ve deri pantolonunu çıkardı. Tova da utanmadan aynısını yaptı, ben de bir serf olduğumu belli eden eski püskü, biçimsiz bir elbise giyerken aynı derecede kararlı ve cesur olmak için var gücümle çalıştım.

"Mal," dedi Raum. "Eğer orada dönüp durursan, benimle ya da Vali'yle kal."

"Neden?"

Raum şakağına vurdu. "İyi görüyorum."

"Ah, ikiniz de Profetik misiniz?"

Raum kolunu Vali'nin omuzlarına doladı. "Bize ikizler derler. Gören ve duyan." Vali'ye bir bakış attı.

"Dürüst olmak gerekirse, benzerlik görüyorum."

Sırıttım ve başımı salladım. Raum'un gür altın rengi saçları ve Vali'nin zengin kahverengi teniyle daha farklı görünemezlerdi. "Senin büyülenmeni kabul etmek bu kadar zor muydu?"

"Hiçbirimizin ne yapabileceğini bilmeden öfkelenmeni izlemek eğlenceliydi," dedi Raum.

Gözlerimi devirdim. "Ne olmuş yani? İmgelemler görüyor musun?"

"Hayır, ama kıyafetlerinin içini görebiliyorum."

Göğsümü kapattım, yüzüm sıcaktı. Raum ve Vali güzel bir kahkaha attılar.

"Onları görmezden gel," dedi Tova ve başını taçlandıran altın zinciri düzeltti. "Giysilerinizin içini göremez.

Raum imkansız mesafelerdeki engelleri görebilir ve Val on boy ötedeki yağmur damlasını duyabilir. Tabii ki odaklanırlarsa, ki çoğu zaman odaklanmazlar. Lanet herifler." Adamlara şakacı bir şekilde baktı, sonra beni birkaç adım öteye götürdü. "Unutma, bu gece konuşmayacaksın."

"Yapmayacağım." Onların kölesi olacaktım. İsimsiz. Sessiz.

Vali, "Söylenenlere ya da gördüklerinize tepki vermemelisiniz" diye ekledi.

"Ne görmeyi bekliyorsunuz?"

Hemlish tüccarları gibi davranıyorlar," dedi Raum. "Hayal gücünüzü kullanın."

Hiç şüphesiz neşeli bir ticaret ve satış anını yakalayacaktım. Böyle bir şeyin olduğunu biliyordum ama nasıl yapıldığını hayal etmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Daha iyi bir insan olsaydım, tezahüratçı çocuklar ve kızlar adına midem bulanabilirdi. Nefretten boğazım yanabilirdi. Ürkebilirdim. Kemiklerden anıları sıyrıp en yüksek teklifi verene satan bir insana dönüşmüştüm. İrkilmedim ve içimde bir düğüm oluşmadı.

Bunun yerine aklım, çikolataları satanların anılarını nasıl çalabileceğime ve belki de onlara nefes almayı nasıl unutturabileceğime gitti.

Tova'nın bıçaklarını eteğinin altına saklamasını taklit ederek giyinmeyi bitirdim. Benim düzenlememde onunki kadar incelik yoktu ve kapıdan içeri adım attığımızda iki bıçağımın kalçalarımın arasına girmesini önlemek için ayak parmaklarımın ucunu göstererek yürümek zorunda kaldım.

Raum rehberimiz olarak poz verecekti. Hemlish tüccarları gibi varlıklı ziyaretçiler Klockglas'ın arka yollarında refakatsiz seyahat etmezlerdi.

Planın içindeki konumu çok iyiydi. Raum'un zekâsı girişteki kâhyanın dikkatini dağıttı ve adam bizi uzun evin içine sokmadan önce kâğıtlarımızı bile sormadı.

Güllerin keskin kokusuyla irkildim, sanki her halı ve kürk gül kokusuyla ıslanmıştı.

Kâhya bizi uzun evin büyük odasına götürdü. Odanın ortasındaki üç ayaklı taburede siyah saçlı, gözünün yanında kırmızı bir şişlik olan bir kız oturuyordu. Bakışlarım odanın kenarlarına yöneldiğinde, boğazımda soluk soluğa bir nefes takıldı.

Tova bana ters ters bakınca hemen başımı eğdim.

Gunnar kurnaz gülümsemesiyle bankta otururken nasıl tepki vermemem beklenirdi?

-Üç Cehennem-Kase, ama bir kez daha Elof'un yüzünü taşıyordu.

Bu Elof ile Strom topraklarını sık sık ziyaret eden Elof arasındaki tek fark gözleriydi. Deniz mavisi yerine, Gece Yaratan gerçek altın renginin bir dokunuşuyla gözlerinin tonunu siyaha çevirmişti.

İnce bir yelek giymiş, saçlarını taramış, hayali Prens Fell'e çok benziyordu. Boğazıma bir yumruk yemiş gibi nabzım durdu. Piç kurusu.

Elof, Prens Fell'di.

Nightrender'ın bir sırrı çözüldü ve birkaç nefes içinde ondan bir parça çaldığımı bildiğinden şüpheliydim.

Doğunun katili illüzyonlar yaratırdı ama bizim hikâyemizin etrafında bir tane yarattığı kesindi. Birlikte şekillendirdiğimiz masal. Sanki o da uzun zaman önce öldüğünü söylediği bir geçmişe tutunuyordu.

Derim kızgın bir sıcaklıkla kabardı. Orada oturup hiçbir şey umurunda değilmiş gibi oynaması... Gece Yaratan istediği kadar o lanet gölgelerin ardına saklanabilirdi. Artık benim için o kadar da karanlık değillerdi.

16

NIGHTRENDER

KÖTÜ VE İNTİKAMCI OLANLAR İÇİN, anlaşmaları onlara daha iyi bir hayat için umut veren karanlık bir fae'ydim. Çaresizler için, anlaşmalarım gerekli bir kötülüktü.

Kryv Loncası'nın itibarını halkın fısıldadığı bir isme dönüştürmek için çalışmışım, sanki her an karanlıktan çıkabilirmişiz gibi. Gecenin içindeki hayaletler gibi.

Anlaşma yapanlar bizimle çalıştıktan sonra dönüştüler. Arzuları yerine geldiğinde, bazıları katil, bazıları zengin oldu, ancak çoğu kırılmış ve hala çaresiz kaldı. Anlaşmalarımız yumuşak ve güzel değildi, acımasız ve affetmezdi. Tıpkı benim olmaya çalıştığım gibi.

Bu yüzden, bıçaklarını bile doğru düzgün bağlayamayan bir kadının birkaç sert bakışının beni tedirgin etmesi ve hareket eden her şeye saldırmak istemem bana çok az anlam ifade ediyordu.

Kendi bakışlarımı daralttığımda gözlerini kaçıracağını düşünmüştüm. Ama Malin Strom sadece ağzını kansız bir çizgi halinde sıktı, o gözler bana bir şeyin bedelini ödeyeceğimi söylüyordu.

Hata yok, o çok ince eteğinin altında saklı olduğunu düşündüğü bıçaklardan biriyle beni kesmeden önce ne olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

Lanet olsun. Gözlerimi kırıştıtarak bacaklarına baktım. Başlı başına bir bela.

Doğruyu söylemek gerekirse, çocuksu ruhumun tamamı olan kız, *bu* değil de domuz sidiği gibi kokmaya başlasaydı, ondan kaçınmak daha kolay olurdu.

Malin ancak ağır bir post kapı aralığından geri çekildiğinde ve ekşi şarap kokan bir kadın içeri girdiğinde başını çevirdi. Korseli elbisesine uygun olmayan topaklar ve kıvrımlardan oluşuyordu, saçlarına beyaz pudra serpilmişti ve yanağının hizasına iğrenç bir siyah leke çizilmişti.

"Ah, siz *Herr* Peder ve *Dännisk* Helena olmalısınız. İsminizi evdeki çocuktan aldım." Yanındaki gergin, seğirten Helgi'ye bir işaret yaptı. Gözlerimi kaçırdı ve oturduğumuz yerin önüne unlu kek ve kanlı elma dolu bir tepsi koydu. Hanımefendi Salvisk parmaklarının bir hareketiyle onu uzaklaştırdı.

"Evimde olmanızdan onur duyuyorum. Söylesenize, Hemlig'in güzel kıyıları bu mevsimde nasıl?"

"Sizin gibi beyaz ve ıslıl ıslıl, Bayan Salvisk," dedi Tova başını eğerek.

Otur. Ye." Patroniçe gülümsedi ve geniş omuzlarını tavşan kürkü bir şalla sardı. "Birazdan başlayacağız. Bu gece görmeniz için bu neşeden daha fazlasına sahibim."

Taburedeki kız inledi ve kucağındaki ellerine baktı.

Tova ve Vali rollerini iyi oynadılar, burunlarını havaya kaldırarak Gunnar ve benimle pasif bir şekilde selamlaştılar. Malin Raum'un yanında durdu ve gözlerini döşeme tahtalarına dikti.

Belki de Gunnar ve benim odada olmamız yüzünden onu karanlıkta bıraktığımız için kızgındı. Hayatta kalacaktı ve ben ona hiçbir açıklama borçlu olmayacaktım. Gerektiği zaman ve gerektiği kişilere bilgi verdim. Malin'in kendi rolünü bilmesi gerekiyordu, benimkini değil.

"Kek, sevgilim?" Salvisk parlak bir sesle Gunnar'a bir tabak uzattı.

Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı ve kenarlarından kandan daha zengin kırmızı sır damlayan keklerden birine uzandı.

"Lanet olsun." Gunnar pastayı bıraktı ve geri çekildi. Ayağa kalkıp elini salladığında, derisi çoktan kırmızı püstüller halinde kabarmıştı.

Salvisk'in tepsisini masaya geri koyacak vakti olmamıştı ki kancalı bıçağımın ağzı boynunun etli kıvrımlarına saplandı. "Yerinde olsam kıpırdamazdım." Gözlerimi duvara çevirdim. Malin'in dehşet içinde geri çekileceğini düşündüğüm yerde, onun yerine Gunnar'ın yanında durmuş, elindeki bıçağı inceliyordu.

Etkilenmeyi reddettim.

"Raum," diye tersledim, parmaklarımı Salvisk'in tozlu saçlarına dolayarak onu yerinde tutmaya çalıştım. "İnceleyin."

Raum yere düşen tatlının yanına diz çöktü ve fazla yaklaşımadan onu inceledi. "Tadına bakmadan emin olamam ama bu küçük sevimli şeye kesinlikle bir şeyler eklenmiş. Ben olsam yaşlı zehri derdim."

Eldrish. Bildiğim tek iksir, büyücüyü zehirleyerek damarlarda yanmasını sağlayabiliyordu. Magisk tasmaları denilen prangalar buna batırılırdı. Kara Saray İksircisi Alvers, tasmaları zehre bulamaktan sorumluydu. Doğru bağlantılarla, Alver dostlarını zehirlemekten büyük heyecan ve sevgi duyan Ivar'ın İksircilerinden birkaç şişe satın almak imkansız olmazdı.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" Salvisk beni başından savmaya çalıştı. "Alvers. Senin gibilerin kokusunu on boy öteden alırım. Yaptığın hile kayıtsız olduğun anlamına geliyor olmalı. Kapımı açmadan önce skydguard'a işaret verdik. Kaçsanız iyi olur ufaklıklar. Hayır, kalsanız daha iyi. Muhafızlar derinizi kemiklerinizden ayırırken izlemek isterim."

Kadın sinir bozucuydu ve yeterince şey duymuştum.

Salvisk, onu saçlarından tutup odanın uzak tarafındaki masaya sürüklediğimde çığlık attı, sonra da bir etek ve parfüm telaşıyla onu masanın üstüne fırlattım.

"Gunnar," dedim hızlıca. "Devam edebilecek kadar iyi misin?"

Gunnar omuzlarını geriye attı. Çenesinde bir kas gerildi. "Ben iyiyim ve fazlasıyla hazırım." Salvisk onun bakışlarıyla doğrudan karşılaşana kadar bekledi. "Kımıldama. Orada otur ve seni öldürebileceğimiz tüm yolları hayal et."

Ağzımın kenarı bir sırıtışa dönüştü. Ona yapmasını söylediğim şey bu değildi ama hayal gücünü takdir edebiliyordum.

Bir zamanlar Gunnar, mesmer'ın beyninde yarattığı ağrıyı atlatamıyordu, şimdi ise uzun süreler boyunca itaate hükmediyordu. Bir gün Gunnar'ın aynı anda yarım düzine zihnin kontrolünü ele geçirebileceğinden çok az şüphem vardı.

Bazıları için korkunç bir hediye. Ben bundan zevk aldım.

Kurnaz büyüünden kaynaklanan kaşıntı kafa derimi sızlattı ama onu bir kenara fırçaladım, sonra koluma sakladığım bıçak avucuma kayana kadar kolumu salladım.

Tek bir düşünce ve büyücümün soğuk yakıcılığı kanımdaki uyuyan yerine geri döndü. Yüzüm incelik gerçek hatlarıma bürünürken keskin bir karıncalanma hissi yüzümde dalgalandı.

Başımı Raum ve Vali'ye doğru salladım. Söze gerek yoktu. Birbirimizin işaretlerini yeterince iyi biliyorduk ve birlikte taburede ağlayan amigo kızın yanına koştular.

"Hayır, hayır," diye bağırdı ayağa kalkmasına yardım edilirken. "Bırak beni, bırak beni."

Onu görmezden geldiler ve odadan dışarı çıkardılar. Tova onu takip etti ve kızın morarmış yüzünü inceledi. Uzaklardan savaş davullarının müthiş sesi geceyi aydınlatıyordu. Geri sayımımız başladı. Gunnar Salvisk'i en fazla çeyrek saat daha tutabilirdi. Ondan sonra, eğer işimiz bitmemişse, gece kanlı bir hal alacaktı.

Salvisk kapıya bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Kız ..."

Onun için endişelenme," dedi Gunnar. "Bana kraliçenin yüzük oyunu için çeklerinizi satın alan tüccarların isimlerini söyleyin."

Bir isme ihtiyacımız vardı. Kanayan herhangi bir isim ve burada anlaşma yapan adamların peşine düşerdim. Planlar bozuk bir zemin üzerinde dans etmek gibiydi. Her parçanın düzgün bir sırayla yerleştirilmesi gerekiyordu yoksa kendimizi bir sonraki adıma devam edecek bir yer olmadan açıkta sıkışmış bulurduk.

"Bir isim," diye tekrar bastırdı Gunnar, yanakları öncekinden daha kırmızıydı.

"Sıkı bir ev yönetiyorum, sevgilim." Salvisk sanki bizi zehirleme girişimi hiç olmamış gibi gözlerini kırıştırdı. "O sadece Bay K. olarak tanınırdı."

Lanet olsun. Buna hazırlıklı gelmiştim ama ona hiç güvenmemeyi tercih ederim. O herhangi bir plana ne kadar uyarsa, sanki kaderin benden daha büyük planları varmış gibi hissediyordum.

Gunnar derin bir iç çekti. "Korkarım bu senin için daha tatsız ya da belki de hoş olabilir, gerçekten söyleyemem." Ayağa kalktı ve Malin'in yanına gitti. "Şimdi kıpırdamadan otur ve tırnaklarının altındaki bıçakları düşün."

Salvisk'in beti benzi attı.

"Malin, onun hafızasına ihtiyacımız olacak," dedi Gunnar. "Tamamen senindir." Malin ellerini sıktı. "Ya üzerinde o zehir varsa?"

"Cesaretini mi kaybediyorsun?" *Üç cehennem*. Neden konuşma ihtiyacı -kibar ya da acı, fark etmez- sanki dilimi kontrol edemiyormuşum gibi her zaman patlak veriyordu. Çenemi kaldırdım, ağzımda bir alaycı ifade belirdi. "Tereddüt edersen, kendini deşebilirsin. Nasıl olsa öleceksin."

"Çok cesurumdur," dedi Malin. "Öyle ki, geçmiş hakkında konuşmak gibi küçük bir şey bile beni korkutup asık suratlı gölgeler haline getirmiyor."

Gunnar homurdandı ve bunu sahte bir öksürükle örttü. Piç kurusu.

Ben bir şey söylemeyince Malin başını salladı ve sersemlemiş Metres'in önünde diz çöktü. "Onu bu şekilde mi tutuyorsun, Gunnar?"

"Evet," dedi. "Ve gerekenden daha uzun süre tutarak sabah baş ağrısı çekmediğim için minnettar olurum." Malin Hanım'ın alnına vurdu. "Maskeli balo tüccarlarını düşünün."

Kadın Malin'e küfredince Gunnar elinin eklemiyle kadının çenesine vurdu. "Ne diyorsa onu yap."

Salvisk bir kez daha uysallaşırken omuzlarımı gevşettim ve Malin'in dudaklarını Salvisk'in ağzının üzerinde gezdirmesini izledim. Metres yüksek sesle, güçlü bir nefes verdiğinde yanağı seğirdi, sanki kadın her an uykuya dalabilirmiş gibi.

Malin gözlerini kapadı, ağzını Salvisk'in dolgun, lekeli dudaklarının kıl payı üzerinde tuttu ve içine çekti.

Onun büyüü bir zamanlar beni büyülemişti. Aslında hâlâ da etkiliyor. Sadece yanlış insanlar onun yeteneğini keşfederse bunun ne kadar büyük bir risk olduğunu biliyordum.

Malin dizlerinin üzerine çökmeden önce birkaç kalp atışı geçti. Kirpikleri çilli yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Ne kadar soğuk olmaya çalışsam da, o çok yaklaştığında daha az hissetmek isterdim. İçimde daha az

karnım, göğsümde daha az sıçrama.

Çoğu gün kaçmalı mıydım yoksa uzanıp ona dokunmalı mıydım karar veremiyordum. Malin gözlerini tekrar açtığında yumruklarım sıkıca kıvrılmıştı.

"Doft," dedi bakışlarımla buluşarak. "Anlaşmayı Doft soyadlı bir adam yaptı." Eğer tanrılar varsa, benden nefret ediyorlardı. "Güzel," dedim. "Başka bir şey var mı?"

Dışarıdaki davul sesleri daha da yükseldi. Onları görmezden geldim ve dizlerinin üzerinde sendeleyeyen Malin'e baktım.

"Bu adam, Doft, kısa bir süre önce Klockglas'tan ayrılmaya hazırlanıyordu, belki bir ya da iki gün doğumu.

Skítkast hakkında bir şeylerden bahsetti," dedi.

"Skítkast?" Gunnar gülümsedi. "Gökyüzüne şükürler olsun. Brän, onun gibisi yok Mal."

"Başka?" Sormadım. Bu kasıtlı bir talepti. Zamanımız kısaldı.

"Vahşi Av Oyunları hakkında bir şey."

Vahşi Av bir zamanlar Klockglas'a gelmişti. Atlılar, altınla boyanmış keçi boynuzlarını üfleyerek, gizli kurdeleler ve bayraklar avlayarak ve ardından en büyük avcı ya da avcının kim olduğunu kanıtlamak için kıyasıya dövüşerek bölgeyi dört nala geçerci.

Malin ve ben, bir meşe ağacından izlemiştik. Hatırlıyor muydu?

Lanet olası cehennem. Yapıp yapmaması umurumda değildi. Şu anda bir önemi yoktu. Hiç önemi yoktu.

Dahası da var." Malin izin almadan, postla kaplı kapının yanındaki dar masanın üzerinde duran parşömen ve ince pirinç kâğıdı yığınlarını karıştırdı.

Metres Salvisk dilini şaklatarak Gunnar'ın büyülenmiş sersemliğini atlattı. "Ellerini eşyalarımından çek yoksa kendini ait olduğun yerde, sırt üstü yatarken bulursun kızım."

"Biraz daha Gunnar," dedi Malin daha çok yalvarır gibi.

Bir parmak şıklatmasıyla Gunnar, Salvisk'i o tuhaf sersemliğine geri döndürdü.

"Malin," diye uyardı. "Kafatasımın içinde bir çivi var."

"O zaman sus ve bakmama izin ver."

Mesafe en güvenliydirdi ama sefil bedenim itaat etmeyi reddetti. Üç adım sonra arkasıındaydım. Ürperdi ama bana bakmadı. "Beni korkutup boyun eğdirmeye mi geldin, Nightrender?"

"Yardımcı olmak için," diye tersledim, "bana ne aradığınızı söylerseniz."

Bir defter. Hafızadaki adam, Salvisk'e maskeli baloda yapılacak bir Alver takasından arta kalanlar için ilk teklifi vermek üzere buraya bıraktı."

"Maskeli baloda gümüş takası yapılmaz. Bunlar halka açık bir ihalede yapılır."

"Bu dönüş farklı. Bundan bahsetti, ancak anılarında ayrıntı vermedi. Kase, kendi başımıza bulamayacağımız kadar özel bir yer."

Adımı söylememeliydi. Çok fazla karıştırdı.

İçimi çektim, bakışlarım parşömenlerle dolu masanın üzerinde, altındaki kitapçıklarla dolu sepetlerde gezindi. "Defter bize ticaretin nerede olduğunu söyleyecek mi?"

Muhtemelen. Bize isimler vermeli. Hagen de içinde olabilir, böylece Masque av Aska'da onu nereye götüreceklerini bilebiliriz."

Alver maskeli balo sırasında takas mı yapıyor? Hiç yapılmamıştı. En kısa zamanda araştırmak için aklıma bir not aldım.

Gözlerim parşömen ve kâğıt yığınlarını taradı ama sadece gösteriş için. Bu konuda pek yardımcı olamadım. Kimseyle paylaşmayacağım bazı zayıflıklarım vardı. Loncamla değil. Kesinlikle Malin Strom'la değil.

Ama bir aptal gibi, kelimeler ve yazıyla ilgili her şeyi araştırmaya gönüllü olmuştum.

Bir sepetten domuz derisiyle ciltlenmiş kalın bir parşömen yığını çıkardım. "Bu o mu?" Malin hızlıca bir göz attı. "İsim listesi var mı?"

Cevabını bilmediğim çok fazla soru sordu.

Yüzüm sertleşti ve kitapçığı masanın üzerine fırlattım. "İstediğin buysa bana söyle. Ve acele et."

Gözleri büyük bir şiddeti dizginlemeye çalışan bir kadın gibi bana dikilmişti ama gözlerini kırıştırarak sayfaları taradı. "Gunnar. Bak."

Gunnar aceleyle onun yanına koştu. "Kase, o haklı. Daj burada."

Bir çizgiyi işaret etti. Bakmadım. Hagen'ın adının bu garip ticarete yazıldığını duymak yeterliydi. Tanrılar adına. Ivar Masque av Aska için ne planlamıştı?

Her ne ise, bunu görme şansına sahip olamayacaktı.

İhtiyacımız olan şey bizde. Onları içeri al, Gunnar," dedim.

Gunnar aceleyle pencereye koştu ve kabarcıklı camı tekmeleyerek dışarı attı. Lynx kalın gövdesini odaya döktüğünde Salvisk bir çığlık mırıldandı.

"Tüm kanayan lonca burada mı? Ayrı ayrı gelmenin ne anlamı vardı?" Malin sıkıntıyla iç geçirdi.

Onu görmezden geldim ve kapıya doğru hızlı bir hamle yaptım.

"Acele et," diye bağırdım. Gerginlik beni sinirlendirdi ve Malin'in bana bağırarak binlerce acımasız şeyi varmış gibi bakması beni bir erkekten çok dikenli bir çalı gibi hissettirdi.

Lynx ellerini Salvisk'in yüzüne koydu. İki nefes aldı, hepsi bu kadardı, sonra güçlkle nefes alarak bir tarafa yığıldı.

Onu öldürecek misin?" Malin sordu.

İki gözüm de gölgelenene kadar kırıştırdım. "Evet."

Söyleyecek, açıklayacak hiçbir şey kalmamıştı. Rollerimiz artık diğerinin yanında gerekmiyordu. Karambit bıçağımı çıkardım, parmağımın etrafında bir kez döndürdüm ve odadan çıktım.

17

NIGHTRENDER

LONGHOUSE artık loş ve dalgın değildi. Her koridor, her oyuk, serfler Kryv'lerin hücumundan kaçarken çığlıklarla inliyordu. Bir devriye yaklaştıkça davul sesleri de yaklaşıyordu ama Kryv'ler durmak bilmiyordu.

Ash ve Hanna ellerinde ince yastıklarla kaçışan serflerin arasından geçtiler. Fiske bir yatak odasından tökezleyerek çıktı, Isak da arkasındaydı, ikisi de kollarında ince kürk mantolarla acımasızca gülüyorlardı.

Her Kryv'i sessizce hesaba katarak bir köşeyi döndüm ve Helgi'yi değerli taşlarla kaplı bir rafı yağmalarken buldum. Fırsatını bulmuşken gitmesi akıllıca olurdu.

Kaşlarım çatıktı ama ensesini kavrayışım amansızdı. "Nightrender," diye telaşlandı

Helgi. "İşte buradasın."

"İşte buradayım." Avucum göğsünde düzleşti ve sırtını duvara çarptı. Helgi boyumla burun buruna geldi ama o zayıf bir aptaldan başka bir şey değildi.

"Veda etmeden mi gidiyordun Helgi?" Kılıcımın kancasını elmacık kemiğinin çıkıntısından, çenesinin kenarından, boynundaki zonklayan nabız noktasına kadar kıvrak ve yavaş hareketlerle çektim. "Salvisk'in keklerini eldrish ile doldurmayı bilmesi ne garip."

"O ... o sizin kokunuzu almış olmalı."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim umursamaz bir tavırla. "Alver'in kokuşmuşluğuna özenle dikkat ederiz. Üzerimizde bir damla kan olan bir anlaşmaya asla adım atmayız."

Bıçağın ucunu omzuna sapladım. Helgi irkildi ama

gözlerime bakacak cesareti de vardı.

"Gördün mü, sanırım ona sen söyledin Helgi." Sesim kaba bir törpüye dönüştü. Ondan tek kelime beklemedim. "Salvisk'in senin kanayan kışını koruyacağını mı sandın?"

"Beni sıktı," diye bağırdı. "Benimle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu ve bunu benden zorla çıkardı. O .

. Lord Magnate'in seni istediğini söyledi. Bir şeyler bildiğini söylüyor. Bir şey söylemezdim ama

bu pozisyona ihtiyacım var, Nightrender. Penge olmadan nasıl yemek yiyeceğim?"

"Sanırım yapmazdın," dedim bıçağın ucunu aşağı çevirerek. "Anlaşmamıza sadık kalmadın.

Bu hayal kırıklığı. Hayal kırıklığını sevmem."

"Her şeyi yaparım. Beş anlaşma daha yap. Nefesim kesilene kadar sana hizmet edeceğim, Nightrender."

Gözleri Salvisk'in salonundaki ışığa doğru kayd. "Oradaki kız. Ne yaptığını gördüm."

Kanım dondu.

"Aklından parçalar aldı, değil mi?" Helgi, bedenimin yer değiştirerek onu duvara tamamen yasladığından

habersiz bir şekilde konuşmaya devam etti. Sinsi bir sırıtışla bana baktı. "Onu senin için takas edebilirim, Nightrender. Anıları çarpıtan Alvers'ler hakkında ne dediklerini biliyor olmalısın."

Gülümsedim ve yüzünün yan tarafını iki kez okşadım. "Evet, ne dediklerini biliyorum Helgi. Ve bu gece gördüklerin hakkında konuşmana izin veremem."

"Yapmayacağım. Sen öyle diyorsan, yapmam."

Bıçağı kavrayışım sıkılaştı. "Biliyorum."

Kesik hızlıydı. Boynunda düz ve derin bir kesik. Helgi soluk soluğa kaldı ve bacakları altından çekilirken parmaklarını tuniğime doladı. Onu yere indirmeye yardım ettim ve başı tahtaya değdiğinde son nefesi bir kan kabarcığıyla birlikte titreyerek dışarı çıktı.

Elimin tersiyle çenemdeki bir parça kanı sildim.

Keskin bir nefes gözlerimi koridorun ağzına doğru kaldırdı. Yüzüm taş kesilmişti ama içimi vahşi bir ateş sarmıştı.

Malin Helgi'nin cesedinin altındaki kan gölüne, kanlı bıçağıma ve kara gözlerime baktı. Tedirginlik tenimi yakıyordu. Gözlerinde görmek istediğim nefret sonunda gelecek miydi? Eğer gelirse,

Acı verir mi, yoksa rahatlatır mı?

Bunu öğrenemezdim. Malin'in ağzı nefret yerine seğirdi.

Gülümsedi. Küçük bir sırıtış ama yine de bir sırıtış. "Onu sen öldürdün."

Gözlerimi Helgi'nin cansız bedenine çevirdim. Kan ve ölüm taşları, ahşap zemini ıslatmıştı. Burada hoş bir şey yoktu.

Bir parça şüpheyi Malin'e döndüm. "Açıkça."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir omzunu duvara yaslamıştı. Dehşete kapılmış görünmüyordu; neredeyse memnun gibiydi.

"Beni satmak istedi." Sırıtışı sinir bozucu bir kendini beğenmişliğe büründü. "Ve bunun için onu öldürdün."

Bu da ne böyle?

Yumruklarım sıkıldı; karanlık bir gölge patlaması, neredeyse onu gözden kaybedene kadar odanın karanlığını derinleştirdi. Kanayan korku neredeydi? Doğruyu söylemek gerekirse, zifiri gölgeler *benim* huzursuzluğumdan kaynaklanıyordu. Ondan ise hiçbir şey yoktu.

"Bu yaptığım en kötü şey değil." Niyetim onu korkutmaktı. Malin Strom bizden kurtulacağı güne kadar güneşin doğuşunu sayıyor olmalıydı. "Bu iş bitmeden daha kötüsünü yapacağım."

Tanrılara lanet olsun. Kanayan gülümsemesi genişledi. "Beni uyarman iyi oldu."

Daha fazla duramazdım. İki hızlı adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Neyin var senin?" Arkamdaki ölü adamı işaret ettim. "Onu öldürdüm, boğazını parçaladım ve sen bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Eğlenceli değil." Çenesini kaldırdı. "O beni tehdit etti, sen de tehdidi ortadan kaldırdın. Daha önce hep yaptığın gibi. Gece beni ısırın ağ örücüyü hatırlıyor musun? Ağı bulup yok edene kadar durmadın."

Rahatsız ediciydi. Bu kadının etrafında sağlam bir zemin bulamıyordum. Yüzlerimiz yakınlaştı. Gözlerim kısıldı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum ve bir adamın boğazını kesmeyi ağ dokuyucularını öldürmekle aynı şey olarak görmüyorum."

Ağ dokumacılarıyla olan savaşın her sesini, kokusunu ve duygusunu hatırladım.

Malin o kanayan ısırık yüzünden bütün gün ateşler içinde kalmıştı. Ahırdaki son ahırda bulana kadar bütün gün ipek küreyi aradım. Çaldığım çakmaktaşı ve çelikle küreyi ateşe verdim, sonra da dağılan dokumacıları ezdim.

Bir adım daha attım. Sırtı duvara çarptı. Göğüslerimiz birbirine değdi. Soğuk bir ısırık kalbimi delip geçti. Güzel. Kadından gelen ilk korku titreşimi.

Daha fazla korku çekmeyi umarak boynunun yan tarafını kavradım. Bu onu daha da yakınlaştırmaktan başka bir işe yaramadı; teninin taze, bal gibi tatlı kokusu ciğerlerime doldu.

"Onu senin için öldürmedim." Her kelime dişlerimin arasından geçti.

Nefesleri daha ağır, daha derin geliyordu. Malin sinmedi ya da geri çekilmedi. Sanki benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmiş gibi bakışlarımı tuttu.

"Zehirden o sorumluydu, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet." Bu gerekliydi. Onun canavarı olmama izin ver. Kabusu. "Anlaşmacılarımıza ne yaptığımızı gör."

Sırıtarak başını eğdi. "Kaderini kendi başına getirdi. Eğer onu benim için öldürmediyseniz, lonca için öldürdünüz demektir."

Sert bir hırıltı çıkardım ve geri çekildim. "Dur."

"Neyi durdurayım?"

"Bunu haklı bir adalet biçimi haline getirmeyi bırakın. Kendimi bir baş belasından kurtarmak için işlediğim bir cinayetten başka bir şey değildi."

"Bağışlayın ama bu kadar basit olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi kapattığımda burun deliklerim alevlendi. Öfkem damarlarımda kaynarken gölgeler bedenimi sarıyordu. "Neye isterseniz ona inanın. Bu evden istediğinizi almak için çeyrek gece kadar vaktiniz var. Skydguard geliyor."

Gitmek için bir adım attım. Hayır, ondan kaçmak için. Helgi'yi onun adına öldürdüm ama bunu onurum için yapmadım. Korkudan, ... şey, beni Malin Strom adına katliam yapmaya iten şeyin ne olduğunu uzun uzun düşünmek istemedim.

Hata yok, her şeyi anlayacak ve bana bir tür karanlık kahramanmışım gibi sırtmaya devam edecekti. "Onları ben seçtim."

Onun sesiyle geri çekilmemi durdurdum ve omzumun üzerinden baktım.

Parmaklıkları bir kapının ardına sıkışmış yarım düzine kirli yüz vardı. Helgi'yi köşeye sıkıştırdığımda seyircileri fark etmemiştim ama şüphesiz bunlar Salvisk'in Masque av Aska'ya sattığı cheeries'lerdi. Hepsisi de gümüş bilezikler takmış, satın aldıklarına dair bir not almış ve kanlı sahneye dehşet içinde bakıyorlardı.

Malin'in şu anda gözlerinde olması gereken türden bir korku.

"Cheerics için yerimiz yok."

"Not edildi," dedi Malin. "Ama anladığım kadarıyla, neşeli erkek ve kızların yeniden evlendirilmesine yardımcı olmaya eğilimli özel bir çelik adam var."

Dişlerim birbirine çarptı. "Mörplatts'a dönmek için zaman yok." "O zaman benimle Felstad'a dönecekler."

Böyle çekilmez bir kadınla lanetlenmek için ne yapmıştım? "Hayır."

"Herkesin dışında sen, iyi bir anlaşmanın inceliklerini biliyor olmalısın, Nightrender. Sigurd'a ya da Felstad'a."

Her iki durumda da burada kalmayacaklar."

Malin bana doğru geldi ama ben bir adım uzaklaştım. Ona tekrar dokunarak tüm aklımı kaybetmeden bu kadar yakın duramazdım. Belki daha fazla. Vücudum öfkeden ya da arzudan titriyordu, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Odalara girip çıkan Kryv'lere baktım.

"Isak. Fiske." Sesim kızgın demir kadar tehlikeliydi. İki Kryv yaklaştığında, çikolataları işaret ettim. "Onları rıhtımdaki elikiye götürün. İki gün içinde geri dönün."

Isak ve Fiske bakıştılar, sonra başlarını salladılar. "Başka bir şey var mı?" Fiske sordu.

"Hayır." Homurdandım ve yanından geçip gittim. "Kanayan Kraliçe'nin başka bir isteği yoksa tabii. Salvisk'in Öteki Dünya'da uyanmasını sağlayacağım. Cheeries'e bak ve buradan defol git. Davullar çok yakın. Diğerlerine yelken açmaya hazırlanmalarını söyle; biz Skítkast'a gidiyoruz."

"Dediğiniz gibi," dedi Fiske

"Kalbini sonsuza dek gölgelerin ardına saklayamazsın, Nightrender," diye seslendi Malin.

Kalan azıcık kontrolümü de kaybetmenin eşiğinde dönüp durdum. "Masque av Aska ile karşı karşıyayız. Bıaklarını keskinleştir ve kalbini unut, *dännisk*. Yoksa uzun süre dayanamazsın."

18

HAFIZA HIRSIZI

Çeyizleri teslim ettikten sonra döndüklerinde ISAK bana Sigurd'dan bir mesaj getirdi. Hiçbir şey söylemedi - Isak'ın konuştuğunu henüz duymamıştım - ama kızıl saçlı bana bir domuzun bağırsaklarında yapılmışım gibi bakmadı. Salvisk'ten döndükten sonra bir şeyler değişmişti. Kryv Loncası bana daha az ihtiyatla ve daha çok kabulle davranıyordu.

Nightrender hariç.

Benden vebadan kaçır gibi kaçtı.

Sigurd'un mektubunu okurken ağzımda bir gülümseme belirdi. Strom Hanesi'nden daha fazla maskeli balo koçunun gelip gittiğini ve çoğu kişinin Jens'in maskeli baloda bir tür pozisyonu olduğuna inandığını açıkladı.

Haznedar Jens'e kasayı getirdiğinde zaten tahmin etmişim. Sigurd ayrıca tepedeki evden penge çalan bir hırsız için ilan verildiğinden de bahsetmişti. Keşke üvey babam maskeli balo pençesinin artık Kryv Loncası'na ait olduğunu bilseydi.

Leydi Ashton'la başka bir randevunun müstehcen tasvirine güldüm. Adam bayağı biriydi ve onu tanıdığımı memnun olmuşum.

Tova gözlerinin altına sürme çekmeyi bitirdi, sonra aynısını yapmam için bana bir çubuk uzattı. "Daha önce hiç tekneye binmediyseniz yanınıza nane yaprakları almanızı öneririm. Uluma zaman zaman hırçın olabiliyor."

Başımı sallayarak kaba deri kemeri belime bağlamayı bitirdim. "Gittiğimiz bu yer, Lark, nedir?"

Raum bana Skítkast'taki yerin adını vermişti ama yoğun hareketleri onu başka bir yere götürmeden önce başka bir şey açıklamamıştı.

"Burası bir neşe evi, ancak Skítkast halkının bildiği daha vahşi bir üne sahip."

"Başka bir amigo evi mi?"

"Bizi hoş karşıyorlar. Bazı lonca kardeşlerim aşkı orada buluyor çünkü orası her iki tarafın da kendini güvende hissettiği bir yer."

İlk düşüncem utanç vericiydi. Kase hakkında. Onu bir amigo kızın yatağında hayal etmek beni hasta etti. İkincisi ise diğer Kryv için duyduğum acıydı. Onların hayatlarını ve olası acılarını hiç düşünmemiştim. Katiller, hırsızlar ve Alvers, Kryv'ler bunlardı ama nazik aşıklara ya da şefkate ihtiyaç duyduklarını hiç düşünmemiştim.

Bizi bekliyorlar," diye devam etti Tova. "Gerçi Kase'nin ne planladığından tam olarak emin değilim ama onun işi bu. Biz ilerledikçe planlar ve küçük parçalar verir."

İkna olmamış bir şekilde homurdandım. "Parça parça veriyor çünkü muhtemelen eğlence olsun diye kapılmamı istiyor."

"Biliyorsunuz, bulmak için bu kadar uğraştığınız ve şimdi de onayını kazanmak için bu kadar mücadele ettiğiniz birine göre, onu oldukça eleştiriyorsunuz."

"Onun onayını istemiyorum." Sesim utanç verici bir şekilde çatallaştı. Sanki bunlar beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkerek sesimi temizledim. "Sanırım bulduğum şey hoşuma gitmedi. Hepsi bu."

"Hayallerinden birine uymadı mı?" Tova bana ters ters baktı. "Ne bekliyordun ki? Kase deniz kıyısındaki lüks bir sarayda vaktini mi geçiriyordu?"

Onu düşündüğümde asla kaçamadığım acıdan kurtulmak için yüzümü ovaladım. "Onu değişmiş bulmayı bekliyordum ama benden nefret etmesini beklemiyordum."

"Nefretin, onu mahvetme gücüne sahip olanların bunu yapmasını engellemek için kullandığı silahlardan biri olduğunu düşündünüz mü?"

Alay ettim. Nightrender üzerinde güç sahibi olmak benim sahip olduğum bir şey değildi. Onun benim üzerimdeki gücü gibi değil. Kase benden bir parça taşıyordu ve neye dönüşmüş olursa olsun, onu geri almanın bir yolunu bulamazdım.

Salvisk'in evinde, bir adamın boynuna bıçak dayamasını izlerken korkmuştum. Bir an için.

Ta ki anlaşılmayı yapan kişi benden bahsettiğinde Kase değişene kadar. Kase'nin kafasından botlarına kadar kaskatı kesilmiş, tepki vermiş ve bir sonraki nefeste adam yerde ölmüştü. Onun da aynı şeyi yaptığı anılara karşı gözlerimi kapattım, sadece daha masum bir şekilde.

"Nerelerdeydin, Kase?"

Çamurlu çizmelerini samanlığın tepesine vurdu, elinde çakmaktaşı ve çelik vardı. "O dokumacılar seni bir daha yakalayamayacak, Mallie."

"Onları neden öldürdün?"

Ağzı gerildi ve samanların üzerinde yürüdü. "Çünkü seni izlediklerini bilmeleri gerekiyordu."

Benim arkamı kolla, ben de seninkini. Benimle her zaman güvende olacaksın, anladın mı? Kanayan ağ dokumacılarına karşı bile."

Beni güvende tutacağına söz vermişti. Ne kadar acımasız olsa da, Gece Yaratan hala sözünü tutuyordu.

"Bizler Lord Magnate'in tutsaklarıydık Malin," dedi Tova ben sessiz kaldığımda. "Kara Saray'ı ve acımasızlığını bildiğimizi söyledikimizde, biliyoruz. Kaçtık ve sırayla *avlandık*. Lonca hayatta kalma ihtiyacından doğdu. Ve bilesin diye söylüyorum, Kase olmasaydı bunu başaramazdık."

Kalbim sıkışmıştı. Kara Saray tarafından mı avlanmıştı? Kase hangi dehşete katlanmıştı? Aramızda tuttuğu o duvarlar bir cepheydi. Çok derine bakmamı engelleyen korumalar. Bir maskeli baloda kaybettiğim çocuğun başına gelenlerin acımasız ayrıntılarını bilmemi istemiyordu.

Doğal olarak, her şeyi bilmek istememe neden oldu.

"Yakında yola çıkacağız," diye devam etti Tova. "Adamlar uyanıp açgözlülük etmeden önce silah duvarından istediğinizi alın derim."

Tova duvara baktı, daha melankolikti, sanki onu uzun zamandır ziyaret etmediği anılarına kilitlemişim gibi. Onları almayı, onu kötü geçmişinden kurtarmayı teklif edebilirdim ama ona yumuşak bir baş selamı verdim ve sonra onu düşünceleriyle baş başa bıraktım.

Boş koridorda yürürken saçlarımı yüzümden ayırmayı bitirdim. Kemerimdeki rün kesesinin içinde kemik tozu anılarının bulunduğu şişeler birbirine çarpıyordu. Kryv Loncası şişeleri istememişti. Sadece onları güvende tutmamı ve istedikleri zaman ödeme olarak kullanmamı istemişlerdi.

Onların yönlendirmesi olmasa bile anıları yanımda götürürdüm.

Her bir anı, onları tekrar korumasız bırakmayacak kadar zorlu bir mücadeleye sahne olmuştu.

Soğuk hava deposunda bir kase ringa balığı turşusunu höpürdeterek yedim, ağzımı nane yaprakları ve tozlarla temizlemek için durdum, sonra silah duvarına baktım, bu gece her bir tehditkâr bıçaktan bunalmıştım.

Kurutulmuş yiyeceklerin bulunduğu bir oyuktaki hareket dikkatimi çekti.

Lanetli gökyüzü. Kase sulu bir beyaz eriği ısırırken ve ipli bir pakete daha fazla meyve eklerken kalbim garip bir şekilde çarptı.

Yerime kök salmıştım, kaçmak istedim ama çok hızlı döndü. Yalnız olmadığını anladığı anda küfredip arkasına döndü. Çuval yere düştü ve tekrar döndüğünde gözleri kuzgun kanadı siyahındaydı.

"Neden kendini saklıyorsun?" Kızgınlıkla sordum. "Bunun ne faydası var?"

Kase tereddüt etti, yumruklarını sıkıp gevşetti ve sonra oyuğu terk etti. Salvisk'in evinde yaptığı gibi vücudu bana doğru yaklaştı. İtiraz etmeliydim, ama doğrusu biraz teselli buldum.

ona bu kadar yakın olmak.

Adamdan nefret etme kararlılığında kanayan bir zayıflık vardı. Bir anda, korkunç olması için gereken nedenler, çaldığım anılar gibi oldu. Duman ve külden başka bir şey değildi.

"Neden kendini benden saklıyorsun?" Tekrar sordum.

Kase'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sana güvenebileceğimi kanıtla, ben de a r a m ı z d a k i tüm illüzyonu kaldırayım."

Karanlık, dürüst bir yanıttı ve kalbim tüm yanlış yönlere doğru hızla çarptı. "Sanırım güveni zaten yeterince kanıtladım."

"Benim için değil."

"O zaman şimdi birbirimize bir konuda güvenelim. Bir yerden başlamalıyız."

"Benden bir şeyler talep etme," dedi bir uyarı olarak.

Görmezden geldim. "Bana bir soru sor. Eminim vardır. O zaman ben de sana bir soru sorarım."

Kaşlarını çatinca çekip gitmesini bekledim ama kaldı.

Senden korkmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Güveninizi yeniden kazanmak istiyorum. Eğer yapamazsak, Hagen acı çekecek." Uzun bir süre beni düşündü. "Peki."

"Önce gitmek ister misin?"

Kase boğazını temizledi. Doğrusu onu keyifsiz görmek son derece tatmin ediciydi. "Hâlâ yıldızlarla hikâyeler anlatıyor musun?"

Soracağını düşündüğüm sert sorular arasında, cesur Prensimiz Fell'le uzak diyarlarda geçirdiğimiz o gecelerle ilgili olanı yoktu. Kase'yi kaybettiğimde çocukluğumu da kaybettim. Yıldızlar acı bir hatırlatma olarak geceye kapitone oldu.

"Hayır," dedim usulca. "Durdum. Aynı şey değildi."

"Muhtemelen en iyisi. Peri masalları hiçbir amaca hizmet etmez." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Anlaşma anlaşmadır. Sorunuzu sorun."

Nightrender, Kase'nin neredeyse kurtulduğu yere geri döndü.

Tanıdığım çocuğun orada olduğuna dair nafile bir umuda karşı kaskatı kesildim. "Kötü niyetli bir Alver misin?" İç çekti. "Kasvetli bir sıfat, sanırım."

"Yani, sen?"

"Olabilirim de, olmayabilirim de."

"Bana cevap vereceğini söylemiştin."

"Sana sormanı söyledim. Cevap vereceğime dair söz vermedim."

Ağzım sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "En azından bana Malevolent'ın ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

Yaklaştı. Dilim ağzımın üstüne yapıştı. Onunla ilgili bir şey, karanlık, sesi beni her zaman içine çekerdi ve Kase de aynı şekilde mücadele ediyor gibiydi.

Nefes aldığında, vücudu benimkine değdi.

"Malevolent mesmer," dedi sert bir ses tonuyla, "korku üzerindeki güç anlamına gelir. Muhtemelen eski efsanelerdeki karanlık perilerin ve fae'lerin ilham kaynağıdır."

Raum bana Kase'nin ona korkuyla işkence edebileceğini söyledi.

Yutkundum ve elini uzattım, parmaklarımı parmak eklemlerinin üst kısımlarına hafifçe sürttüm, sanki içindeki soğuk mesmer dışarı kayabilirmiş gibi. "Hoşuna gitti mi? Korkunun gücü yani."

Dokunduğumda eli yumruk haline geldi ve ne yaptığımı fark ettiğimde geri çekilmeye başladım. Kase buna izin vermedi.

Nasırlı parmak uçları elimi tuttuğunda kalbim kaburgalarımın çarptı. Avuç içini yukarı doğru çevirdi, başparmağının sert fırçası çizgilerin üzerinde gezindi. Eskiden her parmağıma, her kırışıklığa nasıl dokunduğunu ve kader çizgim küçüldüğü için günlerimin sayılı olduğunu söylediğini hatırladım.

Uykuya dalana kadar kıkırdayarak biten şeylerden biri.

"Beğendin mi?" Gerçekten hangi soruyu sorduğumdan emin olamadan fısıldadım.

Eğer bir Kötücül olsaydım yapardım," dedi. "Yapmaz mıydın? Korkunun gücü vardır."

Yeterince doğru. Cazibesini görebiliyordum, hatta onun böyle bir yeteneğe erişebilmesini kıskanıyordum ama ben erişemiyordum.

Elimi bıraktı ve bıçaklarında altın telkari olan ikiz bıçaklara uzandı. "Bunları kullan.

Bir çocuğun bile tutuşunu kaybetmeden kullanabileceği kadar hafifler."

Değiş tokuş sırasında parmaklarımız tekrar birbirine değdi.

Kase sanki bir şey cildini tahriş etmiş gibi elini uzattı. Çatık kaşlı bir bakışla yanımdan ayrıldı ve ben bir anda adaçayı odunu kokusunu geri istedim.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı mı yoksa eskisinden daha tehlikeli bir şeye mi adım attım, tam olarak emin değildim.

1G

HAFIZA HIRSIZI

KIYIYA VARDIĞIMIZDA ilk bakışta nutkum tutuldu, çünkü Howl'u ve kıyılarını rıhtımlardan ve ticaret gemilerinden arınmış olarak hiç görmemiştim. Muhteşemdi.

Böyle bir harikanın genişliğini değerlendirmek imkânsızdı. Ufuktaki karanlık çizginin üzerindeki birkaç ışık zerresi, suların sonsuzluğa uzanmadığının tek göstergesiydi. Deniz havası taze, temiz ve yüksüzdü.

Kryv'ler, siyah bir uzun geminin dalgalar arasında salındığı eğri büğrü bir rıhtımın yanında toplandılar. Kavisli gövdesi, çeneleri açılmış ve dişleri dışarı fırlamış, korkunç bir yılan başı şeklindeydi.

Ana yelkende iki açılı tuval rüzgârda kırıldı ve her panel zift gibi karanlığa boyandı. Uzun gemi, mübadele gemileri gibi büyük değildi. Payandalar ortadan şişkinleşiyordu ve savaş zamanı uzun gemileri ve onların düzinelerce kürekçisi gibi değil, sadece birkaç kürek için çentikler vardı. Yine de yelken açmak yorucu olabilirdi. Geminin baş bodoslamasını kaplayan siyah bir branda, denizin serpintisinden biraz olsun korunmak için bir yer olarak düşünülmüştü.

Raum güverteye çıkmama yardım etti, ardından Tova geldi ve Howl gemiyi kucaklayıp hem gemiyi hem de içimi şiddetle sallarken hızla yan küpeşteye tutundum.

Kase direğin etrafındaki halatları çekiştirirken, "Kenara çek," diye tersledi. "Yoksa temizlersin."

"Ben iyiyim."

Karanlık hayalleri onu kuşatmıştı. Dolayısıyla, kendi itirafına göre, bana güvenmiyordu.

Kryv yerleştiğinde, Gunnar ve Lynx halatları bıraktı ve birkaç Kryv küreklere asıldı. Gözlerimi kapattım; deniz gövdenin etrafında kıvrılıp uzun gemiyi derinlere doğru çekerken rüzgâr yüzüme çarpıyordu.

"İşte," dedi Tova on boy öteden. Bana bir dal nane yaprağı uzattı. "Dediğim gibi, yardımcı olur."

Dilimin üzerine birkaç yaprak attım. "Skítkast'a ulaşmak ne kadar sürer?"

"İyi rüzgarlı iki gece."

Dört bölgeden üçü Howl'un karşısında olduğu için anakara olarak adlandırılan anakaranın sınırlarını anladım. Jens'in haritacılığa karşı bir hayranlığı vardı. Bazen işler bittiğinde Strom Evi'nin harita odasına gizlice girer ve uzaklara yelken açma hayalleriyle sınırlara bakardım.

Furen, çok fazla eş edinen ve devlet meselelerini kendisi ile ilgilenmek yerine oğluna bırakan yaşlı Lord Patryk tarafından kontrol ediliyordu. Hemlig daha küçüktü ve Güney Krallığı'ndan bir fae'ye yemin ettiği söylenen genç ve hayırlı bir tüccar tarafından sahipleniliyordu. Skítkast, dar sınırları olan ve para ödemeye hazır olanların lehine kanunlar çıkarma karşılığında rüşvet alan tembel bir konsey tarafından yönetilen bir bölge sayılmazdı.

Klockglas denizaşırı tek bölgeydi. Eğer Doğu'da bir kral olsaydı, en yakındaki Lord Magnate olurdu. Ivar diğer bölgelerden farklı olarak gücü elinde tutuyordu. Onun sözüne boyun eğdiler, gaddarlığına karşılık verdiler ve etkisi Howl'un her tarafına yayıldı.

Sürücüler kapılmamak için anakara boyunca gerçek kimliklerini gizlediler. İmkânı olmayan halk kötü muamele gördü ve köleleştirildi. Hepsi çok Klockglasvari.

Üç Howl hapishanesi kıyı şeritleri arasındaki yarı yolu işaretliyordu. Hapishane Loncaları tarafından sahiplenilen kötücül bir tür gökyüzü muhafızı olan Gözcüler, içerideki suçluların başında nöbet tutuyordu. Söylentilere göre hücre blokları üst üste yığılmıştı ve Hagen bir keresinde bana hücre parmaklıklarının eski mahkûmların kemiklerinden yapıldığını söylemişti.

Birinde tutuluyordu ve doğru olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan çekip alındı.

"İyi gidiyor mu?" Klockglas tamamen gözden kaybolduğunda Raum sordu. Tova kürekteki yerini aldıktan sonra kollarını uzattı.

Nane yardımcı olur," dedim, midem bulanarak ve yeşillenerek.

Buna alışacaksın. Dikkatini dağıtmak ister misin?" Suya temkinli bir bakış attı. "Biliyorum var."

Kenara kaykıldım ve yanımdaki yeri okşadım. "Otur."

Raum itaat etti ama parmaklarını birbirine doladı ve dizlerini zıplattı. "Klockglas'tan hiç ayrıldın mı?"

Sadece haritalar aracılığıyla. Üvey babam sık sık seyahat ederdi, hatta Kader Okyanusu'nu aşır farklı krallıklara bile giderdi. Tabii ki beni hiç yanında götürmedi."

Yüzümüze su sıçradığında Raum irkildi.

Cesaretle elini tuttum, o da benimkini sıkıldığında şaşırmadım.

"Ne olursa olsun," dedi tekne durduğunda, "üvey baban sana kötü davrandığı için aptalın teki." Övgünün altında ısındım, utangaçça gülümsedim. "Skítkast korkunç mu?"

"Korkunç mu? Hayır. Yine de, suça meyilli kişilerle çalıştığımız için Skítkast bizim tercih ettiğimiz bölge." Elixist'lerle tanınırlar."

"Şu haline bak, Alvers'ını tanıyorsun." Raum hızlıca gülümsedi ama dalgalar tekrar derinleştğinde gözlerini siyah suya dikti.

Dikkatini sörfte başka yöne çekmek için omzuna dokundum. "Benimle bir oyun oynamak ister misin?"

"Bir oyun mu?"

Mesmer'larından vazgeçmemiş birkaç lonca üyesi var. Yine de tahminlerim var.

Doğru tahmin edip etmediğimi söyleyecek misiniz?"

Raum'un gözleri parladı ve fikrim işe yaradı. Yüzünü bana dönmek için denize sırtını döndü. "Doğru tahmin edersen sana bir boynuz Skítkast brän alacağıma söz veriyorum. Bir içki ve hayatın değişecek."

"Anlaşmanızı kabul ediyorum." Kryv'in kürek çektiği, Hanna ve Ash'in tahta zar attığı ve Kase'nin kış tahtasında Fiske'nin yanında durduğu güverteyi taradım.

Kürekçilerin ön sırasına yerleştim. "Gunnar kurnaz akıl oyunlarını çoktan sergiledi."

"Kolay nokta."

Çeneme vurdum. "Ve Lynx'in de bir Hipnotik olduğunu biliyorum." Hantal Kryv bizi duyabilecek kadar yakındaydı. "Yine de illüzyonu nasıl kullandığını bilmiyorum. Belki de kadınları bahçelerde gezdirirken uyutuyordur?"

Raum güldü ve dizine vurdu. Lynx ters ters baktı.

"Yarısı bile değil," diye ısrar etti Lynx. "Zihni sakın bir illüzyona yönlendiriyorum. Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Siz insanları sakinleştirir misiniz?" Elimin arkasından homurdandım.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Pek rahatlamış sayılmazsın."

Lynx'i tanıdığım onca zaman boyunca canlı biriydi ve düzen içinde büyüdü. Gunnar'a en yakın görünen oydu ve Kryv'in yemek yapmaya hevesli olduğu kişiydi. Aslında bu işte hiç de fena değildi. Salvisk'in yemeğinden sonra biraz balık yahnisi çalmıştım ve sanırım o da bunu biliyordu ama yaptığı şeyin başkaları tarafından beğenildiğini bilmek onu memnun ediyordu.

Tova küreğin başındaki yerinden omzunun üzerinden baktı. "Bence bu kadar erdemli ve mükemmel olmayı bırak Lynxy diyor. Gel de bizimle birlikte aylak aylak dolaş."

Lynx sadece burnunu çekti ve herkesin ona değer vermediğinden yakındı.

Başka kim var?" Raum sordu.

"Tova bir keresinde Fiske'nin iyi içgüdüleri olduğunu söylemişti. O bir Profetik mi?"

İyi. Ama o görme yetisiyle bir vizyoner. Benim duyularımla aynı değil" dedi Raum.

Fiske şimdi bize döndü. Tekne daha yüksek sesli konuşmaları saklayacak kadar büyük değildi, ama mesmerini tartışmamızdan rahatsız olmuş görünmüyordu.

Raum, "Bana başımı eğmemi ve karanlık bir sokakta koşmamı söylese, ıııklı bir yolu sorgusuz sualsiz terk ederdim" dedi.

Fiske kıkırdadı. "Akıllıca."

"Olayları önceden mi görüyorsun?" diye sordum. "Kötü şeyler mi?"

"Tehditler ya da tehlikeler," diye yanıtladı Lynx onun yerine. "Bana sorarsanız kasvetli bir hediye." Fiske arkasını dönmeden önce sadece sıırıttı.

Ben! Tahmin et beni!" Ash kürekçilerin arasından süzüldü. Hanna da onu takip etti, yüzünde utangaç bir gülümseme vardı.

"Ah, şimdi, Ash, sanırım seni kendi başıma çözdüm." Gözleri

şaşkınlıkla irileşti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Belli ki gemideki en zeki kişi sensin."

Ash parmağının ucuyla kulağındaki bir çizici yokladı. "Bunu herkes biliyor."

"Doğru. Peki, bir düşüneyim." Ses tonumu yavaşlattım çünkü çocuğun heyecanı arttıkça parmaklarını bacaklarına vurması hoşuma gidiyordu. "Sen bir Hipnotik misin?"

Sırıttı ve coşkuyla başını salladı. "Hayır, hayır. Elini kaldır."

"Neden?"

"Size büyücümün bir parmağı nasıl kırabileceğini göstereceğim."

"Ahh." Gergin bir kıkırdamayla geri çekildim. "Sözüne inanacağım. Sen bir Rifter'sın o zaman."

"Evet, evet, öyleyim," dedi Ash. Çocuk karnının bir yerinden aptalca bir kahkaha attı. "Çoğu insan benden korkuyor çünkü bedenleri parçalayabiliyorum."

Ash son derece masumdu, korkulacak bir şey değildi. Çocuk yanaklarını ovuşturdu ve gülümsedi. Hanna dizimi okşadı ve bir avucunu kalbinin üzerine koydu.

"Hanna, senin özel bir mesmer'in var, değil mi?" dedim. Ash her kelimedede başını salladı. "Yine de bilmiyorum. Bana söyleyecek misin?"

Hanna konuşmak için ellerini kullandı ve kardeşi tercüme etti. "Sana bir duvar gibi olduğunu söylüyor. Güçlü mesmerleri, zayıf mesmerleri engelliyor, Hanna yeterince odaklanırsa bir Alver'in yapabileceği her şey ölür. Tıpkı Gunnar'ın daj'ı gibi."

Karnım sıkıştı.

Ash fark etmedi ve devam etti. "O bir Anomali. Ona kalkan diyoruz çünkü daha iyi bir ismimiz yok."

Hagen'ı özlemenin verdiği acıyla gözlerimi kırptırdım ve gülümsemeye zorladım. "Senin özel bir mesmer'in var, Hanna. Geçmişte, seninki gibi bir mesmer sayesinde daha güvendeydim."

Raum bir süre suya bakmadı ve bitirmem için beni kışkırttı. Vali, Profetik olduğunu bilmeme rağmen, kurt gibi huysuz Alver'e bu ismi verdim.

"Ben kurt değilim," diye bağırdı Vali. "Siz aptalların aksine ben sadece çenemi ne zaman kapatacağımı bilirim."

Isak bize katılmadı ama güvertenin karşısından bizi izledi. Fiske Isak'ın bir Hipnotik olduğunu söyledi ve başka bir şey söylemedi. Diğerleri Isak'ın illüzyon ve zihin manipölasyonunu nasıl kullandığını kendi başıma keşfetmemi beklemekten zevk alıyordu.

Kryv'in etrafında korkusuzca oturmak garipti, onun yerine güldük, dalga geçtik ve aidiyet hissettim. Haftalar önce beni nasıl korkuttuklarını düşünmek biraz tedirgin edici.

Artık onlar benim evimdi.

Kryv'lerden hangisinin mesmer'in gerçekte nasıl çalıştığını açıklayabileceğini sormak için ağzımı açtım ama Kase kürek çekmeyenlerimizin arasına girdi. "Güney hapishanesini geçiyoruz, işi olmayan herkes çadıra girsin."

Hapishane gözcülerinden kaçmak buraya kadarmış. Kürekler sessizleşirken karanlığa karşı gözlerimi kısıtım. Kül rengi tuğlalardan yapılmış kule gökyüzüne doğru uzanıyordu, geniş üst penceresinde tek bir ışık vardı. Hapishaneler, sivri kayalardan başka bir şey olmayan dar şerit adaların üzerine inşa edilmişti.

Hagen'in tutulduğu kuzey hapishanesi, küçük suçlarla suçlananları alıyordu: kötü oyun borçları veya darp çekleri. Merkezdeki hapishane ise yağmacılar ve dolandırıcılar gibi daha acımasız suçlular içindi. Ancak çivili kapıları olan ve esintisinde çürümenin izlerini taşıyan güney hapishanesi, bölgelerin sakat bırakmak ve unutmak istediklerinin yeri idi. İnsanlar duvarların içinde kayboluyordu.

"Duydun mu?" Kase arkamdan tısladı.

İrkildim ve aceleyle çadıra doğru yürüdüm. "Peki ya sen?"

Kayalık hapishaneye bakarken ellerini iki yana açtı. "İçeri gir ve ses çıkarma."

Dinlemedim, merak daha güçlüydü ve izlemek için kaldım. Ellerinden hiçbir şey fırlamadı ama tekneye bir şeyler oldu. Küpeşteden, gövdeden gölgeler yayıldı. Uzun gemiyi kalın bir gece örtüsü sarmıştı; burnumun ötesini göremeyeceğim kadar koyu bir karanlık.

Tıpkı samanlığımda arkamda bir hayaletin durduğunu hayal ettiğim geceler gibi.

Sansasyoneldi.

Çadırdan bir el uzandı ve ayağıma vurdu. Uzun bir kibrit çöpünden çıkan alevin küçük titreşimi Isak'ın yüzünü aydınlattı. "Ash içeri gelmeni istiyor."

Sesi bir sır gibi yumuşaktı ama korkunç bir şekilde kekeledi.

Sıkışık çadırın içinde kambur duruyordum, Isak'ın konuşması beni biraz şaşırtmıştı. Ortadaki küçük bir mum alanı zar zor aydınlatıyordu. Kırıcılar hapishane adasına çarpıyordu ve gözcülerin Uluma'yı parmaklıkların arkasına koyabilecekleri herhangi biri için taradıklarını hayal ettim. Kryv gibi insanlar.

Karanlık doğal değildi - tenime yapışan, kanıma sızan, ben onun bir parçası olana kadar devam eden baş döndürücü bir siyahlık.

Ash ben oturmadan önce bana uzandı; titriyordu. Hanna kardeşinin diğer yanına oturdu ve omzunu sıktı. İçinden mırıldanırken ona sıkıca sarıldım.

"Karanlıktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum," diye mırıldandı, sesi bedenime karşı boğuklaşmıştı.

"Ash," diye fısıldadım. Raum gibi ben de onun dikkatini korkudan uzaklaştırmayı planlıyordum. "Bana Isak'ın bıçağından bahset."

Çocuk gözlerini kırptırdı. Sesi titriyordu. "Biz buna muşta bıçağı diyoruz. Yüze saplamak için mükemmel ama göze geldiğinde biraz kanlı. Çok fazla hasar verir. Sanki fazladan bir tane varmış gibi parmaklarınızın arasına saplanır. Acı verici olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle, evet."

Kafamda zamanı tutmaya çalıştım ama ayak sesleri sessizliği bozmadan çok önce izimi kaybettim.

"Temiziz," diye seslendi Raum bize.

Çadırdan toplu bir nefes verildi. Isak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve önce dışarı çıktı.

Karanlık bulutlar çekildiğinde Ash aydınlandı ve Hanna'yı diğerlerinin yanına götürdü.

"Korkunç derecede heyecan verici, değil mi?" Tova havalı bir şekilde söyledi.

Orada kıpırdamadan oturdum ama yine de sanki saatlerdir koşuyormuşum gibi hissediyorum. Bunu nasıl yapıyor?" Kase'yi işaret etmek için çenemi kullandım.

Ne? Karanlık mı? İster inanın ister inanmayın, çoğumuz karanlıktan korkarız. O korkuyu kullanıyor ve bu oldukça etkili."

Bana bir Kötücül'ün gücü elinde tuttuğunu söylemişti.

Merak ettiklerime bir nebze cevap oldu ama bir yanımda, sorularıma karşı lanet olası nefretini yenip bana kendisi söyleyene kadar onun karanlık bir Alver olduğuna karar vermeyecekti.

20

NIGHTRENDER

Uzun gemide geçirilen iki gece kasların gerilmesine ve boyunların ağrmasına neden oldu.

Üçüncü gün şafak sökerken bulutlar kasvetliydi ama Skítkast kıyısı deniz sisinin arasından görüldüğünde moralleri yüksekti. Malin yanağını küpeşteye dayadı, böylece dalgalar yüzüne çarparak bir türlü atlatamadığı mide bulantısını dindirdi.

Gemi sallandı ve elinde bir fincan lapa gibi kırmızı istiridye ile kendini arka iskelede buldu. Gözleri benimkilere kilitlendi ve uzun bir nefes verdi.

Kolumdan çekiştirilene kadar gözümü kırpmadan direğe yaslandım. Yanımda Hanna ellerini salladı, gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Sorun ne?" Yumuşakça sordum.

Hanna başının yan tarafına vurdu. *Tekrar geldi.*

Sözcüklerini parmaklarıyla şekillendirirken parmakları titriyordu.

"Kabus mu?"

Hanna başını salladı. Rüşvet verebilir, entrikalar çevirebilir, soğuk ve kötü biri olabilirdim ama Hanna'ya karşı öyle değildim. Çömeldim ve uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sana ne söyledim?"

Gözlerini kırıştırdı ve yanağına bir damla gözyaşı düştü. Onu fırçaladım.

"Hanna," dedim, bana bakana kadar bekledim. "Kryv'e karşı asla savaşmayacağım."

Sen seçiyorsun. Adını söylüyorum, dedi bana çılgın parmaklarıyla, *ama sen onu seçiyorsun. Her seferinde.*

"Bu olmayacak." Onun küçük elini kendi elime aldım. "Ivar'a hizmet etmeden önce Öteki Dünya'yla tanışırdım. Anladın mı?"

Saçlarının ucunu çekiştirdi ama sertçe başını salladı. Yanağındaki bir damla gözyaşını daha sildim. Kız bana titrek bir gülümseme verdikten sonra yanaşma hazırlığına yardım etmek için kardeşinin yanına döndü.

Malin'in bana doğru geldiğini neredeyse unutmuştum, ta ki sesi rüzgârı ve dalgaları yarana kadar. "İnsanlıktan nasibini almamış bir adam bir çocuğun gözyaşlarını kurutamaz." Dirseklerini küpeştenin üzerine dayadı. "Gözlerin bugün o kadar da karanlık değil."

"Biraz güven istemiştiniz, değil mi?"

"Ben yaptım." Malin omzunun üzerinden baktı. "Hanna iyi mi?"

Uluma'yla yüzleştım. "O iyi."

"Neden ağlıyor?"

"Bir kabus gördü. Seni ilgilendirmez."

Malin derin bir iç çekti. "Tova bana bir şey söylemek istediğini söyledi."

"Rolünüzün ne olacağını bilmeniz gerekir, böylece doğru şeyleri söylersiniz."

Pekâlâ. Bizi Hagen'a yaklaştıracaksa her şeyi yapmaya hazırım."

Bundan hoşlanmayacaktır. Gerçeği söylemek gerekirse, bu plan pek umurumda değildi, ama içeri girip çıkmamızın en hızlı yolu bu olacaktı.

Ben olsam bu kadar aceleci olmazdım," diye uyardım. "Bana baştan çıkarma hakkında ne bildiğini anlat."

Çok sevgilisi var mıydı? Birinin onun teninin ne kadar yumuşak olduğunu ya da ellerinin altında vücudunun kıvrımlarının nasıl hissettirdiğini bildiğini düşünmek beni kan arzusuyla hasta etti. Lanet bir aptaldım.

Malin'in ağzı aralandı; çillerinin altında bir kızarıklık belirdi. "Umarım demek istemiyorsundur-"

"Erkeklerle, evet." Parmaklığın kenarındaki tutuşum sıkılaştı.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Peki, tek kelime tavsiye etmeden neşeli rolüne bürün." Durakladım. Bu onun için bir riskti ve işbirliği yapması gerekiyordu. Güvende olması gerekiyordu. Bir an için dalgaların renklerini inceledim; yeşil ve sarı, mürekkep mavisi ve siyahla karışmıştı, ta ki nabzım tekrar yavaşlayana kadar. Ses tonumu bildiğim en iyi şekilde yumuşattım. "Seni ne kadar hazırlamam gerektiğini ölçmeye çalışıyorum."

Sıcak bir bakışla beni yaktı. Söyleyeceği her ne olursa olsun, hiç kuşkusuz kesecekti.

"Büyülenmeden gerçekten öptüğüm tek çocuk maskeli baloda kaybolan bir çocuktu."

O anın anısı içime doldu. Kimsesiz bir çocuk olan Ake Svensson, on bir yaşındayken, rıhtımın yakınındaki bir kulübenin etrafındaki kimsesiz kızlardan birini alıp dilimi boğazına sokmam için bana meydan okumuştı.

Reddetseydim Ake burnumu kanatırdı ama ben o kızı istememiştım.

Sadece bir kız istemiştım ve dudaklarımın neden sadece Malin Strom'un dudaklarına değeceğine dair bir sürü bahane uydurmuştım.

O gün onun büyüğü uyandı.

Kalbim yerinden çıkmıştı.

"Yani hayır," diye fısıldadı Malin. "Kendimi baştan çıkarma ya da kışkırtıcı şeyler konusunda deneyimli saymam."

Bu da işi zorlaştırıyor," dedim, sırtıma başladığını gizlemek için. "Salvisk'in hafızasındaki soyadı Doft ise, Boswell adında bir adamdan başkası olamaz. Kendisi maskeli balonun şenlik şefi. Gösteriler için eğlenceyi kiralamaktan ve mesmer seçmelerinden sorumlu adam. Ayrıca ponpon kızları da çok sever. Bir ponpon kız olarak bu öfkeyi bırakman gerekecek. İtaatkar ol, anladın mı?"

"Bugün kendimi satmayacağım."

"Eğer rolünü yeterince iyi oynarsan, o sersem seni birkaç kez öpebilir ve hepsi bu kadar olur." Sonra bıçağımla buluşacaktı.

"Senin için söylemesi kolay."

"Hayır, değil." Sesim kesildi, derin ve hızlı. Hayır, onun boynunu tehlikeye atmasını izlemek kolay değildi. Hayır, ellerimi ondan uzak tutmak, Strom topraklarına tekrar ayak bastığımdan beri savaştığım doyumsuz çekimi görmezden gelmek benim için kolay değildi.

Bileğini kavradım. Hızlı bir çekişle Malin'in bedenini yaklaştırdım, dudaklarımı kulağına değdirdim ve sesimi alçak tuttum. "Yeteneğinin boyutunu bilmezken seni hayatta tutmak kolay değil. Ve sana güvenmiyorum, yeterince değil, ama bugün için güvenmeliyim. Bunların hiçbirisi kolay değil."

"Neden bana güvenmiyorsun? Söyle bana. Ayrıldığımızdan bu yana ne yaptım da güvensizlik duyuyorsun?"

Onu teknenin kenarına doğru bastırdım. Hakkını yemeyelim, Malin bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı.

"Bir zamanlar olduğumuz insanlar değiliz," dedim, ses tonumda boğuk bir törpü vardı. "Senin bir anlaşmacı olduğunu ve benim de kiraladığın hırsız olduğumu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk kayıtsızca ayrılabiliriz."

Duvarlar, zırlar ve acı konuştu. Gerçek dışında her şey.

Eğer gözlerindeki acı parıltısı bir ipucuysa, onu kendimden uzaklaştırıyordum ve başarılı oluyordum,

Malin elimden kurtuldu ve yanımda durdu. Gözleri Skítkast rıhtımındaki gümüş parıltılı kıyı şeridine kilitlenmişti. Ahşap kapılar şehri ve iç kısımları görüş alanından çıkarıyordu ama deniz havasının tadı farklıydı, eski, kirli bir kâseyi yalamak gibiydi.

Sonunda tekrar konuştu. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Birbirimizin hayatının bir parçası olmamız gerekiyor. Peki, ne yapmam gerekiyor, Nightrender?"

Bir zafer olması gereken şey, zihnimdeki son parlak noktayı da kararttı. Sırayla, en iyi şeyin onu bırakmak olduğunu biliyordum, bu zorla bile olsa. Yine de ağzından çıkan kelimeleri duymak, kaburgalarımın saplanan paslı bir bıçaktan daha keskindi.

"Boswell Doft'un olmasını istediğimiz yerde olmasını ayarladık," dedim. "Alver ticaretinin yerini ondan öğrenecek kişi sen olacaksın."

"Amigo kız olarak mı?"

Vahşi Av festivalinin son sürüşünde kendisine eşlik edecek birini arayacak. Sen onun arkadaşı olacaksın. Maske hakkında bildiklerini al."

Malin'in yüzü buruştu. Gözlerini kapattı. "Hafızasını çalmak için yeterince yaklaşmamı mı istiyorsun?"

Bir dirseğimi korkuluklara dayadım ve ona doğru döndüm. "Bunu neden yaptığını unutma. Ivar'ın bu özel ticareti nerede yapacağını bulabilmemizin en hızlı yolu o. Bu fırsata ihtiyacımız var."

Ya kaçırırsak?"

Anlamlı bir bakışla karşılık verdim. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yüzü soldu. Malin anlamıştı. Masque av Aska'da Hagen'i geri alamazsak, onu bir daha asla görememe ihtimalimiz vardı.

21

HAFIZA HIRSIZI

TEKNEYİ YÜKLEMENİN ZOR OLDUĞUNU DÜŞÜNSEYDİM, İNMEK DAHA KÖTÜ OLDU.

Dalgalara takıldım. Gelgitin pençesi beni savurdu. Akıntılar beni ileri attı ve kum yuttum. Dalgalar beni geri çekti ve tuzlu su yuttum. Bu çekişin beni bir nefeste daha boğacağından emindim ama Vali ve Tova ellerini kollarımın altından geçirip beni kıyıya fırlattılar ve acımasızca güldüler.

Kase kambur bir adama gemiyi dalgaların arasındaki bir direğe bağlaması için dört bakır uzattı. Yaşlı dilenci kayda değer bir şey yapmadı, daha çok Kryv'in ağır işleri yapmasını izledi, bir yandan da toprak piposunu tütürüyordu, başı kahverengi bir dumanın içinde kaybolmuştu.

Deniz kıyısındaki şehre kadar takip ettim - tabii buna şehir denebilirse. Kıyı kapılarının içinde, çamurlu yollar boyunca cimri bir dizi dükkânın bulunduğu, buruşuk, küre şeklinde bir kasaba vardı. Üçgen çatılı bir han doğuya, komşusu birahane ise batıya doğru eğilmişti. Çatlak pencereci kiralık evler ve su birikintilerine gömülmüş barakalar. Sundurmalar sarkıktı ve bazı evler kazıklar üzerinde yükseliyordu. Binaların çoğu Vahşi

Av için mavi ve altın renkli yırtık pırtık bayraklarla kaplıydı ve yollara kirli kurdeleler saçılmıştı.

Skítkast mimarisi, bölgelerin tüm artıklarını aldı, yan yana dizdi ve buna düzen adını verdi.

Halk daha da uyuşuk görünüyordu: Müşterileri olan şefler, ot çiftçileri, yıkanmış tüccarlar ve elektrik direkleriyle sohbet eden birkaç kişi.

Halk yüzlerini korkutucu şekillerde boyardı. Kötü kalpli Nyk'ler ya da Fae'ler gibi, kulaklarına kilden işaretler takıyorlardı. Halk son eğlenceye tutunarak tökezlerken, kahkahalar yükselen içki boynuzlarına karışıyordu.

Nightrender loncayı dar bir ara sokaktan aşağı çevirdi. Sivri çatılı ve pembe dış cepheli bir evin önünde durduğumuzda hiç düşünmeden tırnaklarımı Raum'un koluna geçirdim.

Kase kemerli bir kapıya vurdu. "Dagny," dedi yavaşça, nazikçe. Kulağa tuhaf geliyordu. "Ziyarete geldik."

Yanaklarında pudra parıltıları olan genç bir kadın cevap verdi. "Oh, iyi ki buradasınız." Kadın adamın kolunu tuttu. "Hadi, içeri gir."

Köhne sandalyeler ve yapılmamış bir hasır şilte odayı dolduruyordu. Bir duvarda mavi boyası dökülmüş bir makyaj masası, yanında dantelli elbiselerden oluşan bir raf duruyordu ve kâğıt inceliğindeki duvarlardan yüzlerce ahlaksız ses inliyordu.

Amigo kız Dagny, son Kryv de içeri yerleşene kadar etrafta dolandı. "İçimde kötü bir his var." "Yeni olan başka ne var?" Tova gülerek sordu.

Dagny elbisesinin dantelleriyle oynadı. "Bunu her seferinde sorduğumu biliyorum ama hepiniz bunu gerçekten planladınız, değil mi?"

Kase ana yola bakan bir pencerenin üzerindeki tozlu perdeyi çekti. "Cevabı biliyorsun, Dag. Falkyn'lerle konuştunuz, değil mi?"

Falkyn adını daha önce hiç duymamıştım. Bir çeşit başka bir lonca olmalılar.

"Bekliyor olacaklar." Dagny benden çok daha yaşlı olamazdı ama gri gözlerinde zorlu bir hayatın yükü vardı. "Başlasak iyi olur."

Ellerimi birbirine kenetledim ve Raum'un arkasından çıktım. Raum,

"Bu aşk köpeğinin bir ısırığı var, Dag," dedi.

"Güzel. Skítkast'ta iyi bir ısırığa ihtiyacın var." Dagny başını eğdi ve gülümsedi. "Buraya gel o zaman." Kase kavisli bıçağını parmaklarının etrafında tekrar döndürdü. Bıçağı avucunun içine aldığını hiç görmedim, Ama en az üç bıçağı her zaman erişilebilir tuttuğundan hiç şüphem yoktu. Sessiz kaldı; Dagny misk kokulu bir sandalye çekerken gözleri benim üzerimdeydi.

Bunu yapabilirim.

Dagny yanaklarıma beyaz pudra sürerken Kryv'ler odanın diğer ucunda birbirleriyle mırıldanıyorlardı.

Sormadığım halde, "Bu pudra seni taze gösteriyor," dedi.

"İçimde kötü bir his var demiştin," diye fısıldadım, Kryv Loncası bizden uzakta kendi konuşmalarına gömüldüğünde. "Sen bir Alver misin?"

Dagny başını salladı. "Hayır. Ben oldukça yetenekli bir endişeliyim, hepsi bu."

"Peki, Nightrender'ı nereden tanıyorsun?" Umarım sorumu anlamamıştır, çünkü kesinlikle ilişkilerini araştırmak için sormuştum, ama bu tezahüratçı kıza yatağını paylaşıp paylaşmadığını sormaya hiç hakkım yoktu.

Ne yazık ki Dagny abuk davrandı. "Ne demek istiyorsun? O bir patron mu?"

Omuz silktim ve parmaklarımı elbisemin dantellerine doladım.

Saçımı tararken sıırttı. "Müşteriler biraz zorlandığında bana ve diğerkız ve erkeklere yaptığı yardımlara minnettarlığımı göstermek için yanımda bir yer açtım. Tüm o savaş derilerinin altında görülecek bir manzara olduğunu hayal ediyorum, sence de öyle değil mi?"

"Hiç bu kadar düşünmemiştim."

"Doğru, ben de Skítkast'ın kraliçesiyim." Omzumu dürttü. "Soruna cevap vermek gerekirse, teklifimi kabul etmedi. Ama şu anda seni izlediğine göre, sanırım ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Koltuğumda döndüm.

Kase bana hiç bakmıyordu. Sırtı bize dönüktü, Vali'yle konuşuyordu ama Dagny garip, boğuk bir kahkaha attığında omzunun üzerinden baktı.

Amigo kıza kaşlarını çatıttım. "Komik."

"Ah, seni suçlamıyorum," dedi hüzünle, saçlarına örgü eklemeye başlarken. "Onun ilgisini ummasaydın seni tuhaf bulurdum."

"Bunu ummuyorum. Nefret ediyorum."

"Açıkça." Dagny alt dudağını ısırđı ama bu konuda başka bir şey söylemedi. "Ellerini kaldır, parmaklar dışarıda."

İtaat ettim ve parmaklarımı açtım, o da kara kalemle her bir ucuna tuhaf rünler çizdi. "Çok güzeller," dedim. "Ne anlama geliyorlar?"

Dagny'nin gülümsemesi kendi ellerini gösterdiğinde soldu. Siyah dövmeleler derisine iğneyle işlenmişti. "Güzel prangalar işte bunlar. Bir Lark kızının işareti." Dagny küçük bir parmağını ucunu kaçırarak salladı. "Borcunuzun bir kısmını ödediğinizde, prangalarınızdan birini kaybedersiniz."

Bir elimi ağzıma kapattım. "Kryv seni buradan götürebilir, bundan eminim." "Kalmak için sebeplerim var."

"Sizi burada tutan ne olabilir?"

Gözünde bir damla yaş parıldıadı. "Başka bir günün hikâyesi." Dagny ellerini tekrar birbirine vurdu. "Üstünü değiştirmen gerek."

Amigo kıze etekleri yırtık beyaz dantelli bir elbise tuttu. Bir perde aradım ama oda mahremiyet açısından pek bir şey sunmuyordu.

"Arkanı dön." Bakışlarını bizden kaçırarak adamlara parmağımla işaret ettim. "Hadi, aşkım," dedi Raum.

Dudaklarımı bzdm. "Ŗimdi arkanı dn."

Teker teker homurdanıp duvara döndüler. Kase'nin gözleri kışkırtıcı bir koyu altın rengine yanıyor, sonunda kapıya dönene kadar aramızda söylenmemiş yüzlerce kelime dolaştı.

Tuniğim ve pantolonum birkaç dakika içinde çıkarıldı, sonra ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak dar, misk kokulu elbisenin içine girdim. Dagny gümüş tokayı boynumun arkasından bağladığında, korse ciğەرlerimdeki son nefesi de sıkıldı.

Omuzlarımdan baştan çıkarıcı bir şekilde düşen kolları çekiştirdim ve gğslerimi zar zor örten kıvrımlı yakayı ayarlamaya devam ettim.

"Hayır, bırak göstersin kızım." Dagny elimi itti ve tilki kuyruğuna benzetilmiş kürklü bir atkıyı havaya kaldırdı. "Bunu beline takmalısın."

Eliyle gösterdi ve tüyleri kuyruk gibi savurdu. "Neden kendime bir kuyruk yapayım ki?"

"Bu Av!" Dagny boynundaki kürkü savurarak, sesinin dramatik bir şekilde değıştğini söyledi. "Ŗehvetli, karşı konulmaz bir *huldrefolk* olacaksın."

"Ciddi olamazsın."

"Ben ciddiylim," dedi kaşlarını çatarak. "Kostüm, Av sırasında bir satış noktasıdır ve patron ormanın baştan çıkarıcı bir kadınını istiyor." Krknn ucuyla burnumu okşadı. "Düzgün bir *huldrefolk*'u oynamak için kuyruk Ŗart. Ŗimdi taktığın o keseyi çıkar."

Elim hafıza Ŗişelerimin bulunduğ rn kesesine gitti. "Hayır, kalıyor." "Tüm görünüşü mahvedecek."

"Görünümün onun etrafında inŖa edilmesi gerekecek." "Ama-"

"Kalıyor, Dag." Nightrender'ın bir odayı kesmek için sesini yükseltmesine gerek yoktu. Sesin törpüsü kollarımda bir ürperti yarattı.

Dagny içini çekti. "Peki. Saklamaya çalışacağım."

Giyindikten sonra Kase bana seslendi ve böyle küstah bir kıyafetle ona bu kadar yakın durmak konusunda oldukça isteksizdim.

O kadar Ŗaşkın değıldi ve yolun karşısındaki pis görünümlü bir arenayı iŖaret etti. Tezahratlar ve toynak sesleri kayalık yollarda gümbürdüyordu. Tribnlerin tepesinde beş adam alabilecek ahşap ıtılardan yapılmış kutular vardı.

Kase, "Onunla en üstteki kabinlerden birinde buluşacaksın," dedi. "Nasıl ıkacağım?"

Girdiğimiz yola doğru geri geri gitti. "Dışarı çıkma konusunda endişelenme."

"Karşılığında hiçbir şey almadığım halde büyük bir güven istiyorsun."

"Hayat oldukça adaletsiz, değil mi? Şimdi gidiyoruz. Başka bir randevumuz var." Diğerlerine gitmeleri için işaret etti.

"Başka hangi randevu?" Bunu yapmam için beni yalnız mı bırakıyordu?

Kase bana bir kez daha baktı ve "Sonuna kadar savaşın" demekten başka bir şey söylemedi.

Lonca hakkında söylenenleri duymuştum ve şimdi Kryv'in bu sözleri bana söylediğine inanmakta güçlük çekiyordum. "Merak etme, kimseye çok fazla şey söylemez. Sadece yeterince," dedi Dagny Kryv gittikten sonra.

"Hadi o zaman. Sizi *Herr* Doft ile görüşmeye götüreyim."

22

HAFIZA HIRSIZI

DIŞARIDA NEFES ALAMIYORDUM ve bunun nedeni kokuşmuş hava değildi.

Bu çok erken, çok gerçek olmaya başlamıştı.

Vahşi Av farklı mevsimlerde farklı bölgelere gelirdi. Gitmeme hiç izin verilmemişti ama uzaktan izlemiştim ve Skítkast arenası, yumuşak çimenleri, kırmızı pisti ve seyirciler için düz taş banklarıyla Klockglas'taki büyük oyun alanının yanında hiçbir şeydi.

Burada, ortadaki çukuru topak topak toprak oluşturunuyordu, hiç çim yoktu ve tribünler ahşap ve eskiydi. Çürük bankların üzerine biraz daha ağırlık binerse çoğu kırılmaya hazır görünüyordu. Daha kirli, daha pis kokulu, ama aynı heyecan vuran toynakların sesinde, son ödül için yarışırken başlarında büyük boynuzlu miğferlerle alçaktan eğilen binicilerde de yaşıyordu.

Sonunda, büyük avcıya baharatlı etler ve tatlı şarap, ipek tunikler ve yün dubleler, cilalı boynuzlar ve çelik hançerler ve para yığınları gibi süslü sepetler verilirdi.

Kalabalık omuz omuza vermiş, en sevdikleri yarışçı için tezahürat yapıyordu.

Altı heybetli siyah aygır arenanın etrafında gürlüyordu. Tüm Baba'yı, tanrıları ve yeraltı halkını sembolize etmek için yol boyunca, binicilerin geçerken kapabilecekleri kurdeleli direkler dikilmişti.

Biniciler vahşi, hantal hayvanlardı. Daha kaç kişi ava başladı ama kemiklerini kırdıktan sonra oyunlardan düştü?

Klockglas'ta bir binici elini kaybetti. Komiktir ki, hala yarışmak istediğinde ısrar etmiş ve yetkililer buna izin vermeyince yaygara koparmış, sonunda da düşünmek için bir sezon boyunca Howl'un kuzeyindeki hapishanede kalmıştı.

Öndeki binici gece yarısı gökyüzünü andıran mürekkep mavisi renkler giymiş, boynuzlu miğferinin yanlarından gümüş sancaklar kanat gibi dalgalanıyordu. Atı homurdandı. Hayvanın gözlerinde ateş vardı.

Öncü gibi, her atlı da ilginç kostümler giymişti. Bazılarının pelerinlerinde kuzgun tüyleri vardı; bir miğferin boynuzları düğüm atmaya hazırmış gibi kıvrılmıştı. Başka bir atlı uzun saçlarını sırtından aşağı ağır bir iple örmüştü. Bir tanesi tanrıların babasını onurlandırmak için bir gözünün üzerine göz bandı takmayı göze almıştı.

Üçüncü pozisyona geçtiğinden beri hiçbir tanrıdan lütuf görmemişti, atı köpürüyor ve nefes nefese kalıyordu.

Dagny beni terli insan denizinin içinden itti. En üstteki localara doğru ilerlerken amigo kıza sıkıca tutundum. Seyirciler arasında dolaşan en az beş elden kurtulmuştum bile; bunlardan biri beni kolumdan yakalayan ve kucağında bir amigo kız isteyen bir meclis üyesiydi. Dagny olmasaydı, bu noktaya gelmeden önce yutulmuş olurdum.

"Kryv sana bir sebepten dolayı güvendi; iyi olacaksın." Dagny yanağımı okşadı. "Nightrender hiçbir şeyi rastgele yapmaz. Bunu yapamayacağını düşünseydi başka bir yol bulurdu. İyi şanslar."

Kapıyı açtı ve beni gölgeler içinde yapayalnız bıraktı.

Burnumdan bir nefes çektim, parmaklarım acıyana kadar yumruklarımı sıktım ve karanlık süiti taradım. Nemli ahşap bir pelerinin altındaki yıkanmamış deri gibi kokuyordu.

Uzak köşede, Mistress Salvisk'in hafızasındaki aynı adam kadife kanatlı bir sandalyeden kalktı. O anı ile şimdiki arasındaki fark, Boswell Doft'un en az iki baş daha uzun olmasıydı.

"Seni görmeme izin ver," diye emretti.

Dudaklarımı yaladım, ağzım yapış yapıştı ve boğucu bir sırtış olduğunu umduğum şeyi zorladım.

Tıraşlı kafası bana soluk bir ayı hatırlatıyordu ama Doft'un elleri boynumu kolayca kırabilecek güçteydi. Bir kolumu çatının çökmesini engelleyen direklerden birine *doladım*, göğsümü kabarttım ve kürklü kuyruğunu okşadım, baştan çıkarıcı bir *huldrefolk*'un yapabileceğini hayal ettiğim gibi onu içeri çekmeye çalıştım.

Doft şehvet dolu gözlerini vücudumda gezdirdi. "İyi iş çıkaracaksın."

Şimdi bir oyunu ne kadar iyi oynayabildiğimi kanıtlama zamanıydı. Onun yakınına ihtiyacım vardı, bana sıcak bir bedenin ötesinde bakmasına ihtiyacım vardı.

Parmağımın ucunu ısırdım, ellerimin nasıl titrediğini gizlemek için gösterişli bir oyun oynadım. "Başka şekillerde de memnun edebilirim, *Herr*."

"Ne şekilde?" Kolunu belime doladı ve sırtımı vücuduna doğru çekti. Doft'un alt dişleri ağzına göre çok büyük görünüyordu ve sırtıttığında dudaklarının kenarlarında beyaz köpükler oluşuyordu. Burnundaki çarpıklık, birden fazla kez kırıldığını ve sıcak nefesini açık bir ağızdan üflediğini ima ediyordu.

Boynuma bir öpücük kondurdu. Kusmak istedim.

"Sen mesmer'in adamısın." Elleri belimde durakladı. Ne yaptığımı bilmiyordum ama o mesmer seçmeleri yapıyordu. Eğer bir seçme talep ederek onu atlatabilsem, belki dikkati dağıldığında kontrolü ele geçirebilirdim. "Masque av Aska için mi?"

Doft çarpık burnundan sert ve zor bir koku çekti. Beni mi kokluyordu? Sonra beni itti. "Odaya girdiğin anda anlamalıydım. Sen bir rütbesin."

"Performans sergilemek istiyorum. Senin için."

Kıkırdadı ve çenemin kenarını yokladı. "Buradan ayrılmak istiyorsun, değil mi çocuğum?"

"Evet, *Herr*."

"Senin türün ne?"

"İksirci," diye yalan söyledim ve iksir için bir malzemeye uzanıyormuş gibi yaparak eteğimi çekiştirdim. Ellerim titriyordu ve ikiz bıçaklarımdan biriyle geri döndüğümde doğru vuruşu yapabileceğimi umuyordum. Tek ihtiyacım olan yaklaşmak ve biraz nefes almaktı. "Sana gösterebilirim."

Elim bir bıçağın kabzasına dolandığı anda, sıcak bir acı kafatasıma yayıldı ve geriye savruldu. Kan dilimi kapladı. Başım döndü.

Doft saçlarımı kavradı ve yüzümü kendisine doğru çekti. "Seçmeler kapandı. Ama senin için hâlâ iş var."

Ona tekme attım, bıçaklara uzanmaya çalıştım ama kollarımı iki yanıma sıkıştırarak üzerime çıktı. Dudaklarını kulağıma bastırdığında nefesi tenimi yaktı. "Aptal cadı. Sanırım seni Kara Saray'da çürümeni izlemek için götürebilirim."

Dudakları omzumun üzerinde ıslak izler bıraktı, öpücüklerin olması gerektiğini düşündüğümünden daha ıslaktı. Kulağıma ısırıldı.

Kemiklerimi ürperten bir soğuk içime işledi. Çırpındım ve çığlık attım. Avucunu ısırđım.

"Kanayan cehennemler!" Doft bana tekrar vurmak için elini kaldırdı ama acı içinde feryat etti ve yana yığıldı.

Döşeme tahtaları yerinden oynadı ve Ash'in solgun yüzü süitin içine girdi. Aşağıdaki kirişlerin üzerinde duruyordu, yarı süitin içinde yarı dışında. Elleri ardına kadar açılmıştı ve Doft'un parmaklarından biri şimdi mide bulandırıcı bir açıyla bükülmüştü.

Üstümde, çatıdaki bir çıta kaydı ve Isak içeri düştü, onu siyah gözler takip etti.

Kase önüme düştüğünde biraz daha rahat nefes aldım, hatta gülümsedim. Birkaç dakika boyunca tüm dikkatiyle bana bakışı, gölgeler içinde kaybolmuş bir adamdan çok Kase'ydi.

Doft inledi. Yerde kaldım, öfkeyle titriyordum, onun çirkin ağzının tenime değdiğini düşünüyordum. Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım ve botumun topuğunu Doft'un boynuna bastırarak onu loncanın yok etmesi için orada tuttum.

Kase bu hareket karşısında bir kaşını kaldırdı ve adamın yanına çömeldi.

Ash odaya girdiğinde ayağımı çektim ve sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi çocuğu kendime doğru çektim. Ash neredeyse benden daha uzundu ama geri çekilmedi.

"Sen mi?" Doft Kase'ye mırıldandı, sonra güldü. "Bir daha ne zaman karşılaşacağımızı hep merak etmişimdir. Böyle ... mükemmel bir yetenek."

Kase, revir ustasının çenesini avucunun içine aldı. "Senin neyin var, Boswell? Kızla ilgilenmiyor musun? Belki de seni korkutmuştur."

"Kendi türünle ticaret yapacağını hiç düşünmemiştim evlat."

Kase bakışlarını bana çevirdi. "Kendini mi takas ediyorsun?"

"Doğaçlama yaptım."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve Doft'a döndü. "İşbirliği havasında değilsin herhalde. Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz?"

"Cehenneme git," diye tersledi Doft."

Birçok kez gittim; mevsimin bu zamanı çok çirkin."

"Keskin dilini istediğin kadar çatlat. Benim için her zaman sevgilisi için ağlayan sıska bir çocuktan başka bir şey olmayacaksın."

Göğsüm, bir kaburgamın kırılabilceğini düşündüğüm kadar sert sıkıldı. Onun kızı.

Kase'nin omzunun üzerinden kısa bir bakış atması bana bilmem gerekeni söyledi. Benim için haykırmıştı ve ben hiç gelmemiştim.

Küçükken benim Hagen'ım vardı. Ama Kase bana sahipti. Ta ki kimsesi kalmayana, sadece Boswell Doft gibi adamların zalimliğine sahip olana kadar. Genç Kase'yi yalnız ve dehşet içinde hayal ettim ve çizmelerimi Doft'un boğazına tekrar sokmak istedim.

Kase omzunun üzerinden döndü. "Isak, arkadaşımız reddediyor. Onu ikna et."

Isak öne çıktığında Doft'un yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Onları tanıyordu. Kase, Isak, tüm Kryv'ler bu şeytan için büyülerini sergilemek zorunda mıydı?

Isak hiçbir şey yapmadı ama bir nefes sonra Doft gözlerini tırmaladı ve körlükle ilgili çılgınlık attı.

"İhtiyacın olanı al," dedi Kase bana.

Ash'i bıraktım ve diz çöktüm. "Bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim."

"Sana dokunmasından sıkıldım."

Çılgınca bir sıcaklık yanaklarımı doldurdu. Gözlerimi kırıştırdım ve boğazımı temizledim. "Biraz zaman alabilir.

Kasıtlı olarak düşündüklerinde anılar daha kolay gelir."

"Büyücünüz onu nasıl okuyacağını biliyor," dedi Kase. "Öyle olduğuna güven."

"Tam olarak ne arıyorum?"

"Masque av Aska için yaptığı işle ilgili her an. Isak'ın size verebileceği süre içinde bulabileceğiniz her şey."

"Isak," dedim. "Ona ne yapıyorsun?"

Doft hâlâ yüzünü sıyrıyor, kırık parmağı hareketle daha da bükülürken inliyordu.

"Zihni karartıyor," dedi Ash ve ellerini çırttı. "Aptal insanların kör olduklarını düşünmelerine neden oluyor."

Kase'nin söylediklerine rağmen, hayret edecek zaman yoktu. Kendimi çelikleştirdim ve dudaklarımı Doft'un ekşi ağzına bastırdım. Nefes alışları tüm süreci kolaylaştırdı ama ısırmaya çalışması birden fazla deneme gerektirdi. İşim bittiğinde Doft inledi ve sonra yere kustu.

Bu sefil adamın zihninin herhangi bir yerinde bir ipucu bulmak için umutsuzca odaklanarak başımın yanlarını tuttum. Anılarından kendi istekleriyle vazgeçen canlıları okumak kolaydı ama anıları zorla alınanların sadece birkaçını çözebilmişim. Salvisk bir istisnaydı ama yine de Gunnar onu itaat etmeye zorlamıştı.

Mesmer bilecektir. Duman dönmeye başlayana ve kafamın içinde şekiller oluşana kadar Kase'nin sözlerini tekrarladım.

Doft'un anılarını karıştırırken, keşke büyücüm onunkini rahat bıraksaydı diye düşünmeye başladım. Son birkaç geceyi Cheeries'le geçiren acımasız, iğrenç bir adamdı. Her seferinde işini bitirdikten sonra onları hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bırakıyordu.

İğrenç sahneler yerini daha basit bir şeye bıraktı. Bir at arabası bir amigo evinin önüne park etmişti. Doft, Bayan Salvisk'in evinde olduğu gibi giyinmişti ama yalnız değildi.

Ağzında yağlı bir ot rulosu olan ikinci bir adam onun yanına oturdu.

"Sana neyin emanet edildiğini anlıyor musun, Hans?" Doft söyledi.

Deri kayışlı uzun bir tüp tutan Hans başıyla onayladı. "Emredersiniz Lordum. Klaus'un bunları herhangi bir zayıf noktadan kurtulmak için yeniden ayarlamasını sağlayacağım."

"Orospularla anlaşmaları tamamlamak için son sürüşte olacağım. O zaman görüşürüz."

Hans başını salladı ve tüpü göğsüne bastırdı, içindeki her neyse onun için ölmeye hazırды.

Duman solmaya başladı. Daha fazla kazabilir, daha fazla nefes alabilirdim ama Isak inledi ve duvara yaslandı.

Enerji azalıyordu. Çaldığım şeyin yeterli olması gerekiyordu.

Doft'un acı tadını yuttum, çirkinliğinden kurtulduğum için minnettarım. "Başka bir adamda önemli bir şey var, sanırım Klaus adında bir yerde."

Ya fırsatı kaçırsak? İstirabımı alt dudağıma gömdüm. Hagen kendimi hiç bu kadar benden uzak hissetmemişti.

"Dinlen, Isak." Kase'nin sesi tamamen Nightrender'a aitti.

Isak birkaç kez gözlerini kırptırdı, yere yığıldı ve sonra kenara çekildi.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Yeterince uzun tutamadım," diye fısıldayarak itiraf ettim Kase yaklaştığında.

Anlayışla başını salladı. "Cevap almanın başka yolları da var." Kase döndü ve Doft'un çenesini tekrar kavradı. "Neden bana bu dönüşün maskesi hakkında bildiklerini anlatmıyorsun? Her şey yardımcı olabilir, Boswell."

"Geri dönmek istiyorsun, değil mi?" Kase, Doft'un yüzüne vurdu ama adam sadece alay etti. "Elinden geleni ardına koyma. Ben korkak değilim."

Kase karanlık bir şekilde güldü. "O zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

Bu sözler Doft'a bir şeyler yaptı. Gözleri büyüdü ve başını salladı. Kase, Doft'un çenesini daha da sıktı. "Bir şans daha. Bana istediğimi ver, sen de solucan yemiş kalbin doyana kadar amigo evlerinin ırzına geç."

"Tam olarak ne istediğinizi söyleyin, belki yardımcı olmak zorunda kalırım."

Kase kıkırdadı. "Şüpheliyim ama deneyelim, olur mu? Bana bu dönemki maskeli baloda gerçekleşecek olan Alver ticaretinden bahset."

Boswell güldü, bu yüzden çenesine biraz kanlı tükürük damladı. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi? Her ne planlıyorsanız, başarısız olacaksınız. Tam güvenliği sağlamak için çok fazla önlem alındı."

"Sanırım beni hafife alıyorsun."

Bence Lord Magnate'i hafife alıyorsunuz."

Kase'nin çenesi gerildi. "Her zaman içeri girmenin bir yolu vardır, yoksa etkinlik olmazdı. Bir tür davetiye."

"Hayır."

Hayır mı?" Kase başını eğdi, öfkesi alevlenirken gözlerinde gölgeler parladı. Nightrender rahatsız olduğunda gölgelerin ortaya çıktığını öğrenmiştim. "Yani, Lord Magnate Alvers'i kendine mi takas ediyor?"

Boswell yine güldü. "Ah, kafanı karıştırmak tatmin edici, evlat."

"Korkarım tiksintiyi şaşkınlıkla karıştırdınız." Sözlerine rağmen Kase, elindeki eğri bıçakla Doft'un önünde adım atmaya başladı. "Doft'a hoş geldin diyenlere bir jeton verilecek.

ticaret." Yüksek sesle düşündü. "Muhtemelen maskın başlangıcına yakın."

"Yanılıyorsun."

Kase durdu. "Nasıl yanıldığımı söyle, Boswell."

"Tahmin etmenizi tercih ederim."

Kase bıçağının ucunu çenesine vurdu ve gergin adımlarını yeniden hızlandırdı. Ne yapıyordu acaba? Neredeyse Doft'u yatıştırmaktan memnun görünüyordu.

Bu Nightrender ile Salvisk'te bir adamın boğazını kesen acımasız adam arasındaki zıtlık keskin ve tedirgin ediciydi.

Sanırım bir gece önce yapılacak. Belki de özel bir parti?" Kase Isak'a baktı. "İçeri girmenin bir yolunu bulabileceğimize eminim."

"Özel bir parti olmayacak, seni lanet olası aptal." Boswell ağır bir iç çekişle yerinden kaydı. "Beni şimdi bırakırsan, Lord Magnate'e burada olduğunu söylemeyi unutabilirim, evlat."

Kase sanki canı yanıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Bu tam bir meydan okuma. Beni alt etmiş olabilirsin."

Bu da ne böyle? Başımı eğip onun çılgınlığını izledim. Boswell onu bu kadar ... bu kadar ... iğrenç bir şekilde arkadaş canlısı yapmak için ona bir şey mi yapmıştı? Doft'un kanı kokmuyordu ama belki de elinde bir tür İksir iksiri vardı.

"Sanırım buldum," dedi Kase, sesi hafif ve havadardı. "Lord Magnate'i etkileyecek konuklar maskeli baloda seçilecek." Güldü ve Isak'a göz kırptı -kanayan Nightrender göz kırptı-. "Böyle bir şeyi kesinlikle başarabiliriz. Şenlikteki en güzel horozlar gibi görünmemize yardımcı olacak pek çok bağlantımız var."

Şimdi, Boswell eğlenerek alkışlıyordu. "Bir de halkın senden korktuğunu düşün. Korkarım planınız boşuna, Varis Mag'in beğenisinden iki göğüs eksiksiniz..."

Ürkütücü bir soğuk kabini doldurdu ve Boswell'in sözlerini boğdu. Adam solgunlaştı, şüphesiz yanlış konuştuğunun farkındaydı.

Kase'nin gülünç, sahte gülümsemesi solduğunda ve gözleri nemli bir gece gibi karardığında ürperdim. Her çıtadan, her köşeden, ayaklarımın altından gölgeler döküldü, karanlık yer değiştirdi ve Doft'u ziftten bir sisle kapladı.

"Anlıyorum," dedi Kase, sesi ölümcül törpüsüne geri dönmüştü. "Takas yeni gelin için."

"Hayır. Hayır, yanlış anladınız." Doft'un sesi çaresizdi. Korkmuştu.

Yaptığımı sanmıyorum. Huysuz varisimiz, sevimli, hayranlık uyandıran potansiyel gelini alacak ve onu teklife dahil edecek - sanırım bir övünme yolu. Ama Alver'i kim alacak, merak ediyorum? Alver'e gülen kadın mı?

Şakalarını mı? Dilini mi emiyor? İşe yarar bir şey var mı diye ellerini pantolonunun içine mi sokuyor?"

Gölgeler etrafını daha sıkı sararken Boswell hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Teşekkür ederim Doft. Çok yardımcı oldun."

Kase bir adım daha yaklaştı.

"Bekle!" Doft haykırdı. "O kadın, senin Alver'in, kafamın içine girdi. Düşüncelerimde yer aldı. İkimiz de onun ne olduğunu ve bunun ne anlama geleceğini biliyoruz. Onu Kara Saray'a götürürüz ve ödemeyi paylaşıyoruz. Lord Magnate onun gibileri teslim ettiğin için seni kanayan bir asilzade yapar."

Gölgeler soldu.

Doft, terlemiş ve ağır ağır nefes alırken, gözlerini hareketsiz duran Kase'ye kaldırdı.

Kendini toparlaması bir an daha aldı ama çok geçmeden Boswell güldü. "Tanrılar adına. Bilmiyor mu? Ona söylemelisin; ona bir mücadele şansı vermemek haksızlık olur."

Kaşlarımı çatmıştım. "Neden bahsediyor bu?"

"O bir deli," dedi Kase, ama ona inandığımdan emin değildim. Salvisk'teki adam da bana aynı şeyi satmak istemişti.

Kase koluna bir fiske vurdu ve avucunun içine yeni bir ince bıçak kaydı.

Bir kazma bıçağı. Bronzdan yapılmış," diye fısıldadı Ash, çünkü kendini tutamıyordu. "Hızlı keser ama derindir. Çok fazla hasar verir."

"Konuşmayı kesmeliydin, Boswell." Kase bıçağı Doft'un omzuna sapladı. Boswell acı içinde haykırırken, Kase başparmaklarını adamın ağzına sokarak alt çenesini kavradı. "Ama sen her zaman o lanet çeneni çok fazla çalıştırırdın."

Doft hareket etmeye çalıştı ama Kase elleriyle hızlı bir hareket yapmadan önce buna izin vermedi ve mide bulandırıcı bir kemik çatlağı çıta duvarlarda yankılandı.

Doft inledi, gözleri yuvalarından fırladı ve ağzının alt kısmı gevşedi. Menteşeleri kırıldı.

Safra yuttum. Ash parmaklarını şaklattı ve Isak sessizliğini korudu.

"Her zaman mırıldanır ve hiçbir şey hakkında konuşmaz." Kase bıçağı çekip çıkardı ve Doft'un alnındaki kanı sildi. "Sessizlik zamanı."

Bir sonraki nefeste, Gece Yaratan bıçağın ucunu Doft'un boynunun üzerinden bir soluktan daha hızlı bir şekilde geçirdi.

Boswell sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapattı, boğazından ıslak sesler geliyordu. Göğsünün ön tarafında kırmızı bir leke belirdi ve çok geçmeden kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde yığılıp kaldı.

"Onu sen öldürdün," dedim, tüm bu karmaşadan biraz rahatsız olmuştum.

"Evet. Bunun ahlaki olup olmadığını tekrar tartışacak mıyız?" Ben bir şey söylemeyince kafasına bir başlık geçirdi ve bıçağını kınına soktu. "Gitme vakti geldi yoksa buradan çıkamayız. Şimdi gidelim."

2Z

NIGHTRENDER

TAM İŞARETİ ÜZERİNE, Gunnar kulübenin çatısındaki çimen ve dal parçalarını geri çekti ve Malin'in kafasına vurdu.

İrkildi ve başını kaldırıp baktı. "Gunnar?"

Çevik Kryv tozlu saçakların üzerine çömeldi ve çatıdaki dar açıklığı işaret etti. "Umarım tırmanabilirsin, Mal."

Çömeldiğim yerden doğruldum, ellerim kan içindeydi ve yüzümün ve gözlerimin etrafındaki mesmer'i çektim.

Malin bakışlarımı tuttu, söyleyecek bir düzine şey dişlerimin arasında dans ediyordu. Doft'un onu bedeniyle kısırdığında uyandırdığı hastalıklı öfkeyle ilgili itiraflar. Onun hakkında konuşmaya cüret ettiği için dilini kesmenin verdiği rahatlama. Duymuştu ve daha fazla soru sorarsa cevap veremezdim.

Önce o ayrıldı ve Gunnar'ın eline uzandı.

Saçaklara çıkmasına ve kulübedeki delikten geçmesine yardım etti. Isak ve Ash de onu takip etti. En son ben gittim, arkamızdaki kan izlerine bakmadan engebeli çatıya tırmandım. Gunnar dikkatli adımlarla çatının kenarına kadar ilerledi, sonra da yan tarafa atladı.

"Git," dedi Ash, tereddüt eden Malin'in sırtına bir dürtme hareketi yaparak.

Başparmağını iki kez kırdı. Derin bir nefes aldı ama Gunnar'ın peşinden atlamadan önce asla bırakmadı.

Çok uzun bir düşüş değildi. Ayaklarımız birbiri ardına dar bir çıkıntıya çarpmadan bir ya da iki adım önce, işçiler ve hizmetliler fark edilmeden herhangi bir onarım yapmak için tribünlerin uzunluğunu yürüyebiliyorlardı.

Bir sonraki hamlemiz bizi loncanın geri kalanıyla birleştirecek, sonra da bir arka sokaktan Falkyn yuvasına sıvışacaktık. Bir inilti planımızı adım adım tekrarlamamı böldü. Malin Gunnar'ın yanında durmuş, avuçlarını başının yan tarafına dayamış, titriyordu.

"Artık burada olmak istemiyorum," dedi geceden başka kimseye.

Kahretsin, panik onu kavrıyordu. Şüphesiz bu gece olan biten her şey şimdi içine yerleşiyordu. Bazen Kryv'in bile başına gelirdi. Çok fazla kan ya da şiddetten kaynaklanan sersemlik, hayatta kalma içgüdüğü bizi bundan kurtarana kadar zihnimizi sarardı.

Şu anda panik yapacak zaman yoktu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana bak." Gözlerini benimkilere kırıştırdı ve ben de ona daha sıkı sarıldım. "Benimle birlikte nefes al. Geçene kadar burada olacağım."

Malin'in avuç içleri ellerimin arkasını kapladı ve ben burnumdan uzun bir nefes çekip ona rehberlik ederken o asla başka tarafa bakmadı, sonra birlikte üfledik. Vücudu daha az sertleşene kadar üç kez daha.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı; başparmağı ellerimin üzerinde yavaş daireler çizdi.

Kafamdaki bulanıklığı çok uzun süre düşünmeden dirseğinden tuttum ve onu platformun kenarına doğru yönlendirdim.

"Henüz bu işin içinden çıkamadık," dedim, korumam gereken canlı ses tonuna dönerek. "Aklını bize kaptırma. Şimdi, kollarınızı içeride tutun."

"Silahlar içeride mi?"

Onu tutmayı bıraktım. Malin tribünün kenarından aşağı yuvarlandı. Yakaladığım tek ses, hemen aşağıdaki saman arabasının arkasına düşmeden önce titretilen bir nefes alışığıydı.

Raum'un ona arkadan yardım ettiğini görmek için tam zamanında baktım. Kırık uzuv yok, yaralanma yok. Duyamadığım bir şeyler mırıldandı, ona bir bıçak uzattı, sonra kız karşılık verince güldü.

"Ash," dedim, hareket etmeye devam etmek için endişeliydim. "Sırada sen varsın. Bizimle kapıda buluş."

Birçoğumuzun uçurumdan atlaması dikkat çekti. Gunnar, Isak ve ben daha kestirme bir yol izledik. Çamurlu sokaklara ulaşana kadar tribünlerin cılız kirişlerine tırmandık.

Bizi, loncanın geri kalanının gölgelerde beklediği ve kendi aralarında mırıldandığı arenaya açılan kemerli girişlerden birine götürdüm.

Giriş, ipliklerinde sert bir kustumuk kokusu olan lekeli beyaz bir brandayla kaplıydı, ancak تنها ve gölgeliydi. Arkamızda, bizi oyun alanından ayıran bir kapı vardı ve son atlı kükrerken sıkıca kilitlenmişti.

Kalabalıklar arenayı terk ederken bizi ezmeden önce birkaç dakikamız olacaktı.

Ama ters giden bir şeyler vardı. Görüş alanıma girdiğim anda Dagny parmaklarını koluma geçirdi. "Arka cadde kapalı. Çoğu sokak öyle."

Lanet olsun.

Sertleştim, sonra da tepki verdiğim için kendime lanet ettim. "Ne tarafından engellenmiş? Açık olacaklarını söylemiştin." Sesim sirke gibi sert ve yersizdi.

Dagny bunu biliyordu ve zehirime kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Öyle olmaları gerekiyordu ama şu anda Lord Magnate'in konsey üyelerinden ikisi Vahşi Av için burada. Skydguard'lar kervanlarıyla sokakları doldurdu. Kanayan bir istila gibiler!"

Düşün. Pivot. Yeni bir çıkış yolu bulun.

"Rooftops?" Tova teklif etti.

Başımı salladım. "Bizden çok var."

"Onları *Lark*'ta bekleyelim," dedi Raum.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve hareket etmeye devam etmeliyiz. Klockglas'a geri dönmeden önce Skítkast'ta bulmamız gereken daha çok şey var."

Doft'un kuryesi. Malin'in hafızasında gördüğü her neyse hâlâ buradaydı. Bir yerlerde.

Görünmemeliydik, ama sokaklarda bir sürü yeni skydguard ile dolaşırken bunu gizlice yapmak imkansız olurdu. Tabii . . .

"Dag, şehir meydanını çevreleyen fırtına duvarları hala var mı? Yani ara sokakları kapatanlar."

Güneyde, daha sıcak denizlere sahip olan Skítkast, şiddetli deniz fırtınalarıyla tanınıyordu ve sahip oldukları az miktardaki zenginlik şehrin yuvarlak merkezinde olduğu için, doğal olarak bölgeye herhangi bir koruma sağlanacaktı.

"Evet, neden?"

Hınzır bir gülümseme ağzımı kapladı. "Oradan geçeceğiz o zaman."

Vali homurdandı. "Fıçıdaki balık gibi. Açık alanda yürürken etrafımız sarılır. şehir meydanına çıkan ve çıkan dört geçit var ve skydguard bize her yönden saldıracaktır."

"Ah, Vali, ben de tam olarak buna güveniyorum," dedim.

"Açıklamak ister misiniz?"

İtiraz ederlerdi, ama bir fikir kafama yerleştiğinde, onu sarsmakta zorlanırdım. Bir adımın doğru olduğunu anladığımda, tamamen yeni bir varlık gibi göğsüme yapıştırdı.

Keskin kokulu kanalizasyon deliklerinden birinin üzerindeki demir ızgaraya vurdum. "Yerin üstünden geçeceğimizi hiç söylemedim."

Malin de diğerleri gibi burnunu kırıştırdı. Gözlerimi devirdim. Kryv, botlarını kirletmekten korkan kanayan asillerden mi yapılmıştı?

Hepsini görmezden geldim ve ızgarayı açıklıktan kaydırdım. "Tova ve Gunnar, şehir merkezinin dışına çıkana kadar yaylarınızla bizi koruyacaksınız."

İki Kryv karanlık bir sırtış paylaştı ve omuzlarına asılı yayları kavradı.

"Memnuniyetle," dedi Gunnar.

"Ash," diye devam ettim. "Sen ve Hanna Dagny ile gidin ve gök muhafızlarının sizi duyduğundan emin olun." Hanna davulu tuttu ve ben de ham deriye bir kez vurdum. "Merkeze geldiklerinden emin olun. Onları içeri kilitlemeye hazır olun. Şimdi Dagny, tünelleri olabildiğince detaylı anlat."

Ama kanalların bu tarafını iyi bilmiyorum," diye ısrar etti.

"Düzenli olarak kanalizasyonda mı dolaşıyorsunuz?" Malin sordu.

Başımı eğdim, gülümsedim. "Dagny peynirleri dışarı kaçırıyor, değil mi Dag?"

Gözleri irileşti. "Bildiğini fark etmemiştim."

Neden yapmayayım ki? Dagny bağlantılarımın ne yaptığını her zaman takip ettiğimi biliyordu. Dostça olanları bile.

"Tüneller mi?" Tekrar bastırdım.

Dagny parmaklarını birbirine geçirdi. "Dediğim gibi, bu tarafı o kadar iyi bilmiyorum."

"Ne biliyorsun?"

Dagny bir tırnağını kemirdi ve çamurun içine çömeldi. Ben de onu takip ettim. Çamura bir şeyler çizerek meydanın ana şeklini işaretledi. Bir çeşme, hazine kasaları, küçük bir okul binası ve kiralık evlerin bulunduğu yuvarlak bir merkez. Şehir meydanından ayrılan dört tane üstü kapalı yol vardı. Bu yollar tek giriş ve çıkış yollarıydı. Her biri, meydanı ilçenin geri kalanından ayıran ağır bir fırtına kapısıyla silahlandırılırdı.

Zihnim loncanın her bir üyesi için adımlar, işaretler ve ödevlerle dolup taşarken çok az soru sordum. Dagny aklına gelen her ayrıntıyı anlatırken onu dikkatle dinledim. Kanalizasyon kanallarının boyutları, yol boyunca farklı menholler, kıvrımlar, köşeler, kanama kanallarının ne kadar dolu olabileceğine kadar.

Bu işe yarayabilirdi. Çamur haritasını kafamda oluşturduktan sonra gözlerimi kaldırdım ve Kryv'e baktım.

"Hangi yöne gidersek gidelim, muhafızlar sokaklarda dolaşırsa yuvaya ulaşamayız," dedim. "Gök muhafızlarını kandırıp meydana sokabilir, sonra da kanallarda altlarından geçebiliriz. Sonra da fırtına duvarlarını kullanarak biz burada yüzeye çıkana kadar skydguard'ı yerinde ve sokaklarda kilitli tutarız." Çamur haritasında kuzey tarafındaki bir işareti gösterdim.

"Ya yeterince hızlı hareket edemez ve duvarların arkasında sıkışıp kalırsanız ya da kanallar tıkanır ve meydanın altında sıkışıp kalırsanız?" Dagny parmaklarını elbisesinin dantelleri arasında kıvırdı.

"Tova ve Gunnar, ihtiyaç duymamız halinde bizi korumak için orada olacaklar," diye açıkladım. "Skydguard'ı yuvaya giden yolumuzdan uzaklaştırmamız gerekiyor, değil mi? Bu, onları kontrol altında tutmanın en iyi yoludur. Yine de,

hızlı hareket etmemiz gerekecek. Kapıların arkasındaki muhafızları kapatmak bize avantaj sağlayacak, hepsi bu." Ayağa kalktım, planımızda yeni bir değişiklik olmasını beklerken kan beynime sıçradı. Onlara göz kulak ol, Dag." Ash ve Hanna'ya başımı salladım, sonra bacaklarımı kanalizasyon boşluğuna indirdim.

Dagny, Ash ve Hanna'yı uzaklaştırdı. Tova ve Gunnar kemerin arkasında beklerken loncanın geri kalanı teker teker beni sokakların aşağısına kadar takip etti.

Skítkast'ın kanalizasyonları, fareler ve haşarat için büyük salonlar gibi şişmiş mağaralarla doluydu.

Isak elini burnuna kapattı, kokuyu sindirene kadar boğuldu. Sıcak, kirli tortular boğazımı yaktı, ciğerlerime girdi ve her adımda incik derinliğindeki suya battım. Yükseltilmiş birkaç alanda sandalyeler, hatta Dagny'nin kaçak cheeries'lerini kıyıya ulaşana kadar sakladığı birkaç derme çatma yatak vardı.

Tünel bir virajı döndü, beş adım aşağı, üç adım yukarı attık. Karanlıkta gölgeler ve ışıklar dans ederken, üstteki her giriş deliği gözlerime oyunlar oynuyordu ve elime bir hançer almam uzun sürmedi.

Kavradığım deri ve çelikle ilgili bir şey, mide bulandırıcı derecede hızlı atan nabzımı sakinleştirdi.

Kanalizasyon çatallandı. Arkamdakileri durdurmak için bir yumruk kaldırdım. Yukarıda, üzerimizdeki çatlakları ve yarıkları önsezili bir davul sesi dolduruyordu.

İşe yarıyor," diye mırıldandı Fiske. "Geliyorlar. Dinleyin."

Suyun hafif şırıltısından Kryv'in yumuşak nefeslerine kadar her şey durdu. Kimse kımıldamadı.

Davulların üzerinden, sanki skydguard da bizimle birlikteymiş gibi bağırışlar kanalizasyona yayıldı. Yüksek sesli komutlar. Birleşik ayak sesleri. Sokaklar çok kalın değildi ve yer yer ayak sesleri sadece birkaç adım öteden duyuluyordu.

"Yaklaşık elli adım sonra kuzey tarafındaki son açıklıkta olacağız." Dagny'nin kabataslak haritasını kafamda yeniden canlandırarak soldaki tüneli işaret ettim. Şekiller, çizgiler, engeller, hepsini çabucak ezberleyebiliyordum ama bu şekilleri kelimelerle birleştirtince beynimdeki kaos daha da artıyordu. "Kendinizi savunmaya hazır olun."

Boştaki elimle siyah çelik kılıcımı çektim ve adımlarımızı hızlandırdım. Yeni tünelin yarısına geldiğimizde Raum küfretti. "Kanayan Cehennemler. Kase, bekle!"

Midem sert ve hızlı bir şekilde bulandı ama Raum öne geçince geri döndüm. Kaşları çatık, tanrılara küfredip bana dönmeden önce birkaç kalp atışı boyunca zifiri karanlığı inceledi. "Tünelin üzerinde lanet bir duvar var, sadece küçük bir boru suyu uzaklaştırıyor. Dag bunu bilmiyor olmalı."

Planların kafamda canlandırırdığım gibi güzel, düzgün anlarda çözülmemesinden nefret ederdim. Ama Kryv rota değiştirmenin ne demek olduğunu bilmeseydi bu kadar uzun süre hayatta kalamazdık.

Geri dönersek aynı sorunla karşılaşırız. Çok fazla skydguard, Falkyn yuvasına giden çok az açık yol. Ama bu bizi başımızın üstündeki rögar deliğinden yukarı çıkmaya ve bizi davulların şu anda piçleri tek bir vahşi yığın halinde sürdüğü şehir meydanına yerleştirmeye bıraktı.

Yine de burası en iyi şanstı, en geniş yolların olduğu yerdi ve yuvaya giden en doğrudan yoldu.

Yüzeye çıkmamız gerekecek," dedim. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Kryv'lerin hızlı ve içgüdülerinin keskin olacağını biliyordum. Kafamda tek bir kişi vardı ve onun skydguard'la doğrudan bir savaşta nasıl başarılı ya da başarısız olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kryv'lerin arasından geçip Malin'in solgun yüzünde durdum. "Bir savaşta ne yapacağını biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarım kulağına degecek şekilde eğildim. "Kendi savaşına odaklan. Diğerlerini onlarınkiyle baş başa bırak."

Geri çekildiğimde dili dudaklarının üzerinde gezindi; her nefes daha hızlı geliyordu ama başını salladı ve elindeki bıçağı daha sıkı tuttu.

Sonra arkamı döndüm ve yeni kavgamıza doğru tırmanmaya başladım.

24

NIGHTRENDER

Her adımımı atladım. Yüzey. Kuzey sokağından geç. Dört sokaktaki fırtına kapılarını kapatın. Skydguard'ı kilitle.

Basit bir plan. Yeterince hızlı hareket edecektik. Yapmak zorundaydık.

Soğuk gölgeleri topladım. Bir mesmer uğultusu içgüdülerimi hızlandırdı, kalbime güç kattı. Korku başımı döndürüyordu. Her inilti, her ürperti, her şaşkınlık sarsıntısı dilimde keskin bir tat bıraktı ve bunu kendi gücüm olarak kabul ettim.

Yüzeye çıktığımda, düzinelerce skydguard kılıçlarını çekmiş, meydanın ortasındaki Loki ve çocuklarının büyük taş çeşmesinin etrafında toplanmıştı.

Bir muhafız rögarın açıldığını haykırmadan önce yönünü bulacak zaman bile yoktu.

Siyah mürekkepten bir nehir gibi, gölgelerimi gök muhafızlarının etrafına yaydım. Bilge olanlar karanlıktan kaçtı. Cesur olacak kadar aptal olanlar onun yolunda durdu.

Ayak bileklerine, bileklere ve boyunlara sarılmış karanlık büyüler. Tanrılar adına, korkusuz olmaya çalışıyorlardı ama ölüme karşı büyük bir isteksizlik duyuyorlardı. Büyümün soğuk dokunuşuyla kalpleri panik içinde hızla çarparken, güçlü adrenaline yıkanabilirdim. Eğer acelem olmasaydı, onlarla oynayabilir, onlara biraz işkence edebilirdim. Benim kötülüğümü onlarınkine karşı kullanırdım.

Ama zaman yoktu.

Beş muhafız elimdeydi, yumruklarımı kapattım. Mesmer kafamda karanlık görüntüler yarattı. Ölmek için acımasız yollar. Bu düşünceler boyunlarına ve bedenlerine dolanan gölgeleri yaktı. Damarlarımı bir yanık doldurdu. Ya geri çekilmeliydim ya da sihri yapması gereken bir iş vermeliydim. Son bir düşünceyle, artan korkunun gerçeğe dönüşmesini emrettim.

Karanlık, sisten yapılmış oklar gibi göğüslerini deldi ve muhafızlar yere düşüp öldü.

Yolun geri kalanını kanalizasyondan tırmanarak çıktım ve kılıcımı çektim. Mesmer ne kadar güçlü olursa olsun, bir bedeli vardı. Gerektiği kadarını kullanıp geri kalanıyla çelikle savaşacaktım.

Tova çeşmeye ok atarken, Gunnar da dört ara sokağı mükemmel atışlarını yaptı. Okları skydguard'ları şehir merkezinin kenarlarından uzaklaştırarak bir sokakta Dagny'ye, diğesinde Ash'e ve bir diğesinde Hanna'ya kemerlerin kenarlarındaki kolları çekmeleri için zaman kazandırdı.

Çekildiğinde demir taşa sürtünerek şingirdadı ve ağır, ahşap bir fırtına duvarı yerine oturdu.

Bir sokak açık kalmıştı. Kaçmak için tek şansımız.

İki skydguard bana saldırdı. Biri hançerini bacağıma sapladı. Savuşturdum ve üst kaburgalarını kestim. O yere düşerken, döndüm ve ikinci muhafızın derisini kestim. İlki geri kaçmaya çalıştı. Adımlarımı uzatıp kara çeliğimi kalbine saplamadan önce üç adım yaklaşmasına izin verdim.

Raum'un Malin'i kanalizasyondan çıkarışını izlemek için tam zamanında döndüm.

"Haydi," diye bağırdım yerdeki Kryv'lere, sonra da çatıdakilere. Zaman çizelgemiz daralıyordu.

Tova ve Gunnar yaylarını bir kenara bıraktı, çatının kaburgası boyunca koştu, ıtılardan aşağı kaydı ve sonra kuzey sokağında gözden kayboldu.

Daha fazla skydguard şanslarını denedi ve kanalizasyondan çıkanların peşinden koştu. Loncama olan dikkatim, uzun boylu, terden sıırıslam olmuş bir muhafızın bacağıma tekme atmasına fırsat verdi.

Lanetli cehennemler.

Kılıcımı daha sıkı kavradım ve kendi kanayan savaşıma odaklanmam için kendi tavsiyeme uydum. Muhafız ikinci bir vuruş için geri çekildi. Kılıcının yüzüme çarpmasıyla oluşan serin rüzgârı yakalamak için tam zamanında eğildim.

İskaladığı vuruş muhafızın dengesini biraz bozdu. Hançerimi çenesine saplamam için yeterli bir yanlış adımdı.

Arkamda, Raum yüzünde kanla gülerek kabzası olmayan küçük bir bıçak fırlattı ve bıçağı yakındaki bir muhafızın göğsüne gömdü.

Gitme zamanı!" diye bağırdı Malin'e.

Tereddüt etmedi ve koştu. Ama en az altı skydguard peşlerine düştü.

Skydguardlar hamamböcekleriydi, her zaman oradaydılar ve tamamen öldürölmeleri zordu.

Nemli kaldırım taşlarını ıslatan korkuyu bir kez daha çektim, kaslarım titriyordu. Bundan sonra gücümün azalacağına şüphe yoktu ama birkaç oyun daha oynayacak kadar gücüm vardı.

Malin ve Raum'u kovalayan muhafızlara odaklandığım anda altısı da sendeleyerek aniden durdu. Boğuluyorlardı; derileri sıızan ıbanlarla kabarıyordu. Hastalık korkusu bu bölgede yaygındı.

Tamircilerin çalışacak çok az şeyi olduğu bölgeler. Veba ve acı, yoksulların aklından hiç de uzak değildi.

Korkunç yaratıcı ölümlere izin veriyordu.

Muhafızlar acı dolu çığlıklar attılar. Yumruklarım kapandı ve altı adam yüzlerini tırmaladı, gözleri şişti. Öksürdüklerinde dudaklarından kan ve dişler damlıyordu.

Kollarım titredi. Başımı bir tarafa eğdim ve büyücüm çekilirken son nefesim göğsümden bir anda koptu.

Malin bana bakakaldı. Durması aptallıktı. Onu kesmeye hazır bıçaklar vardı.

"Defolun buradan!" Bağırdım.

Gözlerini kırıştırarak o ana geri döndü ve kaçmaya çalıştı. Ama döndüğünde, kalın bir muhafız geri çekilmesini engelledi ve yumruğunu kullanarak onu yere serdi.

Kalbim durdu. Nabız yok. Ne bir ses. Malin'in düşüşünü görünce bedenim donup kalırken sessizlikten başka bir şey yoktu.

Denedim, Tanrı biliyor ya, onunla ilgili her şeyi küçümsemeye çalıştım. Komik bir şey söylediğini sandığı zamanki tuhaf, nefes nefese gülüşünü unutmaya çalıştım. Saçlarımı örerken yaptığı alıştırmaları unutmaya çalıştım. Çocukken bile onun yanında uyuyakalmanın verdiği huzuru unutmaya çalıştım.

Şimdi onu bu kanlı karmaşanın içine ben sokmuştum. Ne için? Hagen'ı onsuz da yakalayabilirdik ama onu kandırmış, uzak durmanın zorlaşmasından başka bir sebep yokken Kryv Loncası'yla anlaşma yapmaya ikna etmişim.

Malin kaldırım taşlarına kan tükürdü.

"Başka bir Alver! Kokusunu alıyorum!" diye bağırdı muhafız. "Bunun için buraya getirin ve onu arkadan çıkarın."

İki muhafız daha tahta bir kova getirdiğinde kaçmaya çalıştı. İçinde, çeşmeden çekilmiş gibi bir şey şırıldıyordu.

Ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Son bir mesmer patlaması. Biraz daha. Onu uzaklaştıracak kadar uzun süre dayanabilirdim. Karanlık sisler Malin'in etrafında kıvrılırken büyümlle yalvardım. Elimin bir hareketiyle korkuma onu geri çekmesini emrettim.

Sadece kendi dehşetim, fiziksel nesneleri kaldırma gücüne sahip somut ve katı bir şeye kontrol edilme gücüne sahipti.

Karanlığıma sarılmış bedeni ulaşamayacağım bir yere savruldu. Onun yerine, muhafızların ve geleceğini bildiğim acı kovasının altında durdum. Kovanın içinde berbat bir iksir olduğuna şüphe yoktu.

Gardiyanlar durmadı ve kovayı başımdan aşağı döktüler.

Kaynayan sıcaklık her gözeneğimden sızıyordu. Ateş derimi kemiklerimden ayırdı. Binlerce bıçak kaslarımı ve etimi kesti ve ben haykıramadan beni yere düşürdü.

Ses unutulup gitti.

Geriye kalan tek şey ıstıraptı.

Nefes alamıyordum. Derim kesinlikle eriyip vücudumdan ayrılmıştı. Şüphesiz kanayan bir iç organ yığınının başka bir şey değildim. Mesmer. Bundan kurtulmak için büyüye ihtiyacım vardı ama elim boş döndüm. Bir damla çekmek için tek bir komut bile oluşturamadım.

Göğsümdeki basınç azaldı.

Bir bulanıklığın içinden sanki biri üzerimde geziniyormuş gibi görünüyordu. Skydguard mı? Beni alıp öldürebilirlerdi.

Eğer bu yanmanın durması anlamına gelecekse bunu memnuniyetle karşılarım.

Ama bana dokunan eller nazikti. Bu eller beni önemsiyordu ve içimde geri çekilme dürtüsü vardı.

"Ayağa kalk, Kase."

Malin.

Ne kadar aptal. Beni terk etmesi akıllıca olurdu. Onun hayatında bir lanetten başka bir şey olmazdım. Ama yapmadı.

Malin kolumu kaldırdı ve dar omuzlarının üzerine koydu.

Acı düşüncelerimi kör etti. O beni ayağa kaldırmaya çalışırken parlak, sıcak ıstırap kafamı doldurdu. Ayakta durmak buna değmezdi. Hiç şüphesiz, arkama yaslanıp ölmek daha iyi olurdu.

Bana yardım etmelisin." Malin'in sesi çatallaştı.

İnlemek istedim, onu lanetlemek istedim ama kadın hakkında bildiklerime göre Malin Strom, ben kıcımlı yerden kaldırıp yaşamla ölüm arasındaki çizgiyi geçmeyi kesin bir şekilde reddedene kadar burada kalacaktı.

Lanet olsun, beyni kanayıp gitmezse yanımda ölecek.

Ona karşı ne kadar duygusuz, ne kadar buz gibi olursam olayım, kalbini dışarıda taşırdı ve geride kimseyi bırakmadan önce ölmesine izin verirdi.

Pusun ve karanlığa kayma arzusunun içinde bir yerde ayaklarımı hareket ettirdim. Karşı tarafıma daha güçlü, daha az nazik bir tutuş geldi. Lynx. Hantal kolları beni öne doğru itti, ta ki başka seçeneğim kalmayana ve zayıf bacaklarımın üzerinde tökezleyene kadar.

Kapılara doğru garip bir yolculuk oldu. Lynx'ten en az yarım baş kısaydım ve Malin de benden neredeyse bir baş kısaydı. Yanlış hizalanmışlardı ama yine de bir şekilde beni ileriye doğru sürüklediler.

Üzerimi bir sis kapladı ama ara sokaktan kaçarken fırtına duvarının arkamızdan kapandığını belli belirsiz fark ettim. Diğer tüm sesler sanki suyun altına batmışım gibiydi. Ayağımı kaybettim ve düştüm.

İleri.

Derim zehirin içinde o kadar uzun süre yanmıştı ki, düşüşü neredeyse hiç hissetmedim, sadece inledim ve Öteki Dünya ile buluşmak için yuvarlandım.

Berbat bir hayat yaşadım ama tek bir pişmanlığım vardı.

Malin Strom'a gerçeği söylemenin bir yolunu bulmalıydım.

Her şey hakkında.

25

HAFIZA HIRSIZI

O ÖLMEYECEKTI. Tanrılar Kase'yi benden almaya çalışırsa, bizzat Yüce Baba'ya karşı savaşırım.

Fırtına duvarı yerinde, skydguard arkada sıkışmışken, bileğindeki nabız noktasını kontrol etmek için acele ettim. Nabız düzensiz atıyordu. Kase'nin omzu yanmış ve kanıyordu; sıvı muhafızlarını ve tünüğini delip geçmişti. "Tova! Tova nerede?"

"İşte," dedi zayıf bir sesle.

Nefesimin altında küfrettim. Ara sokağın duvarına yaslanmış, karnında kanlı bir yara tutuyordu.

İyiyim," dedi yüzünü buruşturarak. "Gerçekten, olduğundan daha kötü görünüyor." Vali bir şeyler mırıldanırken, Vali onun ayağa kalkmasına yardım ederken gülümsedi. "Yardıma ihtiyacım olabilir-" diye tekrar yüzünü buruşturdu, "yine de ona yardım ederken."

Sanki Kase'nin bakımıyla ilgilenme görevini bizzat bana vermiş gibi başımı salladım.

"Malin," dedi Raum. "Onu hareket ettirmeliyiz."

Kase ayağa fırladı. Yüzünün yan tarafı kan içindeydi. Beni itmeye çalıştı ya da belki de bana uzandı.

Sonunda eli benim elime düştü. Onu tuttum ve Raum'a baktım. "Onu nereye taşıyalım?"

Sesim kesildi. Onu burada kaybetmeyecektim. Bu şekilde değil, söylenmemiş çok şey kalmışken değil.

"Çıkış yolumuz hemen aşağıda, ama bu kapılar sonsuza dek dayanmayacak." Raum fırtına kapısına baktı.

Skydguard hâlâ tahtaya vuruyordu. "Kaldırın onu çocuklar."

Lynx ve Gunnar Kase'yi ayağa kalkmaya zorladı. Köşede, dolgun kahverengi saçlı, kızarmış tenli ve yüzünde muzip bir gülümseme olan bir adam altın bir cep saatini açıp saati inceledi.

"Zor bir gece miydi dostlarım?" Gözleri Kase ve Tova'ya kaydı. "Nish, ne oldu?"

"Ağır dozda eldrish," dedi Lynx. "Ve Tova yanlış skydguard'ı kızdırdı." Tova gülümsedi ama bu daha çok yüz buruşturmaydı. "Elimden geleni yaptım."

Adam yüzünü buruşturdu ve aceleyle Kase'nin yanına gitti. "Lanet olsun. Eldrish'e yardım edecek kadar güçlü bir şeyim var mı bilmiyorum ama Tova, sevgili dostum, seni hemen iyileştireceğiz."

Onun üzerinde çalışmaya başlamazsam başaramayacak," dedim yolumu iterek.

"Mediski?" diye sordu yabancı.

"Hayır, ama tamir etmeyi iyi bilirim." Doğruyu söylemek gerekirse, bildiğimden emin değildim. Bununla değil.

"Hadi o zaman. En azından biraz ot getireyim."

Kase, Lynx'in omzuna yaslanmıştı ve bilincinin tamamen yerinde olduğunu sanmıyordum. Ancak evin kapısından içeri adım attığımda sokaktaki binanın yeraltındaki bir sığınak için paravan olduğunu fark ettim. Yabancı, ayakkabılardaki çamuru silmek için bir paspasla başka bir kapının önünde durmadan önce merdiven boşluğu iki kez yuvarlandı.

Junius," diye seslendi. "Tam bir karmaşa yaşıyoruz."

Yeraltındaki evin toprak, belki de küf kokmasını bekliyordum ama içerideki hava tarçın kokusuyla tazeydi. Gerçek saten iplikli mobilyalar öndeki oturma odasını süslüyordu ama evin genişliğı sokakların altında boylu boyunca uzanıyordu. Kase'yi arkadan destekledim, teninin sıcaklığı elimin üzerindeydi; sıcak kalması için dua ettim.

Koyu renk saçları ipek boncuklu kurdelelerle örölmüş bir kadın köşeden bakıyordu. Alnında narin bir altın zincir vardı ve yanaklarına iki gümüş küpe saplanmıştı. Güzel koyu bir teni ve sıcak kahverengi gözleri vardı.

"Niklas," dedi soluk soluğa. "Ne oldu?"

"Eldrish." Başının yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Ve Tova'nın senin iğne tutan sağlam ellerine ihtiyacı olacak."

"Onu yatırabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordum. Daha sonra birbirimizi tanıyacaktık.

"Evet, bu taraftan." Bizi evdeki yemek pişirme alanından bile daha büyük olan geniş bir mutfak alanına götürdü. Junius uzun bir oyma masasından bir dizi tahta kâse ve yarısı yenmiş bir somun ekmek taşıdı. "Onu burada dinlendirin."

Kase'nin gücünü kaybetmesi ve hemen ardından ayağa fırlamasıyla birlikte onu oyma bloğunun üzerine çıkarmak benim, Raum'un ve Lynx'in akıllıca manevra ve kaldıraç kullanması gereken bir çileye dönüştü.

"Hayır, bana dokunmayın," diye mırıldandı ve bizi uzaklaştırmaya çalıştı. Kiminle kavga ediyordu? Sesi güvenin cesur titreyişi değildi. Bana dehşete düşmüş gibi geldi.

"Kase, dur," diye yalvardım.

Sesim ona netlik getirdi ve eli yüzümün yan tarafını kapattı. "Malin?"

"Ben buradayım."

Gözleri dalgalandı. "Düşündüm ki ..." Yüzünü buruşturdu ve acısını haykırdı.

Lynx aramıza girdi ve elini Kase'nin göğsünün üzerine koyarak gevşeyene kadar dinlendirdi, nefesleri sığılaştı.

"Soluyor," dedi Lynx. "Ama sakinleşecek. Ona yardım et, Malin. Lütfen yardım et. Onarım hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Etli Kryv'i hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim.

Tamirci değildim, Mediski de değildim ama şifalı bitkiler üzerine çalışmış ve Ansel'in karısı Sasha'dan yaraları iyileştirme konusunda bazı şeyler öğrenmiştim. Saçlarımı yüzümden fırçaladım. "Kase, bugün ölmüyorsun." Kelimeler bir emir gibi çıkmıştı ağzımdan. "Ölmüyorsun, beni duyuyor musun?"

Ağladığıma aldırmadan elimi burnumun altına sildim ve cildindeki ıslak kabarcıkları inceledim.

"Ne yaptın sen, seni lanet olası aptal?" Junius yanımda fısıldadı, gözleri Kase'deydi. Eli omzuma düştü.

"Niklas bir şeyler karıştırdığı anda yardım etmek için burada olacak. O zamana kadar neye ihtiyacın var?"

"Temiz havlular ve su. Oh, ve eğer varsa makas." Junius başıyla

onayladı ve hemen oradan ayrıldı.

Ellerimi lavabolardan birinin yanındaki inci sabunla yıkadım ve Junius elinde gümüş makaslar ve havlu yığınlarıyla döndüğünde hızlıca teşekkür ettim.

Ona yardım edebilir misin?" Lynx garip bir şekilde küçük bir sesle sordu.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde ama neyi onardığımı bile bilmiyordum. Bir havluyu ıslatarak derisini serinletmek için omzuna koydum ve koyu renk tuniğinin yakasını kesmeye başladım. "Bu Gunnar'ı yakan zehirle aynı, değil mi?"

Lynx başını salladı. "Büyüyü engeller ama toksinleri Alvers'ı öldürebilir. Magisk tasmalarını yapan şey bu.

Onu öyle bir şekilde terk etti ki ..." Lynx başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Ona yardım edeceğim."

Saçlarımı ensemden bağladım ve Nightrender'ın tuniğini kesmeye başladım. Ash kafasını mutfağa doğru uzattı. Muhtemelen çocuk daha solgundu. "O mu ..."

"Hayır Ash," dedim nazikçe. "O sadece uyuyor."

Çocuğun çenesi titriyordu. Ash zaman zaman çok az duygu gösteriyordu, sadece gerçekleri biliyordu ama kara gözleri ıslaktı. "Canının yanmasına izin verme." Ellerini ovuşturdu ve gözyaşlarını ısırmaya çalıştı.

"Onunla ben ilgileneceğim ama senin Tova'ya yardım etmen ve Hanna'yla kalman gerekiyor. Bunu benim için yapar mısın?"

Ash'in yüzü bir görevi olduğu için rahatlayarak aydınlandı ve Lynx'in onu odadan çıkarmasına izin verdi. Nemli ellerimi elbiseme sildim ve Kase'nin kıyafetlerini kesmeye devam ettim.

İpler derisine gömülmüştü ve ne zaman kanlı parçaları karıştırsam sarsılıyordu. Boynunda bir sicim asılıydı ve ucunda ne olduğunu görünce boğazımdan bir hıçkırık koptu. Tahta kuzgunu geri getirmiştım ama ikinci kolye, yaprakları kaba kesilmiş, korkunç şekilli bir güldü.

Parmak uçlarım ahşap tılsımın üzerinde gezindi. Benim için oyduğu, sonra da kuzgununu yanımda tutarken benden bir parçayı da yanında tutmak için takması gerektiğini söylediği gül.

Buna karşı ne kadar savaşırsa savaşınsın, gerçek şu ki Nightrender da benim gibi geçmişin daha nazik kısımlarına tutunmuştu. Her şeyi reddetmemişti ve bir zamanlar tanıdığım çocuk hâlâ oradaydı. Gölgelemin, kanın ve nefretin içinde kilitliydi.

Niklas, Tova ve Kase arasında gidip gelirken getirdiği bitki merhemleriyle omzum temizlenip sümkürüldüğünde alnımı sildim.

Adam bir Elixist'ti, hiç şüphesiz, çünkü hazırladığı hiçbir şey olmadığını söyledi, ama kısa süre sonra oyma bloğu Kase'nin yanan cildine rahatlama getirecek keskin karışımlarla doldu.

Artık yalnızdım, kabarcıklar sızmayı bıraktığında ter yüzümün kenarından aşağı damlıyordu. Onu bir omzunun üzerine ittiğimde, Kase'nin çıplak sırtı bana dönüktü ve kaslarının tüm düzlemleri boyunca gergin yara izleri vardı. Kızgın deri sol omzunun kanadından kalça kemiğine kadar uzanıyordu.

Gözyaşlarım ve ona zarar verenlere karşı duyduğum şiddetle gözlerimi kırptım. Bunu ancak nefret ve işkence yapabilirdi. "Ne oldu sana böyle?"

Parmak uçlarım yumuşak darbelerle yüzüne dokundu. Bugün burada ölmeyecekti. Yaşayacaktı ve tanrılar adına, ona zarar verenlerden intikam almak isterse, onun adına kılıcını kaldıran ilk kişi ben olacaktım.

Birçok yönden bir zamanlar tanıdığım çocuk ölmüştü.

Yine de, yaraları temizlendikten sonra onu uyurken izlediğimde, Nightrender'ın öfkesinin ardında onu görebiliyordum.

Tova sargılı tarafına temiz bir tunik geçirirken yüzünü buruşturdu.

Tırnağımı ısırdım ve yanıma oturmasını bekledim. "Tova, bana her şeyi anlat. Artık sır yok.

Ona ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Başını eğdi ve Junius'un getirdiği bir kase patates yahnisini aldı. Benimki soğumuştı. "Bu benim hikâyem değil-"

"Onun hikâyesi senin hikâyendir. Lütfen," dedim bir parça çaresizlikle. "Anlat bana. Ne olduğunu anlamıyorum. Nasıl bir Kryv oldu?"

"Hepimizin yaptığı gibi." Tova sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tanıştık çünkü Lord Magnate'in sadık Alvers'lerinden biri olmak üzere eğitilecektik. Ama biz Ivar'ın en küçük oğlunu korumak için görevlendirildik."

"Varis Magnate Niall değil, ama-"

"Luca Grym, evet." Tova gergin bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Ona hizmet etmemiz, onu korumamız ve sanırım dışarı çıkmasına nadiren izin verildiği için arkadaşı olmamız gerekiyordu. Bu arada Ivar üzerimizde deneyler yaptı. Mesmer, Lord Magnate'i büyülüyor. Sanki her Alver'in sınırlarını test ederek kimin kendisi için bir tehdit olabileceğini ya da kimin sadece eşsiz olduğunu öğrenmek istiyor. Ivar'da ve Alver'lerin ona sadık olmalarında garip bir şeyler var."

"Nasıl oldu da sadakatinizi kazanamadı?"

Luca yüzünden," dedi. "Kişisel Alvers'inin onun olacağına dair sayısız çağrıda bulundu.

Ivar bize zarar verdi ama bizi asla kendine mal edemezdi." Gözyaşlarımı geri kıptım. "Yalan söylemiyorsun değil mi?"

Keşke. Ivar manipülasyona genç yaşta başlamayı sever."

"Hiç şüphe yok ki hipnotizmasıyla." Çoğu kişi Ivar'ın bir Hipnotik olduğuna inanıyordu ama ben Lord Magnate'de daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Hiçbir illüzyon bu kadar çok Alvers'i bu kadar uzun süre sağ tarafında tutamazdı.

"Onun büyüünün neler yapabileceğini bilmeyecek kadar şanslıyım. Ama Yeteneği her neyse, zihne berbat şeyler yapıyor ve kimse Lord Magnate'e olan aşkında tereddüt etmiyor," dedi Tova. "Halkı, Alver çocuklarının Kara Saray'da akademi bulacağına ikna etti. Genç olanlar her seferinde aileleriyle birlikte buranın büyücülerini öğrenebilecekleri bir sığınak olacağına inanarak gönderiliyor, ama hepsi Ivar'ın kuklalarına sahip olabilmesi için. On üç yaşında neredeyse onun hoşuna gitmeyecek kadar büyümüşüm."

"On üç yaş çok genç."

Daha genç olmayı tercih ettiler. Ash ve Hanna Kara Saray'da doğdular. Nöbetçi gök muhafızlarının çoğu ..." Tova gözlerini sıkarak kapattı, "dişi Alvers'lere ilgi duyuyorlardı."

"Tova," diye fısıldadım elini tutarken.

Burnunu çekti ve elini burnunun altına sildi. "Ash ve Hanna o muhafızlardan birinin çocukları. Anneleri eninde sonunda öldürüldü. Ash öldüğünde dört yaşındaydı. Hanna ise sadece iki. Ivar onlara sahip olmaya çalışırken herhangi bir annenin korumasıyla uğraşmak istemedi. Ama ikisi de Luca'ya verildi çünkü Kase ona küçük kardeşlerden bahsetmişti. Ivar'ın en küçük oğluna karşı bir sevgisi olmalı ki kabul etti. Böylece Ash ve Hanna bizi sadece aileleri olarak tanıdılar."

Kalbim paramparça olmuştu. "Kase'nin bir Alver olduğunu nasıl keşfetti? Biz ... maskeli baloya gizlice girdik ama mesmer olduğumuzu belli etmemek için çok dikkatliydik."

"Neden kaçırıldığını bilmiyorum," dedi. "O da bilmediğini söylüyor."

Konuşma tarzından, Tova'nın Kase'ye inanmadığını hissediyordum. Adamın sakladığı sırlar sadece benimle değildi. Herkesten çok şey saklıyordu.

Bir süre durakladıktan sonra Tova kıkırdadı. "Kase hepimizden farklıydı, biliyorsun. Zekiydi, her zaman Lord Magnate'e direnirdi. O ve Luca sorun çıkarmaya bayılırdı."

Bir damla gözyaşını sildim ve onu çok da farklı olmayan bir şekilde hatırladığım için gülümsedim. "Kase'ye benziyor. Her zaman planları vardı, ama Lord Magnate'in oğluyla gerçekten arkadaş mıydınız?"

Ivar'la ilgili herhangi bir şeyi sevmeyi imkansız buldum.

"O zamanlar arkadaşlık hakkında pek bir şey bildiğimizden emin değilim, ama yine de evet diyorum. Luca da bazı açılardan en az bizim kadar tutsaktı."

"O zaman nasıl kaçtın?"

Luca eğitim için Furen'deki akademilere gönderildiğinde, Ivar'ın ettiği yemin sona erdi. Kase onun yerine Lord Magnate'e hizmet etmeye hazırды. Ivar kimseyi ondan, asla kıramayacağı o çocuktan daha fazla istemiyordu. Luca gittikten sonra Kase karşılık verdi. Kısacası, biz de onun yolundan gittik. Tanrılar bizim tarafımızdaydı. Kapılar açıldı, birkaç muhafız nöbet tuttu ve kaçmayı başardık."

Düşünceler garip bir tufan içinde yuvarlanıyordu. Kase'nin geçmişini neden gömdüğünü merak etmedim, nasıl etmesin ki? Nightrender'a dönüşerek hayatta kalmıştı. "Ne kadar zaman önce kaçtın?"

"Yaklaşık beş tur önce."

Tova'nın elini sıktım. Hayatı sevgisiz, neşesiz geçmişti ama yine de gülümsüyordu. Hâlâ şefkatliydi. "Keşke sana böyle davranılmasaydı."

Başını omzuma yasladı. "Ama bu beni ben yaptı ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

"Minnettar olmak için iyi bir şey." Gülümsedim. "Sen yeterince iyileşene kadar yaralarını kontrol etmeliyim."

"Biraz uyusam iyi olacak," dedi esneyerek ve kapıya yöneldi. "Ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, belki de içinizde biraz Mediski vardır."

"Omzunu ne kadar kötü onardığımı görene kadar böyle söyleme."

"Tek başına iyi olacak mısın?"

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı salladım. "Kase Eriksson'dan korkmuyorum."

26

NIGHTRENDER

Yüzümdeki bir ağırlık gözlerimi kapalı tuttu. Dokunulduğunda serin, nemli ve hastalıklı miktarda biberiye içeren bir şey.

Zihnim yavaş yavaş sisli hiçlikten sırtımdaki sert yüzeye sürüklendi ve başımdan kalçama kadar aynı biberiye nemi tenimi kapladı. Omurgamda bir tedirginlik karıncalanması dans etti. Neden uzuvlarım kılıç sallamak için fazla ağır geliyordu? Kendimi çaresiz ya da kapana kısılmış hissetmek hoşuma gitmiyordu. Bileklerimde prangalar olmasa bile kalbim hızlanıyordu ve dürtüm bana yaklaşan her şeyi -ya da herkesi- ısırmaktı.

Derim acı verici bir şekilde gerildiği için irkilmeden kolumu zorlukla kaldırabiliyordum. Elimden geldiğince yüzümdeki serinliğe dokundum. Bir tür bez cildimi bitkilerle ıslatmıştı. Yavaşça çekip aldım.

"Tekrar hoş geldiniz."

Bezin çıkarılmasıyla gözlerimin açılmasına izin verdim. Boğazım kurumuştı ve konuşurken her kelimem yanıyordu. "Tüm lanet iksirlerin bu kadar çürük kokmak zorunda mı Nik?"

Falkyn kaçakçılarının lonca lideri Niklas Tjuv sıırttı. Kalın, siyah saçları dağınıktı ve keten gömleğinin düğmeleri boynundan açıktı. Doğası gereği şakacıydı ama bu gece gözlerinde karanlık bir yük vardı.

Yuvasına girdiğimizden beri pek uyuduğundan şüpheliydim.

"Şükret, seni piç kurusu," dedi bacaklarını ve kollarını uzatırken. "Bu çürüme derinin kemiklerinden soyulmasını engelliyor."

"Her zaman aşırı abartıyorsun." Ayıldım ve sesimi alçalttım. "Teşekkür ederim."

Niklas ağzının bir köşesini buruşturdu. "Övgü almayı ne kadar sevdiğimi bilirsin, ama korkarım bakımının çoğu misafirin tarafından denetlendi."

Kovanın onun kafasına düşeceğine inandığım o küçük anın aramıza ördüğüm duvarlardan birini nasıl yıktığını itiraf etmekten utanarak inledim.

Malin'i kaybedemezdim.

Alver olduğu için değil. Loncaya çaldığı penge'i ödediği için değil. *Onu* kaybedemezdim.

"Bana ondan bahset," dedi Niklas. "Hayır, yeniden ifade edeceğim. Bunca zamandır benden sakladığın şeyleri anlat."

"O bir anlaşma yapıcı-"

Bana patronluk taslama," diye araya girdi. "İkimiz de böyle gülünç oyunlar oynamayacak kadar kendimizi beğenmişiz. Onun ne yaptığını biliyorum, Kase. Diğerleri beni bilgilendirdi. Sen ölüp ölmemeye karar verirken, ben de geçmişteki konuşmalarımızın çoğunu tekrar ettim. Yaptığın eylemler üzerinde düşündüm ve şimdi kendimi eski dostumun bunca zamandır ne gibi bir art niyeti olduğunu sorgularken ve merak ederken buluyorum."

"Merak etmeyi bırak. Ortada bir sebep yok."

Niklas'ın gözleri karardı. "Herkesin hayatını değiştirebilecek bir şeyi, bu toprakların kaderini değiştirebilecek bir şeyi sakladınız."

"Hayır."

"Bana yalan söyleme," dedi fırtına öncesi gecenin durgunluğuna benzer bir sakinlikle. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Niklas, daha az şey bildiğim için adam öldürdüm." Boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkundum. "Bu işin peşini bırak. Lütfen."

Lonca liderleri savunma yapmadı. Ne Klockglas'ta, ne Skítkast'ta, ne de herhangi bir bölgede. Özellikle de birbirlerine.

Bu onu duraklatmak için yeterliydi.

Niklas beni inceledi, sonra içini çekerek başını salladı. "Kaderin istediğini almasını engelleyemezsin."

"Ben kadere inanmam," dedim. "Yollarımızı kendimiz seçeriz."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "O zaman ikimiz için de üç Norn'a inanmama izin ver. Maskeli baloya bu kadının emriyle gidiyorsun. Olması gerekenin tam olarak bu olup olmadığını hiç düşünmedin mi?"

"Bu bizim tipik planımızdan başka bir şey olmayacak."

Umarım öyledir. Eğer bu daha fazla bir şeye dönüşürse, kimin yaşayıp kimin öleceğini bilemeyiz." Niklas ayağa kalktı ve göğsümdeki arşaflardan bazılarını kaldırarak cildimi inceledi. Ona asla söylemezdim -kafası çok şişerdi- ama Niklas tanıdığım en iyi Elixist'ti. Eğer biri beni koruyabilseydi

Yaşıyordu, oydu. Çarşafı yuvarladı ve bir leğenin içine attı. "Seni eldrish ile zehirlediler."

Tek kaşımı kaldırdım. "O kadar çok ve ben hayatta kaldım mı?"

"Neredeyse," dedi Niklas. "Zehir kalbine gitmeden ve her yere yayılmadan önce onu çıkarmak için bir karışım hazırlayabildim. Ama kız hemen seninle ilgilenmeseydi, zamanında burada olabileceğimden emin değilim. Nedenini anlayamıyorum ama seni önemsiyor gibi görünüyor."

Yüzümü duvara çevirdim. "Beni bu hayattan önce tanıyordu. Artık aynı insanlar değiliz."

"Eminim değildir," dedi Niklas. "Yine de onun önüne atladın ve onun yerine bir kova eldrish aldın."

Bunun sadece onun ne olduğu yüzünden olduğunu da sanmıyorum. Bence daha derinlere iniyor."

Junius'a çok uzun süre yemin ettin ve yumuşadın," dedim, bundan başka bir şey konuşmak için umutsuzca.

"Ah, dostum, o kadına iki bin tur yemin edebilirim ama bu yeterince uzun olmaz." Güldü ve kapıya doğru geri çekildi. "Senden dinlenmeni isteyeceğim ve bana kulak vermeni bekleyeceğim. Loncanız hayatta ve iyi durumda ve tüm bränimi içiyor. Ayrıca senden daha bilge olduğum için bir konuda tavsiyemi dinle; ona Nightrender gibi davranma. Kase ol. Bence bunu yaptığına memnun olacaksın."

Niklas dışarı çıktı ve beni bir sisin içinde kaybolmuş halde bıraktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, nasıl Kase olunacağını bilmiyordum. Artık değil. Ama ilk defa olmak istiyordum.

Çok geçmeden zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. İnsanın duvara bakmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığı anlar birbirini kovalıyordu.

Yuvanın derinliklerinde bir yerde, muhtemelen Niklas'ın uzak bir krallıktan kaçırdığı saatlerden birine ait olan tuhaf bir çan sesi saati çaldı.

Kapı açıldı.

Niklas'ı ya da muhtemelen Tova'yı bekliyordum ama Malin kapının arkasından bakınca kan beynime sıçradı. Gözlerimiz buluştu. Göğsümde kopan fırtınayı dindiremeyince, gitmesini umarak bir kolumu yüzüme kapattım.

O yapmadı.

Malin bir havlu ve Niklas'ın geride bıraktığı temizlik macununu aldı. Parmakları pürüzlü cildime dokundu ve ben onu uzaklaştırdım.

"Bunu yapmamı Niklas istedi."

Piç kurusu. Hep burnunu sokuyor.

Yumuşak eli omzumu okşadı. Buna karşı sertleştim. Sevgi dolu, beni önemseyen bir dokunuşun beni bıçaklardan ve kandan daha fazla tedirgin etmesi ne kadar da acınasıydı.

Malin, kabarcıklar kalın bir merhem tabakasıyla parlayana kadar sessizce çalıştı. İçimdeki arzuya boyun eğmekten korkarak başımı başka yöne çevirdim. Onun iyiliği için, kendim için. Teslim olmak umursamak anlamına gelirdi ve umursamak da zalim, kötü insanların bizi sömürmesi için yeni bir yol anlamına gelirdi.

Adımı söyledi ama ben bir şey söylemedim.

Malin sert bir nefes verdi ve elleri yüzümün yanlarını kavradığında ırkıldım. Parmakları derimi kazıyordu. Yaralarımı deşmekten çok, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibiydi. Sanki yok olacaktım gibi.

Malin alnını benimkine bastırduğunda gözlerim kapandı.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Sesi titriyordu. "Anlamama yardım et, sonra sana yemin ederim ki gitmemi istersen giderim. Seni yalnız bırakacağım."

Göğsüm ortadan çatladı. Ellerim yavaşça kollarına gitti ve onu sırtından ittim. Dokunuşuma direndi, yüzümü daha sıkı kavradı ve ileri doğru itti. "Lütfen, Kase."

Bıkkın bir kıkırdama çıkardım. "Sadece oturmaya çalışıyorum."

"Oh."

Ben oyma bloğunun üzerine oturmaya alışırken Malin gözlerini her hareketimden ayırmıyordu. Derimin yüzeyi kızgın ve kırmızıydı. Kurumuş kan göğsüme ve omuzlarıma yayılmıştı. En azından başım artık yüzmüyordu.

Sabit durduğumda, Malin önümdeki sandalyeye yerleşti, ellerini kucağında kavuşturdu.

"Yaralısın." Ben daha iyi düşünemedim parmak uçlarım uzandı ve alnındaki bir yaraya dokundu.

Malin parmaklarını noktanın üzerinde gezdirdi. Omuz silkti. "Önemli bir şey değil." Kolumu bıraktım ve bakışlarımı taş zemine çevirdim.

"Nazik bir dokunuşun var," diye fısıldadı.

Şaşırmış gibisin."

"Bir adamın çenesini paramparça edişini izledim."

Bakışlarımı kaldırdım ve gözlerimi kıstım. "Boswell Doft, hıncını karısından çıkaran, bazen onu Öteki Dünya'nın eşiğine getiren bir zorbaydı."

"Nereden biliyorsun?"

Karısının sevgilisi, Doft'la buluşmadan önce aldığımız diğer randevu," dedim. "Dagny onu geçmiş yaşamında tanıyordu ve bir buluşma ayarladığında fazlasıyla açık sözlü davrandı. Sevgilisi bize para ödedi.

Doft'u bitir. Ellerime bulaşan kan için pişmanlık duymayacaksınız."

Onu tanıyordun, değil mi? Doft'un seninle konuşma şekli-"

"Onu tanıyordum," dedim. "Büyücümü ilk gören oydu. Hiç şüphemiz olmasın, onu ve neler yapabileceğini bilmek vicdan azabımı daha da artırıyor." Çenem gerildi. "Hakkında konuşmak istediğin kişi Boswell mi?"

Alay etti. "Bilmediğimi biliyorsun."

"O zaman sor." Niklas haklı olsa iyi olur. Kase olma konusunda kayda değer bir iş çıkaramıyordum. Söylediğim çoğu şey zehirli bir ısıruk gibi çıkıyordu.

Malin sandalyesinde kıpırdandı. "Neden bir an benden nefret ediyorsun, sonra da benim için tehlikenin önüne atılıyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum."

Malin başını salladı. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı.

Ayrıldığımız sıralarda zalimlik ve gölgelerden oluşan bir şey haline gelmişim. Karanlık güvenliydi. Yalnızlık, bir sığınak. Bu yüzden, onun dokunuşuna ve varlığına karşı biraz tiksinti duymam şaşırtıcı olmamalıydı. Sanki iyi şeyler bıçak, nefret ise kalkandı.

Ama tiksintinin yüzeyinin ötesinde bir arzu dalgası vardı. Bir nabız atışı, Malin'in bana tekrar tekrar dokunacağına dair gizli bir umut.

O benim ilk aşkımdı; tek aşkım. Tüm bu hınzır dönüşlerden sonra bana bir kez daha hükmetme yeteneğini bulmuştu ve bunun farkında bile değildi.

"Çoğu gün geçmişteki her şeyden nefret ediyorum," dedim, sesim kısık. "Sen hariç."

Eylemleriniz aksini söylüyor."

"Malin." Adı dilimden nazikçe döküldü. "Bana bak."

Sıkışmış bakışları uzun bir süre kucağında kaldı, sonra bakışlarını benimkilere kaldırdı.

"Anlamak istediğini biliyorum," dedim. "Ama her şeyi açıklamak mümkün değil. Nasıl itiraf edeceğimi bilmediğim şeyler var, en son birlikte olduğumuzdan beri yaptığım şeyler var."

O zaman başlayacağım." Alt dudağını dişlerinin arasında ısırdı. "Orada ölebileceğini düşündüğümde, en son ne zaman bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum." Onu inceledim ve o çimen yeşili gözler ruhumun bir parçasını parçaladı, sonra tekrar birleştirdi. Yutkundu ve devam etti. "Sanırım benden alındığın gün de korkmuştum."

"Senden mi?"

"Bir zamanlar sen benim her şeyimdin. Seni aradım, senin kadar hırsız oldum. Cevapları bulmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bazen ne olduğunu öğrenmek için acımasız davrandım."

Biliyorum," dedim. "Hayatta olup olmadığımı bilmeden kendini riske attın. Bu aptalcaydı."

Öyleydi," diye kabul etti. "Çünkü oldukça kaba biri olduğun ortaya çıktı."

Kahretsin, gülümseme beni arkamdan yakaladı ve sırtacak kadar gevşediğimi bile fark etmeden beni kavradı.

"Geri dönmeni engellemeliydim," dedim ona. "Anılarını satan bir kızla ilgili söylentiler gözümünden kaçmadı."

"Neden bana gelmedin?"

Ben tehlikeliyim, Malin. Tehlikeli düşmanlarım var. Bu riskleri sana nasıl getirebilirim?"

Ama loncadan yardım istediğimde beni tanıyordun. Beni Elof olduğun zaman da tanıyordun. Neden şimdi?"

Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Belki de Hagen'in peşinden giderek boğazının kesilmesini

istemedim. Ya da belki sonunda uzak durma mücadelesini kaybettim."

Uzandı ve bir elini dizime koydu. "O zaman neden bana karşı bu kadar soğuksun?"

"Yeni birine dönüşmek için zaman harcadığınızda, geçmişle yüzleşmek goblende bir pürüz gibidir.

Dönüştüğüm şeyden nefret edersen mesafeli kalacağımızı ve uzun zaman önce gömdüğüm her şeyi çözmeyeceğini düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

Hayır." Fısıldadım. "Sen her zaman benim felaketim oldun."

Bir an için nasıl devam edeceğimden emin olamadım. Elini benimkinin etrafında kıvrıp başparmağıyla avuç içimdeki nasırların üzerinde gezdirdiğinde midem bulandı.

"Maskede," diye fısıldadı, "sende mesmer olduğunu nereden biliyorlardı? Seni neden götürdüler?"

"Kim bilebilir ki?" diye homurdandım, daha fazla pes edemedim. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Seni duydum, biliyorsun. Adımı çağırdığını duydum. Beni bir kafeste tek başıma tuttuklarında, ben

de seni çağırdım. Sesimi kaybedene kadar."

Daha çok aramalıyım."

"Bu senin suçun değil."

"Öyle," dedi dişlerinin arasından. "O gün gitmemiz için asla ısrar etmemeliydim. Yapmalıyım-"

Mesafeye lanet olsun. Avuçlarım yüzünü kapladı; onu daha yakına çektim. Konuşurken dudaklarım

neredeyse onunkilere değiyordu. "Bunu iyi dinle," dedim alçak bir sesle. "Bu senin suçun *değil*."

Geri çekilirken başparmağım dudağının kıvrımına dokundu, hâlâ böyle bir şekilde dengede kalamayacak kadar güçsüzdüm. "Daha ne sormak istiyorsun?"

Malin'in yüzü kızarmıştı ama boğazını temizleyerek o ana geri döndü. "Sen bir Malevolent misin?"

"Sanırım zaten biliyorsun," dedim. "Evet. Kabusların soyundan gelen biri."

"Buna inanmıyorum."

"Ne yaptığımı öğrendiğinizde daha farklı göreceksiniz." Avuçlarımı yukarı çevirdim. "Korkuyu kullanıyorum. Olasılıkları, hasarı hayal edin. Bir Hipnotik gibi illüzyonlar yaratıyorum ama hiçbirisi iyi ya da rahatlatıcı değil."

"Elof'un yüzünü sen yarattın."

"Doğru, ama karanlık niyetleri vardı." Başka bir yüz yanılsamasının, onun gerçek yüz hatlarını görmesinden duyduğum korkudan kaynaklandığını açıklamadım. Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Gölgeler ve uyanan kâbuslar gibi karanlık şeyler yaratırım. Çocukken bir Rifter olduğumu sanıyordum çünkü deriyi kırabiliyordum ama yanılmışım. Fiziksel zarardan ya da ölümden korkanlara buna sebep olabilirim."

Biraz şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Raum'un bana söylediği gibi."

"Boğulmaktan korkuyor," dedim. "Uluma tarafından yutuluyormuş gibi hissetmesini sağlayabilirim; onu Uluma ile öldürebilirim. Burada yeraltında sıkışıp kalmaktan korkan Falkynler var, bu yüzden bu duvarları onların üzerine yıkabilirim. Ölüm, boğulma, işkence, her neyse, onu yaratabilirim."

Çok sessizdi. Hiç kuşkusuz, Malin muhtemelen şu anda benden biraz korkuyordu ve eğer büyü engelleyici zehirle ıslatılmamış olsaydım, bunu hissederdim.

Ama parmaklarını benimkilere doladığında, onun herhangi bir şeyden korkma yeteneğini sorgulamaya başlamıştım. Belki de akıl sağlığından. Yaptığım ya da söylediğim korkunç şeylerin hiçbirisi onun benim hakkımdaki düşüncelerini zerre kadar etkilememiş gibiydi.

"Geceleri samanlıkta benimle birlikteydin. Değil mi?" diye fısıldadı. "Karanlığı hissettim ve kendimi beni izleyen bir hayalet olduğuna ikna ettim."

Bir bakıma haksız da sayılmazdı. Ben bir hayalettim. Hagen'i avlamak için Strom Evi'ne döndüğümde, taşlaşmış kalbimden geriye kalanlardan söküp atamadığım kıza dair bir şeyler göreceğimi biliyordum. Sadece bu bakışların daha fazlasına dönüşmesini beklemiyordum.

İlk başta, nefretle yetinebilirdim. Güvenli, uzak nefret. Benden nefret etse bile, en azından hâlâ kafasının içinde olurdum.

Aldığım cevap ise açık bir ihtiyaç ve bağlılıktı.

"Oradaydım," diye kalın bir sesle itiraf ettim.

"Ama yine de olmadığın biri gibi davranıyorsun."

"Sence Nightrender benim olduğum kişi değil mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Ben değiştim. Beni bir daha tanımanı istemememin nedeni buydu çünkü nefret etmeyi öğrendim Malin. Artık aşkı bilmiyorum."

Bence biliyorsun," dedi. "Kryv'i korumak için her şeyi yapan sensin. Eminim sevginden dolayı. Tova bana Ash ve Hanna'yı nasıl kurtardığını anlattı ve hepiniz birbirinize aileniz gibi davranıyorsunuz."

"Bu çizdiğiniz hoş bir tablo, ama belki de hayatta kalma ihtiyacıyla hareket ediyorum."

Malin sendeleyerek ayağa kalktı ve omurgasındaki ağırları dindirmek için gerindi. "Belki de. İkimizin de değiştiğini inkâr etmeyeceğim. Ama seni bir zamanlar tanıyordum, Kase. Herkesten daha iyi."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. "Ben o çocukla aynı değilim."

"Belki değil, ama beni skydguard'dan kurtardın. Bana kahramanca geliyor, kötü değil."

Gülümsedim, yükten kurtulmuştum. "Kahramanlık standartlarını daha yükseğe koy. Ben karanlıkla hayatta kalırım, Malin. Onu yakınımnda tutuyorum ve o da beni koruyor."

"Göreceğiz."

Elini tuttum. Artık birbirimize dokunduğumuza göre, daha fazlası için duyduğum arzu daha da artmıştı. "Oraya zamanında varamayacağımı düşündüm. Fiske sana bir şeyler olduğunu gördü ve Skítkast toprağına adım attığımız andan itibaren diken üstünde beklemeye başladım."

"Bir şey mi gördü?"

"Belirsiz bir şey, ama seninle ilgili olduğunu hissetti."

Dikkatli bir şekilde oyma bloğunu kaldırdım ve önünde durdum. Yakındık, küçük bir adımla göğüs göğüse gelecektik. Malin'in gözleri dalgalanarak kapandı ve alnındaki bir tutam saçını okşadığımda vücudunu daha da yaklaştırdı.

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Bir süredir anlamaya çalıştığım bir soru. "Neden beni aramaktan hiç vazgeçmedin?"

Parmak uçları çenemin çizgisini takip etti. "Ben olsaydım durmazdın."

Yüzünü bana doğru eğmek için bir parmak eklemimi kullandım. "Malin, ben Kase Eriksson olamam, artık olamam."

"Çok fazla insanlığa sahip olduğu için mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Tamam," diye devam etti, "ama tanıdığım çocuktan bir şeyler görmememi bekleme benden. Gitmeliyim, yaralarının dinlenmesine ihtiyacın var."

Malin kapıya doğru sürüklendi. Parmaklarıyla duvara dokunarak durakladı ve yumuşak bir gülümsemeyle beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Rüşvet ve hilelerle dolu bir oyunda duyguların yeri yoktu. Yanlış bir bakış, bir göz seğirmesi, kimi daha çok önemsedığınızı gösteren bir hareket, üstünlükle her şeyi kaybetmek arasındaki fark olabilirdi.

Kalbi kırık bir aptal gibi, tekrar içeri girmesine izin

verdim. Hata yok, oyunumuzun riski on kat arttı.

27

HAFIZA HIRSIZI

İKİ GECE boyunca KASE'nin ateşi dalga dalga geldi. Tova yeterince iyileştiğinde ve mesmer ile onu iyileştirmeyi devraldığında minnettar oldum. O ve bir Elixist olduğunu kolayca kabul eden Niklas arasında, Nightrender neredeyse eski haline dönmüştü.

Niklas ve Junius'un evi, istedikleri gibi gelip giden düzinelerce başka insana aitti.

Üçüncü gece, birkaç Kryv ana oturma odasının köşelerinde uyudu. Diğerleri kanlı kılıçlarını bileyip temizlediler. Gunnar, Kuzey Krallığı'ndan kendisine gönderilen bir avuç dolusu mektuba gülümsedi. Annesinden ve asi Fae kralının karısı olan teyzesinden geldiğini söyledi. Kadının Junius ile bir dostluğu vardı, bu yüzden mektuplar Falkyn yuvasına teslim ediliyordu.

Masanın üzerindeki ibriğe baktım. Raum sözünü tutmuş ve doğru söylemişti: İskitkast brän hayat değiştiren bir şeydi çünkü iğrençti. Küf içmek gibi.

Tova yıkanmak için uzaklaştı ve Raum yanıma oturdu, kılıcının ucunu ön kolunun üzerinde tembelce gezdirerek belli belirsiz bir yara izini takip etti.

Niklas brän'ı yıkamak için elma birası dağıttı ve Junius'un yanındaki pençe ayaklı kanepeye oturdu. Seçkin Takas Loncası'nın bir üyesinin sahip olabileceği güzel bir parça. Belki de soylu bir evde bile.

İçki boynuzunun kenarından gözüme takıldı. "Bütün bu ıvır zıvırı nereden bulduğumuzu merak ediyormusun?"

"Aklımdan geçmiş olabilir."

Niklas içkisini yanındaki ahşap masanın üzerine koydu. "Falkyn sadece kaçakçılar, hırsızlar ve her türden karanlık insan için kullanılan süslü bir isim."

"Bir şeyler mi yapıyorsunuz?"

Çalınanı geri alıyoruz ve ihtiyaç sahiplerine iade ediyoruz."

İçtenlikle güldüm. "Yani sen bir kahraman mısın?"

"Bana hakaret etme."

Kıvırcık sarı saçlı bir Falkyn Niklas'ın sırtını sıvazladı. "O sıradan bir kahraman."

"Bu Eero," dedi Niklas. "Bu yuvada çok fazla risk almamızı engelleyen kişi."

Falkynler Skítkast'ın Kryv'leridir," diye açıkladı Raum ama Niklas bu fikri elinin tersiyle itti. "Ve Niklas sana ölüm öpücüğü mesmerin hakkında bir sürü tavsiye verebilir."

"Doğru," dedi Niklas. "Gördüğün gibi, mesmer hakkında iğrenç bir okuma yaptım. Junie'yi çıldırtıyor."

"Tek konuştuğu bu," diye onayladı Eero ve tepside bir fincan brän aldı.

"Eğer mesmer'iniz olsaydı siz de yapardınız."

"Şükürler olsun ki yok. Seni hayatta tutmakla o kadar meşgulüm ki mesmer için endişelenmiyorum." Sırıttım. "Junie, sen bir Alver misin?"

"Evet. Ben zevk sahibi bir Profetik'im. Belli nedenlerden dolayı kralların ve soyluların favorisiyim."

Niklas'ın ifadesi kara bir kaş çatmaya dönüştü. "Evet, birkaç Profetik'i zehirlemek bir kral için nedir ki?

Gördüğünüz gibi, tat alma konusunda mesmer yetenekleri olanlar yemek numuneleri için kullanılıyor." Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim.

"Bu en iyi kısmı değil Junie," dedi Raum.

Oldukça sinsi bir şekilde sıırttı ve bana baktı. "Ben de başkalarının yalanlarının tadını alıyorum."

Yalan mı? Bu çok yardımcı olurdu." Mesmer büyüleyiciydi. Bir Anomali olarak, her zaman buna şaşıramayacağımı düşünme hatasına düştüm.

Etrafım yalancılarla çevriliyse bu külfetli olabilir," dedi Junius. "Ama, evet, yararlı olduğu kanıtlandı."

Niklas karısına sanki dünya sadece onun için varmış gibi gülümsüyordu. Başını öptü ve düşüncelerimin Kase'ye kaymasına engel olamadım. Daha nazik davranmış, bana beklemediğim bir şefkatle dokunmuştu ama o hâlâ Gece Yaratan'dı. Hâlâ gölgelerin içinde hapsolmuştu.

"Junie seninle yemin edene kadar yalanların tadını alamadı," dedi Eero bir yudum brän içerek. "Onun büyüünde bir şeyler değişti. Sen, dostum, daha da çekilmez hale geldin."

Odadaki herkes güldü ama ben espriyi anlamadım. "Evlilik yeminlerinin mesmer ile ne ilgisi var?"

"Alver olmak hakkında gerçekten pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Niklas bana biraz şaşkınlıkla baktı.

"Önemli değil. Biraz sohbet edelim. Sorunuza cevap vermek gerekirse, mesmer birçok yeminde kullanılabilir. Alver kanıyla mühürlenmiş sözleşmeler neredeyse bozulamaz, ancak iki Alver birbiriyle yemin ettiğinde, mesmerleri birleşir. Küçük bir karar değildir ve her ikisi de yeminden ayrılmayı kabul etmedikçe, ömür boyu sürer."

Kaşlarımın ortasında bir çatık oluştu. "Mesmer birleştirir de ne demek?"

"İki Alvers yemin ettiğinde, diğerinden bir parça olarak Yeteneklerini güçlendirirler. Ama daha da fazlası, eğer yaralanırsam Junie'nin haberi olur. Ve eğer ölürsem-" Durakladı. "Ona ne olacağını bilmiyorum. En iyi teorim güçsüz olacağı, belki de hasta olacağı. Ya da belki de yemin etmeden önceki gibi olurdu."

"Asla eskisi gibi olamam," dedi Junie, Niklas'ın boynuna bir öpücük kondurarak.

"Alver yeminleri savunmayı güçlendirmek için bölgelerde titizlikle düzenlenir," dedi Niklas. "Ama ben bunu inceledim ve seçim ortadan kaldırıldığında ve bir Alver yemin etmeye zorlandığında, bağ daha zayıf oluyor. Bana romantik diyebilirsiniz ama bence bağı güçlendiren şey aşktır."

"Katılıyorum," dedi Fiske duvara yaslandığı yerden.

"Sen ve Isak yemin ettiniz mi?" diye sordum. Fiske başını salladı ve kaşlarını oynattı. Böyle bir bağlantı fikri kalbime bir sıcaklık getirdi. Tekrar Niklas'a baktım. "Mesmer'ın temel formda nasıl çalıştığını sorsam bana güler misin? Alvers'i Alvers yapan nedir?"

"Sana birçok şey için güleceğim ama bu soru için değil," dedi Niklas. "Diğer krallıklarda mesmer vücut büyüğü olarak adlandırılır. Vücudun içinde, buradaki farklı bölgelere giden bir yollar sistemi vardır." Niklas başının yan tarafına vurdu. "Bu yollar boyunca sürekli kıvılcım saçan şimşekler hayal edin. Bu yükler zihnimize kendilerine ait bir dil taşırlar. Farklı mesmer türleri bu farklı dilleri konuşabilir, onları kontrol edebilir, onlardan güç alabilir."

"Yani her bir Alver türü vücudun farklı bölümleriyle mi konuşabiliyor?"

Niklas sevinçle başını salladı. "Kesinlikle. Örneğin, Profetikler duyuları kontrol eden yoldan alırlar. Fiske gibi vizyonerler gibi sakinlik ve meditasyon kullanırlar ya da Junie, Raum ve Vali gibi temel duyuları kullanırlar. Başkalarının göremediği şeyleri görür ve duyar, gümüş bir kurdun içgüdülerıyla koku alır ve iz sürerler. Zehri dillerine değmeden tadabilir ya da Junie gibi tavır değişikliklerini, kanın yükselişini, bir yalana verilen refleksif tepkileri tadabilirler.

Profetikler kendi duyularını kullandıkları için benzersizdirler. Çoğu mesmer diğer insanlarla bağlantı kurar. Bir Mediski bir insana dokunmalıdır. Oradan mesmer, dokuların ve iç organların iyileşmeye başlamasından sorumlu olan dürtüye bağlanır. Ya da bir Elixist, benim gibi, en etkili olabilmek için kan örneği almalıdır."

"Neden kan örneği?"

"Çünkü her beden eşsizdir ve benim büyücüm bireyler için özel iksirler yaratır." Niklas bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı ve parmaklarını ortasından geçirdi. "Bir iksir bir kişiyi mükemmel bir şekilde iyileştirebilir, ancak aynı iksir başka biri için hiç işe yaramayabilir. Genel iksirler yaratabilirim, beni yanlış anlamayın, ama bir kan örneğiyle, bir kişiye bağlanabilecek bir zehir yaratabilirim."

Bir bedende zayıflık yaratırken başka bir bedende çok az etki yaratabilir. Eldrish zehri genel iksirlemeye bir örnektir. Tüm Alver kanlarındaki zayıflıkları bulmak için geliştirilmiştir."

"Tanrıya şükür Kase güçlü," dedi Junius. "Daha zayıf bir Alver'de onları sokaklardan topluyor olurduk."

Dikkatle öne doğru eğildim. Her şeyi bilmek istiyordum. Mesmer nasıl çalışır, ben kendiminkini nasıl kullanırım. Niklas her tür hakkında konuşmaya devam etti. Rifterlar, onların mesmerleri acıya bağlıydı. Her zaman düşündüğüm gibi kemik değil. Bazı insanların acıya karşı toleransının yüksek olduğunu ve bir Rifter için oldukça zorlu olabileceğini öğrendim. Hipnotikler bilinçli düşünceden yola çıkıyor, manipüle ediyor ve bu düşünceleri bir rüya gibi kandırmak için illüzyonlar yaratıyorlardı.

Ama unutmayın, her Alver kendi Türünde benzersiz yeteneklere sahiptir. Lynx'i ele alalım," dedi Niklas. "O zihni uyumaya ikna ederken, Gunnar arzuyu değiştirir. İkisi de Hipnotik ama benzersiz. Başka ne gibi sorularınız var?"

Anomali Türlerini anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Kimse tam olarak nasıl çalıştıklarını bilmiyor gibi görünüyor."

"O zaman yeterince iyi çalışmıyorlar demektir."

Junie gözlerini devirdi. "Bağışla Niklas. Elixistler bilim adamı olarak bilinir. Başkaları onun yazılı kelimelere olan sevgisini paylaşmadığında oldukça sinirlenir."

Yazık," diye mırıldandı Niklas. "Eğer insanlar araştırma yapsalardı, Anomalilerin vücuttaki fiziksel yükler yerine duygulardan beslendiğini bilirlerdi. Bir şeyler hissettiğimizde, kimyasal patlamalar sistemimize hücum eder. Mutluluk, korku, umut, hatta nostalji. Anomaliler güçlerini o anlarda bulurlar."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "O zaman anılar hakkında bir şey biliyor musun?" Niklas tereddüt etti. "Onların içinde çalıştığını biliyorum."

Yavaş konuşuyordu, sanki konuşması gerektiğinden emin değilmiş gibi. Ne düşündüğünü ve Eero'nun bile neden sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırdığını merak ettim.

"Sanırım anıların duygularla nasıl bir ilgisi olduğunu merak ediyorsun," diye üsteledi Niklas. Bu fikri düşünmek için durakladım. "Hayır, bunu görebiliyorum. Anılar duygularla doludur."

"Doğru," dedi. "Benim küçük bir parça kan kullandığım gibi, siz de nefes ve kemik kullanıyorsunuz. Ama nefesin her zaman gerekli olduğuna inanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Niklas kanepede arkasına yaslandı. "Hafıza işçileri hakkında bir şeyler okudum. Anladığım kadarıyla aralarında iki özel Yetenek var. Eski bir mesmer damarı. Nadir. Güçlü."

Falkyn yine durakladı. Kendini tuttuğuna dair garip bir his vardı içimde.

"Çünkü onlar kahin," diye ağzından kaçırdı Eero. "Onlar bir zamanlar bu kanayan krallığı yönetmiş olan Türler."

Niklas'ın yüzü soldu. "Efsaneler, dostum. Tam olarak hafıza işçisi olup olmadıklarını bilmiyoruz." Midem sıkışmaya başladı. "Bir dakika, hafızaları çalan Alvers'lerin bir zamanlar burada hüküm sürdüğüne mi inanıyorsunuz?"

Oda çok sessizleşti. Avuçlarındaki ter tenimi ılıklaştırdı ve aceleyle pantolonuma sildim.

Niklas'ın çenesinde bir kas patladı. Borusundan uzun bir yudum aldı, sonra dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı. "Hükümetlerimizin bize unutturmak istediği tarihler, eski tahtla bir iç savaş içeriyor."

"Sivil mi? Ailenin taht için aileye karşı savaşması gibi mi?"

Bir bakıma, ama daha büyülü. Söylentilere göre kraliyet ailesi hafıza yoluyla geçmişi, bugünü ve geleceği okuyabiliyormuş."

"Bir anı aracılığıyla gelecek nasıl okunabilir?" Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Henüz gerçekleşmemiş olsaydı anı olmazdı."

"Eğer gelecek her şeyi bilen bir güç damarından gelmiyorsa," dedi Niklas.

"Ne demek istiyorsun?"

Nornlar. Kaderin kendisi. Efsanelere göre, Nornlar bir aileye, kaderin görüşünün parçalarını ve parçalarını görmelerini sağlayacak bir hediye, bir biblo verdi."

"Kraliçenin yüzüğü," dedi Eero.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ivar'ın maskeli baloda kullandığı yüzük mü?" Niklas başını salladı. "Bir efsanenin kopyası olduğuna eminim."

"Ama anıları okuyabilenlerin, kaderin bir hediyesi sayesinde olacakları da okuyabildiğini mi söylüyorsunuz?" Bu garip bir düşünceydi. Niklas'ın dediği gibi, gerçek olmaktan çok efsane olduğuna şüphe yoktu.

İnanılan buydu," dedi Niklas. "Binlerce yıl önce iki prens varmış. Kardeşlerden birine çok sayıda kız, diğerine de çok sayıda oğul bahşedilmiş. Destanlara göre Nornlar bu iki prensin çocuklarını eşsiz büyülerle kutsamış. Oğullar anıları değiştirebilirmiş ve bu yeteneği iyilik için kullanmakla görevlendirilmişler. Acıyı dindirmek, belki de travmanın etkisini azaltmak."

"Bir anıyı değiştirmek ve onu terk etmek ... imkansız olurdu," dedim. "Anıları alabilirim ama bu onları değiştirmez."

"Çünkü bu senin Yeteneğin değil," diye teklif etti Lynx.

"Kesinlikle," dedi Niklas, ama sesinde daha az inanç vardı, kabadayılığı ve kendine güveni arasında bir miktar gerginlik gizliydi.

"Hikâyeyi burada kesmeyin," dedi Raum, boynuzundan bir yudum alarak, hikâyeye kendini tamamen kaptırmış bir halde. "Kızlardan ne haber?"

"Kızlar-" Niklas boğazındaki bir çiziyi temizledi. "Kızlara tüm anıları kontrol etme yeteneği verildi. Ama aynı zamanda, daha önce de bahsettiğim gibi, ileriye ve geriye görme yeteneği."

"Eğer biri geleceği görebilseydi, onu yenmek imkânsız olurdu," dedim, bu konuşmanın beni ne kadar rahatsız ettiğinden nefret ederek. Nedenini bilmiyordum.

Katılıyorum," dedi Niklas. "Ancak tüm mesmerler gibi, öngörünün de sınırlamaları olduğundan şüphem yok. Sadece ne olduklarını bilmiyorum. Bir yüzüğe mi bağlıydı? Dokunmaya mı? Bilmiyorum. Destanlarda, kızlar yeteneklerini başkalarının zihinleri aracılığıyla gerçekleştiriyorlardı. Gerekğinde anıları alıp verebiliyorlardı."

Raum bir düdük çaldı. "Lovey, sesin sana çok benziyor." Alay etmek istemişti ama kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Onlar destan, Raum," dedim elimden geldiğince şakacı bir şekilde. "Çoğu sadece gerçek kırıntılarıyla yazılmış. Devam et," dedim Niklas'a, sanki bu benim omurgamdan aşağı keskin bir endişe dalgası göndermemiş gibi. "Bu kızlar başka ne yapabilir ki?"

Çenesini kaşdı. "Yeteneklerinin ne kadar güçlü olabileceğini görebilirsiniz. Gizli bir askeri stratejiyi aktarmak için düşmandan bir anıyı alabilir, unutturabilir, sonra da kullanmak üzere kendi tarafına çekebilir. Ya da neyin gerçekleşebileceğine dair öngörü sahibi olmak güçlü olabilir. Geleceği görmek, ne kadar küçük bir anlık da olsa, bir hükümdarın sahip olması gereken muazzam bir yetenektir."

Fiske'ye benziyor mu?" Isak sordu.

"Neredeyse," dedi Niklas. "Net olaylar görmüyorsun, doğru mu? Daha çok hisler."

Fiske başını salladı. "En güçlü anlarımda kimin bu işe karışacağını hissedebiliyorum ama hiçbir zaman kesin ayrıntılar alamıyorum. Risk alıp almamaya karar vermemize yardımcı olacak kadar."

Efsaneye göre bu kızlar gerçek olayları görebiliyorlarmış," dedi Niklas bana dönerek. "Ne kadar küçük olursa olsun, böyle bir şeye gıpta edilirdi. Eski halklar için, açık hükümdarlar anılardan alıp verebilen kızlardı. Kuzenleri ikinci plandaydı. Bu, zaman kadar eski bir hikâyedir. Açgözlülük ve kıskançlık iki prensin arasına girmiş ve aileleri bölünmüş.

"Sonunda, kızları olan prens tahtı kazandı ve ikinci prens gözden düştü. Ama kızları merhamet gösterdi ve kuzenlerini iktidarda tuttu. En büyük kız kraliçe, en büyük kuzen de naip olarak seçildi." Niklas devam etmeden önce uzun bir süre beni inceledi. "Birlikte

cimri krallığımızı yüzyıllarca barış içinde yönetti. Kızları hediyelerini kızlarına aktardı. Ta ki onları daha önce bölen aynı açgözlülük iç savaşıla tahtı yok edene ve krallığımızı gerçek bir varissiz bırakana kadar."

Ne düşüneceğimi bilemedim. Tüm bunlar tedirgin ediciydi. "Yani bu, büyücümün uzun zaman önce ölmüş bir ailenin soyundan geldiği anlamına mı geliyor?"

Niklas omuz silkti ve tekrar borusuna uzandı. "Kim bilebilir ki?"

Eero yüzünü buruşturdu. Sinirli görünüyordu. "Kim söyleyebilir ki? Hikâyenin bir kısmını atladınız."

"Bu kadar iyi bildiğini bilmiyordum dostum." Niklas kıkırdadı ve Eero'yu kaburgalarından dürtükledi.

"İki kraliyet soyunun asla ölmediğine inanıldığını bilecek kadar okudum. Onların soyundan gelenler saklanarak yaşıyor ve kraliçelerinin yeniden ortaya çıkmasını bekliyorlar," dedi Eero. "Lord Magnate'in maskeli balosunda neden küçük bir oyun oynadığını sanıyorsun? Fate'in yüzüğünün ilk kraliçeye ait olduğu söylenir. Sadece bir varis ona uyabilir. Ama biri kazanmaya yaklaşırsa ..." Eero daha fazla açıklama yapma gereği duymadan başparmağını boğazında gezdirdi.

Eero'nun bana bakışı sanki kanayan bir tacı çıkarıp başıma geçirmemi bekliyormuş gibiydi. Ağır bir korku hissi, dik oturamayana kadar omurgama baskı yaptı.

Sizi temin ederim ki ben kraliçelerin gizli soyundan gelmiyorum." Gözlerimi devirdim ve alay ettim. "Annem fakir bir balıkçı duluyken şansы yaver gitmiş ve bir asilzadenin dikkatini çekmiş. Kızına bir yuva vermek için yemin etmiş. Bizim asil bir yanımız yoktu."

"Kesinlikle," dedi Niklas. "Bu senin mesmerini açıklamak için uydurulmuş bir hikâyeden başka bir şey değil. Tahtımızı savaşların yıktığından hiç şüphem yok, ama eğer sizin gibi Alver halkını da kapsıyorsa, bu bir tesadüftü."

Konuyu değiştirdiği için minnettarım. Eero bile konuyu orada bırakacak kadar sakinleşmiş görünüyordu.

Bana diğer Anomalilerden bahset," dedim. "Kase gibi."

"Hepsi nadirdir." Niklas neşeli ev sahibine döndü. "Hanna'nın -ve anladığım kadarıyla kardeşinin de- tuhaf bir yeteneği var. Söyleyebildiğim kadarıyla sisteme şok etkisi yapıyorlar. Yollar onların etrafında uyuşuyor. Büyülerini güçlendirirlerse bloğun ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum. Aynı anda kaç Alvers güçsüz kalabilir?"

İlginç bir düşünce. Hagen denese birçok Alvers'ı engelleyebilir miydi? Onu tekrar bulduğumuzda, teoriyi test etmesini söyleyeceğim.

"Kase'ye gelince," diye devam etti Niklas. "Korkudan besleniyor. Ama onun da bir zıttı var. İyiliksever olarak adlandırılır. Mutluluk ve umuttan güç alan biri."

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Lynx mırıldandı. "Öyle değil."

Bir düşünün," dedi Niklas. "Umutlarımız çaresizlikle kıl payı sallanıyor. Kase'nin kaos yaratmak için korkuyu manipüle etmesi gibi, bir Yardımsever de kontrolü sürdürmek için neşe ve arzuyu manipüle edebilir. İnsanlar korkularından kaçınmak ve umut ettikleri şeyi canlı tutmak için çaresizdir. Çaresizliği istismar etmek, işte orada güç vardır."

Dinleyen Kryv'ler kulağa acı gelen birkaç homurtu çıkardı.

"Bir Hayırsever tanıyor musun?" diye sordum.

"Sadece bir tane," dedi Raum. "Bir sersem ve onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Merak ediyordum ama Raum ne kadar şakacı olsa da yalan söyleyecek biri değildi. Bir şey hakkında konuşmak istemediğini söylediğinde, bunun istemediği anlamına geldiğini artık öğrenmiştim.

Konuşma başka şeylere döndü ve ben buna sevindim. Sonunda Niklas hepimizin uyumak ve dinlenmek için bir oda bulmamızda ısrar etti.

Kase'yi tekrar ziyaret etme dürtüsüyle savaştım. Yaralarını dinlendirmeye ihtiyacı olan biri varsa o da oydu ve oraya tekrar gidersem ellerimi ondan uzak tutacak gücüm olacağını sanmıyordum.

Onunla ilgilenmeme izin verse, onu benim sevdiğim gibi sevmeme izin verse, Kase Eriksson'a dokunmaktan başka yapabileceğim pek çok şey vardı. Ama reddedilmek sıcak çelikten daha kötü keserdi.

Şimdilik, yapacağım tüm o şeylerin hayaliyle uykuya dalacaktım. Kesik kesik nefesler, ten tene temas ve bir gelecek. Benden alındığından beri bulmaya çalıştığım bir gelecek.

Sertleşmiş dış görünüşünün altında böyle küçük bir bakışla, onu kendi karanlığından çıkarmak için savaşırdım.

28

HAFIZA HIRSIZI

TOVA'NIN NEFESLERİ Falkyn yuvasında ağır ve huzurluydu. Uyumak için bir oturma odası tutmuştuk, ısınmak için taş sobası olan bir oda.

Bir el ağzımı kapattığında uyku beni neredeyse dibe çekiyordu.

İkiz bıçaklar yastığımın altındaydı; onlara uzandım. Ama gözlerim karanlığa alıştığında, sersemlik hayal kırıklığına dönüştü. Altın gözler karanlıkta bana gülüyordu.

"Çok yavaş," diye fısıldadı Kase. "Eğer ölmeni isteseydim, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

Elini yüzümden ittim ve oturduğum yerden kalkarken dağınık saçlarımı düzelttim. Sırıttı ve ben buna o kadar alışık değildim ki nasıl davranacağımı bilemedim.

Ağzımı sıktım, onu neredeyse tekrar kaybetmenin verdiği rahatlama ve endişeyle savaşıyordum. "Hareket edebilecek kadar iyi misin?"

"Beni kilit altında tutmak daha tehlikeli olur. Uzun süre boş kalmayı sevmem ve boş kaldığımda da oldukça huysuz olurum." Çarpık sırtışı karanlıkta parıldıyordu. "Benimle gel. Skítkast'la işimiz henüz bitmedi."

Kase uyku matımdan yuvarlandı. Siyah çelik kılıcı yoktu, onun yerine bir takım elbise ve yelek giymişti. Borsa Loncası'ndan biri gibi giyinmişti.

Merakla yastığımı göğsüme yasladım. "Ben *uyuyorum*. Ve cildin iyileşirken hareket etmemelisin."

"Ben iyiyim ve bana yardım etmem için para ödüyorsunuz, değil mi?"

"Anılarla, evet. Penge'imi *çaldın*."

"Bu bir görüş meselesi."

"Konuşmak beni her saat uyandıracağın anlamına geliyorsa, konuşmamaya geri dönmeliyiz Nightrender."

"Sanırım benden korkuyorsun."

"Bunu en iyi sen bilirsin," dedim ama içimi çekerek ona karşı olan zırhımı biraz kırdım. "Sırayla kayboluyorsun, bana neredeyse tek kelime etmedin, bu yüzden aramızdaki bu sohbetin yetişmesi birkaç gecedен daha uzun süreceк."

Cevap onu tatmin etmiş olmalı çünkü sırtı ve tavşan kürkü kollu bir elbiseyi bana fırlattı. "Acele et ve giyin."

İnledim ve yorganın altından bacaklarımı çözdüm. Tunik dizlerime zar zor oturuyordu ve Kase'nin bakışları bunu fark edince yüzüm kızardı.

Boğazımı temizledim. "Lütfen arkanızı dönün."

O gözlerde bir kötölük yaşıyordu. Midemde hararetli bir zevk ağı örüyordu. "İki kez benden geri dönmemi istedin. Üçüncüsü olmayacak."

Ağzım açık kaldı. Beynimi kurcalamam için bana bıraktığı kelimeler bunlardı. Cehennem, elbisenin düşük yakasının üzerindeki tokayı zorlukla tutturabildim. Bir tarafında uzun bir yırtmaç vardı ve tamamen şeffaftı.

Şişelerimle dolu rün kesemi uyluğumun iç kısmına ekledim. Birkaç derin nefesten sonra kendimi toparladım ve koridora adım attım, kuşkusuz ne planladığını öğrenmek için endişeliydim.

Kase kavisli bıçağı tekrar parmağının etrafında döndürdü. Omzuna vurdum ve döndüğünde gözleri beni boydan boya taradı. Boğazımı temizledim, tenim aşırı ısınmıştı ve ellerimi arkamda birleştirdim. "Beni neden bu şekilde giydirdiğini açıklayacak mısın?"

"Göreceksiniz. Devam edin."

Skítkast sokakları denizden gelen tuzlu su ve boş Vahşi Av arenasını çevreleyen meşalelerden çıkan dumanla kaplıydı. Kase bizi şehir meydanının ters yönüne götürdü. İyi oldu. Doft'u ya da skydguard'la olan savaşı hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Dar bir ara sokakta durakladığında fısıldadım.

Sokağın karşısında düzgün taşlarla inşa edilmiş birkaç evden biri vardı, hâlâ hafifçe eğiliyordu ama yandaki ahşap birahaneden daha sağlamdı. Pencereleir ışıllı ışıldı ve içeriden gelen kahkahalar sokağa yayılıyordu.

"Bu ev Klaus Krokig adında bir tüccara ait," dedi. "Klaus'un bölgelerde zekice gizlenmiş ve tamamen yasadışı ticaret halkaları oluşturma konusunda özel bir yeteneğı var. Bu turun maskeli balo düzenini tasarlayacak ve denetleyecekti. Buna yeni bir ticaret odası da dahil. Bu sayede Hagen'ın nerede olacağını bileceğiz. Tasarım planları onun elinde ve ben de bunları onun elinden almayı planlıyorum."

"Nasıl biliyorsun ..." Soruyu tamamlamama gerek yoktu. Nightrender olduğu için biliyordu, çünkü Kryv Loncası'nın işaretleri hakkında her şeyi öğrenmenin yolları vardı. Hatta

bir oyma bloğunda yaralı, plan yapmaya devam etti. "Bana neden ihtiyacın var?"

Omzunun üzerinden baktı ve cevabı beğenmeyeceğime dair bir his vardı içimde. "Onları benim için alacaksın."

"Neden maskeli baloya sadece katılımcılar olarak giremediğimizi anlamıyorum. Neden her gizli kapıyı bilmemiz gerekiyor? Bu sefer sıradan insanlar da gelebilir."

Kase tek kaşını kaldırdı. "Hoş karşılanacaklar ama kayırılmayacaklar. Sıradan insanların gizli bir ticaret bulup sonra da Lord Magnate'in Alvers'lerinden birini çalmaya çalışmadığından bahsetmiyorum bile. O planlara ihtiyacımız var."

Göğsüme bir tedirginlik yayıldı ama sokağı geçip evin yanına kadar takip ettim. Kryv'ler ayaklarının üzerinde sinsice dururlardı ve Kase de bir istisna değildi. Hiç ses çıkarmadı. Gece etrafımızda yoğunlaştığında, ceketini kavramak zorunda kalana kadar karanlığı topladığından şüphelendim.

"İçeride ne yaparsam ona uy," dedi bana arka kapıda.

Tartışamayacak kadar gergindim. Kase göğüs cebinden keskin bir çelik kazma çıkardı ve kapıyı açtı. Birkaç zekice hareketten sonra topuz tıkladı ve beni dar bir bölmeye soktu.

Oyuğun duvarları demir güveç kapları, raflarda kuruyan otlar ve duvara dayalı kanvas tahlıl çuvallarıyla kaplıydı. Kase dikkatini ana mutfığa çevirdi ve sanki benimkini istiyormuş gibi elini uzattı.

Parmaklarımızı birbirine geçirdiğimde parmak uçlarım karıncalandı. Elimi çekiştirerek bizi oyuktan dışarı çıkardı.

Mutfağın yarısını geçtikten sonra Kase ayaklarımı yerden kesti, sırtımı duvara dayadı ve ben daha hareket ettiğimizi anlamadan bir eliyle boğazıma yapıştı.

Diğer avucu kaburgalarımındaki hassas deriyi, belimin kıvrımlarını okşadı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tısladım.

Kase yüzünü boynuma gömdü ve ben donakaldım. Ağzı boğazımın ense kısmına değdiğinde tenim, nabzım, her şey yanıyordu. "Sessiz ol," dedi.

Onu kendimden uzaklaştırabilirdim ama doğrusu bunu hiç istemiyordum. Bir sonraki nefeste mutfak kapısı açıldı ve beni serseriliğimden kurtardı. Kase'nin hovardalığı bir anda mantıklı gelmeye başladı.

Sırma saçlarının üzerinde beyaz bir şapka olan bir kadın gümüş bir tepsi taşıyarak içeri girdi. "Oh," diye ciyakladı, içeri ait olmayan yabancı adam ve kadını fark ettiğinde.

Kase benden uzaklaştı, bir eli hâlâ belimdeydi ve sanki zaman ayırmaya değmezmiş gibi kadına bir bakır para fırlattı. "Dedikodu yapacak bir şey yok, kadın," dedi, herhangi bir asilzadenin yapacağı şekilde.

Başını eğdi, parayı önlüğünün cebine soktu ve aceleyle kilere girdi.

"İyi oynadın," diye fısıldadı mutfaktan çıktığımızda.

Kolumu çektim. "Ne yapıyordun sen?"

"Sana güveniyorum."

Daha öfkeli olmak istemiştim ama kalbinin etrafındaki demir duvarlardan birinin yıkılmış olmasına sevindim. Yine de kaşlarımı çatarak elbisemi düzelttim. "Bir dahaki sefere beni uyabilirsin."

"Belki de seni nefessiz bırakmaktan hoşlanıyorumdur." Kase kolunu belime doladı ve daha fazla hizmetçi yanımdan geçerken beni kendine çekti. Dudakları başıma değiyor, nefesi tenimde geziniyordu. "Eğer rahatlarsan, bunu satmak daha kolay olacak."

Şüphesiz, onun için söylemesi basitti. Her dokunuşu kanımın beynime hücum etmesine neden oluyordu. Tenindeki baharatın bana düşündürdükleri ya da parmaklarının vücudumdaki sert, emredici fırçası üzerinde çok uzun süre durmak istemedim.

Bu iş bittiğinde, eğer Nightrender bir kez daha geçmişini kesmeye karar verirse, nasıl toparlanacağım?

Bir misafir odasında, asilzadeler ve hanımefendiler kürk halıların ve oturma alanının üzerinde içki içerek Vahşi Av'a kendi tarzlarında veda ediyorlardı.

Kase bir kamarotun uzattığı tepsiden iki bardak aldı ve birini bana uzattı. İçti ama gözlerini ciddiyyetten ayırmadı.

Koyu renk dudakları ve gördüğüm en soluk saçları olan bir kadın önümüzde durdu. Kase'ye sırtıttı, onu yutmaya hazırdı. Bana kısa bir bakış atması önemsiz bir bakıştı. Ona göre ben bir meydan okuma bile değildim.

Ne iğrenç bir kadın. Kendini, yanında biriyle geldiği belli olan bir adama veriyor.

Onu kovmaya hazırlandım ama gözleri parlamaya başladı. Sendeledi, elbisesinin boncukları titredi. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde el yordamıyla odanın öbür ucundaki köpüklü şarap masasına gitti. Kase başını çevirdiğinde, gözlerindeki mürekkepli teller tekrar altın rengini alana kadar soldu.

"Ona bir şey mi yaptın?"

"Açlık ve susuzluktan korkuyor." Elimi tuttu ve beni bir köşeye götürdü. "Onun aklına girdiğim için beni azarlayacak mısın?"

"Seni azarlamayacağım," dedim. "Etkilendim."

Gözleri benimkileri aradı. Ona o anda aklından neler geçtiğini sormak istedim ama sessizliği bozmak yanlış görünüyordu. Elimi kalbinin üzerine koydum ve içimdeki öfkeye karşı bir balast gibi sabit atışa tutundum.

"Malin."

Gözlerimi kırıştıtararak sisi dağıttım. Benim adıımı söylüyordu. "Ne?"

Yüzünü kulağımın yanına eğerek konuşmamızın olduğundan daha fazla görünmesini sağladı. "Doft'un kuryesi pencerenin yanında duruyor. Konuştuğu adam -" Bir ev şenliği için değil de savaş için hazırlanmış gibi görünen bir adamı işaret etti, "Klaus. Ben onların dikkatini dağıtacağım. Planlar Klaus'un arka taraftaki odasında olmalı. Bul onları."

Ya içeri girmenin bir yolunu bulamazsam?"

"Bir seçenek değil." Kase çenemi başparmağı ve parmağı arasında sıkıştırdı. Zıtlıkların çarpışmasında talepkâr ama şefkatli. "Kryv gibi yeteneklisin ve bunu göremiyorsun."

Bir tür ters övgü olsa da gülümsemeye karşı koydum.

Kase, tek kaşlı ve çenesinde yara izleri olan kuryeye doğru yaklaştı. Klaus ona şüpheyile baktı, bir eli beline bağlı gümüş savaş baltasının üzerindeydi.

Kase cebinden bir ot rulosu çıkardı ve kalın bir aksanla, "*Herr*, ateşiniz var mı?" dedi.

Dudaklarımı yaladım. Bunu yapabiliirdim.

Yavaşça arka tarafa doğru ilerledim. Kapıda bir ev görevlisi, gaga gibi burnu olan iri yarı bir adam, yolu koruyordu.

"Leydim," dedi ellerini kaldırarak. "Bu oda misafirlere açık değildir."

Yüzümü yelpazeledim ve kolayca yalan söyledim. "Korkarım tüm bu ot dumanı başımı döndürdü." Kâhya kıpırdamadı, ben de bakışlarımı sertleştirdim. "Kenara çekil."

Yapamam."

Şüphesiz zamanımız kısıtlıydı. Belki Nightrender bir süreliğine nazik bir misafiri oynayabilirdi, ama kesinlikle küçümsediğini belli etmeden uzun süre asaletle akılsızca dönebilecek türden bir adam değildi.

Hızlı bir hareketle bileğimin üzerindeki kılıfta bulunan küçük bıçaklardan birini çektim. Ucu kâhyanın karnına saplandı. Nefes nefese kaldı ama ben ucu daha derine sapladım. "Ses çıkarırsan ciğerini açarım. Şimdi kapıyı aç. Konuklarınızdan biri bana ait bir şeyi aldı ve onu geri alacağım."

Kâhya sandığımdan daha az omurgalı çıktı ve cebinden pirinç bir anahtar çıkardı.

"İçeride. Ses çıkarmadan bekleyeceksin," dedim alçak bir tıslamayla. Adam sessizce başını salladı. Ben bir zorbaydım.

Odanın içinde kayda değer bir şey yoktu. Parşömen ve parşömenlerle dolu basit bir masa. Islak bir mürekkep hokkası, tüy kalemler ve dönemler boyunca yapılan satış ve alımların çizikleriyle dolu tozlu bir defter. Klaus basit zevkleri olan bir adamdı. Diğer tek mobilya, ayı postlarıyla örtülü küçük bir ahşap bank ve duvara gömülü küçük bir sobanın yanındaki bir sandalyeydi.

Tasarım planları. Gizemi biraz olsun korumak için Ivar hiçbir zaman aynı Masque av Aska'ya sahip olmadı. Çadırlar, atraksiyonlar, mekanlar sürekli olarak Kara Saray'ın farklı yerlerine kaydırılırdı.

Köşede duran uzun deri bir tüp gözüme çarptı. Tüpün yanında bir gezgin çantası ve sol göğsünün üzerinde Kara Saray'ın sembolü olan bir pelerin vardı. Muhtemelen Doft'un pelerini. Kurye adamın öldüğünü biliyor muydu?

Kapağı kırdım ve küflü tüpün içinde rulo rulo parşömen ve parşömen vardı. Boğuk bir sevinç çılgılığı attım.

"Bunlar size ait değil hanımefendi," dedi kâhya.

Kayışı omzuma attım ve odanın karşısına geçtim. Bıçağımı çenesine dayadım ve dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırmadan önce hınzırca sııttım. Sert, soluk soluğa nefes alışını yakalayacak kadar.

Her nefes alışımda dumanı ve yüzümün hatlarını kendi zihnime sürüklüyordum. İşlediğim suçların anılarını çalmadıktan sonra bir hafıza hırsızısı olarak ne işe yarardım?

Kamarotla olan kısa etkileşimin keskin, kül rengi bir tekrarı şimdi kafamın içinde yaşıyordu. Son nefesini de yutarak geri çekildiğimde, yorgun bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Ağzını bir erkeğe dayaman, bu gecenin böyle geçmesini istemezdim."

Etrafımda döndüm. Kase tahta bankın arkasına yaslanmıştı.

"Nasıl . . . " Kapı hâlâ kapalıydı. "Buraya nasıl girdin?"

"Dikkatle."

"Ah, Nightrender bu gece çok esprili." Yere eğilmiş, şaşkın bir ifadeyle başını ovuşturan kâhyaya baktım. "Beni unutmasının en iyisi olacağını düşündüm."

Kase alay etti ve yanına gelmemi işaret etti. İtaatkâr bir şekilde odayı geçtim ve planları ona uzattım. İçindeki parşömeni incelerken yüzünün aydınlanmasından inkar edilemez bir memnuniyet duydum.

Bir hafıza hırsızısı için hiç fena değil." Tüpün kayışını omzuna astı. "Gitmeye hazır mısınız?"

"İçeri girdiğimiz andan itibaren."

Ne yazık ki, sessiz kaçışımız askıya alındı. Kapı çarparak açıldı.

Ben ürksem neyse de, Kase şaşkınlıkla zıpladığında midemin öğüreceğimi sandığım kadar sıkıştığını en zamansız anlarda fark ettim.

"Lanet olası hırsızlar," diye tısladı Klaus kapı aralığında, savaş baltası elindeydi. Daha önce rahatsız olduysa bile, Kase şu anda hiçbir belirti göstermiyordu.

"Malin," dedi. "Ona göz kulak olman için seni yalnız bırakacağım."

"Ne!"

Klaus yumruklarını sıkarak odaya girdi. Kase kendini yüksek arkalıklı sandalyeye çekti. Uzun bir pencerenin mandalını açtı ve durakladı. "Acelelerimiz var."

Bu iş bittiğinde, onu boğacaktım.

"İyi bir kız gibi buraya gel," dedi tüccar kalın elini bana doğru kaydırırken.

Üç cehennem. Bıçağıma sarıldım ve o ne olduğunu anlamadan bıçağı bileğinin üzerinden geçirdim. Klaus geri çekildi, bana tekrar baktığında karanlık gözlerinde cinayet vardı.

Tek sahip olduğum mesmer ve bıçaktı. Yeterli olacaktı. Yeterli olmalarını sağladım.

Cüppemi elime aldım ve rün kesesine uzanarak şişelerimden birini çıkardım. Tüccar bana doğru hızlı bir adım attı, baltasını kafatasımı kesecekmiş gibi kaldırdı.

Kase geri döndü, bir kolunu salladı ve her zamanki gibi kolundan bir bıçak kaydı. İster gurur deyin, ama artık onun yardımını istemiyordum. Bu benim hedefimdi, benim görevimdi.

Klaus'a doğru koştum, omzumu daldırdım, böylece geniş göğsüne çarptı. Öksürdü ve dengesiz ayakları üzerinde sendeleyerek geri döndü. Şimdiden damarlarımda baş döndürücü bir yanma başlamıştı, sanki büyülenmişliğim her zerremde kaynıyordu.

Daha önce içimi hiç bu kadar şiddetli bir büyü telaşı doldurmamıştı. O planlara ihtiyacım vardı; Nightrender'ın buradan zarar görmeden ayrılmasına ihtiyacım vardı; yaşamaya ihtiyacım vardı.

Hepsi kanımda bir ısı patlamasıyla çarpıştı. Yeni bir his; büyütme istediğim bir his.

Planımın bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Tek yaptığım nefes yoluyla anıları çalmak ve iletme. Ama birini diğerinin kafasına zorla sokarsam ne olurdu?

Bir şişenin mantarını dişlerimle patlattım ve Klaus ayağa kalkmadan önce sendeleyerek adamın üzerine atıldım. Birkaç hızlı ve çılgın hareketten sonra külü gözlerine boşalttım ve avuçlarımdan yanıklarını kafatasına bastırdım.

İlk başta, sadece bir baş belası olduğumu düşünmüştüm. Büyü sandığım bu telaş, bir daha kaybetmeye dayanamayacağım bir adam için duyduğum öfke ve korku olmalıydı.

Ama Klaus'un dizleri iflas edince her şey değişti.

Mesmer parmak uçlarımda nabız gibi atıyordu. Tek istediğim, parmak kemiğini kırdığım zavallının tanrılarla karşılaşmadan önce yaşadığı her işkenceli sonu görmesiydi.

Astının kafatasının arkasına bir hançer sapladığı kaptan mıydı? Ya da gizli sevgilisinin onu bir depo çadırında sertçe götürdüğü, sonra da işini bitirmeden önce sırf zevk için onu kırmızı bir kurdeleyle bođđ  tavus kuşu maskeli kadın.

Avularımın altında Klaus inledi. Durmam için yalvardı.

Kemik tozunu daha fazla zehirle gözlerine bastırdım, bunun benim uydurduğum bir şey olduğunu umursamıyordum. Biraz zarar verebileceğini umduğum çarpık bir arzuydu ve bunu gerekleştiryordum.

Neden olduğu acı aynı anda hem ürkütücü hem de büyüleyiciydi.

Ona zarar veriyordum; hiç istemediği bir anıyı beyninde yakıyordum. Daha ne yapabilirdim ki?

Klaus hıçkırıklar içinde yere yığıldığında ellerimi çektim. Ağzım açık kaldı ve Kase koluma girdiğinde bunu fark etmedim bile.

Sanırım onu anıyı almaya zorladım. Çok güçlüydü. Acı vericiydi. I . . . Bunu hiç yapmamıştım."

Kase elini ayağımın altına koydu ve beni açık pencereden yukarı kaldırdı. "Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama bildiğinden daha fazla güce sahip olduğunu söylemiştim."

O kadar nefret ettiğinden şüpheliyim.

Biz daha pencereden içeri giremeden, gösterişli bir kadın yüzünü yelpazeleyerek kapının önünden geçti. Koyu renk gözleri yaralı tüccara kaydı, sonra Kase ve beni bulmak için yukarı baktı.

ığlık attı.

Daha hızlı hareket etmenizi öneririm," dedi Kase ve beni neredeyse dışarı itti.

Pencere çatının kenarının altındaydı. Kollarımı kenardan sarkıttım ve çatının düz omurgasına tutunmadan önce bacaklarımın sokakların üzerinde sallanacağı kısa süreyi düşünmemeye çalıştım.

Yakalanmamız için yapılan çağrılar geceyi böldü. Kase kendini tahta döşemelerin üzerine attığında elinden tuttum.

Benimle birlikte çatının kenarına kadar koştu ve bana danışmayı düşünmeden çıkıntıdan aşağı atladı. ığlık atmış olmalıyım çünkü bileğimi burkup komşu birahanenin çatısına t kezlediğimde boğazım acımıştı. Eğimli bir şekil, dik ve dardı. Beni fırlattığı balkondan düşmemek için kendimi zor tuttum.

"İyi misin?" Kase ayağa kalkmama yardım ederken sordu. Cevap olarak ona ters ters baktım.

Sokaklarda, konuklar taş evdeki neşelerini bırakıp ara sokakların çamurunu ve çamurlu yürüyüşleri göze aldılar. Beni kovalamıyor olsalardı gülerdim, çünkü etrafta daha küçük insanlar

Birahanelerin ya da tıka basa dolu gecekondu mahallelerinin pencerelerinden izlediler, ancak kimse üst sınıflardaki meslektaşlarına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Hatta bazıları parti müdavimlerine kirli çarşaf lar ya da çürümüş meyveler fırlattı.

Kase çatının oluğu boyunca ustaca bir dengeyle koştu. Beni sabitlemek için elini kullanmayı denedim ama birden fazla kez düştüm.

"Atla," diye bağırdı birahaneden atlamadan hemen önce.

Bu sefer o kadar çırpınmadım ve bir toz bulutu ve gevşek kiremitler içinde çarpık bir apartmanın düz tepesine inerken bileğimi yuvarlamadım. Uykusu bölünen halk içeride inledi ama kimse araştırmaya gelmedi.

Eteklerimi kollarımın arasına aldım ve aceleyle ayağa kalktım.

Kase beni kenara çağırdı. Düz balkon ile yandaki pencereli eğimli çatı arasındaki daha geniş boşluğu işaret etti. "Git."

Yanağımın içini ısırdım. Kollarımdaki kumaş demetleri doğal olmayan bir şekilde ağırdı.

"Malin, pencereye nişan al," dedi, eliyle yüzümün bir tarafını tutarak. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı.

"İnan bana, çok korkuyorum."

Nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama Nightrender'ın da benim gibi korku içinde olduğunu bilmek beni biraz rahatlatmıştı.

Pis Skítkast devriyesinin başı, misafirler kadar sarhoş, bir merdivenin basamağında durdu ve apartmanın kenarından baktı. Bana durmam için seslendi.

Koştum.

Elbisem hâlâ ellerimdeyken açık alanda zıplayarak ilerledim. Etek ayaklarımın üzerine dökülüyordu. Kenara ulaştığım anda, ayakkabılarımın altındaki tüm brokarla birlikte aşağıya doğru kayacaktım. Havada serbest düşüş sırasında düşünülmesi korkunç bir düşünce.

Çok geçmeden göğsüm çatının saçaklarına çarptı. Kaburgalarım ağrıyordu. Her nefesim ağırdı ve elbisem suyun içindeki bir taş gibiydi.

Geri kaymaya başladım ama gölgeler etrafımı sardı. Kase'nin büyüü beni bir kenara savurduğunda şehir meydanındaki aynı kalın, soğuk rahatlık, bir el bileğimi kapana kadar beni havada tuttu.

Niklas'ın beyaz sırtışı karanlığı yırttı. Eero ve dört Falkyn daha onu içeride sabit tutarken vücudunun yarısı pencereden dışarı sarkıyordu. "Elbise çok güzel görünüyor."

Nefes nefese bir kahkaha attım ve pencereden küflü tavan arasına çıkmama yardım ederken tahta çıtaların üzerine basmaya çalıştım.

Kase peşimden çatıya çıktı ve bir nefes daha alarak içeri girdi.

"Onlarla biraz uğraşmak ister misin?" Niklas sordu. "Senin numaraların her zaman hoşuma gitmiştir."

Kase ellerini sıktı ve kellelerimiz için yapılan çağrının yıldızlara yükseldiği sokaklara baktı. "Elimde kalanı harcadım. Hala yaşlılardan biraz uzakta."

Düşme korkumu beni sabit tutmak için kullanmıştı. Yoksa beni ayakta tutan onun korkusu muydu?

Önemli değildi. Klaus'u bana neden verdiğini anlamıştım. Bunu tek başına yapacak gücü yoktu ve tüm bunlar beni daha da öfkeliendirdi. Kase böyle çirkin bir şey yapmadan önce beklemeliydi.

Eero döşeme tahtalarında bir sürünme boşluğu açtı ve bizi takip etmemiz için işaret etti.

"Verimli bir gece o zaman?" Niklas sordu.

"Malin'e teşekkürler," dedi Kase, ben kaçış kapısının yarısına kadar ilerledikten sonra.

Görüp görmediğini bilmiyordum ama gözden kaybolmadan önce dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

2G

NIGHTRENDER

TOVA masaya oturmuş, bir kase meyveyi karıştırıyordu ama sadece portakal ve kırmızı parçaları yemişti. Yüzü çatık kaşlarla kilitlenmişti.

"Bırak gitsin, Tova," dedim onuncu kez.

"Seni tekmelemeliyim." Tova son dört gündür, Skítkast'ın çatılarında düzenlenen gece koşusuna davet edilmediği için hâlâ öfkeliydi.

"Tov, bıçaklanalı daha bir hafta bile olmadı," dedi Junius nazik bir kahkaha atarak.

"Ve eldrish ile yıkandı!"

Suratımı asmamaya çalıştım ve bir rulo silah, Raum'un sokakta görece kadar akıllı olduğu daha fazla penge ve eve dönüş yolculuğu için birkaç günlük yiyecek paketlemeyi bitirdim.

Yeterince gecikmiştik. Bir sonraki hamlemizi yapma zamanı gelmişti.

Yolunuza devam etmenize neyin yardımcı olacağını biliyorum," dedim çantayı omuzlayarak. "Yiyecek depolarımızın güncellenmesi gerekiyor. Güneyden gelen eriklerin borsadaki raflarda olduğunu duydum. Döndüğümüzde size bir kasa dolusu erik getireceğime söz veriyorum."

Tova ağzına iki meyve parçası attı ve ofladı. "Bunun yardımı olur."

Öğle güneşinden önce, Falkyn Loncası'nın bazı üyeleriyle deniz kapısında toplandık.

Esinti yanaklarıma kum savuruyor, iyileşmekte olan yaralarımı yakıyordu. Skítkast güneş ışığında farklıydı. Evlerin kül rengi çatıları biraz daha beyazdı ve halkın yün, yeşim taşı ya da bıldırcın yolduğu pazar sokakları biraz daha sessizdi. Gün ışığı daha sakin yüzleri ortaya çıkarırken, vahşi olanlar güneş battıktan sonra gelirdi.

"Sabah ve akşam," dedi Niklas küçük bir tahta kutu uzatırken. "Sakin ıskalama yoksa daha fazla yara izi kalır ve enfeksiyon kaparsın ve ben de seni kurtarmak için Klockglas'a gelmek istemem."

İksir kutusunu aldım ve ön kolunu sıktım. "Bu sefer kurtardığın için teşekkür ederim." Junius'a döndüm. "Terzi konusunda emin misin?"

"Evet," dedi Junius ağzını büzerek. "Vahşi Av'dan sonra istediğin gibi Klockglas'taki Falkyn'lerimize haber gönderdim. Önce işportacıyı takip ettiler, ama gönderdikleri mesaj terziyle olan bağlantıyla birlikte geri döndüğünde, şansın yaver gitmedi. Ya kaderin senin için planları var ya da tanrıların gözdesisin."

Eğer var olsalardı ben de olurum. Falkyn'leriniz onu iyice kontrol ettiler mi?"

Junius başını salladı. "Sıkıştırmak için iyi bir hedef olacak."

Damarlarımda bir anda endişeli bir kan dolaşmaya başladı. Ya Masque av Aska'daki en büyük hileyi gerçekleştirecektik ya da denerken ölecektik.

Niklas bana kristal bir tozla dolu bir kese uzattı. "Ceketin ipliklerinin bununla ıslatıldığından emin ol." İçinde daha çok kül ve kömür tozuna benzeyen bir toz bulunan ikinci bir kese uzattı. "Bu da elbisenin üzerindeki boncukları kaplayacak."

"Konuştuğumuz iksir bu muydu?" Keseyi aldım ve şifa iksirlerinin bulunduğu kaynatılmış deri çantaya koymadan önce sağlam olduğundan emin oldum.

"Tam dozaj. Dikkatli kullanın ve uygulamayı denetlediğinizden emin olun. Bunun takıntıya yol açma eğilimi var, Kase. Geçici olmasını istiyoruz."

"İşe yarayacak mı?"

"İki toz aynı civarda olduğunda, evet, işe yarayacaktır." Bana tembel bir selam verdi. "Asla korkmayın, efendim. Ben işimi bilirim."

Yeterince doğru. Niklas'ı sorgulayacak biri değildim ama söz konusu olan maske ve Malin olunca, her hamlemde aşırı hazırlıklı ve kendimden emin olmam gerekiyordu.

Junius koluma dokundu, alnı endişeyle çatılmıştı. "Bunun atılacak en iyi adım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama elimizdeki tek şey bu olabilir." Niklas

bana şaşkın bir bakış attı. "O zaman tekrar görüşene kadar."

Çenemi eğdim. Bir dahaki sefere konuştuğumuzda, şüphesiz, dünya biraz daha tehlikeli görünecekti.

Dagny bizi uğurlamaya geldi ve ben tekneye binerken Malin'i omurgası kırılacakmış gibi olana kadar sıktı.

Homurdandım ve Malin Strom'un dünyamıza yerleştirildiğini bildiğim için göğsümdeki sıkışmayı görmezden geldim ve sanki her zaman orada olması gerekiyordu. Tova'dan Niklas'a kadar herkesin gönlünü kazanmıştı ve ben ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bu hayat onun için değildi.

Yıkanmamış deri ve eski bot kokusundan yirmi adım ötede, yetersiz bir yemeğe gömüldük. Malin onun yerine nane yapraklarını kemirdi. Çatılara nasıl tırmanabildiğini, gök muhafızlarını nasıl alt edebildiğini, Doft'u nasıl baştan çıkarabildiğini,

ama uzun bir teknede acı çekmek gülünçtü.

Direğin yanındaki parmaklığın üzerine eğildim ve Dof'tun boğazını açan bıçağın ucunu biledim.

Malin yanıma geldi ve beyaz bir ekmek uzattı. "Şimdi alsan iyi olur," dedi. "Tova her şeyi yemeye hazır olduğunda ısrar ediyor."

Bıçağı bir kenara koydum ve ekmeği aldım.

Malin gözlerini Howl'un genişliğine dikmiş, temiz tuzlu suyu içine çekiyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yani *ben* ne yapıyorum? Kararları ben veririm, *dännisk*."

"Hayır, hata yapmadım. Şimdi ne yapacağız?" Bakışlarıma meydan okudu. "Unutma, ben olmasam tasarımı planların da olmazdı."

Daha cesur olmuştu ve ona yakışmasını sevmiştim.

"Ya da pratik yapmak için başka bir fırsattı." Bakışlarını tutarak rulodan bir ısırık aldım. "Kabul et, Nightrender. Klaus konusunda bana ihtiyacın vardı."

"Boynunu kurtardım ve bunu yapmaya devam etmem gerekmeseydi, tüm bunlar daha hızlı olabilirdi." Malin tereddüt etti. "Şaka yapıyor olmalısınız. Geçen sefer bizi dışarı çıkarmada ben de rol oynadım-"

Güldüm, göğsümün bir yerinden gelen gerçek, derin bir kahkaha. Kimin daha çok şaşırdığından emin değildim, Malin'in mi yoksa benim mi? Kanamamı durduramadım. Bıçağı tekrar çıkarıp şiddet içeren şeyler düşünmek için biledikten sonra bile gözlerimi kaldırıyor, onun kırışmış kaşlarını görüyor ve tekrar başlıyordum.

Dudağı eğlenceli bir şekilde kalktı. Tahmin etmem gerekirse, Malin'in gülümsememek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.

"Dinle Nightrender," dedi bir süre sonra. "Senin kadar benim de maskeli baloyla görülecek bir hesabım var, ne yapacağız?"

Derin bir nefes aldım ama yarım bir gülümseme kaldı. "Hagen'ı bulacağız."

"İyi, ama kastettiğim skor değil. Bu sefil festival yüzünden bir arkadaşımı kaybettim." Yüzü kasvetli bir ifadeyle bana döndüğünde nabzım kafamın içinde gümbürdedi. Malin bir adım daha yaklaştı. "Maskeyi parçalamaya yardım edeceğim, peki sırada ne var?"

Onu sıkıştırdım, göğsümü omzunun arkasına dayadım. Yalan söylememiştim, onu nefessiz bırakmaktan zevk alıyordum. "Bana hükmetmekten zevk alıyor musun?"

"Tüm sırlarınızı içinizde tutma şekliniz, birilerinin onları dışarı çıkarmanızı talep etmesini gerektiriyor."

"Gizem biraz güç barındırır." Parmak uçlarım saçlarının bir kısmını kenara itti ve konuşurken dudaklarımın kulağına değmesi için yer açtı. "Aldatma ve sırlar hayatta kalmamızı sağlar."

Kryv'lerin hepsi öldürmeye, hırsızlığa ve başkalarını kırmaya istekliydi. Sümüklü sefillerin beni iyi bilgilendirdiğinden emin olmak için güvendiğim nitelikler.

"Sen biraz aşağılıksın," dedi Malin, vücudu göğsüme yaslanırken sesi soluğu kesilmişti.

Tuhaf bir his beni ele geçirdi. Neredeyse hafif, neredeyse neşeliydi. "Bana daha kötülerini de söylendi."

Uzaklaştım. Biraz daha yaklaşırsam, ona direnmek için kalan azıcık gücümü de tamamen kaybedecektim.

Gözlerim denizin püsküren sularına takılıyken sesimi alçalttım. "Bundan sonra yapacağımız şey Masque av Aska'nın düzeni hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmek. Bunu öğrendikten sonra içerideki işaretlerimizi belirleyebiliriz."

"Ticarete nasıl gireceğiz, Kase?"

Sesi yıpranmış ve kırılmıştı. Onu uzaklaştırmak istedim ama cevap sadece sorunu daha da artıracaktı. "Varis Magnate Niall." Bu isim dilimde ekşimeye başladı. "Doft'u duydun. Halkın içeri davet edilmesinin yolu o. Ona yaklaşmamız gerek."

"Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Nasıl yapılacağını biliyordum ama atılacak adımın bu olduğundan emin olana kadar şemaları paylaşmadım. Dans riske atılamayacak kadar hassastı. "Üzerinde çalışıyorum."

Arkamızdan gelen kahkahalar Malin'in dikkatini Gunnar ve Lynx'e çekti. İki Kryv'in ne dediğini bilmiyorum ama ikisi de başlarını geriye atmış, gökyüzüne bakarak gülüyorlardı.

Malin yorgun bir şekilde kamburunu çıkardı. "Hagen'ı kendim için serbest bırakmak istedim. Şimdi, onu bekleyen bir ailesi, bir sevgilisi olduğunu bildiğim için, onu onlar için bulmak istiyorum. Hagen'ın asla bir aile istemediğini sanırdım; kasabadaki kadınların tekliflerini geri çevirirdi. Şimdi anlıyorum ki bunun sebebi kalbinin başka birine ait olmasıymış."

Hagen'in sevgilisiyle Kuzey'e yaptığımız yolculuk sırasında tanışmıştım. Narin bir kadın değildi; vahşi, ölümcül ve ailesini korumak için dünyayı parçalamaya hazırды.

"Aşk korkudan daha tehlikelidir," dedim. Oysa şimdi sözlerimi renklendiren şey aşk korkusuydu. "Savunmasızlığı, dikkat dağınıklığını beraberinde getirir ve düşmanlar sizin için önemli olan kişilerin kokusunu alırsa başkalarının kafasına zalimce işaretler koyar."

"Ne kadar kötü bir görünüm."

Tecrübelerim dünyayı bu şekilde görmemi gerektiriyordu. "Var olmak, nefes almak ve sonra ölmek için buradayız," dedim. "İnsanoğlu basit ama acımasızdır. Çoğunun kendi bencil çıkarlarının ötesinde sevecek kadar evrimleştiğinden emin değilim."

"Kimsede iyi bir şey görüyor musun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Sen. Doğal olarak bunu yüksek sesle söylemeyecektim. Onun yerine, "Lonca" dedim.

Yanılıyorsun," dedi Malin yumuşak bir sesle. "Hagen'ı bulacağım çünkü onu seviyorum. Ve tüm bu dönüşler boyunca seni aradım çünkü ..." Sözünü kesti. Birinin bir düşünceyi bitirmesini hiç bu kadar istememiştim. Malin bitirmedi. "Tek söylediğim her şeyin bencillik yüzünden yapılmadığı."

Topuklarının üzerinde döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Uyumak için. Bu ilham verici sohbetten sonra dinlenmeye ihtiyacım var."

"İyi," dedim gülümsemeye karşı koyarak. "Sinir bozucu olmaya başlamıştın."

Malin bana doğru dönerken Fiske ve Isak kıkırdadı, çok hoşuma giden ateş onun gözlerinde canlıydı.

Bir parmağıyla yüzümü işaret etti. "Biliyor musun, sen ... sadece ..."

"Neyim ben?" Ekmeğin son lokmasını dilime attım. Malin boğazının

derinliklerinde inledi. "Boş ver."

Beni bıraktı ve kış direğinin yanında Tova'ya yaslandı.

Malin bana ters ters baktı ama görmemi istese de istemese de gözlerini kapatmadan önce ağzı hafif bir gülümsemeye dönüştü.

Z0

HAFIZA HIRSIZI

İKİNCİ ŞAFAKTA, Klockglas görünür hale geldi. Hava yaklaşmakta olan fırtınanın etkisiyle yapış yapış ve ıslaktı.

Gizli rıhtımda, Kryv'ler bıçak ve yiyecek paketlerini fırlattılar; tekneden beceriksizce inip kara ayaklarını buldular. Felstad'a dönmek, Tova'nın soğuk odasındaki karyolaya kıvrılmak ve üç gün boyunca uyumak istedim.

Kase büyük planlarımı bozdu. Tekneden en son ayrılan Kase bir elini kaldırdı ve loncasını yanına topladı.

Felstad'a dönün," dedi. "Malin ve ben Borsa'ya gideceğiz."

"Yapacak mıyız? Ya hayır dersem?"

"Dahil olma şansını geri çevirdiğini görmek isterim." Dudaklarında bir sırıtış belirdi. Sanki planlar yapılmış gibi. Kase söz konusu olduğunda, hiç kuşkusuz, her zaman öyleydi. "Devam et. Bir dene bakalım."

Kendini beğenmiş piç.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamı döndüm ve boğazından kaçan yumuşak, gizli kahkahayı duymamış gibi davrandım.

"Dolu bir sandık sözü verdiğini unutma," dedi Tova, kollarıyla bir kutuyu şekillendirirken.

Kryv'den ayrılmak garip hissettirdi ama onlar da gecenin bir parçası gibi ağaçların arasında kayboldular, bir gölgeden diğerine sürüklendiler.

Kase yüzünü kapadı ve hafif yağmur yağmaya başlarken bana tekneden bir pelerin tedarik etti. Bir kolunu açtı ve karşı yolu işaret etti. Bu yön kıyının kenarından dolanacak ve Klockglas'taki ticaret meydanlarının en küçüğüne inecekti.

Fiyortta kopan fırtınayla birlikte hava nemden ağırlaşmıştı. Sessizce yürüdük ve iklimizde Kryv olmayan kişi erkenden belli oldu. Tüy adımlarla yürümek imkansızdı.

Biri Gece Kuşu değilse çamur ve rutubet içindeydi. Kase, belinde ağır siyah çelik kılıfıyla, bir esinti kadar hafif çalıkların arasında ilerliyordu.

"Neden bir ticaret meydanına gittiğimizi bilmek ister misiniz?"

"Tova'nın erikleri için mi?"

"Onun boş midesinden korkuyorum ama bir buluşmamız var. İlginizi çekeceğini düşündüğüm bir buluşma." İstenmeyen bir ağırlık boğazımı yaktı. "Buluşma mı? İlgi mi çekecek?"

"Şimdi de benim söylediklerimi tekrarlıyorsun." Kase alay etti ve içinden geçmem için kurumuş, büyümüş bir ağaç dalını geri çekti. "Evet, Kryv ile anlaşma yapması gereken biri var."

"İstedikleri bir anlaşma mı?"

Göz kırptı ve bir dönemeçte gözden kayboldu. Cehennem. Hiç şüphesiz kafasında berbat bir Nightrender planı vardı. Şimdi, ben de bunun bir parçasıydım.

Küçük değişim merkezi çok uzakta değildi. Kıyıdan iki boy ötede, yağmur ve soğuk sisi altında vardık. Kase tamamen rahat görünüyordu. Kukuletasını kaldırmadı ama kimse aldırmadı. Eğer pençesi varsa, cehennemden gelen bir canavar olabilirdi ve onu kollarını açarak karşılardı.

Birlikte olgun çekirdekleri, elmaları, erikleri topladık ve taşıdığı bir sandığa yerleştirdik. Kase, sıırıslıklam olmuş döviz tüccarlarına bakır penge paraları fırlattı. Köşedeki bir tezgâhta Kase, acı çikolataya batırılmış sertleştirilmiş bal sırandan yapılmış tatlı bir çubuğu kaldırdı. Tüccara üç penge verdi ve hepsini satın aldı.

Bunları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ne kadar basit bir cümle ama iliklerime kadar acıtan bir cümle. Henüz isteyerek geçmişten bahsetmemiştii. Şimdiye kadar.

Sırıttım ve şekerlerden birini aldım. "Evet. Onların parasını ödemeye başladığını gördüğüme sevindim."

Eskisi kadar hızlı adım atamıyorum. Kabul etmelisiniz ki, çaldığımız tüccar pis kokan bir herifti."

"Doğal olarak, hijyeni nedeniyle soyulmak istiyordu."

"Aynı şekilde gördüğümüz için mutluyuz."

O anın olağanüstü bir hafifliği vardı. Yürürken sallandım ve ipeksi çikolata dilimde eridiğinde bir inilti çıkardım, daha az bıçağın ve nefretin olduğu günlere dair yüzlerce anının kilidini açtım.

Kase dirseğimden tutup bizi meydanın ötesindeki bir ev kümesine götürdüğünde Felstad'ı yeniden doldurmak için epey bir koleksiyon toplamıştık. Kasaba küçüktü; adını bilmiyordum ama ahşap ve saz evlerden oluşuyordu ve çatıları sazdan yapılmıştı.

Kase yuvarlak bir evin önünde durdu. Sürekli su birikintilerinin ince ahşap zemini ıslatmasını önlemek için küçük ayaklar üzerinde yükseltilmişti.

"Arka kapı," dedi, sandığı asi bir çalının altına sıkıştırarak.

Soru sormadım. Damarlarıma bir adrenalin hücumu doldu. Parmaklarım kıpırdadı. Nightrender olarak düşünme şeklini çözmek, planlarını yanında deşmek için baş döndürücü bir arzu vardı. Korkmayı unutacak kadar güçlüydü.

Evin arka tarafına ulaştığımızda Kase'nin eli kalçamı sıkarak beni kendine çekti. Önü sırtıma değdi, tanrılar aşkına, hiç böyle bir şok hissetmemiştim. Neredeyse unuttuğum parlak bir his. Sıska, lamba direği gibi bir çocukken bile Kase Eriksson'un yanında her zaman güvende ve istikrarlı olmuştum.

Nightrender'ın yanılması azalıyordu. O çocuğun geri dönmesine gerek yoktu. Şimdi itiraf edebilirim; Kase Eriksson'u, adamı almayı tercih ederdim. Gölgeler, yaralar ve her şey.

Keşke onun da benim gibi aynı kasırgada kaybolup kaybolmadığını bilebilseydim.

O anda, o okunamazdı. Evin yan tarafına döndüğümde, bedenim kollarının arasındayken bana bakmadı. Tek yaptığı başının bir tarafını nemli tahtaya yaslamaktı. Sessizlikte sonunda ne yaptığını duydum.

Şakacı kahkahalar, birkaç zevk iniltisi, ahşap zemin üzerinde ayakların sürtünmesi, tenin tene çarpması.

"Kim bunlar?" Fısıldadım.

"Kendiniz görün."

Bedenimi serbest bıraktı ve kollarımda bir ürperti dalgalandı, sanki dokunuşuyla beni rüzgârdan korumuştı.

Kase dirseğinin sert ucuyla arka pencerenin üzerindeki mumlu parşömen kapağını kırmadan önce başka bir soru soracak vaktim olmamıştı. Gölgeler gözlerinin güzel altın rengini mürekkepledi ve Nightrender tek bir nefesten daha hızlı bir şekilde delikten içeri süzüldü.

Benim tırmanışım onunki gibi zarif ve çevik hareketlerden yoksundu ama küçük kulübenin etrafına gölgeler dolanırken birkaç bağırış ve çığlık duymak için tam zamanında eve yuvarlandım.

"Lanet olsun, kim-"

Adam sözlerini bitirmedi ama bunun bir önemi yoktu. O sesi tanıyordum. "Hob?"

Kase'nin geniş omzunun arkasından baktım, sonra bir kahkaha attım. Kryv gibi değildi ama sevgili işportacımlı pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, karanlıkta el yordamıyla yürürken görünce elimde değildi. Kadın da bir o kadar dağınıktı. Elbisesinin korsajını yukarı çekiyor, eteklerini düzeltiyor, dağınık örgülerini düzeltiyordu.

Ama çıplaklığına rağmen Hob sesimi duyunca durdu. "Malin?"

Kase gölgeleri geri çekerken keskin gözleri bana kilitlendi. Hob'un çenesi titriyordu. Pantolonunu çekmeyi bitirdi, kemeriyle bağladı, sonra saygısızlık ettikleri masadan bir sandalyeyi şiddetle çekti.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi kazınmış bir şekilde kambur duruyordu. "Lanet olsun, kadın. Bir anlaşmamız vardı-" Azarlamasını bitiremeden kadını suratına bir tokat attı. "Kahretsin, Inge. Bu ne içindi?"

Kim o?" Inge tersledi. "Başka planların mı var Jakoby?"

Gözlerim açıldı. Hob'un ilk adını biliyordu. Jakoby Hob, ama hiç kimse, sadece şahsen söylediği kişiler onun ilk adını bilmiyordu. Güvendiği kişiler. Bildiğim kadarıyla bunu öğrenen tek kişi bendim, o da oldukça sarhoş olduğu için. Ayıldığında ona Hob dememi istemişti.

Bu kadına değer veriyordu. Garip ama beni kıskanç hissettirdi. Hob gibi biriyle birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hayır, ben ..." Bir hırıltı çıkardı. "O bir tanıdık, aşkım."

Hob'un bilgeliği. Onun ismiyle yaptığı gibi, ben de onu kendi sırlarım konusunda uyarmıştım. Anlaşmamızın başlarında ona büyücümünden asla bahsetmemesini, yoksa ona gerçekten neler yapabileceğini göstereceğimi öğretmiştim. O zamanlar yalan söylüyordum. Şimdi, Klaus'la olanlardan sonra, düşündüğümünden çok daha fazla zarar verip veremeyeceğimi merak ediyordum.

"Şimdi de Nightrender ile oyun mu oynuyorsun?" Hob neredeyse gücenmiş görünüyordu.

Adının anılması üzerine Kase öne geçti. "Buraya onun anlaşmalarını tartışmaya gelmedik. Sizinkileri görmek için buradayız."

Hob'un rengi soldu. "Senin gibilerle anlaşma yapmam. Henüz kanayan ruhumu satacak kadar çaresiz değilim."

"Ah, yanlış anladınız." Kase, Nightrender'ın kaba sesiyle güldü ve masadan ikinci bir sandalye çekti. "Ben onunla konuşuyordum."

Tüm dikkatler Inge'ye çevrildi. Onu tanıımıyordum. Büyük bir güzelliği yoktu ama hoş bir yüzü vardı. Uzun, saten gibi siyah saçları ve Hob'un ağzından hâlâ şişmiş pembe dudakları vardı. Kase'nin siyah bakışları altında küçüldü.

"Ben mi? Ne demek istediğini anlamıyorum."

Hiç kimse yapmaz." Kase derin bir iç geçirdi. "Bir elbiseye ihtiyacımız var. Yapabileceğiniz en iyi elbiseye." Kadının omuzları gevşedi. "Elbise mi? Bir iş için mi buradasınız?"

"İyi seçim, Mal." Hob başını sallayarak alkışladı. "Inge bölgenin en iyisi. Kanayan Varis Magnate'in maskeli balo kostümü için görevlendirildi."

Sevgilisinin onun övgüsü altında çırpınması neredeyse sevimliydi. Sokak işportacısının bir eş olarak adlandırılabilceği kimin aklına gelirdi?

İsterseniz buna komisyon deyin," diye devam etti Kase. "Ama bunun için ödeme yapmayacağım."

Şerefine, Inge doğruldu, ellerini kalçalarına koydu. "Yüce Baba'nın ta kendisi olsan da umurumda değil. Ben boşuna çalışmıyorum."

"Bu nedir?" Hob elindeki ot rulosunu dudaklarına götürürken durakladı. "Malin, ona saygısızlık mı ediyorsun?"

"Konuşmayı ben mi yapıyorum, Hob?"

"Şey, kanayan Nightrender için bir elbise olmasını beklemiyorum."

Takas boyunca Kase etkilenmedi. Ürkütücü bir şekilde. Parmaklarının etrafında bulanık su gibi dönen ince karanlık sislerle oturdu. "Bunu devam ettirmek istiyorum."

Inge ofladı. "Bir penge için elbise yapmayacağım."

Kase onu görmezden geldi. Gözleri utanmadan vücudumda gezindi. "Bence mavi ona yakışır, belki gözlerine uyması için yeşil de olabilir. Bir sonraki ikindi ayına kadar bitmesini istiyorum."

"Sen delisin." Inge bir kahkaha attı. "Neredeyse beş gün oldu."

"Ve bunu tamamlayacağınıza güvenim tam. Liten'in en gözde terzisi olarak bana yarı şekillendirilmiş malzemeleriniz olmadığını söylemeyin."

"Birkaç parça," diye karşı çıktı Inge. "Hiçbir şeye uymuyor. Hele onun gibi sıska bir şeye hiç."

Kaşlarımı çattım ve başka tarafa baktım.

"Yapacaksın," dedi Kase.

Reddediyorum." Inge biraz acımasızca gülümsedi. "Halkı emirlerini yerine getirmeleri için tehdit ettiğini biliyorum, Nightrender.

Elinden geleni ardına koyma, bana karşı hiçbir şey yapamazsın."

"Emin misin?"

Kafa derim diken diken oldu. Tanrılar adına, karanlığın ötesindeki adamı tanıyordum ve yine de bu soru kalbimde bir korku parıltısı yarattı.

Inge yarım nefes kadar bocaladı. "Evet. Eminim."

Kase bakışlarını Hob'a çevirdi. Hawker ot rulosunu dişlerinin arasına almış ama henüz yakmamıştı.

Karşısındaki adama fazlasıyla dikkat kesilmişti.

"Bu durumda, onunla oynadığınız oyuna sevgilinizi de dahil edebilirim. Onun ve Kryv'immin dost olduklarına inanıyorum. Ona söylememi isteyecektir."

Kase'nin bana nasıl Kryv'lerinden biri dediğini fark ettim ama bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Tüm düşünceler Hob'a gitti. Kase ne biliyordu?

Donup kaldığına bakılırsa Hob da en az benim kadar karanlıktaydı. "Ne oyunu?"

"Hayır." Inge'den tiz bir gıcırtı çıktı. Yumruklarıyla ağzını kapattı. "Hayır. Bir şey yok, lütfen."

Kahretsin, Kase bunu nasıl yapmıştı? Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu ve Hob'a öyle paramparça bir özlemle bakıyordu ki kalbim ikiye bölündü. Kötü sokak işportacımın yanında durmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyordum. İçimdeki sızı bana Gece Yaratan'ın rüşvetlerinden birini vermek üzere olduğunu ve Hob'un çapraz ateşte kalacağını söylüyordu.

"Ne oyunu, Inge?" Hob sert bir sesle söyledi.

Gözlerini kırıştırdı. Gözyaşları döküldü. Sessizce başını salladı.

Kase bacaklarını önüne atıp bileklerini çaprazladı. "Elbiseyi yapmayı kabul ediyor musun? Yoksa işportacıya yeraltı dünyası hakkında bilgi almak için onu nasıl kullandığını anlatıp sonra da bunu skydguard kardeşlerine mi getireyim? En büyüğünüz, kısa süre önce Kara Saray'dan, hapsettiği tüm dolandırıcılar için yüklü bir hapis cezası ödemesi aldı. Doğru mu?"

"Hayır!" Inge çığlık attı, omuzları titriyordu.

Kase elini adil oynamadı. Hamlesini anlamadım. Şimdi ona karşı elinde ne vardı?

Hob, midesine bir yumruk saplanmış gibi öne doğru kıvrıldı. Bakışlarını Inge'ye doğru kaldırdı. Yanaklarındaki çıkıntılarda gözyaşlarının çizgileri parlıyordu. "Jakoby, lütfen-"

Hob aniden ayağa kalkarak onun sözünü kesti. Sandalye ahşap zemine sürtündü, sonra bir yana devrildi. Çenesinin nabızı bir kalp atışı gibi hızlı atıyordu. Tek kelime etmeden kanvas paltosuna uzandı ve kapıya yöneldi.

Ona doğru bir hamle yaptım ama elini kaldırdı. "*Dännisk*, bana ihtiyacın olursa, görünüşe göre Jagged Grove gecekondü mahallesinde Skydguard'dan saklanıyor olacağım."

"Jak . . ." Adam ona sırtını dönüp kapıyı arkasından çarpınca Inge sert bir nefes aldı.

Doğruyu söylemek gerekirse, utanmıştım. Bunca zamandır Jakoby Hob'u pek umursamadığımı düşünüyordum. Ama kalbinin bu şekilde parçalandığına tanık olunca, içimde şiddetli bir savunma duygusu kükredi.

Öfkemi sevgilisine yönelttim. "Onunla iyi oynamış olmalısın. Hob kimseye güvenmez ama kalbini sana verdi."

Sanırım bunu gemide de söylemiştim," diye mırıldandı Kase. "Aşk çok tehlikeli."

"Seninle bu tartışmayı şimdi başlatmayacağım," diye karşılık verdim.

"Yazık. Bu benim açımdan muhteşem bir zafer olurdu."

Gözlerimi devirdim ve hıçkırarak ağlayan Inge'ye ters ters baktım. "Onu neden sattın? Neden onu kullandın?" Inge öne doğru kıvrıldı. "Anlamıyorsun."

"Ve buna gerek de yok," dedi Kase. "Cüppe mi, yoksa peşinden gidip gerisini ben mi anlatayım?"

Ah, işte oradaydı. Küçük hançer kıvrımı, istediğini elde etmeye devam etmek için yeterli kaldıraç. Bu, Nightrender'ın en gerçek haliydi.

Inge'nin vücudu sarktı. "İkinci vaktine kadar bir elbise hazırlayacağım."

Ölçüler konusunda bana rehberlik ederken Inge'nin küçük evini sert bir sessizlik kapladı. Emin olamıyordum ama bu elbisenin maskeli baloda giyileceğine inancım tamdı. Yine de loncada neden abartılı bir şey için ölçü alan tek kişinin ben olduğumu anlayamamıştım.

Inge bir parşömen ve kara kalemle zaman geçirerek bir tasarım çizdi. Tek kelime etmeden konsepti onay için sundu. Olağanüstü bir elbise. Dolgundu, kolları yoktu ve gövdesinin üzerinde kurdelelerden yapılmış karmaşık bir korse vardı.

"Geleceğin kraliçesine yakışır," dedi Kase. "Katılıyor musun?" Bu neyle ilgiliydi? "Çok güzel ama ben kraliçe değilim."

Yine de, gerçeği bilmeyenlerin hala bir yerlerde bir tahtınız olduğuna ikna olmalarını sağlayabileceğimizi umuyorum."

Bir planı vardı ve ben henüz tamamına davet edilmemiştim. Ben ona baskı yapamadan Kase ayağa kalktı, gözleri Inge'nin üzerindeydi.

"Malin," dedi. "Ayrılmanızın uygun olup olmadığını kontrol eder misin?"

"Eğer onu özel olarak tehdit etmek istiyorsanız, bunu söylemeniz yeterli," dedim. "Benim için sakıncası yok. Hob'a yaptıklarından sonra olmaz."

Belki de Nightrender'a sandığımdan daha çok benziyordum.

Sırıttı ve tuniğinin altından deri bir kese çıkardı, Skítkast'tan ayrılmadan önce Niklas'ın ona verdiğini fark etmiştim. "Terzimiz için birkaç talimatım daha var. Uzun sürmez."

Umarım onu korkutmuştur. Dışarı çıktığımda, yoğun ve kasvetli bir yağmur yağdığı için pelerinin kapüşonunu başıma çektim.

Hells.

Şimdi Felstad'a doğru karanlıkta, soğukta ve ıslak bir şekilde yürüyecektik.

Kapı açıldığında irkildim. Kase'nin eli beni yakaladı ve yükseltilmiş basamaktan tökezlemeden önce beni kendisine doğru sabitledi.

Gözleri geceyi yeni doğan bir güneş gibi kesiyordu. Daha büyük bir çabayla yutkundum. "Hepsi bitti mi?" "Bitti."

Elimi tuttu ve çevredeki ağaçların arasına gizlenene kadar adımlarını hızlandırdı.

"Maske için planlarımız olduğunu o skydguard kardeşlere söylememesi için ona nasıl güvenebiliriz?"

"Yapmayacak."

"Onun hilesini nereden biliyorsun?"

"Kryv'ın bölgenin her pis köşesinde gözü var." Durakladı ve kapüşonunu başına geçirdi. "Falkyn'lerin de öyle."

Ah. Yani, Nightrender Skítkast'ta Öteki Dünya'yla dalga geçerken, o hâlâ Falkyn loncasıyla birlikte hileler peşindeydi. Dönüştüğü şey karşısında korkmalı mıydım yoksa hayret mi etmeliydim bilemedim.

Kolundan çekiştirerek bizi durma noktasına getirdim. "Elinde başka ne var?"

"Ben sırlarımı vermem, *dännisk*."

Sırları konusunda çok inatçı bir aptaldı. Bazılarını verir ama daha fazlasını saklardı.

"O zaman, lütfen söyleyin, neden bana bir elbise diktiniz de başka kimseye dikmediniz?"

Hınzırca baştan çıkarıcı sırıtışı yine ağzını büktü. "Çünkü Masque av Aska'da Varis Magnate'in kalbini kazanacak kadın başka kimse olmayacak."

Z1

HAFIZA HIRSIZI

Inge ile yaptığım tek taraflı anlaşmadan dört gün sonra, omuzlarım lekeli bandajlarla sarılmıştı.

Kryv'ler Masque av Aska'nın acımasızlığına hazırlanmak için canla başla çalıştılar ve acımasızca dövüştüler. Yarın, gözümün altında Lynx'in dirseğiyle bana vurduğu korkunç bir morluk olacaktı ama Gunnar'ın çenesi şişecekti. Fiske'nin alnında beni her zaman hatırlayacağı yeni bir yara izi olabilir.

Kalça eklemlerim, omuzlarım ve sırtımın küçük bir kısmı uyku matımın üzerinde protesto ediyordu. Tuvalet'e doğru yürürken yorgunluktan şişmiş gözlerimi ovuşturdum. Yatıştırıcı bir merhem ya da bir çeşit bitki olmadan uyuyamazdım.

Geceleri Felstad büyülü bir yerdi. Aplikler yıpranmış taşların üzerinde hayalet figürler çizer, dışarıdaki bunaltıcı hava pencerelerde buğu ve nem bırakırdı. Işık gündüz olduğu gibi yaldızlı ya da beyaz değil, sanki güneş kaybolduğunda gölgeler cennetin üzerinde nöbet tutuyormuş gibi, menekşe dokunuşlu daha maviydi. Geçitler ve pasajlar, koridorlar ve merdiven boşluklarıyla tam olarak keşfedemediğim bir kapsamda kesişiyordu.

Dilimdeki ıslak taş, çıplak ayaklarımın serinliği, rahatlık ve ev hissi getirdi.

Omzumu kullanarak tuvaletten çıktım, esnedim ve naneli merhemi dirseklerime ve enseme sürdüm.

Işık, ortak odamdan bir kıvrım ötedeki bitişik koridordan geçti. Kapının arkasında parşömen hışırdadı.

Tanrılar, Kryv hiç uyur muydu?

Eski çalışma odası, tozlu deri kitaplar ve eski parşömenlerle dolu rafları, birkaç sandalyesi ve telli kilimleriyle küçük ve dikdörtgen bir yerdi.

Ve Nightrender.

Dilim damağıma yapıştı. Sakatlık Kase'nin güç ve kuvvetle yoğrulmasına engel olmamıştı. Çıplak, yara izli sırtının düzlemlerini utanmadan inceledim.

Ortakdaki uzun masanın üzerine eğilmiş, yüzeye yayılmış bir şeye bakıyordu. Bir eliyle sol gözünü kapattı, sonra elini değiştirip sağ elini sağ gözünün üzerine koydu.

"Uyuyamadın mı?" Ben sordum.

Kase döndü, yüzü allak bullak olmuştu ve sandalyenin arkasına örttüğü tuniği aceleyle başının üzerine geçirdi.

İnce parşömen yapraklarını yuvarlamaya başladı. "Oldukça sinsileşiyorsun."

Sıkıntılıydı ve çok geçmeden anladım ki ben de onu sıkımdım.

Kendi tedirginliğini bir sırtışın altına gömdüm. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Seni zorlayan bir şey mi var?"

"Hayır, sadece birkaç şeyin üzerinden geçiyorum."

Benim yüzümden durma. Uyuyamıyorum, sanırım vücudumdaki her kemiği zedeledim," dedim merhem kavanozunu kaldırarak. "Şu anda kuş tüyü bir yatağı çok isterdim."

"Ah, belki sabah Kryv'e kimin iyilik borcu olduğunu görüp bir tane alabiliriz." Kıs kıs güldüm ve masayı taradım.

"Nedir tüm bunlar?" Tüllü kâğıda uzandım. Eskizler aktı ve sonunda bölmelerin, tam odaların, gölgelik yapılarının ve yürüme yollarının karmaşık çizimlerinin katmanlarını şeffaf tabakaların arasından bir araya getirdi.

Kase ensesini ovuşturdu. "Bunlar senin maskeli balo planların."

"Onlara planlarım demen hoşuma gitti."

İşi sen yaptın. Maskeli balo sarayın arka avlusunda yapılacak. Arazi ve mimarideki değişiklikler hakkında fikir edinmeye çalışıyordum."

Yeni eklenen beşinci bir kule için çizimler güney tarafına çizildi. Binanın biri gün doğumuna, diğeri gün batımına bakan iki ana girişi vardı. Ancak ikinci bir sayfada, maskeli balo misafirlerinin şafakta dans ettiği çadırların ve çıkarılabilir balo salonunun altına inşa edilmiş düzinelerce perdeli koridor ve geçit yer alıyordu.

"Kanayan gökyüzü," dedim ve başka bir sayfayı havaya kaldırdım. "Yeraltında bir kayıkhane var." Kase cevap vermedi. Tekrar denedim. "Bunu gördünüz mü? Sadece bu son turda eklendi." Boyutları gösterdim. "Sarayın altından nehre doğru uzanıyor. Tüm binayı devirmeden oymak için uzman bir planlama gerekmiş olmalı. İşte, bak."

Malikânenin altında koca bir nehir sisteminin olması elbette faydalı olurdu ama kaşlarını çattı ve çarşafı yuvarladı. "Geç oldu. Onlara daha sonra bakacağım."

"Bakamaz mıyım?" Yüzüm kızgınlıkla kızardı. "Yoksa burada olmamdan hâlâ rahatsız olduğun için gitmemi mi istiyorsun?"

Kase ters ters baktıktan sonra tasarımları masanın diğer tarafına fırlattı. "Misafirim olun. Bak."

Düşüncelerinizi öğrenmeyi tercih ederim. Bu odadaki insanlar arasında entrika çevirme konusunda en az deneyimli olan benim."

Bundan emin değilim."

Sanki onu döven buz gibi bir fırtınaymışım gibi duruşu beni engelliyordu. Belki de Kase'nin duvarlarını yıkıp zırhından çıkabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissetmeliydim. Bunun yerine öfkeliydim. Çılgınca bir tür. Bir elimi masaya vurdum. "Tamam, anladım. Anlıyorum. Ben gidiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Belli ki burada olmamı istemiyorsun. Bazı şeyleri aştığımızı sanmıştım ama yanılmışım. İyi geceler."

Gözleriyle beni takip etti. "Her zaman bu kadar hassas mısınız?"

Acımasızca kıkırdadım. "Bu kadar yorgun, bu kadar ağırlı ve hayata karşı bu kadar öfkeli olduğumda, evet, oldukça hassaslaşıyorum."

"Otur." Derin bir nefes aldı ve masaya yaslandı. Kıpırdamayınca, başını sallayarak oturmamı işaret etti ve ben uyana kadar bekledi. Sesi koyu bir fısıltıya dönüştü. "Kayıkhane'yi fark etmedim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, daha da sinirlenmişim. "Beni affet. Bir dahaki sefere, ben bakmadan önce tüm sayfaları taramana izin vereceğim, böylece her şeyi önce sen bilebilirsin."

"Kastettiğim bu değildi ve eğer şu lanet olası öfkeni bir an için dindirirsen, belki açıklayabilirim." Sesi farklıydı, kırılıyordu ve bana bakmıyordu. "Her sayfayı iki kez kontrol ettim ve hâlâ kaç çadır olacağını ya da bir kayıkhane'nin var olup olmadığını bilmiyorum."

Yeni ve eski tasarım çizimlerinden oluşan en az yedi sayfa masanın üzerine dağılmıştı. Nightrender bu toprakların karanlık fae'siydi, bir hayaletti, çalılıklardaki tilkilerden bile daha sinsiydi. Ve göz kamaştırıcı bir fırsatı kaçırmıştı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Kase bir parmağını masanın kenarına vurdu, birkaç kez ağzını açtı, sonra düşüncelerini toparlıyormuş gibi fikrini değiştirdi. Sonunda doğrudan bana baktı. "Ben ... okumam." Hemen sözünü geri aldı. "Yani, okuyabiliyorum, ama iyi değil. Gözlerimde farklı bir şeyler var."

Kase ile kitap okuma anılarımı gözden geçirdim. Çocukken ona hikâyeler anlatırdım. Salvisk'in evinde çek defterini bana fırlatmıştı. "Ne açıdan farklı?"

Nightrender ayaklarının üzerinde kaydı. Onu hiç bu kadar keyifsiz gördüğümü hatırlamıyorum. Sonunda iç çekti. "Her şey hareket ediyor. Gözümü kırıyorum ve bir terim ya da ölçü sayfanın en üstüne atlıyor. Bir sayfayı okumak saatlerimi alıyor. Her zaman zorlanmışımdır."

Kase Eriksson'u tanıdığım süre boyunca bunu hiç bilmiyordum. "Bir şey söyleyebilirdin. Seninle alay edeceğimi mi sandın?"

"Bilmiyorum. Hiç kimseye söylemedim." Boğazını temizledi ve gözlerini çarşafıya dikti.

"Ama bana mı söylüyorsun?"

"Çünkü herkesin kanayan işine burnunu sokuyorsun ve beni konuşturmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığın var."

Sırıttım ama yanaklarıma ateş bastı. "Birinin yapması gerek.

Yine bir gözünü kapattı. "Bu yardımcı olur."

Kendi itirafımı ağzımdan kaçırmadan önce bir süre gözlerini kısarak kayıkhanenin boyutlarına bakmasını izledim. "Çaldığım anılar beni korkutuyor."

Kase başını kaldırdı ve keşke çenemi kapalı tutsaydım dedim. Daha fazlasını duymaya niyetli görünüyordu. Zırhından bir parça koparıp bana içine bakma fırsatı vermedi mi? Ben de aynısını yapabilirdim.

Sandalyemin kenarına kaykıldım ve bir kâğıdın köşesiyle oynadım. "Onları çalmaktan nefret ederdim çünkü korkunç bir şeye tanık olacağımı bilirdim. Bazen ağlardım, sonra onları sattığımda sanki hiç önemli değilmiş gibi davranırdım. Sanki vahşetten zevk alıyormuşum gibi. Sonunda, öyle olduğuna inanmaya başladım."

"Zalimce şeyleri hor görmenin utanılacak hiçbir yanı yoktur."

"Yazılanların anlaşılması zor ise bunda utanılacak bir şey de yoktur." Kaşlarını kaldırarak ona meydan okudum. Kaşlarını çattı ve parşömene baktı ama tartışmayı benim kazandığımı hissediyordum. Elimi onun elinin üzerine koydum. "Eğer yardım etmemi istiyorsan, kalmak isterim."

Kase tasarımları masanın benim tarafıma çevirmeden önce bir an beni düşündü. Dikkatle yanıma oturdu ve belirli şeyler sordu: sivri veya düz yüzeyli çıkıntılar, çadır boyutları ve şekilleri, içinde ne olacağı ve kaç kişinin sığabileceği. Sarayın pencerelerinin nasıl kilitleneceğini, kaç tane merdiven boşluğu, serf odaları, skydguard için kışlalar olduğunu sordu.

Dagny'nin çamur çiziminde yaptığı gibi, önemli alanları kara kalemle daire içine aldım, hatta kayıkthane için su ya da Ivar'ın odası için taç gibi şeyler karaladım.

Kase, mum eriyip bir balmumu şişkinliğinden başka bir şey olmadıktan sonra gözlerini ovuşturdu. Bizi uyanık tutmak için demlediğim keskin bir çayı yudumladım ama yine de gözlerim ağırlaşmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Zor bir durumla karşı karşıyayız ama daha azını beklemiyordum."

Bunu başarmak için çok vaktimiz olmayacak." Parmaklarım bir sayfanın üstündeki pasajın üzerinde gezindi, bir tür olay çizelgesi. Dikkatimi çeken tek bir satır vardı: *slutet av handeln*. Ticaretin sonu.

'Takas' kelimesini Niall'ın müstakbel gelini için gizli Alver takası olarak anladık.

"On ikinci geçiş ücretine kadar," dedi Kase ağırbaşlı bir şekilde. Sarayın merkezi odalarının altındaki, hepsi de bir merkez odanın etrafına inşa edilmiş çapraz koridorlar ve geçitlerle birbirine bağlanan geniş bir oda çemberini işaret etti. "Bunu nasıl tarif ettiniz, ticareti burada yapacaklarından hiç şüphem yok."

"O zaman beni oraya koyacaksın."

"Kendini oraya koyacaksın."

Bu plan umurumda değildi. Dof'tu baştan çıkarmak farklıydı; o zevk için oradaydı ve açıkçası baştan çıkarma konusunda olağanüstü bir iş çıkarmamıştım. Varis Magnate'i onun seçimi olmam gerektiğine ikna etmek için, maskeli baloda egzotik, gizemli bir kadın gibi davranmak için, açıkçası, içeri girmesi gereken kişi Tova olmalıydı.

Kase, Tova'nın Niall'ın boğazını çok geçmeden keseceğini düşünüyor gibiydi.

Bu ve Kryv bir zamanlar Kara Saray'da tutuluyordu. Niall'ın, yanılısamalar olsa bile Tova'yı tanıma ihtimali vardı.

Misk kokulu bir battaniyeyi omuzlarıma doladım. "Hagen kaçırıldığında, bu an yeterince çabuk gelemezdi. Şimdi ise sanki hiç hazırlıklı değilmişiz gibi görünüyor ve neredeyse geldi."

Hazır olacağız," dedi.

"Bazen kendinizi ikna etmek için mi bir şeyler söylediğinizi merak ediyorum."

Hazır olacağız," diye tekrarladı Kase. "Başka seçeneğimiz yok. Hagen takas edilirse, onu tekrar bulmak sırayla olacaktır."

"Ama sen asla durmazdın."

Bakışlarındaki vahşet yeterli bir cevaptı ama "Asla durmam," dedi. Öfke, acı ve cesaretin çarpışması yüzünü kararttı. Bir adım daha yaklaştı. "Haklıydın. Eğer kaçırılan sen olsaydın, savaşmayı asla bırakmazdım. Şimdi de bırakmayacağım."

"Sonuna kadar savaş. Anlamı bu, değil mi?"

Evet. Asla pes etmememiz ve başkalarını kırmaktan zevk alanlara asla boyun eğmememiz için bir hatırlatma. Bizi kırmaya çalışanlara. Onlara izin vermeyi uzun zaman önce reddettik ve ne zaman karşılaşırsak, onların ya da bizim sonumuzu getirene kadar savaşacağız."

"Belki bundan sonra daha fazla Alvers için savaşmanın bir yolunu buluruz. Sadece maskeli baloda değil."

Hayatını yaşamalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Buradan uzakta, Malin. Gitmeli ve Klockglas'tan uzakta mutlu olmalısın."

"Sensiz mi?"

Nightrender, çaresiz halkın anlaşıma yaptığı bir adam, karanlık bir büyücü tarafından tanımlanan bir katil olarak mı kalacaktı?

Masaya döndüm ve boynuzlarımızı toplamaya başladım ama Kase elini benimkinin içine soktu. Dağınıklığı bırakmam için ısrar etti ve beni geri çevirdi. Onunla yüzleştüğimde gözleri karanlıktı, mesmerden değil, başka bir şeyden. Kanımı hızlandıran bir şey.

Başparmağıyla avucumun üzerinde nazik daireler çizdi. "Bensiz daha iyi olursun."

"Benim için neyin en iyi olduğunu bildiğinizi varsaymasanız daha iyi olur. Ya da ne istediğimi."

Kase beni gözlerinin saten siyahına kilitledi, sonra bileğimi çekerek bedenimi onunkine yapıştırdı. Bir eli sırtımın küçük kısmını tuttu, her bir parmak ucu omurgamın her bir çukurunda acı verici bir yavaşlıkla hareket etti.

Nabzımın nasıl hızlandığını, çenesinin keskin kenarına dokunduğumda parmaklarımın nasıl titrediğini fark etmemesi için dua ettim.

"Beni dinlesen daha iyi olur." Bana dokunma şekli, yavaş, şehvetli, muhtaç, vücudumun ona doğru eğilme şeklini çok az kontrol edebiliyordum.

"Eğer daha iyi şeyler söyleseydin, dinleyebilirdim."

Karanlık bir inilti bedenimde gümbürdedi. Kase sırtımı duvara yasladı. Kalçalarım, göğsüm, ellerim, hepsini bana dayamış, tenimi ve kalbimi ısıtıyordu. Şu anda benden ne isterse yapacaktım. Bana hükmetmesi, her şeyimi alması için ona bağırmak istiyordum.

Bir katile, bir hırsıza, karanlığa bürünmüş bir adama, yakıcı bir nezaketle dokunuyor, hırıltılı nefesler ve denesem de durduramayacağım utanç verici inilti çıkarıyordu.

"Malin." Dilinden dökülen ismim bir yalvarış gibiydi. Sanki onu durdurmam, aramızdaki sınırı aşmasını engellemem için bana yalvarıyordu.

Ben böyle bir şey yapmam.

Gençken kalbimi çalmıştı ve ben onu asla geri istememiştim.

Gözlerini kaldırdığında, sadece parlak, güzel altın rengi bakıyordu. Beni inceledi, bana hükmetti. Ansel, Nightrender'ın ruhuma sahip olacağı konusunda beni uyarmıştı. Arkadaşım ne kadar az şey anlamıştı. Hiçbir şeye sahip değildim, çünkü verebileceğim her şey her zaman Gece Yaratan'a aitti.

"Lanet olsun sana." Sert bir lanet. Kase beni öpmeden önce bana verilen tek şey buydu.

Dokunuşunun nazik olduğu yerde, öpücüğü çaresizdi. Parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendine çekti.

Omuzlarını tırmaladım, tuniğini avuçladım, sert vücudunun hissinde kendimi kaybetmeme izin vermek için boynunu daire içine aldım.

Nightrender'ı öpmek Uluma'da çakan şimşekten daha heyecan vericiydi, bir kış rüzgârının ısırmasından daha fazla his uyandırıyordu. Bir an için kafamın içinde dumanlar uçuştı. Onun rahatsızlığını, sonra da kelimelerle olan gizli mücadelesini keşfettiğimde yaşadığı rahatlamayı hatırladım. Lonca hakkında, benim hakkımda, Hagen hakkında endişelenmekten kaynaklanan gerginlik bilincime emildi. Kase hiç belli etmediği çok şey hissediyordu ve ben buna müdahale ediyordum.

Mesmer'a beni bırakması, bu anı en saf haliyle yaşamama izin vermesi için yalvardım.

Ona teslim olduğumda, sadece şu anı düşündüğümde, nefesimi onunkiyle birlikte verdiğimde ve aldığımda, dumanlı anılar yavaşça soldu.

Sinsi ağzı dudaklarımı araladı. Dilinin benimkine değen sıcaklığı beni ateşledi. Tadı tatlı bir sıcaklık gibiydi. Altımdaki zemini eğen şiddetli bir çarpışma.

Parmak uçlarım tuniğinin altından kaydı. Sanki o da benim kadar çözülmeye başlamış gibi, Gece Yaratan'ın inlemesinden büyük bir zevk aldım. Sanki bir dokunuş kıvılcımı onun kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

Göğsünün sert düzlemlerini, aşırı ısınmış tenini ezberledim. Kase kalçamı kavradı, bacağımı kaldırdı, hepsi de kalçalarının benimkine bastırması için yer açmak içindi.

Nefes nefese kaldım. Başım duvara yaslanırken öpücük kesildi. Ağız, dili ve dişleri boğazımın önünü kazıyordu. Arzu içimi titretti ve eğer ellerini üzerimde tutmasaydı, ayakta duramayacaktım.

Kase boynumu, çenemi keşfetti; beni öptü ve sahiplendi.

Bakışlarını kaldırdığında, bu gözler açgözlü bir arzu parıltısıyla doluydu. Yavaşça çekiştirerek tuniğimin eteklerini kaldırdı. Nasırlarının soğukluğu çıplak karnımın derisini kaldırdı. Üstümün altında, elini belimin kıvrımına doğru sürüklerken tutuşu talepkârdı.

Bana dokunduğunda kendi nefesimde boğulduğumda Kase ağızıma karşı sırttı. Parmaklarının uçları göğsümün kıvrımlarını okşuyor, şeklimi öğreniyor ve beni aynı anda yok ediyordu.

Nightrender'la yaptığım o ilk anlaşımdan bu yana ne kadar çok şey değişmişti. Ondan korkmuş, bazı açılardan nefret etmişim. Şimdi tek düşünebildiğim içime girmesini ne kadar çok istediğimdi. Onun dokunuşu asla vazgeçemeyeceğim bir anı olacaktı. Tekrar tekrar hatırlayacağım bir anı, çok daha fazlası umuduyla.

Elim kemerine gitti. Ellerim pantolonunu çekerken Kase sert bir nefes vererek arzusunu açığa vurdu. Alını benimkine düştü. Duvarda, avuçlarını başımın yanında düzleştirdi, geniş duruşuyla bana istediğimi yapma özgürlüğü verdi.

Tam da bunu yapmak için planlar yaptım.

Ta ki kapı duvara çarpıp bizi aniden durdurana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Ash kapı aralığında durmuş, gözlerindeki uykuyu siliyordu. Büyük cehennemler.

Kase sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. "Ash." Boğazını temizledi ve önümde manevra yaparak beni duvarın karşısında nefessiz bırakışını gizledi. "Ne ... ne oldu?"

"Hanna," dedi Ash, sanki tesadüfen karşılaştığı sahneyi pek umursamıyormuş gibi. Çocukta hoş bir masumiyet vardı. Sözümü kesmesine sinirlenmek için kendimde yeterince irade bulamıyordum.

"Başka bir kabus," diye devam etti Ash, "seni soruyor."

Bu an burada sona erecekti. Kase gözlerini bana çevirdiği anda anlamıştım. O pek çok şeydi ama Nightrender bile küçük Hanna'nın çağrısını görmezden gelecek güce sahip değildi.

Bakışları yüzlerce şey söylüyordu. Pişmanlık, ihtiyaç, arzu.

Kase parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi ve Ash'i takip etti. Tedirgindi ve burada olanları aşırı analiz etmesi için yeterince zamanı olacağını biliyordum.

Beni koruduğunu düşündüğü o duvarları inşa etmesi için yeterli zaman. Eğer yaparsa, bunun için daha çok kırılacağımı anlamam için yeterli zaman.

Z2

NIGHTRENDER

Fiske ellerini arkasında kavuşturarak, "Hazırlanabilmeniz için bilmeniz gerekiyordu," dedi.

Omuzlarım gerildi ve başımı salladım. "Arkamızı kollayacağız."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bundan daha fazlasını yap, Kase. Bundan çok daha fazlasını yap. Bizimle dönmek için her şeyi yapacağına dair güvence vermezsen gitmeyeceğim."

"Fiske," dedim sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Yarın akşam Kara Saray'da uyumak gibi bir planım yok."

Yatışmış görünmüyordu ama Fiske bu tür konularda nadiren yatışırdı. Daha fazla tartışmadı ve sıkı bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı.

Fiske'nin önsezilerinin en kötü yanı sizi de içine almasıydı. Bir şeylerin benim için beklenmedik bir hal alacağı yönündeki çarpık, çirkin hissiyle ne yapacaktım? Yeniden ayarlamak için zaman yoktu.

Sabah yola çıkacaktık.

Benim için endişelenmekten öte, Malin için bunu nasıl yapacaktım?

Onu, zalim adamların büyülenmiş olduğunu fark ettiklerinde onu parçalara ayıracakları yere nasıl götürebilirdim?

Hiç istemediğim bir savaşın eşiğinde duruyordum. Derin, affetmeyen bir korku omuzlarıma tırmandı.

Eğer bu adımı atmayı reddedersem, Malin bensiz gider. Hagen'ı terk etmeyecekti. Ya Kryv için ortak bir soygunda başarılı olurken ya da bir savaşa başlarken onun yanında kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Gözlerim üst kattaki odanın penceresinin yanında asılı duran sarılı elbiseye takıldı.

Inge sözünü yerine getirmişti. Bu sabah Tova ve Lynx hem elbiseyi almaya hem de kristal tozun Lord Niall'ın ince paltosuna uygulanmasını denetlemeye gitmişlerdi.

Eğer Niklas'ın iksirlerinin işe yaraması gerekseydi, bu toz olurdu.

Terziyle olan anlaşmamız resmen sona ermişti ve artık gerisi bizim elimizdeydi. Hedeflerimizi tutturabilirsek, belki de buradan zaferle ve zarar görmeden ayrılabilirdik.

Kendi duvarlarımız içinde başlattığım tehlikeli oyuna devam etmediğim sürece.

Aklımı kaçırmış, arzularıma yenik düşmüş ve Malin'e dokunmuştum. Onu öptüm. Tadına baktım. Tanrım, onu daha fazla tatmak için ölürdüm.

Maskeli baloya götürüldüğümde on üç yaşına yeni girmiştim. Küçük bir çocuk sayılmazdım ve o zamana kadar samanlıktaki arkadaşımın, ona çok uzun süre baktığımda vücuduma garip şeyler yapan bir kız olduğunu fark etmiştim.

O zamanlar aciz çocuk kalbimde bir kıpırdanmaya neden olmuştu ve şimdi de elimde kalan kararmış, pörsümüş şeyi deşmişti. Nazik bir kalp değildi, verici değildi, sıcak değildi. Ama onun kalbiydi. Hata yapmazdım, zihnimi bulandırır ve hepimizi riske atardı. Aramızdaki koruyucu mesafeye geri dönmek daha iyiydi. Son gün ve geceyi iyi geçirmiştim.

Bazıları odasında saklanmaya korkaklık diyebilir, ben akıllıca kelimesini tercih ettim. Şansımın tükenmesinin an meselesi olduğunu fark etmeliydim.

Kapımın yumuşak bir şekilde çalınması yalnızlığımı böldü. Vücudum onun sesiyle irkildi.

"Tova bacak için bir kılıfınız olacağını söyledi." Malin kapımın önünde durmuş, elinde bir çift gümüş uçlu bıçak tutuyordu.

Bir yumruğumu yanımda sıktım, eğer yapmazsam onu yakalayıp tekrar duvara yapıştırmaktan korkuyordum. Küçümseyen bir elimle dar yatağımın yanındaki çekmeceleri işaret ettim. "Orada bir şeyler olmalı."

Onunla göz göze gelemeden arkamı döndüm.

Hagen'i tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Onu evde görmek güzel olacak. Gunnar için de öyle."

Acı kahkahalar döküldü. "Klockglas evim diyebileceğim bir yer değil."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey yanlış değil."

Kadın h o m u r d a n d ı . "Senin hakkında yeterince şey biliyorum Kase Eriksson, öfke, kayıtsızlık ve gölgelerle duvarlar ördüğünü biliyorum."

Bana kızgındı. Güzeldi. Öyle olsaydı daha iyi olurdu, o zaman aramızda hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdik.

Ama Malin geri çekilmedi. Kadın bana dokunmayı kendine görev bildi ve aramıza koyduğum kalkanın kırılğan parçalarını yok etti.

İnce parmakları benimkilerin üzerinde durdu ve beni bakışlarımı kaldırmaya zorladı. Ben karşılık verirken o gülümsedi -kanlı *bir gülümseme*-.
Beni gitmem için kışkırtmaya çalışıyorsun," dedi.

Dişlerim birbirine çarptı. "Birlikte çocuk olduğumuz için benim hakkımda bu kadar çok şey bildiğini mi sanıyorsun?"

Keşke bazen bunu neden yaptığını bilseydim," diye itiraf etti. "Neden beni kendine çektikten sonra uzaklaştırmaya çalışıyorsun? Hagen için olduğu kadar senin için de burada olduğumu artık bilmiyor musun?"

"Ben buyum," dedim hızlıca. "Ya kabul et ya da bırak beni."

"Hayır, sen Kase olduğunu saklıyorsun ve o olmanın seni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum." Nefesimin altında küfrettim. "Anlayamazsın."

Yapamaz mıyım?" Sesi gergindi. Çığ. "Sevdiğin herkesi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" Öfkem pencereye yönelince Malin yanıma geldi. "Seni maskenin arkasında tutan ne, Kase?"

Son kalkan da kırıldı.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Neden illüzyonlar yarattığımı bilmek ister misin? Nereden başlamalı? Belki de Ivar Alvers'ını derimi *yarmak* için kullandığında ve ben utancımı, gözlerimdeki yaşları saklamak istediğimde." Üstümü kaldırdım, elini tuttum ve avucunu sırtımdaki yara izlerinin çıkıntıları üzerinde gezdirdim.

Malin gözlerini kapattı. Tiksintiyle, belki de korkuyla geri çekileceğini düşündüm ama korku yoktu.

Hissettiği her neyse, büyücümün hissedemeyeceği bir şeydi.

Hayatta kalmak için bir canavara dönüştüm," dedim ona. "Beni geçmişinden gelen aptal bir çocuk olarak görmek istiyorsun ve en kötüsü de senin için keşke öyle olabilseydim. Sana senin dışında geçmişimle ilgili her şeyden nefret ettiğimi söyledim ve bu doğru. Geceleri, nihayet birkaç dakikalığına yalnız kaldığımda, seni düşündüm. Her zaman nasıl birlikte olduğumuzu düşündüm. Senin düşüncelerin beni birçok kez hayatta tuttu, Mallie."

Boğazından bir hıçkırık geldi. Parmaklarını sırtıma geçirerek beni kendine çekti. "Sen hâlâ osun."

"Hayır, o *öldü*." Bir elimi beline attım. "Kaçtığımızda Ash ve Hanna'nın babasına ne yaptığımı duymak ister misin Malin? Boğazını kendi bıçağıyla nasıl tıkadığımı."

"Kase . . ."

Ya da özgür kaldığımızda, kafeslerimizi koruyan skydguard'ları nasıl avladığımı bilmek ister misiniz? Altlarına işeyip ölüm için yalvarana kadar onlara korkuyla işkence ettim. Nightrender'ın karanlığını giyiyorum çünkü ne kadar öyle olmamı istesenez de ben Kase Eriksson değilim."

Sesim öfkeyle titriyordu ama ellerim yüzünde ve vücudunda nazıkçe gezindi. Bir damla gözyaşı yanağına düştüğünde, başparmağımla sildim.

"Keşke başına gelenler olmasaydı" dedi, eli omzumun kanadına gitti. Bu dokunuş içimde bir ürperti yarattı. Malin bir avucunu yanağıma dayadı ve ona bakmamı bekledi. "Ama şu anda olduğun adamı tanıdığım için üzgün değilim."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Gerçek bu."

Diğer elini tuniğimin altından geçirdiğinde gözlerimi kapattım. Önce göğsüme, sonra tekrar sırtıma döndü; parmakları yara izlerimi okşadı.

Güçsüzdüm.

Uzun zaman önce üzerimde yaptığı büyüye karşı koyamadım.

Arzu göğsümde sıkıştı. Bu kadar yakinken, onun ağzını kendime çekmek benim için küçük bir şeydi.

Onu öptüm. Şiddetle.

Elim ensesini tuttu; parmakları saçlarıma dolandı. Duvara yaslandık. Son öpücükten bile daha vahşiydi bu. Korumasız. Zaman kaybetmedim ve üstünün altından çekerek başının üzerinden kaydırdım.

Kahretsin, o bir manzaraydı. Çok uzun zamandır istediğim ve kendimi inkar ettiğim bir şeydi. Onu yiyip bitirmek istedim.

Malin de aynı şekilde açgözlüydü ve bir sonraki nefeste göğsüm çıplaktı, ağzı benimdeydi.

Sadece boynumdaki kuzgun tılsımını çıkaracak kadar durakladı. Gülü kalbime doğru öptü ve sicim kolyesini takarken gülümsedi. "Onu geri istiyorum."

"Bu senin."

"Asger'in yatağınızda dikkatimden kaçtığını sanmayın." Gözlerini çocukken gizlice çok sevdiğim o çirkin doldurulmuş ata çevirdi.

Güldüm ve yüzümü boynunun yumuşak, tatlı sıcaklığına gömdüm. Eğlencemiz tekrar ateşli öpüşmelere ve gezinen ellere dönüştü. Göğüslerini, kalçalarını avuçladım, dokunuşlarımla baskısı boğazından yumuşak nefesler çıkardı.

"Tanrım, Malin." Pantolonunu çekiştirdim, parmaklarım belinin altından kayıyordu. "İstediğim her şey sensin."

Çılgınca bir arzu ellerimin titremesine neden oldu. Lanet pantolonu çözemiyordum. Geri çekilerek önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Malin memnuniyetini mırıldandı. "Dizlerinin üzerindeki Nightrender, böyle güzel bir şeyin var olduğunu hiç bilmiyordum."

Gözlerimi ona doğru yuvarladım, sonunda kenetlenmeyi başardığımda biraz hınzırca sırıttım. Karnına, kalçalarının kemiklerine bir öpücük kondurdum. "Sadece senin önünde eğiliyorum."

Öpücüklerim ısındı. Malin'in sesi kesildi, yerini ağır nefesler aldı. Öpücüklerimle, ellerimle, dilimle onun her santimini sahiplenmek için kendime izin verdiğimde parmaklarını saçlarıma doladı.

"Kase."

Adımın bu şekilde söylenmesi içimde bir ihtiyaç patlamasına yol açtı. Ayağa kalktım, onu kalçalarının altından kaldırdım ve yatağıma taşıdım.

Her öpücük bir sonrakine karışırken bana doğru eğildi.

Ellerini başının üzerinden çekip onu altıma hapsettiğinde gülümsediğinde oda bir sisin içinde dönüyordu. Malin'in bir elini serbest bırakıp kemerime gitmesi uzun sürmedi. Benden daha büyük bir ustalıklarla aramızdaki son engeli de kaldırdı.

Nefes almayı unuttum. Ten tene temas zihnimi birkaç kalp atışı için alev alev yaktı. Onu öptüm, tatlı ve çiğ, sonra boynuna gittim, ellerini vücudumda tutmak için can atıyordum.

Malin bir bacağını belime doladı ve ben aramızda oluşan sıcaklığa karşı sallanırken beni tuttu. Birlikte kaymaya başladığımızda nefesi kesildi.

Kıpırdamadan durdum. "Seni incittim mi?"

Başını salladı, ateşi vardı ve nefesi kesilmişti.

Birbirimize daha fazla kendimizi verirken zamanın bir önemi yoktu. Merkezine doğru sallandım, zevk bilinçli düşünceyi bulanıklaştırdı. Tek odaklanabildiğim onun vücudu, adımı yumuşak bir şekilde fısıldaması ve tırnaklarının tenimdeki yanığıydı.

Hipnotize olmuş gibi sabit bakışlarını kaçırmadım. O sabırlıydı; ben ise çıldırmıştım.

Hızlanan tempoma karşılık verdi, aramıza sürtünme ve özlem kattı. Malin haykırırken gözleri yuvalarından fırladı ve ellerimde parçalara ayrıldı. Yüzümü boynundaki terin tatlı parıltısına gömdüm ve arkasından onu takip ettim. Bedenim onunkinin üzerine çökerken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Karanlığı sadece hırıltılı nefeslerimizin sesi dolduruyordu.

Malin Strom benim güzel düşüşümdü. Ve ondan daha fazlası için her türlü acıya katlanırdım. Beni mahvet. Beni acımasızlaştır. Sadece onu bana ver.

AY IŞIĞINDA, hırpalanmış ahşap çatıda yağmur pıtırıtları eşliğinde yorganların üzerine uzandık, başımı göğsüme yasladı. Ortamımdan kaburgalarım kadar uzanan bir yara izini takip etti.

"Biraz alabilirim, biliyorsun," diye fısıldadı. Başımı

öne eğdim. "Neyi alabilirsin?"

Bir anı. Hem de çok. Eğer sana zarar verirlerse, onları alabilirim."

"Senin yükün olarak mı?"

"Eğer sizinkini rahatlatacaksa."

Başına bir öpücük kondurdum. "Unutmak istemiyorum. Bu anılar bana neden savaştığımı hatırlatıyor."

"Ama seni buraya zincirliyorlar."

Yüzünü avuçladım. "Bu iş bittikten sonra seninle birlikte giderim."

Gözlerini kapattı ve elimi tuttu. "Burada neler olduğunu biliyorken nasıl çekip gidebiliriz?"

Onu buradan kurtarmak için neler yapmazdım. Gitmeyeceğim hiçbir yer yoktu. Öldürmeyeceğim adam yoktu. Onun nefes almasını ve kollarımda olmasını sağlamak için dünyayı yakıp yıkabilirdim.

Ama o çok iyiydi, doğuda bu kadar çok kişi acı çekerken gölgelerde kaybolmayacak kadar cesurdu.

"Keşke farklı bir şey söyleseydin ama söylemeyeceğini biliyordum." Elimi saçlarıma götürdüm. "Korkum, şu anda içimdeki en karanlık büyüü çeken şey, durdurulamayacak bir şeyi durdurmaya çalışırken öleceğine inanmak. Lord Magnate büyük bir ölüm olmadan koltuğunu bırakmayacaktır."

Göğsümün üzerinde küçük daireler çizdi. "O halde benzer bir korkuyu paylaşıyoruz. Ama benim için bu seni daha önce kaybolduğun yere geri göndermek. Bu ikinci kez olursa hayatta kalamam."

"On tur öncesine göre daha fazla beynim olduğunu umuyorum." Gülümsemem soluklaşırken parmak eklemlerinin üst kısımlarını öptüm. "Ben geçmişteki çocuk değilim Malin. Onu istiyor musun, yoksa-"

Parmaklarını dudaklarıma götürerek beni susturdu ve dirseğine yaslandı. "Onu istemiyorum. Seni istiyorum. Yara izlerini, öfkeni, acını, hepsini. Ama benden seni taktığın maskenin ardına kilitleyen zincirleri kırmaya çalışmaktan vazgeçmemi isteyemezsin."

Alay ettim. "O zaman başka bir imkânsız savaşta daha mücadele ediyor olacaksın. İçimde beni burada tutan bir nefret var, zalim bir efendi gibi."

"Belki öyle, ama senin için savaşmak benim seçimim." Dudaklarına bir sırtış yayıldı. "Ve beni durduramazsın, Nightrender."

Gülüşüm alçak ve derindi. "Talepkar olursan dilin kafandan kesilir, *dännisk* Strom."

Gözlerini devirdi, sonra çeneme dokundu. "İstediğin kadar kaba ol, istersen kötü ol ama benimle olduğun bu anlarda Kase ol."

Sonra beni öptü.

Onu kalçalarımın üzerine doğru çektim. Şafak hızla yaklaşıyordu, bu yüzden onu daha derinden öptüm, ellerimin altındaki vücudunun her hissini ezberledim. Güneş doğduğunda, bu gece en tatlı anı olacaktı.

Onu hep saklamayı planladım.

Çünkü gün doğarken bize ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ZZ

HAFIZA HIRSIZI

Kara Saray'a en yakın sahil şeridi gemilerle doluydu. Mavi yelkenli siyah çıtalar, yeşil ve kırmızı bayraklı beyaz ahşap güverteler. Yüzlerce kürekçisi olan uzun gemiler. Skítkast'ın köhne bayraklarını taşıyan mavnalar ve kayıklar. Her rıhtımda, her geminin yanında faytonlar, posta arabaları ve kutu gibi yol arabaları, hem sıradan hem de soylu konukları Masque av Aska'ya götürmek için bekliyordu.

Elektrik direkleri kalın parşömen üzerine yazılmış gümüş kelimelerle doluydu. Basit bir cümle:

*Gelin, hepiniz gelin. Karanlık
baloya hoş geldiniz*

Kryv Loncası, Uluma'nın üzerinde karanlık nöbetçiler gibi yükselen kayrak grisi kayalıkların kenarında toplanmıştı. Burada rüzgâr öfkeliydi ama soğuğu hissetmedim. Sadece Kase'nin gelenleri incelediği ileriye izledim. Bir elinde karaçelik, başında kukuleta.

Sabahı onun saçlarının yanlarını yüzüne örerek geçirmiştim. Tova benimkini başımın bir yarısına örüp bükmişti, böylece bir tarafı onunki gibi tıraş edilmiş gibi görünüyordu. Sonra, çillerimi gizlemek için yüzümü boyamıştı. Dudaklarım koyu kan kırmızısına boyanmıştı ve sürme kirpiklerimi ve gözlerimi koyulaştırmıştı.

Soylu bir kadın gibi görünüyordum ve kendi derimin içinde korkunç bir şekilde yersiz hissediyordum.

Diğerleri birbirlerinin yüzlerine kara yosun kadar koyu yeşil renkte rünler boyamasına yardım etmişti. Ash ve Hanna gözlere ve yanaklara çizgiler eklemişti. Vücudumdaki tek rün Kase'ye aitti. Kimse yanımda değilken bileğimin iç kısmına bir koruma sembolü çizmiş ve nabız noktasını öperek mühürlemişti.

Bana göre bileğinde güç ve kuvvet vardı.

Bu gece, Nightrender'ın acımasız olmasına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Onun yanına gittim. "Bu bir fantezi gibi geliyor. Uzun zamandır konuştuğumuz bir gece gibi ama

asla olmayacak."

Kase bana baktı, gözlerinin siyahlığı beni içine çekti. "Yarın farklı görünecek. Hagen'ı geri alacaksın."

Hem Kase'yi hem de Hagen'ı alırdım. Başka bir şekilde görmeyi reddettim.

Kase kılıcını kınına soktu ve loncayı ağaçların arasına götürdü. Ayaklarının altındaki toprak, sanki orman ne olacağını biliyormuş gibi enerjiyle titriyordu.

Gecenin ilk hedefi, güneş Howl'un üzerinde batmadan önce oyuna girmiş olacaktı.

Yamaçtan aşağıya doğru inen yollardan biri Kara Saray'a çıkıyordu. Orada bekledik. Çalılıklardaki yaratıkların ve ağaçlardaki kuşların çıkardığı sesler, kayaların ve kütüklerin üzerinden akan sığ derenin şırıltısı, nemli yaprakların hışırtısı nabzımı hızlandırdı.

Yaklaşan ayak sesleri.

Keskin bir düdük sesi geceyi böldü ve biraz daha rahat nefes aldım.

Kase, Niklas, Junie, Eero ve Falkyn'lerle aynı anda ay ışığına adım attı.

Falkyn'lerin çoğu Kryv'ler gibi siyah giyinirdi ama kukuleta yerine başlık, kılıç yerine fırlatma bıçağı, iksir ve iksir keseleri ve parmaklarında muşta ya da yüzük kullanırlardı.

Kase ve Niklas kol kola girmiş, tek bir merhaba bile demeden gecenin planlarına dalmışlardı. Eero bana göz kırptı. "Yine karşılaştık."

Gergin bir şekilde başımı salladım, cevap verecek kararlı bir ses bulamadım.

Niklas ceketinin kolunu çekiştirdi. "Arkadaşlarımızın gelmesi çok uzun sürmez."

Kase sessizce ağaçları işaret etti ve iki lonca bir gölgeden çıkıp diğerinde kaybolur gibi gözden kayboldu.

Biri arkamdan kolumu çimdikleyince irkildim. "Dagny? Buradasın."

"Sana tekrar buluşacağımızı söylemiştim," dedi Dagny.

"Nasıl çıktın?"

"Niklas tam bir kaçakçıdır," dedi.

"Sana söylediğim gibi." Niklas, Junius'un ağzına siyah bir örtü örtmesine yardım etti ve Junius gecenin içinde kayboldu.

"Çıktığına sevindim."

"Sana bir şey sormalıyım." Dagny'nin gözleri beni delip geçti. "Kaybettiğiniz birini aramaya yabancı değilsiniz, doğru mu?"

Kase'yi karanlıkta buldum. "Evet," dedim. "Sonsuz arayışın nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Bana neden Skítkast'ta kaldığımı sordunuz. Ben de benden alınan birini arıyorum. Benim bir oğlum var."

"Bir oğul mu?"

"Hâlâ küçücük bir şey ama benim için kayıp. Babası beni kullandı, sonra sattı ve oğlumu bir yerlere götürdü."

Nasıl? Tecavüz, terk etme, yasadışı ticaret ya da başka bir şeyle suçlanırdı." Gözlerini kapattı. "Niall Grym değil."

"Varis Magnate?" Sesim sertti.

"Bir zamanlar Kara Saray'da bir serftim." Dagny başını salladı. "Onun kim olduğu önemli değil. Lark'ta oğlum için kaldım. Tüccarlar odaları domuz ağılındaki sinekler gibi dolduruyor. Bir şey duymayı umarak orada kaldım. Annesi bir serf olsa bile, Grym soyundan gelen bir çocuğun değeri olacaktır. Kryv ve Falkyn'ler yardımcı oldular ama senin kendi mücadeleni maskeye, özellikle de bu maskeye taşıdığını duyunca, mücadeleyi Niall'a taşımanın zamanının geldiğine karar verdim. Belki de onun en sevdiği uzvunu kesme şansını yakalayabilirim."

Acı acı kıkırdadım. "Bu gece bana yardım ediyorsun ve sana yemin ederim ki bundan sonra aramana yardım edeceğim. Dediğin gibi, buna yabancı değilim."

Dagny bir elini omzuma koydu. "Sen tam bir Kryv'sin. Bundan hiç şüphen olmasın."

İki Falkyn kavak ağaçlarından oluşan bir duvarın arkasında belirdi. Yanlarında kaburgaları ve kalçaları çıkık bir katır tarafından çekilen bir tahıl arabası vardı.

"Geceyarısı," dedi Eero. "Hareket zamanı."

Kase, Ash ve Hanna'nın önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Ash-"

"Hayır," diye tersledi çocuk hemen. Sesi gıcırdıyordu. "Gelebilirim. Savaşabilirim."

Kase sert ama yine de sakın bir sesle, "Maskın içinde olmak loncanın senden istediği rol değil," dedi. "Sen ve Hanna bizim özgürlüğe giden yolumuzsunuz. En önemli rol."

Hanna ellerini salladı. Kase onu izledi ama hemen başını salladı.

"Hayır," dedi. "Bunu öylesine söylemiyorum. Siz ikiniz görev yerinizde olmadan, içeri girmenin hiçbir anlamı yok."

Bu yüzden küçüğüz," dedi Ash kız kardeşine.

Bu yüzden," diye kabul etti Kase. "İkiniz de tam olarak Lord Magnate'in istediği yaştasınız. En çok risk altında olanlarsınız ve ben sizi böyle bir duruma sokmak istemiyorum, anladınız mı?"

"Ama Hanna blok yapabilir, ben rift yapabilirim-"

"Evet, faydalı da olur," dedi Kase ona. "Ama ikinizi de kaybetme riskine değmez." İki çocuk başlarını öne eğdi.

Kase elini Ash'in omzuna koydu. "Hedefini vuracağına güvenilebilir miyiz?"

"Evet," dedi Ash.

"Dışarıda yalnızsın," dedi Kase. "Kapıların dışındaki lider sensin. İyi liderlik et." Kase en sevdiği karambitini çıkarıp Ash'e uzattı.

"Dilimlemek için iyi," diye fısıldadı Ash.

Çocuk kılıcını kemerine sokarken gururla çenesini kaldırdı. Hanna belime sarıldı, sonra loncanın geri kalanına koşarak gözyaşları içinde veda etti. Kryv onun bildiği tek şeydi.

Genç olmanın ve en sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anladım.

İki Falkyn gençlerin arabanın arkasına binmesine yardım etti. Raum sürücü koltuğuna vurdu. "Onları Ruse birahanesine sıcak bir şeyler almaya götür. Biracı bizimle. Dört uzun, üç kısa vurun, sizi içeri alacaktır."

Dizginleri tutan Falkyn başını salladı ve deri kayışları katırın üzerinde şaklattı. Puslu gecenin içinde kaybolmalarını izledim.

Raum omzuma dokundu ve başını diğerlerine doğru salladı. Sanki midemdeki dönmeyi durduracakmış gibi ağır nefesler alarak göz kırptım ve onu takip ettim. Tansiyon yüksekti. Loncalar yavaşça birbirleriyle yüzleşerek sıkı bir çember oluşturdular.

"Asla geri dönmeyeceğimizi söylemiştik," dedi Kase birçok kişinin gözlerinin içine bakarak. "Ama bununla yüzleşmeye hazırız.

Biz hazırız."

Yoldaki tekerleklerin gürültüsü bizi ayırdı. Kase bir yumruk kaldırdı. Bu çok hızlı oluyordu. Ona bir şey söylemeliydim, bundan sonra ayrılmak istediğimi söylemeliydim. Onu tekrar kaybetme riskini almak istemedim. Her şeyi söylemeliydim ama sessiz kaldım ve yün kapüşonumu başıma çektim.

Bir Kara Saray arabası gürültüyle göründü, ardından bir diğeri geldi. Her arabanın içinde iki uşak, iki şoför ve birkaç kafa vardı.

Kimse hareket etmedi. Kimse nefes almadı.

Sonra Kase yumruğunu indirdi ve ağaçların arasına daldık.

Çıglıklarımız yıldızlara yükseldi. Ash ve Hanna gittikten sonra iki Falkyn uğursuz davulları çalmaya başladı. Ayaklarım sabit ritme ayak uydurdu. Gürültümüz üzerine sürücüler dizginleri ellerine aldılar, geri mi çekilmeleri yoksa hızlanmaları mı gerektiğinden emin değillerdi.

Arabacılar karar vermeye fırsat bulamadan arkadaki araba kaçırıldı ama öndeki arabanın ayakları üzerinde düşünen bir sürücüsü vardı. Dizginleri şaklattı ve yolda ilerlemeye başladı. Arabanın ağır yükü ve atların karmaşası bize ihtiyacımız olan gecikmeyi sağladı.

Mürettebatın yarısı duran otobüsle ilgilendi. Geri kalanımız liderin peşinden koştu.

Yolun kenarında koşturdum, atlamak için mükemmel bir açıklık aramak için başımı ileri geri salladım.

Önümde Kase, Raum ve Isak çoktan kapıya varmışlardı.

Ağaçlardan bir ok fırladı, bir uşağa isabet etti ve adamı tökezletti. Gunnar'ın tündediği ağaç dalının yanından uçarak geçtim. Ben hızla geçerken sırtıttı.

Kase uzanıp kapının kolunu kavradı ve ben başka bir yere bakamadım. Keşke mesmer kullansaydı. İstese arabayı ikiye bölebilirdi. Ama mesmer'dan gelen enerjinin her zerresinin maskeli balo için saklanması gerekiyordu.

Kase vücudunu sallanan arabanın üzerine attı. İki çekişte tavana çıktı. Raum kendini arka tarafa çekmek için bagaj rafını kullandı. Ayağını sabitleyene kadar bir bacağı yerde sürüklendi. Son uşak onu tekmelemeye çalıştı ama Raum onu yakasından kavradı ve yere fırlattı.

Isak en hızlı koşan oldu ve koşum takımlarını tuttu. Tehlikeliydi ama kızıl saçlı bir dizgini kavradı, bir sıçrayış yaptı ve bacaklarını atın şişen karnının etrafındaki koşumlara doladı. Hayvana, ipeksi telleri üzerinde ağ ören bir dokumacı gibi yapıştı.

Ciğerlerim patlamaya hazırđı. Gunnar dalını bırakmış ve bana yetişmişti bile.

"şimdi, Mal!" diye bağırdı.

Ayak sesine, kapının koluna odaklandım. Sıçradım.

Ayağım kaydı ve başımı cama çarptım. Tekerleklerin altına çekilmeden önce kolumu tutamağa doladım.

Arabanın çatısında Kase tek dizinin üzerine çökmüştü. şoförlerden biri ona bir hançer sapladı. Nightrender, bıçağın göğsüne kıl payı saplanması için tam zamanında geriye eğildi. Sürücü dengesini kaybedince Kase dizine bir tekme attı. Adam kenara tutunmaya çalıştı ama yan tarafa düşerek beni vurulmamak için kapıya çarpmaya zorladı.

Tekerlekler onu ezdiğinde midem bulandı. Vücudu birkaç adım yuvarlandıktan sonra yolda hareketsiz kaldı.

Raum ikinci arabacının elinden dizginleri aldı. Ancak Kase'nin kılıcının kara çeliği arabacının boğazına dayandığında teslim oldu.

Atlar rahat bir tırısı geçtiğinde kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Bir kadın çığlık attı ve iki kölesini önüne çekti. Başında altın rengine boyanmış, gözleri mavi safirle süslenmiş balık şeklinde bir maske vardı. Karşıdaki bankta iki adamın yanında kocaman bir adam oturuyordu.

kırmızı pelerinli uşakları vardı. Yanakları, siyah beyaztroll maskesinin yanlarından dışarı fırlamış yuvarlak elmalar gibiydi.

Asilzadede ince olan tek şey maskenin sıksa burnuydu.

Kapı ile asilzadenin dolgun kalçaları arasına sıkışmış, gece mavisi pullarla dikilmiş bir elbise giymiş kırılğan bir genç kadın vardı. Maskesi daha çok bir başlık gibiydi. Kıvrımlı bir şekil toprak rengi saçlarını örtüyordu. Deniz yılanı Jörmungandr'a benzemesi amaçlanan maske, gözlerinin üzerindeki ince bir parça siyah dantelden başka bir şey değildi.

Solgun dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Kimsin sen?" İçeri girdiğimde adam göğsünü şişirdi ve sıktı. Verdiği cevap, bıçağımın ucunun boynunun katlanmış derisine saplanmasıyla geldi. "Para cüzdanım cebimde."

"Bildiğim iyi oldu," diye hırladım. "Ama yolculuğunuz burada sona eriyor."

Raum'un kafası pencerede görüldüğünde bir serf hıçkırıklara boğuldu. Çatıdan baş aşağı sarkıyordu.

"Güzel uğursuz, aşkım." Kalktı ve kapıyı yırtıp açtı. "Onu duydunuz. Şımarık kızılarınızı dışarı çıkarın."

Raum onu koltuğundan sürüklediğinde soylu kadın inledi, sonra dikkatlice iki hizmetçiye uzandı. Kızlardan birinin camdan bir gözü vardı, diğerinin ise Dagny gibi birkaç parmak ucu eksikti. Asilzadeyi ikna etmek daha zor oldu. Raum onu yeleğinden tutup çekti ama sonunda onu dışarı çıkarmak için Isak'ın arkadan tekmelemesi gerekti.

Genç kadın kendi isteğiyle gitti ve soylu halkı yerine serflerin arasına karıştı.

Kase arabanın tepesinden atladı ve çömelerek yere indi. Zaten büyüleyici bir gölgeye bürünmüş yüzünü karartan kapüşonuyla, Öteki Dünya'dan gelmiş bir hayalet gibi görünüyordu.

"Koçlarınıza ve çağrılarınıza ihtiyacımız var Hakan Bey."

Lord adının anılmasıyla irkildi. "Buna pişman olacaksın, hırsız."

"Hırsız çok geniş bir kelime," dedi Kase kuru bir sesle. Kara çeliğinin kesici ucu lordun çenesinin altında sabitlenmeden önce neredeyse hiç hareket etmemişti. "Biz hırsızdan daha fazlasıyız ve sabrımız tükeniyor. Çağrı."

"Hayır. Yeğenim acınacak bir yaratık, ama Varis Magnate'i baştan çıkarmaya yetecek kadar çeyizi var. Bu şansa sahip olacak."

Genç kadın kaskatı kesildi, iğneye benzeyen tırnakları avuçlarına battı.

Kase karanlık bir şekilde kıkırdadı. "O bunu istemiyor. Aslında, artık size yük olmayacak."

Niklas'ın birkaç adamıyla çevrili ağaçların arasından koyu renk şapkalı ve eski püskü pantolonlu bir adam çıkınca kızın gözleri siyah dantelin altında büyüdü.

Kız maskesini yırtarak çıkardı. "Ulrik!"

Hakan'ın yeğeni yorgun adamın kollarına koştu. Hakan ona sarıldı, hıçkırıkları ceketine değdikçe onu daha sıkı tuttu.

"Freya!" Hakan bağırdı. "Bunu durduracaksın. Şimdi."

Kase, Hakan'ın tozlu saçlarından bir avuç aldı ve adamın başını geriye doğru salladı. "Onu aklından çıkar, yoksa onu kafandan silmek için başka yöntemler kullanırım."

Bana bakışıyla sanki bir adım öne çıkıp, yeğeni hakkındaki düşünceleri çoktan yok olana kadar o iğrenç adamı öpmem için bana meydan okur gibiydi.

Buna gerek yoktu. Ağaçların arasından Fiske, Junius ve Ulrik'i getiren Falkynler bıçaklarını parmaklarındaki muştalara vurarak grubumuza katıldılar. Her tarafı kuşatılmış olan lordun omuzları çöktü. Ceketinin içine uzandı ve kenarları gümüşle süslenmiş kraliyet mavisi bir kart çıkardı.

Raum onu parmaklarının arasından bir ot gibi kopardı.

"Kendinizi kurnaz sanıyorsunuz," diye mırıldandı lord. "Siz piçler Masque av Aska'nın içinde hayatta kalamayacaksınız."

Göreceğiz." Kase belinde kılıf olarak duran bıçağı aldı ve hizmetkârlardan birine verdi. Eero, Fiske ve Isak da her hizmetkâr silahlanana kadar aynı şeyi yaptı.

"Efendilerinize istediğinizi yapın," dedi Kase ve Ulrik'le yüzleşti. "Anlaşmamızı yerine getirdik, bundan kimseye bahsetme ve anlaşmalarımız sona erdi."

Sırıttım. Kase bana Felstad'dan ayrılmadan önce Ulrik'in bir süre önce Kryv'a yaklaştığını, gizli soylu sevgilisini muhafızlarının pençesinden kurtarmak için çaresizce çabaladığını söylemişti. Kase onu geri çevirmiş. Çaresizlik yeterince güçlü değildi. Ta ki Hakan, Grym soyundan bir çocuk sahibi olma umuduyla yeğenini maskeli baloda Veliaht'ın yatağına sunmayı planlayana kadar. Bu süreçte yeğeni yok olsa bile.

Bugün herkes en çok istediği dileğe kavuştu. Kryv, koçlarını ve asil ismini kisvemiz olarak aldı.

Ulrik ve Freya'ya hayatlarını buradan uzakta yaşamaları için Batı Krallıklarına sahte seyahat belgeleri verilecekti.

Kase loncalara arabayı almalarını işaret etti. Junius soylu kadının üzerindeki balık maskesini kaparken, iki hizmetçi boynuna bıçak dayadıkları göz alıcı hanımefendilerini yere yatırıp kısırdı.

Bu kısımdan korktum ve ortama sarıldım, Isak'ın Fiske'yi anlamlı bir şekilde öpmesini izledim. Fiske vedalaşmanın acısıyla gülümsedi ve başparmağını Isak'ın ağzının yanındaki lekeli boyanın üzerinde gezdirdi.

"Junius," dedi Kase alçak bir sesle. "Seninle gelen Kryv'e göz kulak ol." Başıyla onayladı. "Ve siz, Falkynler. Yakında buluşacağız."

Ayrılacaktık ve ben bundan nefret ediyordum. Diğerlerinin tehlikeli bir rotası vardı. Kara Saray'ın avlularının ve malikânelerinin altındaki su kemerlerinden.

"Bu kadar umutsuz bakma Malin," dedi Niklas silahlarımızın çoğunu toplarken. "Ben Skítkast'ın en büyük kaçakçısıyım. Bıçaklarınızı ve kılıçlarınızı istiyorsanız, yeraltına inmemiz gerekecek."

"Dikkatli olun." Junius ve Niklas'a sarılmadan önce kararlılıkla konuştum.

Kase isteksizce Fiske'ye kara çelik silahını verdi. En büyük silahlarımızı aldılar ama benim dışımda kimse tamamen silahsız değildi. Kase iki küçük bıçağını ve rün kesemi doğru ana kadar tutacaktı.

Onlar ayrıldığında, Falkyn'ler, Fiske ve Junius malzemelerimizle dolu çantaları ve çantaları kuşanmışlardı. Festivalde buluşmadan önce ihtiyaç duyduğumuz maske ve kostümlerin bulunduğu bir çantayı arabanın içinde tuttuk.

Onlar gittikten sonra ağaçların arasından Vaşak çıktı. Lord Hakan'a küçümseyerek baktı. "Bu o mu?"

Kase başını salladı ve dizini Hakan'ın sırtına sapladı, böylece lord öne doğru düştü. Nightrender kafasına ağır bir çizme indirerek onu kısırdı.

"Giyinin. Başka bir araba geliyor," dedi Kase. Tekerleklerin uzaktan gelen gürültüsü mideme bir ürperti gönderdi.

Vaşak aceleyle Hakan'ın büyük paltosunun içine girdi ve trol maskesini aldı.

Kase, Hakan'ın serfine baktı. "Pelerinlerinize ihtiyacımız olacak."

"Sakin buna cüret etme Philip." Hakan sıkışmış olmasına rağmen hâlâ

itiraz ediyordu. Hizmetçi tereddüt etti. "Bizi takip edecek."

Yapmayacak. Yeğeninin çeyizi olmadan kasası boş." Kase, Hakan'ın boynuna daha bir kuvvetle bastırdı.

"Lordum, kardeşiniz kızına görkemli bir hayat yaşaması için bolca para bıraktı. Size kumar borçları ve çürük yatırımlarla dolu rezil bir isimden başka bir şey kalmadı."

"Philip," dedi Freya, parmakları Ulrik'inkilere dolanarak. "Bize katılın. Hepiniz katılın. Basit yaşayacağız ama özgür olacağız."

"Leydi Freya, bundan daha fazla zorlamaya ihtiyacımız yok," dedi Philip, diğer serfleri işaret ederek. Freya sırtıttı. "Güzel. Ama daha fazla değil, Leydim. Ben bir liman işçisinin karısı olacağım."

Ulrik'i öptü. Hata yok, hissettikleri özgürlük ve rahatlama göğsümde bir kıskançlık düğümü oluşturdu.

Belki bundan sonra Nightrender'ı böyle öperim.

Kase bana döndü. "Hazır mısın?"

"Hayır dersem, benimle dalga geçer misin?"

Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Asla."

Ağaçların arasından Tova ve Gunnar, Inge'nin elbisesiyle göründüler.

"Kara Saray'ın umut dolu hanımı olma zamanı, Malin," dedi Tova sesinde bir kahkaha ile. Bu kısmı keyifli bulmuştu. Şüphesiz buradaki hiç kimse nasıl asil olunacağını bilmiyordu ve Tova bunu denememizi izlemenin eğlenceli olmasını bekliyordu.

Elbise muhteşemdi. Narin mavi danteller. Gümüş boncuklar. Korse boyunca zengin yeşil kurdele çizgileri. Hiç böyle bir elbise giymemiştim.

Kıyafetlerimi çıkarırken Kase'nin kehaneti gerçekleşti. Ondan üçüncü kez geri dönmesini istemedim. Aslında Nightrender, kumaşın sonsuz kıvrımlarına adım atmama yardımcı olan kişiydi.

Gümüş tokayı boynumun arkasına geçirdikten sonra beni çevirdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni usulca öptü ve çok erken bitti.

Bir şey söylemeye gerek yoktu. Oyun devam ediyordu ve bizim de devam etmemiz gerekiyordu.

Keyfinize bakın," dedi Raum Ulrik'e. "Burada yazılı birahaneye varana kadar ağaçlardan uzak durun." Buruşuk bir parşömen parçasını uzattı. "Orada size yeni hayatlarınıza geçiş izni verebilecek insanlar olacak. Gitmemiz gerek. Isak, ben sürüyorum."

Raum arabada Isak'ın yanındaki şoförün yerini aldı. Gunnar, Eero ile uşak rolünü üstlenirken bir Falkyn kalan sürücüyü ağaçların arasına sürükleyerek idare etti. Tova, Vali ve daha fazla Falkyn Loncası'yla birlikte arkamızdaki ikinci arabada hizmetçilik yapacaktı.

Kase, Lynx'le birlikte otobüse binmeme yardım etti. Bu gece beni Hakan malikânesinden kuzenim olarak öne çıkaracaktı. Kase içeri girdiğinde, çantalardan birinden siyah bir ceket çekiştirerek elini yüzüne götürdü. Elof yeniden ortaya çıktı. Sahte soylu evimizin kâhyası.

Elini tuttum. Yeni gülümsemesi hâlâ rahatlatıcıydı ve karşılığında avucumu sıktı.

"Haydi gidelim," dedi Lynx, hiç de uygun olmayan kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

Araba ileri doğru sarsıldı. On tur sonra ilk kez Kase ve ben Masque av Aska'ya dönecektik.

Z4

NİgHTRENDER

BULUTLAR, buz tutmuş tepelerin ve uçurumların ETRAFINDA HALKALAR OLUŞTURDU. Yollar her yönden tüneller ve köprülerle oyulmuştu. Her girişin üzerinde altı gök muhafızının görev yaptığı gözetleme kuleleri yükseliyordu.

Onlardan kaçmak için, bir suçlunun ya da kaçağın sık ormanlar boyunca uzanan patikaları bilmesi ya da daha cüretkâr olanlar için, on ikinci geçişte keskin sislere dönüşecek toz iksir keselerini yerleştirmesi gerekirdi. Düzinelerce skydguard'ın şafağa kadar derin bir uykuya dalmasına neden olabilecek sisler.

Kaçış zamanı geldiğinde her ikisini de yapmaya hazırдық. Tam o sırada arkamızdaki ikinci otobüs kayarak durdu.

Vali'nin sesi, devriye gezen muhafızların duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Lanet olası koşumlar bükülmüş," diye homurdandı.

Bizim için bu sözlü bir işaretti. Sonraki anları parmaklarımla saydım. Yavaş. Hatta. Sesi tekrar gelene kadar nefesimi tuttum.

"İşte." Vali ofladı pufladı. "Çözüldü. Hadi gidelim."

Yanımda, Malin bir nefes verdi. Bana hızlıca baktı. Parmaklarının ucunu sıktım. Bir işaret tamamlandı.

Vali durduğunda, Tova gölgelerin arasına sızacak, tozları gözetleme kulesinin altına yerleştirecek, sonra da görünmeden geri dönecekti. Bunu yapmışlardı. Güneydoğu kulesinin gökyüzü muhafızlarının gece yarısına kadar dünyalarını unutmuş olmalarını bekleyebilirdik.

Hakan'ın arabası Kara Saray'ın ağır ahşap kapısından gümbürdeyerek ilerledi.

Geleneksel anlamda inşa edilmemiş olan ahşap duvarlar dört kata kadar yükseliyordu ve üst kısımları Sköll ve Hati'nin oyulmuş kurt başlarıyla süslenmişti, sanki bu iki mistik canavar bu yükseklikte güneşi ve ayı kovalıyorlarmış gibi. Pencerele vitraylı lansetlerden yapılmış ve egzotik ahşap kapılar dört katın tamamında balkonlara açılıyordu.

Siyah bir arabanın yanından geçtik. Arkasında çapraz kılıçlar ve dikenli sarmaşıklar altınla boyanmıştı ve bir düzine skydguard etrafını sarmıştı.

"Ivar," diye fısıldadı Malin.

Seni almasına izin verme. Hâlâ burada, benimle olduğunu, tehlikede olmadığını kanıtlamak istercesine elini tuttum. Henüz değil.

Eninde sonunda onu serbest bırakmak zorundaydım. Hizmetkârlar soylu leydilerine dokunmazdı ama bundan da öte, şu anda bir erkek değil, Nightrender olmam gerekiyordu. Kesinlikle aşık bir adam değil.

"Masque av Aska'ya hoş geldiniz," dedi maskeli bir gök muhafızı, ana girişe vardığımızda arabamızın penceresinden. Hakan Hanesi'nin kişisel davetiyesini aldı ve bir kez daha gözden geçirdi. "Lordum, asil halk üst bölümlere yönlendirilecektir."

Vaşak safır parmaklarıyla muhafıza el salladı. "O zaman bizi acele ettir." Lynx emir verme konusunda çok becerikliydi.

Gök muhafızı eğildi. "Arabacınız ahırda bekleyebilir, hemen şurada. Peki ya hanımefendi, onu takdim edecek misiniz?"

Muhafız gözlerini Malin'e çevirdi. O da rolünü iyi oynadı, çenesini kaldırdı ama titremesini gizlemek için kâğıttan bir yelpaze kullandı.

Kuzenim," diye bilgilendirdi Lynx onu. "Babam Güney adalarındaki işleriyle ilgilenirken, ben de Leydi Freya'yı Varis Magnate için potansiyel bir eş olarak öne süreceğim."

Gök muhafızı saygıyla çenesini eğdi. "Bayan talipler maskeli baloya merdivenlerden avluya girecekler. Orada Varis Magnate'e takdim edilecek. Eğer dans etmek isterse-" Gök muhafızı sırtıttı. "Hanımefendi hazırlıklı olmalı."

Vaşak onları el sallayarak uzaklaştırdı ve Raum arabayı en az kırk atı barındıracak kadar büyük olan geniş ahırlara sürdü. Kapıdaki Skydguard, Raum ve Isak'ı arka taraftaki bir ahıra yönlendirdi.

İkinci araba arkamızdaki durağa yanaştı. Tova dışarı fırladı, çoktan altın balığa bürünmüştü ve ona uygun ışıltılı bir cüppesi vardı.

"Bu, çatıya çıktığım anda çıkar." Alnını kaşımak için maskeyi kaldırdı.

"İstediginizi yapın, yeter ki hedefinizi vurun."

Vali birkaç Falkyn ile ortaya çıktı ve ahırların kapılarını kapattı. Kulağını kapıya dayadı ve biz bir sonraki adımda çalışırken nöbet tuttu.

Raum koltuktan atlayıp ahırın önünde iki muhafızla buluştuğunda ellerim sinirden buz kesmişti. Ahırda tam olarak hangi muhafızların olacağını öğrenmek için üç gün yetmişti.

Bu, tehditlerimin bize sadakat kazandırıp kazandırmadığını kanıtlayacak gerçek anıydı.

Raum yanıma geldi. "Zamanında geldik. Gece yarısından önce üç gişe."

"O zaman yüzümüzü göstersek iyi olur." İki skydguard'ın yanına geçtim, sesim kısıktı. "Bu ahıra kimsenin girmesine izin vermeyeceksiniz. Bizim hakkımızda tek kelime etmeyeceksiniz ve halkımız arabalar için döndüğünde onları bırakacaksınız. Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" Sanki bana bakmak çok acı veriyormuş gibi başlarını öne eğdiler. "Bize ihanet etmeye karar verirsiniz, elimdeki mektuplar hazır."

Sözümün arkasındayım. Her zaman. Ceketimin göğsünün içinden adresli parşömenleri çıkardım. Biri Skydguard'daki yüksek bir generale, torununun neden değersiz damadına hiç benzemediğini ve savaşçılarından birine çok benzediğini açıklıyordu. Diğeri ise ödenmemiş bir borcu ve kayıp bir borçlusu olan bir oyun inine.

"Bir anlaşmamız var mı?" Bir kez daha bastırdım.

Başlarını salladılar, hâlâ gözlerimin içine bakmak istemiyorlardı. Muhafızlardan biri daha düşük rütbeli skydguardlar tarafından giyilen katlanmış bir tayyör takımı çıkardı ve Raum'a uzattı.

Elleri titriyordu. Korkuları çok güçlüydü. Sessizlik konusunda sözlerine inanmam için gereken tek kanıt buydu.

"Onlara rüşvet mi verdin?" Malin sordu.

Ağzımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Tehdit edildiler. İstedğim hiçbir şeye sahip olmadıklarını anlıyorlar ama ben onları mahvedecek güce sahibim. Yapılacak en iyi anlaşma bu."

Zarif siyah dantel maskeyi yüz hatlarının üzerine sabitlemesine yardım ettim. Inge, gerçek Freya'nın giydiği deniz yılanı başlığı yerine, elbiseye uyacak bir maske tedarik etti.

Bir tarafında sarı bir elmas, maskeye yumuşak kuzgun tüyleri tutturuyordu. Elbisesinin safir mavisiyle birlikte güzelliği beni arkadan yakaladı. Niall'ın onu kalabalığın içinde bulmasını sağlayacak planlarımız olmasa bile, Malin Strom maskeli balodaki herkesin dikkatini çekecekti.

"Raum," dedim omuzlarıma uzun, saten bir pelerin bağlarken. "Kendinize dikkat edin. Birimler yakın olabilir; size iyice bakarlarsa fark edilebilirsiniz."

"Ah, ama benim Isak'ım var," dedi Raum sırtarak ve soyunup kıyafetlerini giymeye başladı.

"Bizden şüphe etmeyecekler, Kase," dedi Isak. "Şüphelenirlerse de pek bir şey göremezler."

Sadece Tova ve Vali'ye bakmam gerekiyordu. İkisi de başını salladı ve kendi yollarına gittiler. Vali bizim kulaklarımız olacaktı. Bir destek. Bir ayyaş gibi davranarak duvarları dinleyecekti. Sarayın altındaki odalara girmenin bir yolunu yakalarsa, Niall umduğumuz gibi davranmazsa, en azından ticarete girmek için bir şansımız daha olacaktı.

Tova oklarıyla bizi yukarıdan izleyecekti.

Eero arabanın arkasından atladı ve yüzüne bir kurt maskesi geçirdi. "Ben alt avluya gideceğim. Dua edelim de Niklas oyalanmasın, yoksa silahsız ve yersiz yakalanırım."

Güldü. Espriyi anlamadım.

"Onlar için kapağı açmak üzere orada olmanın önemini anlıyor musunuz? Hedef kaçırılmaz."

Eero kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Rolümü iyi biliyorum. Asla korkma,

Nightrender." Korkacak çok şey vardı. "Bize silahlı olarak ihtiyacı olacak."

"Anlaşıldı." Eero başını eğdi ve Gunnar'a baktı. "Geliyor musun?"

Gunnar, arabadaki bankların altına gizlice soktuğumuz bir yayı omuzladı. Gözetleme kulesi muhafızlarının uyanık kalmak için mücadele ettiklerini görmek için geri dönüyor, sonra çatılarda Tova'ya katılıyordu.

Omzunu kavradım. "Bu, uğruna çalıştığımız gece. Şafakla birlikte annene gönderecek iyi haberlerin olacak."

Gunnar'ın ela gözleri parladı. "Yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

Buna gerek kalmaması iyi bir şey. Git hadi. Vurmamız gereken hedefler var."

Gunnar beni şaşırtarak Malin'i kucakladı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra Eero'nun peşinden koşarak eğlencenin içinde kayboldu.

Cebimden bir iksir kesesi çıkardım. Niall'in ceketini için kullanılan kristal tozun aynısıydı ama daha koyusuydu. Kömür tozu tozu havaya bir miktar bal üflüyordu. Parmaklarımla Malin'in elbisesinin ve maskesinin yakasındaki koyu renkli boncukların üzerine serptim.

Gözleri hep bende kaldı. "Yakın duracak mısın?"

Toz kalıntılarını çabucak sildim ve yanağını tuttum. "Her zaman yakınında olacağım. Beni görmesen bile."

"Kuzenim," dedi Lynx, trol maskesinin üzerindeki tüy kaşları düzelterek. Kostümünün bir parçası olarak omuzlarına mavi bir manto örtmüştü ve Malin'in tutması için bir kolunu uzattığında muhteşem görünüyordu. "Müstakbel kocanla tanışmaya gidelim mi?"

Malin kıs kıs güldü ama korku, dehşet, hepsi benim büyümün yuttuğu karanlık bir aurayla onu çevreledi.

Lynx onunla birlikte uzaklaşmadan önce elini tuttum. "Sandığından daha güçlüsün, Mallie." Bana titreyen bir gülümseme verdi. "Bu sefer buradan birlikte ayrılıyoruz."

Parmak eklemlerini öptüm, sonra Lynx üç adım önümdeyken onun önden gitmesine izin verdim. Getirdiğimiz çantadan siyah kuzgun maskesini çıkarıp yüzüme yerleştirdim ve bakışlarımı indirdim. Efendisinin iyiliğini gözetken bir hizmetkârdan başka bir şey olmadığımı işaretliydi bu.

Bir kez daha, bu sefil yerin renklerine, kurdelelerine ve ışılıtısına doğru yürüdüm.

Z5

NİGHTRENDER

BİRİNİZ GELİN, HEPİNİZ GELİN. Burada zayıflar saklanmak için kaçır, ama aptallar dik durur.

Görevliler, ışıltılı halk denizinin içinden geçerken tiz sesleriyle aynı mesajı cıvıldadılar. İmpler, fae ve yeraltı nykleri gibi giyinen esnek şovmenler masa üstlerinde zıplıyor, şarap bardaklarını kırıyor, içki boynuzlarını tekmeliyor ama her zaman kahkahalar atıyorlardı.

Lynx, Malin'i Skítkast'ın kenar mahalleleri kadar aptalca ve neşeli davranan insan kalabalığının arasından geçirdi.

Trol kılığına girmiş bir kâhya, kan kırmızısı kuşaklarla örtülü yüksek direklerden birine tırmanır ve avuç dolusu sahte penge parasını aşağıdaki mutlu konuklara fırlatırdı. Paralar açıldığında ya bir çikolata ikramı bulunur ya da konukların ödül için yapabilecekleri bir tür cesaret gösterisi ortaya çıkardı.

Her şekildeki çadırlar kadife gökyüzüne sivri dişler gibi uzanıyordu.

Yıldızların parıldadığı mavi bir çadırdaki çocuklar ve velileri, kendi türlerinin parıldayan frenk üzümü renginde giyinmiş Hypnotiks'in gece gökyüzünde yarattığı illüzyonları neşeye alkışladılar.

Çizgili geniş bir çadırdaki falcılar ve onların kader rünleri yer alıyordu. Ortadaki en büyük beyaz gölgelik, çiftlerin ayak parmakları kanayana kadar dans ettiği ve vals yaptığı baloya ev sahipliği yaptı.

Çadırlar arasındaki dar koridorlarda ve geçitlerde, halk büyüdü bir şey için yalvarırken Alvers şaşkınlıkla karşılandı. Bir illüzyon. Bir öngörü. Şapkalarını uçurdular, yelpazelerini salladılar ve mecbur kaldılar. Kara Saray Alvers'in başka ne seçeneği vardı ki?

Festival tatlılıkla doluydu. Kalın şeker sosuna batırılmış şekerlemeler. Tatlı krema, vanilya, kakao ve tereyağı gibi her türden sır ve krema içinde sızan ekmekler ve rulolar.

Bir satıcı, üzerinde böğürtlen kreması ve ekşi jöle bulunan bir tepsi ballı kekle yanlarından geçti. Pembe tuzlu patlamış mısır ve narin bukleler halinde üflenmiş şeker. Açık ateşte tuzlu soslarla kızartılan güvercinler ve bitmek bilmeyen vişne şarabı ve sert brän kadehleri konukları tok ve sersem tutuyordu.

Güzel insanların arasından geçtim. Siyah cübbem Furen'den gelen beyaz ipekten ince elbiselerle ya da Hemlig'den gelen kristal ve çanlarla süslü ağır pelerinlerle karıştı. Klockglas'tan gelenleri fark etmek kolaydı; tepelerinde tavus kuşu tüyleri olan özenle hazırlanmış maskeler ve içinde oturulması imkânsız çember etekler ya da tam tersi, daracık kıyafetleriyle yüzlerinde iğrenç bir yaratık.

Her şey tarafından yutuldum. Başka bir maskenin, yaşadığım en şiddetli korkunun anıları garip bir panikle göğsümü sıktı.

Aklımı kaybedecek zamanım yok.

Ellerimi bir kez, iki kez uzattım. Her nefesin bir amacı vardı ve nabzım kontrol edilebilir bir tınıya gelene kadar onları maskemin altından derin derin çektim.

Şaşkınlıktan geride kalmıştım. Malin ve Lynx onları merdivenin başına götürecek köşeyi dönmüşlerdi bile.

Adımlarımı hızlandırdım, lirlerin, davulların ve korno çalanların ve onların bitmek bilmeyen melodilerinin etrafından dolandım. Ayaklıklar ve siyah pelerinler üzerindeki sanatçılardan kaçtım. Ayakta yürüyenlerin altından ikinci bir maskeli yüz fırladı ve sırf konuklara zevk çılgınlıkları attırmak için ışıltılı gümüş ve kızıl tozlar savurdu.

Sonunda taş basamakların tepesine varana kadar her yer dönmek, dans etmek ve içmekle doluydu.

Lynx bana hızlı bir bakış attı, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

Kuzguni başımın altından beni görememesine rağmen ters ters baktım. Gecikmemi sorgulamasına ihtiyacım yoktu, bu korkunç yerin kokusunun tenimin derinliklerine nasıl işlediğini kimsenin bilmesine ihtiyacım yoktu.

Altımızdaki avluda çiftler maskeli baloya katılmışlardı. Parlak kostümler meşalelerin ve uzun fener direklerinin altında parıltıyor, alevler Hypnotik illüzyonuyla daha büyük, daha renkli hale getiriliyordu.

"İsim, Lordum," dedi dindar bir saray görevlisi, sesi o kadar yapmacıktı ki, ağzına vurmak için baş döndürücü bir istek duydum.

"House Hakan, Varis Magnate Niall için Lady Freya Hakan'ı sunar."

Kâhya hafifçe başını salladı, sonra topa döndü. Taşların üzerine, kabzası Huginn ve Muninn olan oyma ahşap bir baston vurdu. "Hakan Hanesi, Saygıdeğer Lordumuz Leydi Freya Hakan için sunar."

Nefesimi tuttum, ona kadar bekledim, sonra merdivenlerden inen Lynx'in arkasından gittim.

Birkaç meraklı insan başını çevirdi. Duyuruların çoğu formalite icabı yapılıyordu. Birçoğunun potansiyel gelinlere olan ilgisini kaybettiğini tahmin ettim. Zaten bir tarafa sıkışmış, oldukça kederli görünen, pahalı elbiseler giymiş kadınlardan oluşan bir kalabalık vardı.

Keşke Niall Grym'in gözüne giremedikleri için ne kadar şanslı olduklarını bilselerdi.

Gözlerim kalabalığı taradı. Oynayacak rollerimiz vardı ve herkes yerinde olmalıydı. Değilse, bir şeyler çoktan yanlış gitmiş demektir. Başımı çevirmeden her bir işaret noktasını incelerken parmağımı şıklattım.

Doğu duvarı.

Tahta bir sandalyede oturan baykuş maskeli bir adam yüksek sesle gülüyordu. Yanında çanlarla çevrili bir elbise giyen ve yüzünde altın bir serçe maskesi olan bir kadın vardı. Aralarında kareli ayı maskesi takmış iri yarı bir adam tatlı şaraptan bir boynuz daha dolduruyordu. Junie, Niklas ve Fiske.

Kuzgunun altından sıırttım. Su kanallarından ve iki omurgasız skydguard'ın bize sağladığı açıklıktan geçmeyi başarmışlardı. Pis bir yolculuktu ama başarmışlardı. Silahlarımız erişilebilir olacaktı.

Güneydoğu koridoru.

İki skydguard avlunun kenarlarını arşınılıyordu. Yüzleri tanıdıktı. Isak kızıl saçlarını örtmüştü ve kalabalığı tarıyordu, şüphesiz Fiske'den bir iz arıyordu. Raum doğu duvarını işaret etti. Isak yarım bir nefesle başını salladı, sonra dikkatini tekrar yürüyüşe verdi.

Hanımefendinin malikanesi.

Leydi Magnate'in kullandığı devasa bir malikânenin çatısı. Arkama bakmadan görmek zordu ama parlak bir şeyin parıltısını yakalamak için başımı yeterince eğdim. Gunnar'dan bir işaret. O ve Tova yerlerini almışlardı.

Bir elimi kaldırdım ve sol kulağımı hızlıca çekiştirdim.

Parıltı kayboldu.

Dans eden konukların kaçtığı Falkyn'di? Söyleyemem ama yerimizde olduğumuzu bilmek insanı sarhoş eden bir rahatlamaydı.

"Her şey yolunda Lordum," dedim.

Lynx başını salladı. "İyi rapor, Philip."

"Gece aydınlık," dedi Malin işaret cümlesini söyleyerek.

Gözlerim saray kürsüsünün önüne dikildi. Şifresi, Veliaht Magnate'in dikkatini çektiğimizi gösteriyordu.

Şimdi, Varis Magnate'in festival ceketine işlenmiş kristal tozun Malin'in elbisesinin üzerindeki kara tozla bağlantılı olup olmadığını öğrenmenin tam zamanıydı.

Ya Niklas'ın adını yüceltecektim ya da bir arkadaşımı öldürmek zorunda kalacaktım.

Niall platformun tepesinde ailesiyle birlikte, sanki gerçekten kral ve kraliçelermiş gibi şatafatlı tahtlarda oturuyordu.

Sağında Leydi Magnate vardı. Ivar'ın gücünü seven sert bir kadındı, adamı değil.

Onun disiplin konusundaki güçlü elini daha önce de görmüştüm. Yine de, kadının oğulları için bir kalbi vardı.

Hanımfendinin arkasında Ivar'ın eşleri ve aynı zamanda karısının sevgilileri vardı. Dünyayla paylaşmaktan asla korkmayanlar, varisler yetiştirmek için birlikteydiler, başka bir şey için değil. Grym Hanesi zevklerini başka yerlerde tatmin ediyordu.

En küçük oğul sıkılmış ve ilgisiz bir şekilde koltuğunda kambur duruyordu. Alay ettim. Lanet olası Luca. Bir kez olsun bir ağacın altında ya da ailesinin olmadığı başka bir yerde bir kitaba gömülmeyi tercih eden bir adam gibi değil de bir Grym gibi davranabilir miydi?

Luca mavi gözlerini saatimi hissetmiş gibi etrafına dikti. Beni göremiyordu ama bir an durakladı, neredeyse kuzguni maskenin altında kimin olduğunu bildiğine inanacaktım.

Ivar, kömür karası gözleriyle ortadaki sandalye yerine Luca'nın yanına oturdu. Ne de olsa bu gece Niall içindi. Ivar'ın elinde, tepesinden canlı beyaz kurdeleler fışkıran gümüş bir aptal maskesi vardı; onu kucağına koymuş ve Niall'a bir şeyler mırıldanıyordu.

Niall bölgedeki birçok kadın tarafından arzulanıyordu. Nedenini anlamak zor. O piçten nefret ederdim.

Zalim biriydi ve gücünü altındakilere uygulamayı seviyordu. Dagny bu adamdan zarar görmüştü ama yalnız değildi. Acımasızlığına yakışır bir sonla karşılaşacaktı, hiç şüphesiz. Sadece bunu nasıl yapacağıma henüz karar vermemiştim.

Şimdi, ruhumu hayata getiren kişiyi onun yoluna yerleştiriyor olacaktım.

Kürsüye ulaşmıştık ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ivar oğluyla konuşmaya devam ediyordu ama varisi onu dinlemiyordu.

Niall'ın hilekâr maskesini yırtıp Malin'i baştan ayağa süzüşü göğsümdeki korkuyu biraz olsun azalttı. Kömür tozuna bağlı kristal tozla, arzu ve tutku ilk bakışta doyumsuz olacaktı. Eğer sersemliği bir ipucuysa, iksir işe yarıyordu.

Maskesi çıkarıldığında, onu son gördüğüm genç ve kötü adam halinden bu yana ne kadar değiştiğini görmek çok kolaydı.

Varis Magnate, çenesindeki koyu renkli kirli sakalıyla uzun boylu duruyordu. Çoğu asilzade gibi kafatasının kenarlarını tıraş etmiş ve kafasının her tarafına rünler kazımişti.

O daha genç bir Ivar'a benziyordu, Luca ise daha solgun saçlı ve daha keskin yüz hatlarına sahip olan kadını tercih ediyordu.

Adın ne senin?" Niall sordu, sesi garip bir şekilde soluk soluğaydı.

"Freya," dedi Malin, diz çöküp başını eğerken etrafındaki etkileyici etekleri dalgalandırarak. "Benim için bir onurdur, Lordum."

Niall kürsünün basamaklarında tepindi. Çiftler ilgiyle dönmeyi bıraktı. Ozanlar bile udlarını ve davullarını bırakmış, Varis Magnate'in koltuğunu terk edişini izliyorlardı. Niall, Malin ve Lynx'in önünde durdu, maskesini koluna sıkıştırmış, başını bir tarafa eğmişti.

"Leydim, siz ..." Niall'ın yüzünde aptalca bir sırıtma vardı. Gözleri buğulanmıştı. "Nefes kesici."

İçgüdülerim Niall ve Malin'in arasına girmemi gerektirirken, planlar ve hileler beni yerimde tutuyordu.

Rolünü biliyordu. Kişisel bir davet olmadan içeri girebileceğimizin hiçbir garantisi yoktu.

Vali'nin kulaklarıyla bile. İçeri girmeden Hagen'ı asla göremezdik. Malin'i arzulayan varise ihtiyaç vardı. Yine de bu, bundan memnun olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Belki refakatçiniz sizi dansa kaldırmama izin verebilir." Niall elini uzattı.

Lynx bir elini kalbine bastırdı. "Elbette, Veliht Magnate. Kuzenim çok memnun olacaktır." Niall

Lynx'e aldırmadı ve Malin'in elini tutarak onu tekrar ayağa kaldırdı.

Sırtını okşadığını ve onu kendine yakın tuttuğunu görünce yumruklarım sıkıldı. Kısa bir süre önce benim yaptığım gibi onun parmak eklemlerini öptü. Belki de dönüp onu durduğu yerde indirmemiz gerekiyordu.

Maskenin avlusunda kanlı bir savaş başlatmalıyız.

Benden bunu isterse, onun için savaşırım. Sorgusuz sualsiz.

Niall parmaklarını şıklattı ve müzik bir kez daha avluya yayıldı.

Ivar, varisinin bizden önce gelen kadınları bırakıp elinde Malin'le avlunun ortasına gelişini merakla izledi.

Karısı gülümsedi. Luca gözlerini devirerek boynuzdan bir yudum daha aldı.

"Böyle başlıyor Philip," diye mırıldandı Lynx bana.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "İşte başlıyor."

Z6

HAFIZA HIRSIZI

Varis Büyücü elimi sıkıca tuttu ve beni avlunun ortasına götürdü.

Gülümsemem bana ait değildi. Bu gülümseme güzeldi, Niall'ın ilgisiyle kutsandığım için çok minnettardım. İçimdeki nefreti görebilseydi, beni bedenine bu kadar yakın tutmazdı.

"Freya," dedi elimi uzatarak ve beni etrafında döndürerek. "Senin kadar güzel bir kadın görmedim." İksir konuşuyordu ama yine de kusmak istedim. "Hakkınızda pek çok şey duydum Lordum. Hepsi de size haksızlık ediyor."

Tanrım. Kendimden iğrendim.

Niall tüylerini kabartan bir horoz gibiydi. Sırıttı ve beni melodinin coşkulu ritmine doğru yönlendirdi. Vücudu geniş ve güçlüydü. Bir savaşçıya benziyordu ve gözleri bana işlenmiş toprağı hatırlatıyordu. Eğer bu kadar kötü olmasaydı, yakışıklı olabilirdi.

"Seni Masque av Aska'ya getiren şeyin ne olduğunu anlat bana," dedi.

Kirpiklerimi kırıştırdım. Yüzümdeki dantel maske kasıtlı olarak ince ve açıktı. Ne de olsa Niall'ın mucizevi güzelliğim karşısında ayaklarının yerden kesilmesi için yüzümü yeterince gördüğüne başkalarının ikna olması gerekecekti.

"Neden, sizin yüzünüzden Lordum," dedim utangaç bir sesle. Beni bir kez daha döndürdü, kumaş katmanları bacaklarımın etrafında kıvrıldı, sonra beni göğsüne çektiğinde tekrar geri döndü. "Sizinle tanışma fırsatını kaçıramazdım."

"O zaman bu gece tanrılara şükredeceğim, Leydi Freya."

Elimden geldiğince gururunu okşayarak aptalca kıkırdadım. Etrafta, maskeli olsalar bile, bir sonraki Leydi Magnate olmak için gelen diğer kızların kıskançlıklarının her zerresini hissedebiliyordum. Belki bilmiyorlardı ama onları Niall Grym gibi bir adama yemin ederek cehennem hayatı yaşamaktan kurtararak kesinlikle onlara bir lütufta bulunmuştuk.

Bana sarılırken, Dagny'yi düşündüm. Onun hayatında neden olduğu dehşeti. Bunu ona nasıl ödetebileceğimizi düşündüm.

Üç dans daha boyunca Niall ellerini üzerimden çekmedi. Tırnaklarını cildimde sayısız kez gezdirdiği için kollarım çığ kalmıştı.

Tanrılar adına, bir ya da iki kez oldukça baştan çıkarıcı olabilirdi. Düzinelerce kez ise acı vericiydi. Ivar'ın bütün bir Masque av Aska'yı varisine adamasına şaşmamalı. Niall bir kadını nasıl idare edeceğini hiç bilmiyordu.

Şarkının sonunda durduğumuzda Niall ellerimi avuçlarının arasına aldı ve sanki güneşi aydınlatıyormuşum gibi gülümsedi. "Leydi Freya, acaba özel bir masque etkinliğinde bana katılabilir misiniz? Bu özel bir etkinlik ve benim seçtiğim bir leydiyi onurlandırmak için tasarlandı."

Nefesim kesildi, elimi göğsüme götürdüm. "Lordum, size katılmamı mı istiyorsunuz?"

Kıkırdadı ve kolumu dirseğinden geçirerek beni kürsüye geri götürdü. "Masktaki en güzel kadın, evet. Kara Saray varisinin ilgisini hak ediyor."

Tanrılar adına. Bana mı yoksa kendine mi iltifat ediyordu?

"Onur duyarım, Lordum."

Niall onaylar gibi bir ses çıkardı ve beni Ivar'ın koltuğunun önüne oturttu. Lord Magnate ile hiç tanışmamıştım. Uzaktan onun Strom Hanesi'ne adım atışına birçok kez şahit olmuşum. Her seferinde ahırlara sürülmüştüm.

Yakından, sert, siyah bakışları iliklerime kadar işledi.

Lynx ve Kase yanıma geldiklerinde biraz teselli buldum. Koruyucu kuzenim ve sadık kâhyam.

"Baba," dedi Niall. "Leydi Freya'yı takasımıza katılması için davet ettim."

Ivar'ın maskesi düşmüştü. Çoğu yüksek rütbeli adam gibi onun da saçları kafatasından aşağıya doğru bir sırt şeklinde örülmüştü. Omuzlarında kalın postlar ve kürkler vardı. Gözlerini kaplayan kürk onu heybetli gösteriyordu ve vücuduna görünür bir şekilde bağlanmış üç kılıç diğerlerinin gözünü korkutmak için stratejik olarak yerleştirilmişti.

Beni biraz şüpheyle inceledi. "Seni görmeye gelen başka kadınlar da var."

"Hiçbirini istemiyorum," diye ısırdı Niall. "Bu benim seçimimdi, değil mi?"

"Öyleydi." Ivar'ın dudağı kıvrıldı. "Pekâlâ. Ticarete başlayacağız ama hanımefendinin aranması gerekecek."

Kase yanımda ayaklarının üzerinde kaydı. Bunun olacağını biliyorduk, silahsız gelmemin sebebi de buydu. Ivar gücünü kaybetme fikrini saplantı haline getirmişti ve çok az risk alıyordu.

Niall başını salladı ve kürsünün arkasındaki bir yeri işaret etti. "Çok hızlı olacak Leydi Freya ve ben de yanınızda olacağım."

Sesinin aç tonu karşısında ürperdim. Gözleri utanmadan göğüslerimin arasındaki yarığa kayd ve orada çok uzun süre kaldı.

"Kâhyam kuzenimin yanında gözetmen olarak duracak," dedi Lynx. "Kadın bir erkekle birlikte olmadı ve güneyde evli olmayan kadınların evli olmayan erkeklerle yalnız kalmaması adettendir."

Güney Krallığı'nda böyle yasalar olup olmadığını biliyor muyduk? Hayır, ama Ivar özel kâhyasına ve Kase'ye kürsünün arkasındaki perdeden geçmelerini işaret ettiğinde rahat bir nefes aldım.

Niall uygun bir ısırik arayan bir böcek gibi bana yapıştı. Yaşayacağım utançtan dolayı beni teselli etmek istercesine elini omzuma attığında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Aradığım adam kuzguni bir maske takmıştı, kaskatı ve gergindi, bana tekrar dokunursa Varis Magnate'e saldırmaya hazırды.

"Hanımefendi soyunacak, ben de onu muayene edeceğim," dedi Ivar'ın kâhyası.

Karnımdaki hastalıklı gerginliği gizlemeyi umarak dik durdum. İnce elbiseyi bedenimden sıyrırken bakışlarım Kase'ye kilitlendi. Çıplaklığım ortaya çıktığında Nightrender'ın yumrukları sıkılaştı ve Niall inledi.

Kanayan varis bir sersemde ve bacaklarının arasını tutarak yeniden ayarlamak için arkasını döndü. Kadınsı bir teni ilk kez gören bir çocuk gibi davranıyordu.

Kâhya vücudumu okşadı. Kase'nin kaşları daha da çatıldı. Kâhya beni gizlice silah sokmaktan aklayıp tekrar giyinmeme izin verene kadar nefes almadım.

Elbiseyi giydikten sonra Niall beni aşırı ısınmış göğsüne bastırды. Dili kulağımın kıvrımında gezindiğinde safradan boğuldum. "Cesaretimi bağışlayın ama mümkünse sizi şimdi almak istiyorum. Sonra, Leydim. Birbirimizi daha sonra tanıyacağız."

Niklas tozların biraz saplantıya neden olabileceği konusunda uyarmıştı. Varis Magnate aklını yitirmeden ve herkesin önünde beni sahiplenmeye çalışmadan önce bu işi halletmemiz gerekiyordu. Böyle bir şey olursa, Nightrender Ivar'ın önünde Niall'in ellerini kestiğinde kanlı bir savaş başlayacaktı.

Küçük alan karardı.

"Lordum," Kase'nin sesi Niall'in üzerimdeki sahiplenici hakimiyetini kırdı. "Hanımefendiyi götürmek istediğiniz bir yer yok muydu?"

Ona sert bir bakış attım, sessizce kanayan gölgelerini geri çekmesini ve öfkesini biraz daha bastırmasını istedim.

Niall'in gözlerindeki sır perdesi biraz aralandı. "Evet. Hediye. Bu taraftan, aşkım."

Kürsünün önünde, kâhya raporunu verdi. Ivar isteksiz görünüyordu ama devam etmemiz için onay verdi.

"Eşlikçileriniz şimdilik bize eşlik edebilir," dedi Niall neredeyse baş döndürücü bir heyecanla. "Bu taraftan, Leydi Freya."

Adım atmaya başladım ama korku bedenime hükmediyordu. Kase muhtemelen her parçasında boğuldu. Baskı, kalbime doğru ilerleyen yavaş bir bıçak gibi toplandı. Yanlış bir adım atarsam, öldürücü bir darbe indirebilirdi. Ama duygularımı bastırdım. Kase dövüş sırasında kendini nasıl soyutlayacağını biliyordu ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Onun önderliğinde geceyi atlattık.

Niall bizi Kara Saray'ın alt katındaki kemerli kapılardan geçirdi. Koridor küflü ve soğuktu.

"Gittiğimiz yer oldukça loş olacak Leydim," dedi Niall. "Bana sıkıca sarılın."

Kolunu sıkıca kavrayarak buna mecbur kaldım. Biraz daha, hepsi bu kadar, sonra bu aptalın arkadaşlığından zevk alma maskaralığına son verebilirdim.

Sarayın bir kat altındaki spiral merdivenlerden indik. Tüneller, serflerin farklı odalara giderken gözden uzak durmaları gereken yerlerden geçiyordu, ancak diğerlerinden ayrılan daha geniş bir koridor vardı. Koridor, ticaretin yapılacağı merkez dairenin etrafında kıvrılıyordu.

Niall beni geniş bir süite açılan dar bir kapıdan geçirdi. Sadece tek bir mumla aydınlatılmıştı. Mekânı pelüş bir şezlong ve daldan sandalyeler döşemişti.

"Otur," dedi Niall.

"Bütün bunlar nedir, Lordum?"

Bana dudak büktü. Tutkuyla gülümsemeye çalıştığını düşündüm ama sadece çılgınca ve çirkin görünüyordu. "Bu, Leydim, sizin işiniz."

"Benim ticaretim mi?"

"Evet." Niall şezlongda yanıma oturdu, bir eli tatsız bir şekilde kalçamın üzerindeydi. Belki de zihnimin bir oyunuydu ama gölgelerin bir kez daha alanı kararttığından emindim. Niall arkasına yaslandı. "Benim olduğumu iddia etmeyi planladığım kadına benden bir hediye."

"Lordum." Yine nefes nefese kaldım.

"Beni büyüledin, Freya. Böyle bir şeyin bu kadar çabuk mümkün olabileceğine inanmıyordum."

Mesmer olmadan olmaz. Doğrusu Niklas'ın pudrasının etkisinin geçmesine de çok kalmadı.

Kendini adanmış bir hizmetkâr seçeceksin," dedi Niall. "Kendin için bir Alver. Yemin ettiğimizde sana en iyi hizmetkârlar verilecek ve sen de Alver halkında en iyisini bulacaksın."

"Lordum, siz de Alver halkı değil misiniz?" Ivar bir Alver'di, bu iyi biliniyordu, ancak kimse tam olarak ne yapabildiğini bilmiyordu. Oğullarının da öyle olduğu herkesçe biliniyordu.

"Evet. Bir Mediski," dedi Niall, ses tonumu tamamen kaçırarak.

Kahkahalarla haykırmak istedim. Norn'ların ne kadar çarpık bir mizah anlayışı vardı. Onun gibi bir adama şifa armağan etmek. Bunu hak etmemişti.

O sarayında yaşayıp kendi halkıyla ticaret yaparken, Alvers hayatta kalmak için sokaklarda savaştı ve pençeleşti.

Niall yıpranmış bir ipi çekti. Hemen ticaret çemberinin arka tarafında bir kapı açıldı. Kalbim göğsümde durdu. Törenlerin Efendisi içeri girdi. Yüksek mor bir pelerin ve alnında altın ve siyah damalı kareler olan bir aptal maskesi giymişti.

Bu festivalin aynı anda hem halkı eğlendirip hem de özgürlüklerini ellerinden almasını sağlamak için yapması gerekenler başlı başına bir başarıydı.

İçi kararmış ve soluklaşmış olmalı.

Tören Yöneticisinin arkasında bir sıra insan içeri alındı. Parlak kırmızı tonlarında sade cübbeler giymişlerdi. Bir kızın bileklerinin bağlı olduğu yerde korkunç yaralar vardı. Saçları gece yarısının en koyu rengine benzeyen ve yanakları çocuksu bir yuvarlaklıkta olan küçük bir oğlan çocuğunun alnından çenesine kadar uzanan çirkin bir yara izi vardı.

Sonuncusu, en uzun boylusu içeri götürülürken nefesimi tuttum. Hagen.

Vücudu daha inceydi. Yüzü tıraş edilmişti ve kirli altın rengi saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Tepki vermemek için elbisenin dantellerini sıkıca kavradım. Kase kapının yanında durduğu yerden başını iki yana eğdi. Niall için bu basit bir hareket olabilirdi, ama Lynx için bu işaretimizin - üvey kardeşimin - orada olduğunun bir işaretiydi.

Hagen'in kolunun ve omzunun altında kurumuş kanla kahverengileşmiş bandajlar vardı ve başının yan tarafında şişmiş bir yumru yeşile dönmüştü.

"Ne düşünüyorsun, Freya?" Niall açık bir övgü beklentisiyle konuştu.

"Bu ... bu olağanüstü, Lordum." Niall sırtıttı. "Seçim sizin."

Seçimimi yapmıştım ama kalbim acıyordu. Hagen diğerlerinin arasında duruyordu. Onlara ne olacaktı? Umursama özgürlüğüm var mıydı? Herkesi kurtaramayız. Sigurd'un verdiği tavsiye gibi

Bana çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir zaman, bazen acımasız şeyler oluyordu.

Gözlerimi Kase'ye kaldırdım. Sanki içimde kopan fırtınayı biliyormuş gibi başıyla beni onayladı. Yapılması gerekeni yapmam için sessiz bir izin.

Tüm yanlışları bir gecede düzeltemezdik.

"Lordum," dedim elimi nazikçe Niall'ın koluna koyarak. Bu durumdan oldukça memnun görünüyordu, ben de ona biraz baskı uyguladım. "Uzun boylu Alver. En uçtaki. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gözden düşmüş bir asilzade, Leydim. Yaşadığımız hayata alışkın ve vahşi cüssesiyle iyi bir bekçi köpeği olacağına şüphe yok."

Sırıttım. "Daha fazla katılamazdım."

Yine de," diye devam etti Niall. "Sondaki kız bir Rifter olarak dikkate değer bir beceriye sahip."

"Korkunçlar."

Niall, sanki Rifter kızı her an saldıracaktı gibi ona doğru eğilmemden hoşlanıyor gibiydi. "Seni temin ederim Freya. Uygun prangalar olmadan tek bir Alver'in bile gözünün önünden geçmesine izin vermem. Tabii benim dışımda. Büyüyü evcilleştirme yöntemlerimiz var."

Acımasızca, gaddarca.

"Çocuk mu?" diye sordum, merak rolünü iyi oynayarak. Kuşkuya neden olabileceği korkusuyla Hagen'i çok aceleyle seçmek istemedim. "Ne iş yapıyor?"

Bana onun bir Hipnotik olduğu söylendi. Genç yaşına göre yetenekli. Büyüyünce sadık biri olacak ama bu kadar çelimsiz bir çocuğun bir Leydi Magnate'e muhafız olarak uygun olacağını sanmıyorum."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Haklısın. Bu çok zor bir seçim."

"İyi seç kuzen," diye mırıldandı Lynx. "Bu senin korunman için."

Başımı iki yana eğdim, elimle Niall'ın kolunu okşadım. "Bir asilzade bıçağı bilir.

Adil bir muhafız olacağını düşünüyorum."

"Seçiminizi yaptınız mı?"

"Bu o kadar dikkat çekici ki, nasıl seçim yapacağımı bilemiyorum." Bir rol oynayın. Çok istekli görünmeyin. Senin gözünde dünyadaki tek güzel şeyin o olduğuna ikna et onu. Son iki gecedir Kryv'den bana bir düzine küçük tavsiye fırlatılmıştı. O anda işime yaradılar. Niall'la yüz yüze geldim. "Bunu benim gibi birine teklif ettiğine inanamıyorum."

Niall çenemi kaldırmak için parmak ucunu kullandı. "Senin gibi biri bu sarayın hanımı olacak."

"Beni onurlandırdınız, Lordum. Bu kadar kısa bir süre sonra, dikkate alınmak bile gururumu okşadı."

"Evet. Çok tuhaf." Niall kaşlarını şaşkınlıkla çatarak arkasına yaslandı. "Normalde bu kadar çabuk büyülenmezdim."

Başıma kan hücum etti. İksirin etkisi geçmeye başlamış olmalı.

Kase'ye bir kez baktığımda aynı fikirde olduğunu anladım. Elleri yan tarafına seğirdi. Lynx omuzlarını yuvarladı.

Ne bekliyorlardı ki? Eğer Niall iksirden kurtulursa, onunla dövüşecekler miydi? Öldürecekler miydi?

Buradan savaşıarak çıkarsak bize ne olacağını öğrenmek istemedim.

"Uzun boylu Alver'i seçiyorum Lordum. Eğer sizi memnun edecekse," diye ekledim.

"Akıllıca bir seçim." Niall ayağa kalktı ve ortaya geçti. Seremoni Şefi'ne parmaklarını şıklattı. "Hanımefendi seçimini yaptı. Bu."

Veliaht Magnate'in hepsini bir hiçmiş gibi başından savması midemi bulandırdı. Seremoni Şefi duraksadı, hatta Hagen'a bir bakış attı.

Tuhaf. Ama başını eğmeden önce çabucak bitti. "Ayarlanacaktır, Veliaht Magnate." Sesi değişmişti. Çok kısıktı. Gerçek bir ses olamayacak kadar bozuktu. Hiç şüphe yok ki bir tür Hipnotik illüzyon suçluydu.

Niall gülümseyerek loş süite döndü. "Lord Hakan, kâhyanız kuzeninizin seçimiyle ilgilenebilir."

Lynx sıırttı. "Philip. Adamla ilgilen. Onu bize getir."

En çok bu kısımdan nefret ediyordum. Bir sonraki işaretimize kadar Kase'den ayrı kalacağım an. Bir kâhya gibi davrandı ama yüzündeki maskeden gözlerini yakaladım. Bizi şimdi ele vermek aptallık olurdu, bu yüzden onu şımarık bir soylu kadın gibi görmezden geldim.

Başardık. Biraz sevinmeliydim ve sevindim de. Kase Hagen'a gidecekti. Buradan kurtulacaktı.

Daha rahat nefes almaya çalıştım ama sanki içimdeki derin bir his bir şeylerin ters gideceğini biliyormuş gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Sarmal merdivenden çıkıp Kara Saray'ın ana katına geri döndüğümüzde Niall elimi tuttu ve beni maskeye geri götürecek kapıya doğru götürdü. Ama kapı koluna uzandığında, içeri giren biriyle birlikte kapılar açıldı.

"Ah, Veliaht Magnate, tam da aradığım kişi sizdiniz. İzin verirsiniz Lordum, sizi serbest bırakmak için takas yapmaya geldim-" Gözleri bana kayınca adamın sesi kesildi.

Kalbim midemin çukuruna battı.

Ağzı öfkeli bir yüz ifadesiyle kapandı. "Malin?"

Ne yapacağımı, hangi adımı atacağımı bilmiyordum. Bard Strom'un planlarımıza engel olmasını planlamamıştık.

Z7

HAFIZA HIRSIZI

"MALIN?"

Adım aramızda asılı kaldı. Donup kaldım. Bard öldürücü görünüyordu. Ama neden burada olduğunu merak ediyordum.

Serbest bırakılması için takastan bahsediyordu... Hagen'ı kastediyor olabilirdi.

Bard umursadı mı?

İki üvey kardeşim arasında Bard Strom, şefkatli olduğunu düşünebileceğim bir adam değildi. Kuşkusuz Hagen'a bana duyduğundan daha fazla sevgi duyuyordu ama gelip onu geri almaya çalışacak kadar mı? Bu gecenin değişebileceği onca farklı yol varken, üvey kardeşimin aniden ortaya çıkması bunlardan biri değildi.

Lynx boğazını temizledi. "Korkarım yanıyorsunuz. Bu benim kuzenim, Freya Hakan. Gel bakalım, Freya."

"Lord Strom," dedi Niall, bakışlarını Bard ve benim aramda gezdirirken sesi daha az hüzünlü, daha az özlem doluydu. "Bu gece iş yapacak havada değilim. Kardeşin zaten satın alındı."

"Satın mı aldın?" Bard'ın yüzü kızardı. "Kim tarafından?"

"Leydim," Niall beni kapıya doğru sürüklemekten önce tek söylediği buydu.

"Malin." Bard tersledi. "Ne yapıyorsun sen?"

Omzumun üzerinden döndüm. "*Herr*, beni bağışlayın ama ben bu Malin değilim." Bard'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Bir yolunu bulacağım, küçük fare."

"Strom." Niall'in sesi emredici, neredeyse korkutucu olabiliyordu. Bard'ı susturmak için yeterliydi.

"Hanımefendiye saygı gösterecek ve geri çekileceksin. Yoksa zincire vurulmuş kardeşine katılırsın."

Bard'ın cevap verecek vakti olmamıştı ki tanıdık bir yüz daha çembere katıldı. Eero başını eğmiş, mavi ceketini ve siyah pantolonuyla Kara Saray hizmetkârlarına çok benziyordu.

Bu onun hedefi değildi. Niklas'a surlarda yardım edecekti, sonra da kaçışımız için kayıkhaneye gidecekti.

"Lordum," dedi Eero. "Lord Magnate sizinle ve hanımefendinin kuzeniyle konuşmak istiyor."

Lynx başını hafifçe salladı, Eero da ona hafifçe başını sallayarak karşılık verdi.

Planlar değişiyordu.

"Freya'yı bu kalabalığın içinde kendi başının çaresine bakması için bırakmayacağım," diye itiraz etti Niall.

"Evet, Lordum. Siz dönene kadar annenizle konuşmak üzere hanımefendiye kürsüye kadar eşlik etmek için buradayım." Niall itiraz etmeye hazır görünüyordu ama ne kadar itici olursa olsun kimse Lord Magnate'e karşı gelemezdi.

Oğlu bile.

Aynı nedenle Lynx'in de sorgusuz sualsiz gitmesi beklenirdi. Çok fazla şüphe çekmeden Varis Magnate'den kaçmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

"Birbirimizi tekrar görene kadar Lordum," dedim Bard'ın bakışları altında küçülerek. Eero'ya doğru bir adım attım.

Niall elimin üstünü öptü. "Dört gözle bekliyorum leydim."

Lynx keskin bir bakışla beni terk etti. Kryv yeniden toplanana kadar kendimi hayatta tutmam gerektiğine dair sessiz bir uyarı.

"Malin," diye tısladı Bard.

"Git. Tek kelime daha etme," diye sert ve çığ bir sesle bağırdım. "Karışmayın." Onu sersemletmiş olmalıyım. Ağzı kenetlendi.

Doğrusu, Bard'ın onunla bir kerede ve bu şekilde konuştuğumu en fazla duyduğuna neredeyse emindim. Beni Strom Hanesi'ndeki skydguard'a terk ettiğinde bile ona hırlamamıştım. Eero bizi dışarı çıkardı. Kalabalıktan kaçındık. Kürsüye çıkmayacağımızı biliyordum. Hagen varken ne anlamı vardı ki? En azından her şeyin yolunda gittiğini umuyordum. Konuşmamızı hazırlamanın zamanı gelmişti.

Çık.

"Eero, neler oluyor? Falkyn'lerle her şey yolunda mı? Kryv'lerle?"

"Evet," dedi adımlarını neredeyse koşacak kadar hızlandırarak. "Herkes olması gereken yerde ama ayarlama yapmak zorunda kaldık. Bizi başka bir yoldan kayıkhaneye götüreceğim."

Peki ya Lynx?"

"Başka bir yol bulacaktır."

O kadar basit görünmüyordu. Kase bu geceyi hepimizin atacağı adıma kadar titizlikle planlamıştı. Kase'nin Bard'ın çözülen parçaları olduğunu bildiğinden bile emin değilken bu kadar hızlı bir değişim tuhaf görünüyordu.

Vardiyayı iyi karşılamayacaktı ve böyle bir değişikliği göz göze gelmeden yapmak istemeyeceğine dair bir his vardı içimde. Şu anda Kase'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Malin, buraya," dedi Eero, altın bir çadırın kapağını tutarak.

Sorgulamalıydım. Duraklamalıydım. Ama sadece takip ettim.

Zihnim üç kalp atışından daha kısa bir süre içindesahneyi algıladı. Göz alıcı yaldızlıkurdeleler, kadife duvar halıları ve dokuma dantelden yapılmış bir runner ile doluydu. Ortada kapağı olmayan cilalı ahşap bir kutu vardı. Saten bir yastığın üzerinde, kenarlarına siyah rünler işlenmiş cam bir yüzük duruyordu. Tanrılar adına, bu kraliçenin yüzüğünün çadırıydı.

Kutu beş skydguard'ı çevreliyor.

Gözleri asla kimseye uymayacak olan değerli yüzüğü korumakta değildi. Hayır. Gözleri bana sabitlenmişti.

"Bu o mu?"

Eero'nun güçlü eliyle irkildim. Falkyn kolumu kavradı ve ben irkilinceye kadar parmaklarını derime batırdı.

"Bu o."

"Onu buraya getirin."

"Eero." Direndim. "Hayır. Ne yapıyorsun?"

Eero acımasızdı. Direndiğim yerde daha da derine inerek beni ileriye doğru sürükledi. Tutuşunu kırmak umuduyla yere düşmeye çalıştım ama iki skydguard ellerini bedenime uzattı.

Savaşım, pençeledim, ısırdım. Panik, zalim elleriyle kalbimi ele geçirdi. Eero beni Skydguard'a teslim etmişti. Neden? Neden loncasına ihanet etsin, neden Nightrender'a ihanet etme riskini alsın? Her ne planladıysa, bu riske değmeliydi.

Muhafızlardan birinin yüzünü çizdim. Kanı ve eti tırnaklarımın altında kaldı. Gök muhafızı bana küfretti, sonra kapalı yumruğuyla yüzüme vurdu. Başım döndü. Kendi kanımın iğrenç tadı dilimi yaktı.

Bir sonraki hamle beni yüzük kutusuna çarptırdı. Parlak bir sıcaklık kıvılcımı damarlarımı doldurdu. Sanki mesmer içimde çalkalanıyor, karşılık vermem için bana yalvarıyordu. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama son nefesime kadar savaşacaktım. Masque av Aska'nın bir başka kurbanı olmayacaktım.

"Tanrılar, şuna bakın." Bana vuran gök muhafızı dehşete düşmüş bir halde şöyle dedi.

"Sana ne demiştin," dedi Eero. "Lord Magnate tarafından onurlandırılmak mı istiyorsun? Adının önüne asil bir unvan mı almak istiyorsun? Bana bunun hiç olmadığını söyle. O seni son nefesine kadar onurlandıracak."

Bir gözüm çatladı. Beni yastığın üzerine yatırmışlardı ve burnumun altındaki halka boyunca uzanan siyah rünler artık siyah değildi. Ateşten bir yanığa dönüşmüşlerdi.

Damarlarıma dolan garip sıcaklığın bir rengi olsaydı, bu yanan rünler olurdu.

Neydi bu? Yüzük bir efsaneydi, Lord Magnate'in halka saraydaki koltuğuna oturabilecekleri umudunu vermek için oynadığı çarpık bir oyundu. Hayatım boyunca Ivar'ın yüzüğü kendisinin dövdüğüne inandım ama ona antik dedim.

Madem kendi yapımı değildi, neden saklıyordu? Ondan kurtulamaz mıydı? Onu gerçekten gücüne meydan okuyacak potansiyel rakipleri bulmak için mi kullanıyordu? Skydguard beni arkamdan çekip yere fırlatırken kafamda yüzlerce soru dönüp duruyordu.

Bu gerçek," dedi.

"Dediğim gibi." Eero'nun sesi muhafızın herhangi bir şekilde sersemletmesinden rahatsız olmuş gibiydi. "O yüzüğü onun parmağına takarsan Ivar mahvolur. Onu varoluştan silmek için neler ödeyeceğini bir düşünün."

"Seni korkak," diye çıkıştım Eero'ya. "Halkına, ailene ihanet ettin." Eero omuz silkti. "Bazı şeyler buna değer, Malin."

"Ben Ivar'ın tahtı için bir tehdit değilim!" Bağırdım. Yalandı. Kara Saray'ın zalim yönetimini yıkmak için güçlü planlarım vardı. Ama kendim için değil.

"Penge," dedi Eero.

İşte," dedi başka bir muhafız odanın arka tarafına yakın bir çantayı işaret ederek. "Bizimle gelersen Lord Magnate seni avlamayı bırakacak. Sana sarayda bir mevki vereceğiz."

Eero çantadaki kâğıt yığınlarını inceledi ve omuz silkti. "Belki de yaparım."

"Kaldırın onu," dedi bir muhafız. "Ivar onunla tanışmak isteyecektir."

Onlar bir adım bile atamadan çadırın kapağı tekrar açıldı. Isınan kanım buz kesti.

Hala aptal maskesini takmış olan Seremoni Şefi öne çıktı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Skydguard tereddüt etti, saygıdan çenelerini eğdiler. Bana vuran kişi öne çıktı. "Lordum, bu kadın Lordumuz Magnate için bir tehdit."

"Evet, haberdar edildim." Kraliçenin yüzüğünün bulunduğu kutuyu kaldırdı, sonra maskeli yüzünü muhafızlara doğru eğdi. Değişmiş sesi soğuk bir rüzgâr gibi kollarımda gezindi. "Bana isimlerinizi ve konumunuzu söyleyin, Lord Magnate hizmetinizden haberdar olacak ama ne kızın ismi ne de bağlantıları hakkında kimseye gerçeği söyleyemeyeceksiniz."

Havada bir kıvılcım vardı. Bir ısı parlaması gibi. Gök muhafızları, hatta Eero bile şaşkınlıkla ustaya baktı. Törenlerin Efendisi birkaç nefes boyunca maskesinin altından onları inceledi. Onlara ne yapmıştı?

Gök muhafızı ve hain şaşkınlık içindeyken, usta eldivenli elini bileğime doladı ve beni ayağa kaldırdı.

Buz gibiydim. Uyuşuk. Duygusuz. Seremoni Şefi beni kaderime doğru sürüklerken sert, sarsak adımlarla ilerledim.

Z8

NIgHTRENDER

SİYAH Saray hizmetkârlarından biri beni ana kattaki küçük bir odaya götürdü. Oda, kapının üzerinde asılı duran baharat demetlerinden gelen ot ve kurutulmuş lavanta kokuyordu.

Bir pencereden gökyüzüne baktım. Ayın konumu son gişeye geldiğimizi gösteriyordu. Gece yarısı olduğunda, maskeli balo bir başka tur için ortadan kaybolacaktı.

Niall'ı rüya gibi bir sersemlik içinde tutan iksirin etkisinin geçmekte olduğundan bahsetmiyorum bile. Hagen'ı geri alıp Malin'i bulmam gerekiyordu yoksa kan çekmeye başlayacaktım.

Neden bu kadar uzun sürdü? Satın alınmış bir Alver'i getirmek hayatımın yarısını almamalı.

Ellerimi sıktım. Odayı arşınladım. Klik sesi duyulana ve beni getiren hizmetkârın, sırtında ince, sihirli zincirli bir Hagen'la geri dönmesine kadar geçen süre sanki dönmüş gibiydi.

"Leydinizin kölesi," dedi uşak. Başını eğdi ve odadan çıktı.

Bu anı kafamda canlandırmıştım. Stratejik olması gerekiyordu. Hedefi kayıkhaneye götürmek, onu özgürlüğüne kavuşturmak, pençeyi almak ve Gunnar'ın ailesine kavuşmuş olmasından memnuniyet duymak.

Ama duygular bir hırsız gibi kayıtsızlığımı çaldı ve yerine acı, rahatlama ve -tanrım- umutlu bir şey koydu. Aklım başımda değildi. Bu stratejik değildi. Bu kişiseldi.

Hagen gözlerini kaldırmamıştı. Yenilmiş görünüyordu. "Nereye gideyim, *Herr*?"

Alay ettim. "Sizde biraz daha mücadele beklerdim."

Hagen'in çenesinde bir kas patladı ama gözleri yere dikili kaldı. "Kavga etmenin sonuçları v a r d ır, *Herr*."

Evet. Kuzeydeki ailenizin başına gelebilecek sonuçlar, hiç şüphesiz." İşte Hagen'ı hayata döndüren şey buydu.

Gözlerini kaldırdı, bakışlarında karanlık vardı. "Onları nereden tanıdığınızı bilmiyorum ama bir daha onları tehdit etmeyin. Tabii kavga etmek istemiyorsanız, *Herr*."

Onları asla tehdit etmem. Onlara söyleme, çünkü bu benim zor kazanılmış itibarımı mahveder, ama onları çok seviyorum."

Hagen'ın yüzü soldu. "Benimle alay etmek için onları tanıyormuş gibi davranıyorsun. İşe yaramayacak."

Neden? Çünkü ailenin hala hapiste olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse onlarla nasıl tanışabilirim?

Düşündüğün şey bu mu?"

Hagen ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri kısıldı. "Kimsin sen?"

Numara yapma zamanı sona erdi. Sinirlerimin gerginleşeceğini tahmin etmemiştim. Ama kuzguni maskeyi kaldırdığımda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Dilim ağzımın üstüne yapıştı.

On tur olmuştu. Farklı görünüyordum ve sanki yüzümü hâlâ hafızasına yerleştirememiş gibi beni incelediğinde şaşırmadım.

"Gitme zamanı, Hagen. Özgürlüğün seni bekliyor." Kapıya doğru döndüm.

"Kimsin sen?" diye tekrar sordu.

"Sadece bir erkeğin ona her zaman göz kulak olacağına dair verdiği sözü tutan bir adam. Kız kardeşin tarafından satın alındın."

Boğazından sert bir nefes çıktı. "Malin burada mı? Hayır. Hayır, olamaz." Aceleyle yanıma geldi. Bu kadar yakinken, gözlerinin tanıyarak açılması uzun sürmedi. "Lanet olsun. Kase."

Boğazımdaki düğüm istenmeyen bir şeydi. Onu temizledim ve gözlerimin üzerindeki gölgeleri kırptırdım.

"Gitmemiz gerekiyor. Zamanımız çok az."

"Kase-"

"Hagen," diye tersledim. "Daha sonra kucaklaşıp birbirimize sefil hayatlarımızı anlatabiliriz. Gitmemiz gerekiyor. Magisk prangalarını çıkarmak için beklemen gerekecek ama bunu al." Kaburgalarım saplı bir hançeri ona uzattım. "Savaşmaya hazır ol."

O noktaya gelmemesini umuyordum. Şimdiye kadar çok az aksaklık yaşadık ve bunun böyle devam etmesini istiyorum.

Bir fısıltı gibi girer, bir gölge gibi çıkar.

Malin'in bana okuduğu yerleşim planları kafamın içinde dönüp duruyordu. Bir üst kata çıkalım. Soldaki üçüncü odayı bul. Pencerenin dışındaki kafesten aşağı tırman. Arka kapıdan çıkıp, iki katlı bir merdivenden yeraltı kayıkhanesine inecektik. Nehri geçeceğiz. Tamamdır. Hayatta kalmak. Kaderin bana karşı çok az sevgisi vardı. Bunun sebebinin sık sık Nornlar için inançsızlık yaymam olduğundan şüpheleniyordum. Daha odamızdan çıkmamıştık ki bir kapı çarparak açıldı ve ellerinde bıçaklarla kanlar içindeki Lynx, Niklas ve Fiske belirdi.

"Kase," diye bağırdı Lynx. "Burada olduğumuzu biliyorlardı."

Midem bulandı. Malin'le birlikte olması gerekiyordu. Niklas bir sonraki nefeste bana siyah çeliğimi uzattı.

"Nerede o?"

Lynx başını salladı. "Eero geldi, bir değişiklik olduğunu söyledi ve Malin'le birlikte gitti."

"Ve onu kanlar içinde mi bıraktın?"

"Malin gitti mi?" Hagen sert bir sesle söyledi.

Lynx onu görmezden geldi ve bana baktı. "Lord Magnate beni çağırdı. Reddedemezdim ve dış görünüşümüzü koruyamazdım. Eero ile birlikteydi ama-"

"O piç bize ihanet etti." Niklas koluyla burnundaki kanı sildi. "Onlara işaretlerimizi söyledi. Kase, Junie'nin ticaretten geri kalan Alvers'leri nereye götürdüğünü söyledi."

"Nasıl?" Kolunu kavradım. "Üçümüzden başka kimse onları kaçıracığımızı bilmiyordu."

Niklas başının iki yanını tuttu. "Bilmiyorum. Lanet olsun. Bir şeyi nasıl bildiğini bilmiyorum.

Yalanlarını nasıl sakladı? Junie onların tadına bakardı."

Eero bu gece hile yapmayı planladıysa, Junius'un etrafında önlem aldığına şüphe yoktu. Niklas'ın niyetleri gizleyen, düşünceleri saklayan düzinelerce İksiri vardı, bildiğim kadarıyla Eero, Falkyn'in kendi büyüsünü loncasına karşı kullanabilirdi.

Hagen ile yapılan takastaki Alvers'ler seçilmedikten sonra Falkyn'lerle karşılanacaktı. Onları serbest bırakmak için plan yapmamız iyilikten değildi. Daha çok Ivar'a rahatsızlık vermek içindi. Malin'in bunu öğrendiğinde iyi bir insan olduğum için bana kızmasını bekliyordum. Ama eğer o gittiyse.

Bu düşüncenin oluşmasına izin vermedim ve tekrar Niklas'a odaklandım.

"Eero onlara söyledi," diye öfkелendi. "Bir birlik kanallara gitti ve ben onları kovalamaya çalıştım ama daha fazlası geldi.

Bizi engellediler. Onu bir daha kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim."

Boynunun yan tarafını kavradım. Niklas, karısının yakalanıp Kuzey Krallığı'na gönderildiği günlere dair anılar içinde dönüp duruyordu. Junie'nin uzak krallıkla olan bağlantısı, Gunnar'ın halkını tanıma şeklimizdi. Hepimiz buraya nasıl geldik.

Sesim karardı. "Eero nerede?" Derisini

kemiklerinden sıyıırırdım. Yavaş yavaş.

Onu bir çadıra götürdü," dedi Lynx. "Ama Kara Saray muhafızlarıyla savaşmadan oraya ulaşmamız zor olacak."

Fiske bana baktı. "Ne dediğimi unutma."

Lanet olsun. Gecenin planladığım gibi gitmeyeceğine dair kanayan önsezisini neredeyse unutmuştum. Eğer Malin bir hainin elindeyse, kader bile beni ona ulaşmaktan ve Eero'yu durduğu yerde yakmaktan alıkoyamazdı.

Kara bakışlarımı Hagen'a çevirdim. "Dediğim gibi. Savaşmaya hazır olun. Niklas, bırak onu."

Falkyn tereddüt etmeden Hagen'a bir taş fırlattı ve büyülenmiş rün taşını yakasına sürmesini söyledi. Gümüş bandın içindeki kadim zehir Niklas'ın hileli taşını emdiğinde Hagen rahat bir nefes aldı.

Başka bir şey söylemeden onları ittim ve sarayın kapılarından hızla çıktım.

Avludan vahşi çığlıklar yükselmeye başlamış, maskeli balonun tatlı aromaları duman ve kan kokusunun altına gömülmüştü.

Kalbim küt küt atarken yanağımın içini ısırdım ve festivale girdim.

Acı duman boğazımı yaktı. Bir çadır alev almıştı, gökkuşağı kurdele direği de. Canlı renkler siyahı kavururken her kurdele tısladı ve çatladı. Doğu kapılarında, birkaç Falkyn, ammaların ve annelerinin kollarında çığlık atan gençleri zorla dışarı çıkardı.

Kan için geldik ama masum olanlardan değil.

Daha dışarı adımımı atmıştım ki çılgın bir skydguard kılıcını siyah çeliğime sapladı.

Baskı yaktı. Yan tarafına sapladım, ıskaladım ama başka bir hançer muhafızı arkadan vurdu.

Hagen bıçağı gök muhafızının boynundan çekip aldı. Hançeri elinde döndürdü, çelimsiz yüzünde daha önce sahip olmadığı bir vahşet vardı.

Avluda bıçaklar kesildi ve saplandı. İçime çektim. Kryv ve Falkyn skydguard ve iç saray savaşçılarıyla savaştı. Raum ve Vali yakınlarda bir su altı dansı gibi dövüşüyorlardı. Genelde böyle hayatta kalırdık. Çiftler halinde birlikte, diğerinin yeteneklerini kullanarak.

Bir muhafız Vali'nin yüzüne doğru hamle yaptığında Raum öne atladı ve hançerini adamın çenesine sapladı.

Nefes nefese bir *ffftt*, *ffftt* başımın yanından geçti. İki ok ucu yolumun üzerindeki bir skydguard'ın göğsünü oydu. Çatıda Gunnar yeni bir mermi için yayını kaldırdı. Ateş etti, doldurdu, tekrarladı, Tova onun yanında ayna görevi görüyordu.

"Kase." Hagen fark etti. Yüzü çelik gibi oldu. "Kase Eriksson benim kanayan oğlum mu?"

"Evet." Daha fazla açıklama yapmadım ve mücadeleye atıldım. Bir muhafız yoluma fırlatıldığında çelik çelikle karşılaştı. Saldırımdan kaçtı ve dizime tekme attı. Tökezledi ve ben de kılıcımın kabzasını kafatasına vurdum.

Onu hızlıca halledip bir sonrakine geçtim.

İki lonca skydguard'ı kovaladı; çığlıklar üzerine soylu halkın tahliyesi için çağrılar yükseldi. Orada bulunan sıradan insanlar dağıldı. Yaşayıp yaşamadıkları hiçbir muhafızın umurunda değildi.

Arka kapıların yakınında, Isak ve Fiske birlikte dövüştüler. Isak öne eğildi, Fiske sırt üstü yuvarlandı ve giderken bir takasçının boğazını kesti. Lynx Niklas'la çalışıyordu. Falkyn iyi bir Elixist, zeki bir kaçakçı ve ölümcül bir savaşçıydı. Çok yaklaşanlar uzun süre yaşayamazdı.

"Seni öldüreceğim!" Dagny'nin çığlıkları beni de o hengâmenin içine çekti. Dumanların arasından gözlerimi kısıtım. Bir Falkyn onu belinden sürükleyerek, arabaların halkımızın yarısının kaçmasını bekliyor olsa iyi edeceği ahırlara götürdü. Tekmeledi ve çırpındı; öfke bir grup skydguard'ı işaret etti. "Onu bana verin!"

Muhafızların arasında, artık hüznü bir trans halinde olmayan Niall, hınzırca bir kahkaha attı ve zırhlı bir arabanın korumasında gözden kayboldu.

Malin Strom hariç neredeyse herkesi bulmuştum. Ben bulana kadar bu festival yerle bir olacaktı.

Kanlı bir vals gibi, adamları ayaklarımın dibine düşürdüm. Cesur bir muhafız kolumu yakaladı. Alnımı askerin burnuna çarptım, sonra göğsünü açtım. Bir elimde karaçelik, avucum yanımda açıktı.

Önümde basit, tüylü maskeler takmış üç adam dizlerinin üzerine çöktü. Boğazlarına sarıldılar. Ölüm korkusu yaratıcılık için kapıları açıyordu ama bu gece sadece kırılacaklardı.

Elimi bir salladım ve boyunları kırıldı.

Postları ve kafataslarının üzerinde hayvan kafaları olan Skydguard'lar kutu gibi birlikler halinde demir kapılardan çıktılar. Lord Magnate'in kişisel orduları.

Ama yeni gardiyanlara bakmıyordum. Bakışlarım ön duvarın yanındaki üstü kapalı bir podyuma yönelmişti. Sanki aramızda başka kimse yokmuş gibi gözümü kırpmadan Lord Magnate'e baktım.

Alevler Ivar'ın gözlerinin siyahlığını ürkütücü bir şekilde kırmızıya boyadı.

Topraktan mürekkepli ipliklerden duvarlar fışkırdı. Her yarıktan bir büyü çektim. Nefret içimde kaynadı ve her şeyi daha basit hale getirdi.

Gölgeler avluyu yuttu. Muhafızlar ezildi, diğerleri karanlık tarafından yutuldu. Ivar kuvvetlerini sabit tutmaları için tısladı ve arkasından birine işaret etti.

Kanayan tanrılar.

Tanıdık bir yüz, değerli altın parıltıları ve parmaklarından dökülen ışık şeritleriyle karanlığı yarı. İnci beyazı cübbesiyle bir adım öne çıktı.

Ellerimi kaldırdığımda sersemletici bir şiddet beni ele geçirdi. "Sabain!"

Kara Saray'ın Hayırsever'i. Benim tam tersim. Kafasında bir şeyler vardı. Böyle bir ışık yaratabilecek kadar karanlık bir ruhla hiç karşılaşmamıştım.

Sabain benim duruşuma uydu. Avuçlarını açtı. Yıkımımız çarpışmadan önce gördüğüm tek şey şok edici beyaz bir parıltıydı. Parlaklığı gölgelerle karıştı. Sabain altın iplerle

Loncalarda neden olduğumuz yıkım. Adım attıkları yerde, skydguard onları vurmaya hazır bir şekilde harekete geçene kadar çadır direklerine ve kırık taşlara takılıp tökezliyorlardı.

Ateşi ben aldım. Canlı canlı yanma korkusu avluyu doldurdu ve külleri ve korları skydguard hatlarına savurup onları Kryv ve Falkyn'lerden geri iterken kolayca yayıldı.

Sabain sisli ışığını bana doğru fırlattığında, gücümle eşleşerek tökezledim. Ama bir sonraki nefeste karanlığı geri fırlattım.

Umut ve korku, yanan maskeli balonun üzerinde iki büküm oldu.

Kalbim yorgunluktan yanıyordu. Biraz daha. Malin'i bulmam gerekiyordu. Onu bulmak hayatta kalmak demekti. Biraz daha.

Karanlık büyüdü. Sabain'in nefesi kesildi ama bakışlarını bana dikti. Öfkeli çığlıklarla, karşıt büyülerimizi bir kez daha sardık.

Altın ve ziftten oluşan bir parıltıyla, mesmerin iki damarı ayaklarımızın dibindeki kaldırım taşlarını sarsan sağır edici bir gümürtüyle patladı. Geriye savruldum ve dişlerimin arasındaki Alver kanının çürümüş tadına karşı öksürdüm. Kara çeliğime uzandım.

"Alın onu!" Ivar beni göstererek bağırdı. "Al onu, lanet olası!"

Ben gitmezdim. Malin'i ve loncamı güvende görmeden gitmeden önce kendimi cehenneme gönderirdim.

Onun bana yaptığı gibi, benim büyücüm de Sabain'i yere sermişti. Ama önce o ayağa kalktı ve öldürücü bir darbe indirmesini beklediğim elini kaldırdı. Bir sonraki nefeste Hagen önüme atıldı. Ellerini uzattı, kasları gergindi.

Bir anda Sabain'in ışığı söndü.

"Git, Kase!" Hagen bağırdı. "Onu ring çadırının yakınında görmüşler. Seremoni Şefi tarafından götürülüyor."

Bana anlamlı bir bakış attı. Kalbim küt küt atıyordu. O zaman güvende olacak mıydı? Yoksa asıl plan neydi?

"Seni burada bırakamam. Sen hedeftin, iştin."

"Git kız kardeşimi getir." Omzumu kavradı. "Hepimizin iyiliği için."

Sabain kılıcını kınından çıkardı. Hagen'la dövülecekti. Belki de o kazanacak ve ben işi başarıyla bitiremeyecektim. Ama seçim yapmak gerekiyordu ve Hagen bir seçim yapmıştı. Sabain hedefimizle dövülecekti ama bunu mesmer olmadan yapacaktı. Hagen onun gücünün uyuştüğundan ve öldüğünden emin olacaktı.

Oklar başımızın üzerinden Sabain'e doğru fırladı. Benevolent kaçtı ve Gunnar'ın atış menzilinin hemen dışında olduğu için şanslıydı.

Hagen'in savunmaları olacaktı ve haklıydı -Malin'in buradan götürölmeye herkesten daha çok ihtiyacı vardı.

Uzakta, Kara Saray'ın büyük çan kulesi on ikinci saati çalıyordu. Zaman dolmuştu.

Sesle birlikte loncalar silahlarını kuşandı ve taş duvarların arasından kaçışanlara katıldı.

Ivar kükreyerek emirler yağdırdı ama kişisel korumaları bile onu ve Leydi Magnate'i kürsüden indirerek güvenli bir yere sürükledi. Luca'yı görmedim. Umarım çatışma çıkmadan önce ortadan kaybolmuştur.

Diğerlerinin Hagen'ı kayıkhaneve götüreceğine güvenmek zorundaydım. Diğerlerinin kaçış hedeflerine ulaşacaklarına. Hepimiz tekneyle gidemezdik. Bazıları uyuyan muhafızların olduğı kapılardan ya da Eero oradaki planlarımızı da yok etmemişse kanallardan kaçabilirdi.

Her adımda irkildim. Sabain'in saldırısından dolayı vücudumun her yerinde morluklar ve açık yaralar vardı.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Arka çadırlara doğru koştum. Malin'i geri getirecektim. Tanrılar bile beni durduramazdı.

ZG

HAFIZA HIRSIZI

TÖRENLERİN USTASI hınzırca bir tempo tutturdu. Kara Saray'ın kulelerinden dumanlar ve ıglıklar yükseliyordu. Gözlerimin arkasında kuru yaşlar yandı. Tüm düşünceler Kase'ye, Kryv'e ve Hagen'a dönmüştü. Eero bize ihanet etmişti ve Nightrender'ın planına ne kadar zarar verdiğini kimse bilemezdi.

"Burada." Usta siyah bir çadırın önünde durdu. Önce beni içeri itti, sonra arkamdan içeri girmeden önce omzunun üzerinden baktı.

Karanlık odanın dört bir yanında, benden daha uzun ve düzenli bir cam labirente yerleştirilmiş aynalar vardı. İnsanların kendi çarpık yansımaları arasında dolaşırken yanılsamalar ve kafa karışıklığı içinde kaybolmaları için bir adır.

"Malin."

Kalbim sıkıştı. Bu daha önceki değışmiş ses değildi. Nefesimi tuttum ve omzumun üzerinden döndüm.

Seremoni Şefi başparmağını maskenin çenesinin altına soktu ve maskeyi çıkardı. Jens Strom bana baktı.

"Malin," dedi umutsuzca. Neredeyse nazikçe. Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim, Jens'in Seremonilerin Efendisi olması mı yoksa benim için korkacakmış gibi bakması mı? Tekrar koluma uzandı.

Geri yırttım. "Sen . . . *oradaydın*. Hagen'la birlikte." Sıcak, kör edici öfke korkunun yerini aldı. "Onun satılmasını izleyeceksin!"

"İçinde bulunduğumuz tehlikeli durumu anlamıyorsunuz. Bard bana burada olduğunu söyledi-"

"Bard?" Gözlerimin arkasında bir sızı belirdi. Üvey kardeşim üvey babama -Törenlerin Efendisi'ne- gitmiş ve ona sıkıntıda olduğumu mu söylemişti? Yoksa küçük aptal faresi bir kez daha maskeli baloya sızdığı için öfkelenmeye mi gitmişti?

"Malin," dedi Jens, beni o ana geri çekerek. "Masque av Aska'yı gözetimim altındaki çocukları korumaktan başka bir nedenle denetlemedim."

"Korumak mı?" Baş döndürücü bir çılgınlık içinde dönüyordum. "Koruma, oğlunuzu kötü bir ticaretten kurtarmak anlamına gelir."

Yaptım! Düzenlemeler vardı," diye yüzüme karşı kükredi. "Buraya pozisyonumu sana karşı savunmak için gelmedim. Seni buradan canlı çıkarmak için buradayım. Klockglas'ı terk edeceksin, Malin. Çok ileri gittin ve anlamadığın tehlikeli işlere karıştın. Annene seni her zaman koruyacağıma söz verdim ve tanrılar adına bunu yapacağım."

Bana uzandığında tekrar geri çekildim. "Ben burada Nightrender'la birlikteyim. Beni koruyacak biri varsa, o da odur. Kendi oğlunu satacak bir adam değil."

Jens'in yüzü sanki nefesini tutmuş da bırakmayı unutmuş gibi kızgın bir mor renge büründü. "Çocuk sizi doğrudan tehlikeye sürükledi. O daha iyisini biliyordu, ama yine de-"

"Çocuk mu?" Parmak uçlarım karıncalandı. "Tüm tanrılar, Nightrender'ın Kase olduğunu biliyorsunuz." Derimin altında bir öfke seli kaynadı. Bir sonraki nefeste yumruklarım savruldu ve Jens'in göğsüne defalarca vurdum. "Ondan kurtuldun, seni piç! Sen törenlerin efendisisin. Onun bir Alver olduğunu *biliyordun* ve onu takas ettin!"

Jens bileklerimi kavrayarak beni saldırımı durdurmaya zorladı. "Geri kalanınızı koruduğum gibi çocuğu da koruyacaktım. O kendi seçimini yaptı."

"Ne seçimi?" Sesim kesildi ama gözyaşı dökmedim. Ağlayamayacak kadar öfkeliydim. Ağlayamayacak kadar canıydım.

"Seni bunun lanetinden korumak için." Jens parlayan cam yüzüğü havaya kaldırdı. Gözlerimi kırptım. "Bunu neden yapıyor?"

Senin sayende. O senin, Malin. *Senin*."

"Hayır. Bu bir oyun, bir şaka, bir efsane ve-"

"Bu gerçek." Jens yüzüğü avucuma sıkıştırdı. Bir ısı patlaması, sıcak, güçlü ve rahatlatıcı bir şey damarlarıma hücum etti. Parmaklarımı bardağın etrafına doladı. "Sen Doğu Krallığı'nın varisisin. Malin, annen son varisti ve bu yüzden öldürüldü. O benim karım değildi."

"Ne?"

"Hayatını saklanarak geçirdi ama keşfedildi. Yine de beni bulmayı başardı, kaderin beni hediyeleri ile kraliyet soyunu korumaya çağırdığını biliyordu. Seni o yüzüğe olan açgözlülüğünden kaynaklanan lanetten korumak için yemin ettim."

"Annem vebadan ölmedi mi?"

"Hayır. Evime geldikten iki gün sonra bir bıçak yarasından öldü. Ama sığınmaya ihtiyacı olanlar beni tanıyordu, zaten iki çocuk almıştım." Durakladı. "Sen, Bard ve Hagen kraliyet soyundan geliyorsunuz ama son varislerden doğan sensin."

"Ama Hagen ve Bard, anılarda çalışmazlar."

"Kraliyet soyundan gelen herkes aynı mesmer'i paylaşmaz. Ama senin annen birinci prensin soyundan, baban ise ikinci prensin soyundan geliyor. İkisi de öldü ama aralarında tahtın gerçek sahibi doğdu. Ailen gibi, böyle bir iddia da ölüm fermanıdır. Bu soyun devam etmesini ve asla tamamen ölmemesini sağlamayı kendime görev edindim."

Bu hiç mantıklı gelmedi. Bard ve Hagen onun oğulları değil miydi? Annemin kocası değil miydi?

"Eğer bu doğruysa, bizi neden saklıyorsunuz? Beni tahta oturtmayacaksanız, burada tutmanızın ne önemi var?"

"Yaşamana izin vermek için," dedi ağır bir üzüntüyle.

"Beni bir ahırda tuttun, kemiklerim ağrıyana kadar çalıştırdın. Bana değer vermiyorsun."

Jens gözlerini kapattı. "Sen hiç kimse olacaktın. Kimsenin iki kez bakmadığı küçük bir fare. Belki bunu doğru yapmadım ama her şey seni saklamak ve hayatta tutmak içindi. Hayatımda böyle bir katliam gördüm.

"Ivar ve ondan önceki birçokları, kraliyet soyundan bir damla kanı olan herkesi avladılar, onları çocukken, *bebekken* öldürdüler, Malin. Ailen yetişkin olan birkaç kişiydi, ama onlar bile yok edildi. Eğer soylar tükenirse, bize ne olur?"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece adım attım, kalbim küt küt atıyordu.

Yaptığım şeyin doğruluğundan şüphelenen herkesin dilini bücktüm" dedi. "Ben sözlü bir Profetik'im, ama benim yeteneğim konuştuğumuz gerçeklerde ve yalanlarda yatıyor. Halkı doğruyu söylememeye zorlayabilirim. Eğer denerlerse, sadece yalanlar ortaya dökülür. Şimdi, lütfen. Gitmemiz gerek. Klockglas'tan uzaklaşma masraflarınızı karşılayacağım ama bir daha geri dönmeyeceğinize söz vermelisiniz."

"Hayır!" Bir elimi kaldırdım. "Kase'ye ne yaptığını bilmek istiyorum. Onu benden neden aldığını."

Jens iç çekti ve birkaç nefes için gözlerini kapattı. İnce, ütülü gömleğinin altını kazdı ve gümüş zincirlere bağlı iki şişe çıkardı. "Bunları sana vereceğimi hiç düşünmemiştim ama Bard bana geldikten sonra bunların artık benim olmayacağını anladım. Onlara sahip olduğum için mutluyum."

Kemik tozu.

Jens siyah kapaklı bir şişe içinde bir tane tuttu. "Annenin son düşünceleri. Onun isteği, hafızasını senin için saklamaktı. Nasıl yapılacağını bana o öğretti." Titreyen elime sıkıştırdı, sonra kırmızı kapaklı bir şişe uzattı. "Hayatımda sadece bir tane daha yarattım. Bir gün senin için önemli olacağını düşündüğüm bir tane. On tur önce bir maskeli balodan alındı."

Bana hayat veren kadının ölmekte olan düşünceleri yerine önce kırmızıyı seçtiğim için utanmalıyım. Ama kalbim Nightrender'ındı ve her şeyi bilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Kimin anısı bu?"

Eski kâhyam. Jarlborg'u hatırlıyor musun? Beni bir gölge gibi nasıl takip ettiğini."

"Onu sen mi öldürdün?"

Jens yüzünü buruşturdu. "Gerekliydi. Bu çok önemliydi."

Oh, hepimiz ne kadar kötüydük. Gerçeği söylemek gerekirse, hepimiz kendi yöntemlerimizle biraz canavardık.

Zayıf olduğuna güvenerek eski anının şişesini kaptım, ama ezilmiş kemiği dilime attığımda duman keskin, kokular keskin, her şey parlak ve renkliydi. İlk sahne tanıdıktı çünkü aynı anıya sahiptim. Tek fark bakış açısidir. Kendi çocuk kahkahalarım yankılandı. İki çocuk parlak kurdeleli direğin etrafında koşuyor, birbirlerine takılıyorlardı.

diğer. Kızıl örgülerim yanaklarımı tokatladı ve Kase'nin koyu renk dağınık saçları gözlerine düştü.

Üvey babam yakınımızdaydı. Hiç bilmiyordum.

"Burada olmamalıydı."

"Gizlice kaçtı. Kendi iyilikleri için fazla akıllılar," diye tanıdık bir ses daha geldi. Hagen, Jens'in yanında duruyordu.

Jens, anıların içinde, uzun bir iç çekti. "Onu tanıyor. Onu hemen buradan götürmeliyiz."

Sadece evinizde güçlü bir Alver olduğunu biliyor," dedi Hagen. "O ben olabilirim. Darbeyi ben alacağım."

"Ve oğlunu terk mi edeceksin? İkinci çocuğunu taşıyan kadını?" Jens bastırdı. Hagen'in gözleri yere bakarken gölgelendi.

Onun için geliyor," diye devam etti Jens. "Başarısız oldum. Malin'i alıp öldürecekler. Bunu biliyorum."

"Mallie'yi kim götürüyor?"

Hagen ve Jens'in çarpınışlarını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Jarlborg'un bakışları, karmakarışık saçları ve parlak altın rengi gözleri olan sıska bir çocuğu takip etti.

O zamanlar gözleri çok canlı, çok masumdu.

"Kase," dedi Jens omuzlarını dikleştirerek. "Sen ve Malin buraya gelmemeliydiniz. Döndüğümüzde disiplin cezası alacaksınız."

Genç Kase ayaklarını sürüyerek başını eğdi. "Evet, Lord Strom. Ama-" Cesaretini toplayarak duraksadı.

"Ama Mallie'yi kim götürüyor?"

"Hiç kimse, Kase," dedi Hagen.

"Onu öldüreceklerini söyledin. Seni duydum." Daha da cesaretlendi. Umutsuzca anılara uzanıp çocuğa dokunabilmeyi, onu kaçması ve asla arkasına bakmaması için uyarabilmeyi diledim.

Kimse ona cevap veremeyince Kase öne çıktı. "Bu Lord Magnate, değil mi? Bana doğruyu söyleyin Lord Strom. Boğaz kesmeyi sevdiğini biliyorum ve eğer Mallie'nin peşinden gidiyorsa, ona izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

Jens gözlerinde acı dolu bir gölgeyle çocuğa baktı. "Biraz sorunumuz var, ama senin üzülmene gerektirecek bir şey değil."

"Onun ürkütücü bir Alver olduğunu biliyorlar."

Masumiyetine neredeyse gülümseyecektim ama her şeyin ortaya çıkışını izlerken gözlerim doldu.

"Evimizde güçlü bir büyücü olduğunu biliyorlar," dedi Jens kararlı bir şekilde. "Şimdi, sen ve Malin eve gidin. Burası güvenli değil."

"O olduğunu bilmiyorlar mı?" Kase bastırmaya devam etti. Lanet olası inatçılığı kolay kolay pes etmesine izin vermeyecekti. "Ama mesmerin birinden geldiğini biliyorlar ve onu bulmak için Strom Evi'ndeki insanları öldürmeye mi başlayacaklar?"

Jens o an Jarlborg'a baktı, sanki kâhyanın önünde bu kadar açık konuşmaktan çekiniyormuş gibi.

"Ben küçük değilim," diye tersledi Kase, sonra üvey babam ona kısıp bir bakış fırlatınca ayıldı. "Tüm saygımla, Lord Strom. Ben küçük değilim. Mallie'yi alıp büyüsünü test edeceklerse söyle bana."

"Daj," diye uyardı Hagen, Jens Kase'yle göz göze gelebilmek için çömeldiğinde.

"Evet," dedi Jens, Hagen'i görmezden gelerek ve seyisiyle aynı seviyeye gelerek. "Evet, mesmer testine başlayacaklar ve kız olduğu için Malin ile başlayacaklar."

"Kızlar Lord Magnate'i sinirlendiriyor," dedi Kase daha çok kendi kendine. Sesi titreyerek başını kaşıdı. "Ama ya farklı bir Alver'leri varsa? Ya ürpertici büyüye sahip olanın başka biri olduğunu düşünüyorlarsa?"

"Kase, Malin'e değer verdiğini biliyorum," dedi Hagen. "Ama bir Rifter onları Strom Evi'nde Anomali büyücüsü olmadığına ikna etmek için yeterli olmayacaktır."

"Ama bu bir cevap." Kase bir çakıl taşını tekmeledi ve Jens'e baktı. "Öyle değil mi Lord Strom? Sizi dinledim, biliyor musunuz? Gerçekten neler yapabileceğimi kimseye göstermedim."

Hagen kaşlarını çatı. "Gerçekten ne yapabilirsin? Daj?"

Jens'in kafası karışık. Yüzünün her çizgisinde, bir sonraki adımlarıyla mücadele ettiği yazılıydı. Ya kızı ya da çocuğu koruyacaktı. "Mal'ı seviyorsun, değil mi oğlum?"

Arkadaşlığımızı asla bitirmek istemiyorum," dedi Kase. "Onun ölmesini istemiyorum. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bu onu sevdiğim anlamına mı geliyor?"

"Ben buna aşk diyorum," dedi Jens ona.

Adamda böylesine bir nezakete, böylesine yumuşak bir tavra tanık olmak çok sinir bozucuydu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Kase yumruklarını şimdi yaptığı gibi sıktı. "O zaman beni öne sürün Lord Strom. Beni gönderin; onlara peşinde oldukları kişinin ben olduğumu söyleyin."

"Kase," Hagen bir adım öne çıktı. "Yapma. İkinizi de güvene almanın bir yolunu bulacağız. Hepimiz."

"Nerede Hagen?" Jens tersledi. "Kuzeye mi? O krallığın büyücülere karşı ne kadar acımasız olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Bu dünyadaki herhangi bir sefil yerin, kırık bir tahtın varisini onu elinde tutan zorbaya geri satmayacağını gerçekten düşünüyor musun? Eğer Ivar onun var olduğunu düşünüyorsa, rahat durmayacaktır."

Kase'nin gözleri büyüdü. "Mallie varis mi?"

"Daj, Kase Ivar'ı sonsuza dek yatıştıramayacak," dedi Hagen. "Bir varisin var olduğuna dair bir söylenti duyduğunda takıntısına yeniden başlayacaktır. Bu, sonu gelmeyecek bir sorun için zalimce bir çözüm."

Üvey babam içini çekti ve burnunun kenarını sıktı.

Kase, çocukların korktuklarında yumuşak ve sıcak bir şeye uzandıkları gibi babamın kolunu kavradı. "Ama bu farklı bir plan düşünmek için zaman kazandırabilir, değil mi Lord Strom?"

Jens gözlerini çocuğa kaldırdı.

Kase gözlerini kırpmadı. "Ona sahip olamaz. Ona izin vermeyeceğim."

"Eğer onun yerine seni öne sürmemi istiyorsan, emin ol," dedi Jens. Kase birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Öyleyim Lord Strom."

"Kase, hayır," dedi Hagen, ama Jens elini kaldırıncaya durdu.

"Bunun tehlikelerinin farkında mısın?" Jens sordu. "Ivar'dan kurtulmanın çok zor olacağını anlıyorsun değil mi?"

Kase yutkundu. "Biliyorum."

"Daj." Hagen saçlarını yolmaya hazır görünüyordu. "Hayır."

Jarlborg'un midesi bulanıyordu ve eğer kâhya bunu hatırlarsa öğürebileceğimi düşündüm.

"Çocuk haklı," dedi Jens, öncekinden biraz daha acı çekerek. "O bir çocuk değil. Kendi seçimlerini yapabilir."

Hagen nefesinin altından küfretti ve volta attı.

"Ölecek miyim?" Kase yumuşak bir sesle sordu.

Bu soru üvey babamın duraksamasına neden oldu. "Kara Saray'ın etrafında olacağım, Kase. Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

"Sadece, eğer ölürsem birinin Mallie'ye üzülmemesini söylemesini istiyorum," dedi gözleri yaşararak. "Ona cesur olduğumu söyle."

Üvey babamın yüzünde isteksiz bir ifade belirdi. Omurgamda bir ürperti dans etti.

"Emin misin?" Jens sordu.

"Öyleyim."

Hagen dişlerini sıktı. Ama çocuğu durdurmadı. Hiç şüphe yok ki Gunnar olmasaydı, kardeşim buna izin vermezdi. Onun yerine giderdi. Kase'nin omzunu kavradığında iki dünya arasında kalmanın acısı yüzünde derin yaralar açmıştı.

"Sen cesursun Kase," dedi Hagen. "Bana ona her zaman göz kulak olacağına dair söz vermiştin ve bu sözünü yerine getirdin."

Hagen çocuğu göğsüne doğru çekti. Nefes nefese kaldığında Kase ürperdi.

Hayır. Bunu göremezdim. Acı, korku, üvey babamın Kase'nin dilini benimle ilgili gerçeği asla konuşmaması, o gün olanlardan asla bahsetmemesi için bağlayışını izlerken kâhyanın zihnindeki her düşüncede nefes alıp veriyordu. Jens de aynısını Hagen'a yapmıştı.

Nightrender'ın Kara Saray'a nasıl geldiğini açıklayamamakta ısrar etmesine şaşmamalı.

Oradan Jens'in Ivar'ın kişisel ordularıyla yüzleşmesine tanık oldum. Boswell Doft'un Kara Saray'ın kapısında sırtarak durduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birkaç dakika içinde geleceğin Nightrender'ı skydguard tarafından kuşatıldı.

Uzaklarda bir yerde, hala hafızamda, sesim Kase'yi çağırıyordu, olacaklardan mutlu bir şekilde habersizdi. Muhafızlar onu kollarından tutarken çocuğun dudağı titriyordu. Onu ararken genç sesim daha yüksek, daha çılgınca çıkıyordu.

"Mallie'ye söyleyecek misin," diye kekeledi Kase gözyaşlarının arasından. "Onu kötü bir arkadaş olduğu için terk etmediğimi söyleyecek misin? O kötü biri değil. Ağlayacaktır. Ben ..." Hıçkırdı. "Ağlamasını istemiyorum."

Jarlborg'un kalbi hızla çarpıyor, anısı zihnimde derinleştikçe bu çarpıntı kendi kalp atışlarıma da yansıyor. Jens'in sesi kısıldı. "Ona söyleyeceğim."

Öyle yaptı. Jens'in, Kase'nin her zaman en yakın arkadaşı olduğumu bilmemi isteyeceğini ve böyle bir arkadaşlığı deneyimleyen şanslı biri olduğum için teselli bulmam gerektiğini söylediği geceyi hatırladım. Adamın bir kız olarak bana verdiği birkaç yumuşaklık anından biriydi bu.

Duman son kelimedede soldu. Üvey babam kısa süre sonra Jarlborg'u terk etmiş olmalı. Adam uzun evimize hiç dönmedi ve şimdi nedenini biliyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

"Bu onun seçimiydi, Malin."

Başımın iki yanını tuttum. "Onu kurtarmalıydın, korumalıydın."

"Kaçışlarının engellenmediğinden kim emin oldu sizce? Sence bu çocuğun, iyi kalpli oğlunun Alver'i olmasını kim önerdi? Elimden geleni yaptım."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Gerçek bir lanet olabilirdi. Maskeli baloya pek çok şeye inanarak gelmişim ve buradan taşıyamayacağım bir yükü ayrılacaktım. Bunun ağırlığı şimdiden her parçamı eziyordu.

Çadırın dışından bir ses geldi. Üvey babamın gözleri bir köşeye sıçradı, sonra tekrar bana döndü.

"Gitmelisin."

Başımı salladım. Boğuluyordum, nefes alamıyordum.

Çadır direklerinin bükülme sesi sessizliğimizde yankılandığında geriye sıçradım. Görüşümüzü engelleyen branda, siyah çelik bir bıçağın iplere saplanmasıyla parçalanmıştı. Bir rahatlama, bağlılık ve sevgi çılgılığı attım ve Nightrender içeri itildiği anda ona doğru koştum.

Gölgeler omuzlarını sisli bir pelerin gibi sarmıştı. Kase siyah çeliğini o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyazdı. Gözlerinin altın rengi derinleşerek sıcak, kömür karasına dönüştü. Çadıra baktı; ben yerde ağlıyordum, üvey babam şaşkın bakışlarla bana bakıyordu.

Jens başını sallamadan önce bu sadece bir an sürdü. "Hayır! Kase, yapma."

Kase dinlemedi. Bir elini kaldırdı ve karanlık bir büyü kasırgası beni bütünüyle yuttu. Birkaç dakika içinde Kase'nin kollarındaydım, gölgeleri bizi sürüklüyordu.

Taş ve kanvas yarılrken göğsüne doğru çılgılık attım. Ayaklarım havaya kalktı, midem bulandı ve kısa süre sonra dışarıda yere savruldu. Yüzük elimden fırlayıp bir düzine adım öteye yuvarlanırken camın taşa çarpma sesi kulaklarımda yankılandı.

"Malin!" Kase kendini dizlerinden kaldırdı ve bana doğru koştu. Bizi çadırdan çıkarmış ve çadırı parçalamıştı. Jens Strom hayattaydı ama bir branda ve direk denizinde kaybolmuştu. Kase beni ayağa kaldırdı, elleri şefkatle kollarımda gezindi. "Acele et. Kayıkhaneye gitmemiz gerek."

"Sen benim yerimi aldın," dedim nefes nefese. "Gerçeği gördüm Kase. Benim alınmam gerekiyordu ve-"

Şiddetli bir öpücükle beni susturdu. Tatlı olmaktan çok acıtıyordu. Dişler ve dudaklar birbirini kesti ve çok erken bitti. "Bin kere daha olsa yine yapardım."

"Kase . . . yüzük." Camın üzerinde parlayan rünleri işaret ettim.

"Yapma." Beni ters yöne doğru çekti. "Bırak onu. Lütfen Mallie, dokunma ona. Sefalet ve ölüm getirir. Şimdi, acele et. Lord Magnate geliyor ve on ikinci saati çoktan geçtik."

40

NIGHTRENDER

Kayıkhaneye çıkan merdiven boşluğunda kaymaya devam ettim, her basamak kirli şeritler ve kumaş parçalarıyla kaplıydı. Nemli hava ağzımı küf ve kir kokusuyla ıslatıyordu. Merdivenler meşalelerle aydınlatılmış küçük bir kulenin etrafında kıvrılıyordu ve merdivenin sonu rıhtımlara bağlanmış birkaç küçük kayığa açılıyordu. Nehir kıyısından gelen dallar ve yapraklarla yoğun kahverengi su, ahşap yürüyüş yollarına vuruyor ve çirkin siyah yosunlar duvarlara tırmanıyordu.

Tova ve Niklas siyah bir kayıkta, kürekleri hazırlayan Raum, Lynx ve Isak'ın yanındaydı. Onların arkasında Hagen oturuyordu.

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Ya Hagen Sabain'den kaçmıştı ya da Hayırsever ölmüştü. Biri umut edebilir.

Biz yaklaşırken Hagen arkasını döndü. "Mal."

İki hızlı hareketle kayıktan çıktı ve onu kollarına aldı.

"Seni kanayan aptal," dedi saçlarına karşı.

"Sana sormak istediğim pek çok soru var," diye mırıldandı.

"Eminim," dedi. "Ama hadi buradan gidelim. *Nightrender*'ın oğlumu neden benimle aynı yola sokmadığını bilmiyorum."

Hagen bana ters ters baktı. Bırak onu. Basit bir cevaptı. Gunnar'ın kaçıışı kapılardan, sonra da nehrin karşı tarafına giden kısa geçitlerden ve köprülerden geçerek daha güvenliydi. Loncanın bir üyesini güvende tutmak için herhangi bir seçeneği savunmama gerek yoktu.

Raum'un gözleri kızarmış ve bitkin düşmüştü. Niklas zorlukla kontrol edebildiği bir öfkeyle titriyordu; sert gözleri kayığın dibine dik dik bakıyordu. Eero'yu yok etmek için şiddetli planlar yaptığına dair çok az şüphem vardı.

Parmaklarımı Malin'inkilere geçirdim ve elini sıktım. "Vakit geldi. Tekneye bin."

Lynx ona yardım ederken beni serbest bıraktı. Yakında Masque av Aska'dan sonsuza dek kurtulacaktık. Nehrin karşısındaki ağaçların ferahlığını neredeyse soluyabiliyordum.

"İşte!" Bir ıgık geceyi ınlattı.

"Kase!" Bir skydguard seli kayıkhaneyi doldururken Malin ıgık attı.

Muhafızlar görünmeyen kapılardan geldi. Duvar parçaları kayarak Klaus'tan alınan planlarda yazılı olmayan geçitleri ortaya çıkardı. Yanlış adım atmıştık, çok önemli bir şeyi kaırmıştık. Muhafızların arkasındaki Lord Magnate Ivar kayıkhaneye adım attı. Yanında, sırtışıyla ölümünü zihnime kazımaya yetecek olan Eero vardı.

"Seni piç!" Niklas bağırdı. İskeleye doğru koştı ama Lynx onu geri çekti.

"Üzgünüm kardeşim," dedi Eero göz kırparak. "Pislik içinde yaşamaktan bıktım. Ayrıca burada maaş daha iyi."

Öfke beni kör etti. Kara eliklerime uzandım ama saçaklarda gizlenmiş muhafızlar acımadan üzerime atladılar. Beni yüzüstü taşların üzerine yatırdılar. Büyü gücüm neredeyse tükenmişti. Çok erken ve çok fazla kullanmış olma düşüncesi uzuvlarımı ve göğsümü ağrıtıyordu.

Malin adımı haykırdı. Kryv'ler silahlarını kaldırarak kaçışmaya başladılar ama muhafızlar beni dizlerimin üzerine çöktürüp kılıçlarını boynuma dayayınca herkes durdu.

"Bir hamle daha yaparsa ölür," dedi Ivar ipeksi sesiyle.

Raum ve Lynx sinsice dolaşan kurtlar gibi volta atıyor, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyorlardı.

"Bu kız Varis Magnate'i soymaya çalışan hırsız mı?" Ivar ellerini arkasında kavuşturarak Malin'e ters ters baktı.

Eero sanki doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi oldukça sinirli görünüyordu ama sertçe başını salladı. "Aradığım kişi o."

Ivar başını eğdi.

"Lady Freya, sanırım adınız değil. Umarım bana bunun ne olduğunu ve Lord Strom'a olan ilginizin anlamını söylersiniz." Ivar Hagen'a baktı, sonra uzun parmaklarını çeneme doladı. "Söyle yoksa Kötü Niyetli bedelini öder. Onu çok özledim."

Onu öldürebilirdim. Boğazını açmanın binlerce yolu kafamda dönüp duruyordu.

"Savaş, Kase!" Malin'in sesi titriyordu.

Ivar tarafından keşfedilemezdi. Eero neden onun adını vermemişti, anlamıyordum ama iyi talihin elini tokatlayarak uzaklaştıramazdım. Ivar'dan bir tehdit daha gelirse o pervasız kadın adını açıklayacaktı. Kahretsin, onu bu yüzden seviyordum ama böyle bir şans olmayacaktı.

Bu yerden nefret ediyordum ama Malin'siz, Kryv Loncası'nın olmadığı bir dünya düşüncesi daha çok nefret ettiğim bir şeydi.

Yapacak bir seçim yoktu. Ne yapacağımı zaten biliyordum.

Malin'e bir bakış attım ve tanrılara yemin ederim ki biliyordu. Gözleri şiddetli bir panikle doldu. Başını salladı ve kayığın kenarına tutundu, Lynx ve Hagen onu geri çekerken onlara karşı mücadele etti.

Beni ilk kez ağlarken gören, kabuslar rüyalarımın girdiğinde benimle birlikte uyanık kalan kız. Bana cesur ve güçlü olduğumu söyleyen ilk kızdı. Malin kalbimi ve ruhumu ellerinde tutan ilk, tek kişiydi.

Her zaman onun hayatını kendiminkine tercih ederdim.

Loncamdan, Malin'den gelen korku çok ağırdı. Herhangi bir muhafızını bastırdı. Vereceğim her mesmer Kryw'a gidecekti. Malin'i kurtarmaya gidecekti.

Bir hareket daha. Dansta bir adım daha. Bir tane daha yapabilirim.

Bakışlarını tuttum, yüzüme delilikle dolu geniş bir gülümseme yayıldı. "Korkuyorum!"

"Kase, hayır!"

Gözlerim kapandığı anda teknenin yanına doğru hamle yaptı ve ben de karanlığıma kayığı bütünüyle yutmasını emrettim. Göğsüme saplanan hançerler gibi, mesmer içimde kanayan korkuyu aldı, burada kapana kısılmış olmanın korkusunu, onsuz olmanın acısını aldı.

Karanlık duygular kalbimde dans etti, bir şeyin hareket etmesini emredecek kadar güçlü bir büyü yarattı, suyun üzerinde ve ulaşılamayacak bir yerde bir kayık gibi bir şey.

Gölgelerim kaybolduğunda, kayık neredeyse nehrin ortasına inmişti.

Raum, Tova, Lynx, hepsi beni lanetledi. Niklas ve Isak her şeyden çok şaşkın görünüyorlardı. Malin kayığın yarısına kadar dışındaydı; onu suya düşmekten koruyan tek şey Hagen'dı.

Öfkelendi, kardeşinin kollarına vurarak adımı haykırdı. Geriye doğru yığıldım, enerjim tükenmişti.

Gök muhafızı kollarımı tuttu ve birkaç nefes içinde boynuma yanan bir magisk tasmalı geçirildi. Skítkast'ta eldrish'in yaptığı gibi derimi kavurdu ama ne önemi vardı ki?

Başım dönmeden Mesmer'i düşünemiyordum bile.

Skydguard beni ayağa kalkmaya zorladı. Kayıkhaneği nehirde ayıran kapılar çingırdarak kapandı. Bir kez baktım, yüzünü son bir kez görmeme izin verdim. Malin kayığın kenarına yaslanmış, yenilmiş ve nehir akıntısı onları gözden uzaklaştırırken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Gülümsedim.

Plan doğru işlememişti. Yanlış insanlara güvenmiştik ama sonuçta bir gün daha yaşaması her şeye değecekti.

Umurumda olsa bile ölebilirdim.

Onu sevmiştim, hem de çok sevmiştim. Benim için bu yeterliydi.

Önünde diz çökmeye zorlandığımda Ivar'ın gözleri koyu renk yarıklara dönüştü.

"Tekrar hoş geldin evlat," dedi, o cılız parmakları bir kez daha çenemin etrafında kıvrılmıştı. Ivar gözlerini skydguard'a dikti. "Onu konsey odasına getirin. Bu sefer işi şansa bırakmayacağım. Bir daha olmaz."

Ivar topuğunun üzerinde döndü ve iki muhafız tarafından takip edildi.

"Umarım penge ruhuna değmiştir, Eero." Skydguard beni Falkyn'in yanından sürüklerken biraz manyakça güldüm.

"Bana bir şey yaptın," diye hırladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulacağım."

"Deneyebilirsin." Muhafızları çekiştirdim. Belki de bir çatışmanın nasıl sonuçlanacağını görece kadar merak ediyorlardı. Durdular ve Eero'ya yaklaşmama izin verdiler. "Ama unutma, artık seni işaretledim. İşaretlerimi asla gözden kaçırmam."

Eero'nun pek de ince olmayan yeminim karşısında yüzünün kızarmasına tutunmuştum. Korkusunu ortaya çıkarmanın verdiği haz, beni gelecek olanlara karşı güçlendirecekti.

41

HAFIZA HIRSIZI

Kafatasımdaki ağrı sanki ateş kemiğimi ortadan ikiye ayırmış gibiydi. Lynx tekneyi nehirden çıkarırken kayığın kenarına doğru kustum. İnleyerek ağzımı sildim ve kadife gecede yönümü bulmaya çalıştım. Nehir yatağı pisti ve burnumu yakıyordu.

"Geldiler." Çevredeki ormanın gölgeleri arasından Ash ve Hanna belirdi.

En genç Kryv'i görevinin başında gördüğüm için tarif edilemeyecek kadar rahatlamış bir halde banka çöktüm. Ash'in maskeli balodan uzak durmasının söylenmesine itiraz etmesine rağmen, Kase görevlerinin önemi konusunda çocuğa yalan söylememişti. Görevleri ağaçlarda işaret bekleyen haydutlara gidip onları buraya getirmek ve ortadan kaybolmamıza yardım etmekte.

"Acele edin, araç geldi," dedi Ash. "Nerede o?"

Çocuğun kimi kastettiğini çok iyi biliyordum. Ash'in buruşuk yüzü ve Hanna'nın telaşlı arayışıyla birlikte bir hıçkırık koptu. Diğer Kryv aramızdaki en genci tutup nazıkçe planların ters gittiğini açıklarken öne doğru kıvrıldım.

"Hayır!" Ash çığlık atarak nehrin kıyısına doğru koşmaya başladı. Raum çocuğu yakalayıp geri çekmek zorunda kaldı. "Hayır. Kryv'i bırakmayacağız! Kryv'i bırakmayacağız!"

Ortama sarıldım, zayıf ve kırılmışım. En ufak bir nefes bile alınamayacak kadar büyük bir başarı gibi görünüyordu.

Yumuşak eller beni nemli topraktan nazıkçe kaldırdı. Hagen beni kendine doğru çekti. "Malin," diye fısıldadı, "devam etmeliyiz. Saraya çok yakınız."

Onu bırakamam," diye mırıldandım.

"Yeniden toplanacağız. Plan yapacağız." Niklas'tı. Arkamızdan geldi, yüzü taş gibiydi. "Kase de böyle yapardı, biz de böyle yapacağız. Ash duygusallıkla konuştu ama daha az doğru değil. Kryv'i terk etmeyeceğiz, Falkyn'leri terk etmeyeceğiz, halkımızı geride bırakmayacağız. Bugün başladığımız gün değil."

Niklas başka bir şey söylemeden ağaçların arasına daldı. Bir yeteneği vardı. Bu açıklama beni derinden etkiledi ve ona inandım. Her kelimesine inanmak zorundaydım, yoksa acının altında eğilir ve kırılırdım.

Tova yanımda yürüdü, yanaklarında sessiz gözyaşları vardı. Elini sıktım. O da benimkini sıktı.

Dikenli çitleri aştığımızda, otlarla kaplı bir yolun kenarında bir at arabası ve at bekliyordu. Sürücü

koltuğunda güzel yüzleri tanıdık bir adam ve kadın oturuyordu.

"Ansel?"

Zemin ustası uzun bir nefes verdi, koltuktan zıpladı ve önce beni, sonra da Hagen'i kollarına aldı.

"Seni tekrar göreceğime söz vermiştim," diye fısıldadı.

Karısı Sasha arabadan indi ve Lynx boğazını temizleyip arabaya başını sallayana kadar zayıf

kucaklaşmalarımızı sürdürdük. Lynx, korkunç derecede sessiz olan Ansel ve Ash ile birlikte ön tarafa oturdu.

Arabayı ya da Ansel'in bıçağını merak bile etmedi.

Geri kalanımız arabanın arkasını doldurmuş, kendi düşüncelerimiz ve sessizliğimiz içinde kaybolmuştuk.

Ansel dizginleri kırdı ve maskeli balonun kanı çok geçmeden bir anıya dönüştü.

Jagged Grove'a olan yolculuğumuz gece boyunca ve şafak vaktine kadar sürdü. Sabah olduğunda

omuzlarım çökmüş, gözlerim düşmüştü. Vaşak avucundaki siyah tohumları ayıklıyordu. Ash Raum'un

kucağında, Hanna benimkinde uyudu.

"Buradayız," dedi Sasha yorgun bir sesle.

Ansel arabayı yaprakları kafam kadar büyük olan iki devasa ağacın arasında durdurdu. Jagged Grove

çardaklardan, çadırlardan ve çıta evlerden oluşuyordu. Bazıları yeniydi, bazıları ise yıllar önce inşa edilmişti.

Birkaç adımda bir ateşler yanıyordu; çoğunda büyük tencerelerde kaynayan yırtık pırtık giysiler, tuzlu

yahniler ya da alevlerin üzerinde cızırdayan kemirgen şişleri vardı. Bellerinde baltaları olan, sırim gibi postlar

giymiş birkaç iri yarı adam, güzel bir kadının teneke bardaklarda brän dağıttığı bir çadıra doğru yürüyordu.

Koru son zamanlarda dağınık nüfusunu artırmış ve kalın ağaç gölgesinin altında küçük bir kasaba

görünümüne bürünmüştü. Halk sade giyiniyor, bazı küçükler olabildiğince çıplak dolaşıyordu ama kahkahalar

eksik olmuyordu.

Kaynayan çaydanlığın başında tanıdık bir yüzle karşılaştım. "Hob?" Hob

gözlerini kaldırdı. "Ah, tekrar merhaba."

Inge çay için sıcak su doldururken öne doğru eğildiğinde kaşlarım çatıldı. "Görüyorum ki yalancınla

barışmışsın?"

Burada güvenilmez birini istemiyordum, hele de bir hain Kase'yi benden ikinci kez kopardıktan sonra.

Hob, Inge'nin elini tuttu. "Onu kesecekmişsin gibi davranma. Yanlış anlaşılmalara ortadan kalktı."

Inge'nin çenesi titredi. "Jakoby'yi güvende tutmak için kardeşlerime sırlarımı sattım, *dännisk*. Dükkânımı penge ile desteklediler ve onlara borçlu olduğumu söylediler. Borcumu ödemek için para biriktiriyordum ama bir yandan da dolandırıcıları satıyordum. Bunu yapmasaydım, Jakoby'nin peşine düşecekler, onu hapse atacaklar ve ... küçük çocuğunu doğuracağımı öğrenirlerse, onu öldüreceklerdi. Onları satın alır almaz gitmeyi planlıyordum."

Hob onun ortasına bir öpücük kondurduğunda gözlerim büyüdü.

Bana göz kırptı. "Borç ödemekten bahsetmişken. Nightrender nerede? Piç kurusu kendini kurnaz sanıyor. Ne yaptığını biliyorum."

"Ne-" Boğazımı temizledim. "Ne demek istiyorsun?"

Hob kıkırdadı. "Sakın bana, Inge'nin eserini o kardeşlerine ödemek için elinde kalan miktar kadar sipariş eden soylu hanımefendiyle bir ilgisi olmadığını söylemeyin."

"Ve loncası elbiseni aldıktan sonraki sabah araba dışarıda park etmiş, paketlenmiş ve beni buraya getirmeye hazırды," dedi Inge, Hob'a gökyüzünü aydınlatmış gibi gülümseyerek.

Çenem gerildi. Kanayan Kase. Onu seviyordum. Şiddetle. İçindeki iyi adamı saklamak için yapmaya çalıştığım tüm o kötü şeyler yüzünden ondan nefret edebileceğimi düşünecek kadar.

"O burada değil," dedim.

Ses tonum sert, keskin ve şiddetliydi. Hob'un gülümsemesi soldu ama daha fazla soruya cevap vermek için beklemedim. Dönerek uzaklaştım, kulübelerin ve gecekonduların derinliklerine doğru ilerledim.

Korunun kenarından birkaç adım ötede Gunnar ağaçların arasından fırladı, üzerinde hâlâ maskeli balodan kalma kıyafetleri vardı.

"Daj!" Sesi çatallaştı.

"Tanrılar," diye nefes aldı Hagen ve oğluna doğru koşmaya başladı.

Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kalbimden geriye bir şey kaldığından emin değildim.

Hagen Gunnar'ı kollarının arasına aldı. Boyları neredeyse aynıydı ama o anda Gunnar Kryv'den çok bir çocuk gibi görünüyordu. Yüzünü Hagen'ın omzuna gömdü. Ağabeyim başının yanını öperek onu kendisine bakması için geri çekti. Gülüyor, sonra onu tekrar kucaklıyordu.

Anı bozmak istemediğim için yavaşça onlara doğru ilerledim.

"Nasıl geldin buraya?" Hagen sordu, sesinde bir titreme vardı.

Gunnar kollarını babasının beline doladı. "Amcam krallığı kazandı; Kryv yardım etti, bu yüzden Kase Maj için seni bulmaya yemin etti. Ben de onunla geldim."

"Amca?" Hagen'ın ağızı hayretle aralandı ama gözlerini kırpıştırarak Gunnar'ı ensesinden kavradı. "Kız kardeşin, annen, onlar-"

"Seni bekliyorum, Daj." Gunnar gülümsedi.

Hagen'ın yüzü duygusallıktan iki büklüm oldu. Sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi Gunnar'a tekrar sarıldı.

"Kase nerede?" Gunnar söyledi. "Her şeyi ona borçluyuz."

Kasvet geri döndü.

Lynx'in Jagged Grove'un derinliklerine düşmeden önce Kryv arkadaşına söylediği tek şey "Geceleyen alındı" oldu.

"Ne?" Gunnar gözlerini önce bana, sonra da Hagen'a çevirdi. "Hayır. Hayır, oraya geri dönemez."

Vali ağaçların arasından çıktı, elinde bir içki borusu vardı. Gözleri gölgeliydi. Hata yok, haberleri duymuştu. Dagny onu takip etti, elbisesi yırtılmıştı. Sonra Junius ve Fiske geldi. Nightrender hariç herkes Masque av Aska'dan kurtulmayı başarmıştı.

Niklas bir nefeste karısını kollarına aldı, sırtını bir ağaca dayadı. Onun ağzını sert ve umutsuzca aldı. Isak, Fiske'nin yüzünü tuttu ve onu aynı şekilde öpmeden önce hafifçe güldü.

"O zaman ne zaman dönmeyi planlıyoruz?" Dagny sordu.

Ivar onu yok etmeden önce Nightrender'ı geri almak için hızlı ve acımasız bir plan yapılmasını isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı. Onu sadece geri almıştım ve bir daha kaybetmek istemiyordum.

Asla durmam.

Yumruğum parçalanmış elbisemden geriye kalanları kavradı. Boynumda Jens'in bana uzattığı iki şişe asılıydı. Onları avucumun içinde sıktım. Annem varis olmuştu ve bu yüzden ölmüştü. Yakında onun son anlarına bakacak, verebileceği bilgiyi alacaktım çünkü benden öncekiler gibi saklanmayacaktım.

Bitkin grubu inceledim. Yorgunluk, öfke, korku, hepsi loncaların gözlerinde yaşıyordu. Ama bir alev de vardı. Savaşımız henüz bitmemişti.

Ve nasıl kazanılacağını biliyordum. Nightrender'ın beni affetmesi gerekecekti. "Ben Kara Saray'ın varisiyim."

Kelimeler ağaçların arasında bir fısıltı gibi dolaşıyordu, kimse duyup duymadığından emin değildi. Sessizliği ilk bozan Gunnar oldu. "Varis sen misin? Ne gibi?"

Kraliçenin yüzüğü bana uyacak. Maalesef düşürüp kaçtığım için geri almamız gereken bir eşya. Şansımız yaver giderse, Tören Şefi onu bulmuş olacak."

"Neden bu şans?" Raum sordu.

Çünkü o aynı zamanda benim üvey babam."

"Bundan daha fazlası var," diye araya girdi Hagen. "Babamız-" Eliyle beni işaret etti. "Kan bağımız babamız değil. O, yayılmaması gereken gerçekleri bilenlerin dillerini bükebilen bir Alver. Kraliçenin yüzüğünün gerçek varisi gibi.

Jens Strom'un işi bu. Kraliyet soyundan gelenleri Ivar'ın suikastçılarından korur." Hagen bana ters ters baktı. "Malin, o yüzük bir lanet. Seni avlayacak, öldürecek ve gerçeği bilen herkesi yok edecekler."

Ama müttefiklerimiz var," diye karşı çıktım. "Jens bunlardan biri. Hepimizin gerçeğini sırayla gizledi. Ivar'ın görünürdeki düşmanıdır."

"Evet, ama senin ona ait olduğunu bilecekler, değil mi?" Lynx sordu.

Hagen başını iki yana eğdi. "Bilmiyoruz. Jens, Malin'i görünmez biri yapmak için yorulmadan, belki de acımasızca çalıştı."

Kardeşim bana şefkatli bir bakış attı. Strom Evi'nin dışında uyuduğum, kovulduğum tüm o dönüşler, gözlerin samanlıktaki unutulmuş üvey kızıdan uzak kalmasını sağlamak içindi.

"Ivar üvey kızı olduğumu öğrense bile, Jens beni evlatlıktan reddetmiş gibi davranabilir," dedim. "Rütbesini koruyabilir ve bir hile olarak kellemi isteyebilir."

Ve oynayacak," dedi Hagen. "Sizi hayatta tutmaya yardımcı olacaksa, oynaması gereken rol neyse onu oynayacaktır."

Göğsümdeki sıcaklığın üvey babama duyduğum sevgi olup olmadığını bilmiyordum ama bu yeni ve garipti. Başımı salladım ve Kase'ye ulaşmanın başka yollarına odaklandım. Burada önemli olan oydu. "Peki ya Ivar'ın ikinci oğlu?"

"Luca," dedi Tova. "O bir müttefik olarak düşünülebilir. Baba ve oğul arasında çok az sevgi vardır."

Gruba bir göz attım. "Tamamen yalnız değiliz. Oynayacak ellerimiz var."

Kase yüzüğe dokunmamam için bana yalvarmıştı ama burada değildi. Bir kez daha benim için tehlikeye atılmıştı ve onu hayatımdan çalanlarla savaşmamın zamanı çoktan gelmişti.

Tam olarak hangi adımları atacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bildiğim tek şey, bunun oynayabileceğimiz bir hamle olduğu ve eğer başarılı olursak?" Zehirli bir dokunuşla sııttım. "Bu, Ivar'ın hükümdarlığını çözecek iplik olacak."

"Malin," dedi Niklas, "dünyamızı çözecek. O yüzükle, mesmer'inin daha neler yapabileceğini göreceksin. Her şeyi değiştirecek."

Beni biliyordu. İster içgüdüsel olsun, ister şu anda bana şaşkınlıkla bakıyor olsun, Niklas Tjuv, Falkyn yuvasını ziyaret ettiğimizde büyülenmemin ne anlama geldiğini biliyordu.

Derin bir nefes alarak, yüzümde zalim bir sırıtışla gün doğumuyla yüzleştim. "O zaman onunla tam olarak ne yapabileceğimi öğreneceğim. Kase Eriksson'u elde etmek için yapmayacağım şey yok. O da aynısını yapardı. Durmayacaktır. Biz de durmayacağız."

42

NIGHTRENDER

KARA SARAY dar koridorlardan, oturma odalarından, Ivar'ın Klockglas'ın en zenginlerini ya da yabancı ileri gelenleri ağırlamak için sonsuz zaman harcadığı uzun balo salonlarından oluşuyordu. Gücüyle övünürdü. Resmi olarak bir krala sahip olmamak dört bölgeyi zayıf bıraktığı için bundan zevk alıyordu. İç çekişmeler ülkeyi paramparça edebilirdi ama Ivar kimsenin ona karşı durmaya cesaret edemeyeceğini bilmekten büyük bir gurur duyuyordu.

Elbette, başkalarının düşüncelerini değiştirebildiği zaman gücü elinde tutmak daha kolaydı.

Gök muhafızı beni büyük konsey odasına götürürken omurgamı dikleştirdim. Ivar'ın önünde eğilmeyecektim. Onun fethettiği zayıf bir şey gibi parçalanmaktansa, kendi kalbimi sökmeyi tercih ederdim.

Tanrıların güzelce oyulmuş sembollerinin yer aldığı ağır ahşap banklar odanın ortasındaki geniş karede sıralanmıştı. Taş döşeme zemini kalın, tel tel ayı postları kaplıyordu. Masalar boynuzlarla, brân ve tatlı şarap şişeleriyle süslenmişti. Bal soslu kekler ve meyveli muhallebiler sanki Masque av Aska'dan geriye kalanlar festivali içeride sürdürmek için saraya getirilmiş gibiydi.

Banklarda Ivar'ın iç konseyinin üyeleri toplanmıştı. Birkaç general ve skydguard kaptanı. Onları pek umursamadım. Bakışlarım odanın başındaki yüksek arkalıklı sandalyelere gitti.

Eğer Ivar bir kral olsaydı, burası onun taht odası olurdu. Unvanı olmasa bile bir kral gibi görünmek için oldukça iyi bir gösteri yaratmıştı. Lord Magnate en geniş koltuğa oturdu. Yüzeyin altında kaynayan bir öfkeyle bana baktı. Yanında Niall, kabzası kurt başı olan kavisli bir bıçağı biletti.

Silah törenlerde kullanılırdı ve burada geçirdiğim on tur boyunca o bıçaktan uzak durmuştum. Onu gördüğümde çocukluğumdaki kurt kabzası korkusunun nasıl patladığını belli etmemek için çenemi sıktım.

Leydi Magnate iki sevgilisinin arasında bir bankta oturuyordu. Luca Grym ise arkadaki kemerli kapıyı tutan direklerden birine yaslanmış, burnunu bir kitaba dayamıştı.

Bakışlarını kaldırdı, ağzı gergindi. Yakalandığım için beni öldürecekti ama gözlerini devirışine bakılırsa, Ivar'ın ikinci oğlunun bunu düzeltmek için çoktan korkunç derecede dramatik bir şeyler planladığına dair çok az şüphem vardı. Mesmer'lı bir Hipnotik, doğası gereği bir düzenbaz. Luca plan yapıyor olabilir.

En azından tutunacak bir umut daha vardı.

"Kötü niyetli." Ivar parmaklarını yere vurmaya bıraktı. Dehşet odayı kaplamıştı, halıların üzerindeki her lif, raflardaki her kitabın her sayfası dehşetle doluydu.

Sırtarak çenemi kaldırdım. "Bu benim adım değil."

"Malevolent, davet edilmedikçe konuşmayacaksın." Ivar sandalyesinden kalktı. Benim adıma hiç kullanmazdı. Ona göre ben onun değerli aydınlık ve karanlık setinin eksik parçasıydım. Onun bozulmamış güç dengesi. Bu tamamlanıncaya kadar rahat etmeyecekti. Lord Magnate yükseltilmiş zemindeki basamakları çıktı ve alanı geçerek bana doğru geldi. "Bana kızın kim olduğunu söyle."

"Hayır."

Yüzüme gelen darbe beni şaşırtmadı. İnlemedim. İrkilmedim. Darbeyi aldım, kanı tükürdüm ve hiçbir şey olmamış gibi dikkatimi Lord Magnate'e geri verdim.

"Bana kızın kim olduğunu söyle."

"Kryv Loncası'nda bir hırsız."

Ivar kıkırdadı ve en büyük oğluna ters ters baktı. "Bir hırsız tarafından kandırıldın. Yatağını dolduracak bir kadın için bu kadar mı çaresizsin?"

"Oyunda mesmer vardı," diye karşılık verdi Niall.

Ve Lord Magnate olarak sihir numaralarına meraklı olmalısınız." Ivar'ın sesi odanın içinde çınladı. Güçlü ve acımasızdı, her nefesi susturuyordu. Gözleri kısıldı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Niall'ın yanağı seğirdi ama sessiz kalacak kadar zekiye.

Ivar, ava çıkmış bir şahin gibi etrafında döndü. "O senin için neden önemli? Bunu inkâr etme. Geldiğimizde ona ilk baktığın anda hata yaptın."

"Benim loncamda herkes önemlidir."

"Gerçeği öğreneceğim Kötü Niyetli," dedi Ivar söz verir gibi.

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Ivar bıçağı almak için elini uzattı. Niall yarım nefes tereddüt ettikten sonra bıçağı uzattı. Olacaklara karşı kendimi çelikledim. Ivar'a her zaman istediği şeyi sonunda vermek cehennemlerden daha kötüydü.

"Madem kız hakkında bize hiçbir şey söylememekte ısrar ediyorsun, ben de onu senin için hiçbir şey yapmayacağım." Acımasızca sırtıttı ve kolumu tutarak elimi çekmeye zorladı. Bıçağının kesğine karşı kendimi sıktım. Derin ve hızlıydı, Ivar'ın kanı bir havan kasesinin dibini doldurabilirdi. Yakınıma eğildi; alnı neredeyse benimkine değiyordu. "O senin kafanda bir kâbustan başka bir şey olmayacak Kötücül. Ondan korkmanı, onu küçümsemeni ve kız için işkence dolu bir ölüm dilemeni sağlayacağım."

Ivar'ın arkasından baktım. Eğer gözlerimle karşılaşırsa, içindeki korkuyu görecekti.

Ivar çoktan kazanmış gibi kıkırdadı. "Aramızda hâlâ hafıza kahinleri olduğuna inananlar olduğunu biliyorum ama ben hafıza manipülasyonu yeteneğini daha çok seviyorum. Dünyayı çok daha ilginç bir hale getiriyor."

Ivar parmaklarını kâseye daldırıp uçlarını kanıma batırdı. Bunu kaç kez gözlemlemiştim? Kara Saray'a yeni Alverler geldiğinde, ticaret yoluyla, masque yoluyla, yabancı yollardan, onların anılarını mahvederdi. Alver, Lord Magnate'e olan sarsılmaz sadakatının hatıralarıyla kaynayana kadar onları çarpıttırdı.

Diğer tüm düşünceler, yüzler ve sevdikler yok edildi. Geriye sadece Ivar ve sarayı kalmıştı.

Malin bir anıyı çalmak için nefes ya da kemik aldı. Ivar düşünceyi değiştirmek için kan kullandı. Eski efsanelerde olduğu gibi, bir çizgi görmek için düşünceleri kullanırdı ve ikincisi zihni tamamen başka bir şeye inanmak için değiştirirdi.

Malin'in bilmediği şeyler, ona defalarca söylemek istediğim şeyler şaşırtıcıydı.

Tek yapabildiğim Kryv Loncası, Falkynler ve Hagen'in onu tüm bunlardan koruyacağını ummaktı.

Ivar'ın yakın çevresi, kanımın etrafında dönmesini biraz çarpık bir huşu ile izledi, şüphesiz birkaç hassas anın yerini almak için kullanacağı korkunç görüntüler uydurdu. Bir elimi kalbimin üzerindeki güle götürdüm.

Ivar iki parmağıyla Malin'in yüzünü zihnimden çıkarmak için kullanacağı rünleri alnıma çizdi. Gülü sıkıca kavradım. Gözlerimi kapattım.

Onun yüzünü, düşüncelerimi çarpıtabilirdi ama kalbimde yaşadığı yere dokunmaması için kadere -eğer varsa- dua ettim. Zihnimden gizlenmiş olsa bile, kalbim ona sıkıca tutunsun.

Malin Strom'u severdim.

Hayatımı onu severek yaşadım. Eğer istenseydi, onu severek öldürdüm.

Merhaba Wicked Darling. Ben Malin.

Bu savaş bitmedi. Aslında, sadece başlangıç. Masque av Aska sadece bir parçaydı. Kase'yi tekrar kara saraya terk etmeyi reddediyorum. Geçen sefer çocuktum. Bu sefer, ben bir kanayan kraliçe yapımında.

[NEFRET VE YALAN OYUNUnda buradan](#) 'bizimle birlikte savaşmaya devam edebilirsiniz

Nightrender'in Lord Magnate'in pençesinde olduğunu kabul etmeye hazır değilseniz, bu bonus sahnelerle daha mutlu anlara adım atacağınızı umuyorum. Mesmer'ımın geldiği günlerden biri

Kase sayesinde canlı, diğeri de maskeli balo sabahından.

*Bonus sahnelerinizi **[BURADAN](#)** alabilirsiniz*

Sonuna kadar savaş.

İletişimde Kalın

[Wicked Darlings Grubuna Katılın](#)

[Facebook'ta takip edin takip](#)

[TikTok'ta edin Instagram'da](#)

[edintakip](#)

[Web sitesini ziyaret edin](#)

TEŞEKKÜRLER

Pek çok insana minnettarım. Bu seri uzun zamandır hazırlanıyordu ve başkalarının yardımı olmadan mümkün olamazdı.

Öncelikle, binlerce fikri ileri geri savurduğu için kocama. Bu dünyayı ve bu karakterleri kaç kez duydunuz bilmiyorum ama benimle sohbet etmeyi hiç bırakmadığınız için çok minnettarım. Bu, olacağını hiç tahmin etmediğim bir şeye dönüştü.

Sabrınız ve desteğiniz için çocuklarıma. Kitaplarımdan biri postayla her geldiğinde heyecanlanmanıza bayılıyorum. Sizler benim sebeplerimsiniz.

Jennifer Murgia ve Sara Sorensen'e kenarları düzeltmeme yardımcı oldukları, virgül hatalarımı kurtardıkları ve 'dan' yerine 'form' koyduğum tüm zamanları yakaladıkları için.

Yazar Ağacı'ndan Clara Stone'a güzel formatlama becerileri için teşekkür ederim. Harikasınız. Ve güzel kapaklarınız için Moonpress Co.'dan Bianca'ya. Her zaman olduğu gibi, okurlarıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu yolculuk mümkün olmazdı.

Hepimiz iyi olalım, LJ

Andrews

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

